

LARS. ŠTAVNATÁ LEBKA

JAROSLAV MOSTECKÝ

JAROSLAV MOSTECKÝ
(* 29. 09. 1963)

držitel Ceny Akademie 1996

a

Ceny IKAROS za nejlepší povídku roku (1995 a 1996)

majitel MLOKA = Cena Karla Čapka

dvojnásobný držitel Ceny Fantasy

Encouragement Award (Glasgow 1996)

Trilogie

VLEČÍ VĚK:

1. díl

Běž a přines hlavu krále

(pod pseudonymem Jeremy Shackleton)

(SAGA 1995)

2. díl

LARS, ŠTAVNATÁ LEBKA

(NETOPEJR 1996)

3. díl

Prokletí přízračných hřebců

(1997)

Jaroslav Mostecký: LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA
© 1996 Jaroslav Mostecký

Cover Art Copyright © 1996 by Petr Utěšil
Illustration Copyright © 1996 by Petr Utěšil

Copyright © 1996 by
ISBN 80-902057-3-9

TAKKASGRAVAKKAK !

Od podkov létaly jiskry a písek z rozdrčených kamínků. Divoká jízda se jako velká voda vřítla skalní branou do úzké strže a jezdec v čele strhl uzdu.

„Stát!“

Koně, zaražení v divokém trysku, ržáli a chňapali jeden po druhém. Mámivou vůni dozrávajících ostružin přebil čpavý pach koňského potu.

Jezdci se nedomlouvali. Nemuseli. Všichni měli stejný cíl a ten se dal splnit jediným způsobem. Chytit ty dva...

Vraní oči v bledých tvářích jezdců se jen letmo dotkly skalnatých stěn strže, příkrých a kamenitých, cudně skrývajících

obnaženou skálu pod mlčícími závěsy vřesu a maliní, navzájem propletených úhlednými hnízdy šedých snovačů. Jako pařáty samotné země se zdvíhaly po stranách k obloze, aby se kdesi nahoře ztrácely v převalujících se roztrhaných cárech mraků.

„Dál,“ zavelel jezdec v čele. Zbytky brnění visící na jeho vyzáblém těle dávaly znát, že je v tomto houfu sedláků na koních vůdcem. Bronzové náloketníky, jež kdovíkde ukořistil, nebo možná jen našel v lese, byly zprohýbané a otlučené z bitev a turnajů, ale přes všechnu svou zašlost znamenaly, že se v tomto kraji ještě vzpomíná na zavátou slávu rytířů.

Muži zaťali nahé paty do slabin svých zvířat a pobídli koně do cvalu. Sotva zratelná stezka na dně strže, proplétající se mezi bludnými balvany a vyvrácenými smrky, směřovala dolů.

Jezdci měli před sebou několik mil, kde si na každém kroku budou muset dávat pozor před pahýly mrtvých stromů, ohrožujícími boky koní, ostnatými šlahouny a ostrými výčnělky skal. Jen pár mil, než se skalnaté stěny rozsypou do suťovitých svahů, zvolna spadajících k mořskému pobřeží...

Ještě hodnou chvíli po tom, kdy se naposled ozvalo křísnutí podkovy o kámen, bylo ticho. Teprve pak se znovu nechali slyšet popelaví snovači, k smrti vyplašení projíždějící hordou. Trs ostnatých šlahounů ve svahu pár sáhů nad stezkou se rozhrnul a objevila se kulatá tvář, zarostlá strniskem rudých vousů.

„Jsou pryč,“ zasykl muž a vyklonil se, aby viděl co nejdál. „Nevím, co se Odínovi na nás tak líbí, ale jen s obyčejným štěstím by se z toho nedalo vyklouznout...“

* * *

„Takkasgravakkak!“

Prosluněná mýtina ztichla. Na listu zažloutlého, plazivého ostružiní se zachvěla kapička ranní rosy, líně se protáhla až ke stopce a spadla do trávy a rezavého jehličí.

„Takkasgravakkak!“

Znělo to jako kvákání žáby někde na slatinách. Hlas byl ale jiný, nakřáplejší, drmolivější, lidštější...

„Takkasgravakkak!“

Skoro to vypadalo jako něčí jméno...

Na okraji mýtiny se opatrně rozhrnuly tisy kapradin a vynořila se hlava v bezrohé dánské přilbě.

„Co tam vidíš?“ ozval se šepot.

Černé oči pod měděnou, tepanou obrubou přilby přimhouřené přehlížely celou paseku píd' po pídi.

Zbytečně.

Holá planinka, zvrásněná několika starými vývraty, dávno zarostlými houštinami náletů, byli tichá a opuštěná. Ani včela nezabzučela.

„No tak Leife,“ bylo znovu slyšet netrpělivý hlas. „Je tam něco?“

Mladík vyhlížející skrz zelenou oponu kapradí, jen neznatelně pokrčil rameny: „Není nic vidět. Ale jestli se někdo schovává ve vysoké trávě...“

„Tak vysoká zase není,“ zabručel muž za ním. Chystal se ještě něco dodat, ale znovu to zaskřehotalo v brusinkových keřích, vybíhajících širokými jazyky zpod stromu na mýtinu.

Oba sebou trhli a padli k zemi.

„Myslel jsem, že jsme je setřásli,“ zasyčel starší z Dánů do hlíny a zacouval zpátky pod ochranu zeleně.

Leif se ani nepohnul. Teprve po chvíli opatrně zvedl hlavu a zaclonil si oči proti osnému slunci.

Brusinkové keříky se otřásaly, jako by se nimi někdo prodíral.

I když tady, na svazích Cambrianských hor, byly keře vysoké, až při chůzi rozdíraly lidem košili na prsou, přece nebylo možné, aby se nimi někdo plížil tak, že by jej nemohli zahlédnout.

Leif nahmátl modřínovou šišku a mrštil jí ve směru chvějícího se brusiní.

„Takkasgravakkak!“

V tom okamžiku se Leif vymrštil a několika skoky se doslal neznámému na dosah.

„To nejsou vojáci,“ vykřikl vzrušeně a mávl k houštině, kde se skrýval jeho druh.

Těsně před ním, jako když vzlétnou vyplašené koroptve, vyskočila z porostu maličká postava, sotva dosahující Vikingovi nad břicho, a bleskurychle zakličkovala mezi stromy.

Leif stačil jen překvapeně zvednout ruku a ukázat před sebe.

„Co je to?“ Sotva si jej stačil všimnout.

Mužiček jako přičarováný z babských povídaček o šeredných bytostech, jaké se rodí jen padlým vilám, přeskočil vývrat a zmizel. Každou chvíli se ztrácel za kmeny stromů a jen poplašené cvrlikání stehlíků a snovačů prozrazovalo směr jeho útěku.

Starší z obou vikingů vylezl po čtyřech z kapradí a s heknutím se narovnal. Sám nezahlédl skoro nic a teď zvědavě sledoval směr Leifova ukazováčku. Teprve potom spatřil postavičku, poskakující mezi stromy.

„Takkasgravakkak!“ přinesl vítr slábnoucí volání.

„Skřet,“ zašeptal Leif. Počkal, až k němu jeho přítel dojde, a pak mu stiskl paži. „U nás by řekli...“

„Troll?“ cukl sebou starší z Dánů uraženě. Poškrabal se v rudém strnisku na bradě a podvědomě vypjal svou zavalitou postavu, znetvořenou krátkýma, křivýma nohama. „Mně říkají Helgi Troll,“ štěkl, „ale Odin ví, že tak jak tamhleto nevypadám!“

„Takkasgravakkak!“

Skřet vyběhl z jalovcového houští, protáhl se mezi větvemi vyvráceného modřínu a zarazil se před mohutným kmenem suché borovice, která se držela ve vzpřímené poloze jen díky milosrdenství dvou dalších, s nimiž měla navzájem propletenou korunu.

Zastavil se, bojácně se otočil a ukázal obličej, zmazaný brusinkovou šťávou. Chvěl se strachem. Così zamumlal, tentokrát docela potichu a začal šplhat nahoru. Zašedlé, holé dřevo neskýtalo žádnou oporu. Skřetovy dlouhé prsty se ale zasekávaly nehty do kmene, chytaly se každé sukovité boule na dřevě a přitahovaly tělo stále výš a výš.

„Takkasgravakkak!“ vyjekl tvor při každém uklouznutí na ohlazeném kmenu. Staré, suché větve se skřípěním praskaly při prvním dotyku a nejednou málem strhly vetřelce s sebou dolů.

„Za ním, u Thorových kozlů,“ vyhrkl Helgi Troll. „Když už nic, alespoň nám poví, jak se vymotat z toho lesa...“ Rozběhl se přes paseku a ani se neohlížel, jestli jej Leif následuje.

Když oba Vikingové doběhli k borovici, byl skřet až úplně nahoře. Seděl obkročmo na povážlivě se kývajícím větví a držel se

oběma rukama hlavního kmene. V té výšce byl už jen tak silný, že jej svými pěstičkami bez potíží sevřel.

Leif si přiložil dlaně k ústům a houkl směrem nahoru: „Chceme z lesa...“ Na chvíli se odmlčel, než dozní ozvěna, a pak pokračoval: „Dá se jít východním směrem?“

Skřet naklonil hlavu na pravou stranu a zazubil se.

„Neví, co říkáš,“ zabručel Helgi. „Skřet z Británie nebude rozumět dánsky, to dá rozum...“

Leif se pobaveně zašklebil. Znal Helgiho nenávist a odpor ke všemu, co dýchalo nepřírozeností. Ať už to byla kouzla nebo živý skřet na stromě nad nimi. Události posledních dvou měsíců oběma ukázaly, že báje a legendy starých bab nejsou žvásty pro hlupáky.

„Zkus to ještě jednou,“ dloubl Helgi Leifa do žeber.

Mladík se nadechl, ale víc už nestačil. Skřet začal opatrně vstávat. Pomalu si na větvi stoupl, pustil se své opory a roztáhl ruce. Haluz pod ním nebezpečně zapraskala, ale to už se mu mezi pažemi, zápěstím a tělem zatřepotala ve větru jakási blána. Skřet se odrazil a propadl se několik sáhů dolů, dokud se blána nenapjala. Jeho pád se zastavil a on zůstal viset skoro deset sáhů nad zemí. Blány se vypjaly a proměnily se v křídla.

„Letí,“ vydechl Leif.

Tvor zakroužil kolem skupinky borovic, oba Dánové naposledy zaslechli jeho „takkasgravakkak“, a pak už jen bez dechu sledovali, jak se jako podivný pták ztrácí nad hřebenem lesa.

* * *

Helgi pátravě přehlédli čáru obzoru a obrátil se zpátky: „Už jsem viděl lidi, kteří mají černou kůži, ale skřeta, který umí létat... Všiml sis, jakou měl červenou tvář?“

„To měl od brusinek, vyrušili jsme ho při večeři...“

Z dolního konce mýtiny se ozval výkřik.

„To není on,“ hlesl Leif. Přikrčil se a prsty naslepo objaly jílec meče.

Helgi zvažněl a přikývl: „Vojáci. Možná ho zahlédli...“

„Když slyšíme my je, mohli zaslechnout oni nás.“

Rozuměli si bez dalších slov. Sehnuti přeběhli mýtinu, vpadli mezi kapradí a narychlo smotali dvě houně, které včera našli na místě prohrané bitvy s vojskem krále Mordreda.

„Jdeme?“ Helgi se narovnal a opatrně vykoul z úkrytu. Mýtina ještě pořád vypadala jako ta nejopuštěnější krajina západní Británie.

Leif přikývl a bez jediného slova se začal prodírat nízkým, suchým smrčím vzhůru ke hřebenu Cambrianského pohoří.

Oba Vikingové se zatnutými zuby pokračovali dál. Od rána už urazili pěkný kus cesty a ruiny královského hradu waleského vládce už dávno nebylo vidět. Holá pahorkatina, vyzývající samu smrt k souboji v bezútěšnosti, patřila minulosti. Nyní se prodírali nejdivočejším lesem stále na východ, co nejdál od Camelotu, co nejdál od ryšavého, polonahého krále černovlasých pobledlíků, kteří dokázali umírat a zabíjet bez jediného slůvka. Od hord venkovanů, číhajících při okrajích pastvišť na uprchlíky z největší bitvy od dob, kdy na salisburské pláni dodýchali poslední rytíři kulatého stolu.

Co nejdál na východ!

Až tam, kde se na konci bukového pralesa v záři slunečních paprsků objeví Offův příkop, oddělující keltské kmeny od anglosaských království. Teprve za ním, v Mercii, budou moci svobodně vydechnout bez nebezpečí, že se z nejbližší koruny stromu spustí polonahá postava s dýkou v zubech a zaboří jim její ostří do ledvin...

S nadcházejícím večerem sebou přestávali šubat při každém prasknutí větvičky a vnímali jen přicházející noc. Temné siluety stromů se s přibývajícím šerem rozplývaly do souvislé temnoty a místy se nahoře mezi šumícími větvemi dala zahlédnout blikající hvězda.

„Aby jim Loki sedřel záda,“ bručel Helgi. Šel jako první a každou chvíli zapadl do hromad suchého klestí, bránících v další cestě.

Pavučiny, natažené mezi kmínky soušek olepovaly čelo a ruce, chránící oči. Nohy klopýtaly o kořeny a zatoulané balvany. Občas některý z nich uklouzl na rozměklých kloboučcích starých shnilých hub.

„O tom, že tudy procházíme, už musí vědět polovina lesa,“ zavolal tlumeně Leif, když už se mezi stromy docela setmělo. Pod nohou mu zapraskal vyvrácený kmínek soušky a někde blízko se s křikem probudil pták. „Najdeme trochu příhodné místo a tam přespíme. Až sem se za námi vláčet nebudou...“

Helgi neodpověděl, ale v duchu dal svému příteli za pravdu. Nebýt toho výkřiku na mýtině, mohli by říct, že své pronásledovatele setřásl již těsně po poledni.

V kamenitých stržích, kde závěsy kvetoucího vřesu zakrývaly hluboké skalní výklenky, se jim podařilo pronásledovatele zmást. Ti se hnali vymletým dnem strže dolů k moři a ani je nenapadlo prohledat svahy, zbrázděné zvětralými skalními žebry a křivolakými komíny, táhnoucími se až k převisu kdesi nahoře...

Právě tamtudy unikli...

Helgi Troll, kdysi pobočník dánského krále a nyní jeho syna, vyštvaného z vlastní země, se kysele zašklebil. Vojsku, s nímž vtrhli do této země, trvalo tři dny, než dorazilo od Offova příkopu až k místu předvčerejší bitvy. Teď se musí skrývat. Cesta zpět může trvat mnohem déle...

Stromy prořídly a před oběma vikinky se ze tmy vynořila nová mýtina. Mezi smrčím nebylo vidět ani na dosah ruky, ale tady dokázalo měsíční světlo přece jen dosáhnout až na zem a obtáhnout planinku před nimi stříbrnou linkou.

„Jsme na místě,“ hekl Leif a shodil těžký vak ze zad. „Dál už nejdu...“

Jeho druh se svalil vedle a mlčky se zaposlouchal do zvuků kolem. Nečekal, že by se tu někdo objevil. Spíš jen tak ze zvyku mhouřil oči do tmy a snažil se zahlédnout něco, co by je varovalo před přílišným klidem.

Odněkud z dálky přinesl vítr vlčí zavytí a vzápětí mu odpovědělo druhé.

„To bylo blízko,“ utrousil Leif a klekl si. Rukou očistil půdu před sebou, odhodil několik spadlých větviček a začal si chystat lůžko, vonící jehličím a vadnoucími květy divokých kosatců.

„Nenapadnou nás,“ uvažoval Helgi. „Museli by být šílení hlady, a to na podzim vlci nebývají.“

Leif pochybovačně zavrtěl hlavou, ale nepřestával se svou

prací. „Přiláká je krev,“ namítl a ukázal prstem na ranec, který během cesty ani jeden nespouštěli z očí.

„Dávno zaschla,“ mávl kulatoučký viking rukou. „A i kdyby ne, oheň stejně nemůžeme rozdělat, protože by odtud byl vidět na míle daleko. To už si rovnou můžeme krky podřezat sami...“ Vstal, poodešel do lesa si odlehčit a s klením klopýtal zpět.

„Moc bych si přál vědět, kolik očí se teď z údolí dívá sem nahoru...“

Ve větvích stromů zabouřil vítr a stejně rychle se utišil.

Leif pokrčil rameny a na podestýlku z listí a kosatců rozprostřel svoji houni. „Jak myslíš,“ zamumlal, sundal si boty a s požitkem se natáhl. „Stejně ale pověš ten ranec na větev,“ stačil ještě říct, než unaveně zavřel oči. „Vlci jsou moc blízko...“

* * *

Vlčí vytí oznamovalo podzim.

Nad lesy Cambrianských hor se schoval měsíc do mlžného oparu a z vlhkých a studených skal se zvedala mlha. Tiše jako duchové mrtvých vzlínala po kmenech modřínů a zakrslých smrčín a halila kraj do mléčného závoje.

Z hloubi tmy a mlhy se vyloupily oči šelmy. Vlčí čenich se nakrčil, jak se snažil znovu nalézt podmanivou vůni krve a smrti. Marně. Poryv větru zanikl mezi stromy a vytratil se stejně jako pach, který přinesl s sebou.

Vlk zastříhal ušima, naklonil se dopředu a opatrně, našlapuje mezi spadáným jehličím, popolezl vpřed. Netrpělivě nasál vzduch a jen stěží ovládl chuť spokojeně zaštěknout. Zase to tu bylo! Švihl ocasem a popoběhl o pár kroků vpřed. Blízko! Muselo to být blízko! S pachem kořisti ucítil i lidi, ale slintající morda mu přikazovala zapomenout na další opatrnost. Vyrázil a jediným skokem se ocitl pod stromem, na němž se pohupoval ranec.

Vlk tiše vyskočil. Zuby klaply naprázdno, a podruhé se mu už odlepit od země nepodařilo. Překvapeně zavyl a zaskučel bolestí, když ucítil v útrokách kalenou ocel. Čenich se zachvěl mámivým pachem vlastní krve a umolousané chlupy na břiše se mu slepily krví.

„Vstávej, Helgi,“ kopl Leif svého přítele a s ještě krvavým ostrím dýky se bleskově otočil kolem dokola. V temnotě kolem však už nezahlédl žádné další siluety šelem. Přesto přítele kopl ještě jednou. „Jsou tu,“ vyhrkl, sotva se zpod houně ozvalo nevrle zamručení. „Vlci! Musíme rozdělat oheň. Nerad bych Ethelredovu hlavu oželel...“

Helgi se posadil a protáhl. Země dýchala lezavou zimou a tělu trvalo hodnou chvíli, než se trochu zahřálo.

„Je mlha,“ plácl kulatoučký viking ještě v rozespalosti.

„Právě,“ přikývl Leif a bez dalších slov zmizel v lese.

Helgi pomrkal a poslouchal, jak pobíhá kolem a snáší na hromadu klestí a suché větve z vyvrácených soušek.

„Můžeme oheň beze strachu zapálit,“ promluvil z noční mlhy neviditelný Leif. „Nikdo nás teď nemůže zahlédnout.“

* * *

Pár jisker zapadlo do cupaniny. Helgi okamžik počkal a pak foukl. Už napodruhé se objevil malý, modravý plamínek. Viking rychle položil cupaninu na zem a obložil ji smotkem březové kůry a drobounkými smrkovými větvíčkami.

„Jak začne mlha stoupat, musíme to uhasit,“ houkl do temného mléka kolem.

Leif neodpověděl. Vynořil se ze tmy s náručí plnou nalámaných smolnatých větví a shodil svůj náklad vedle rozhořívajících se plamínků.

„Měli bychom držet hlídku,“ začal zase Helgi. „Kdyby se mlha zvedla ještě před svítáním...“

Leif přidřep l k ohni a nastavil dlaně teplu. „Slyšel jsem, že v horách takové počasí trvá i několik dnů. Mohli bychom si tady odpočinout.“

„Budou pročesávat les!“

Mladík vztekla trhl hlavou: „Blekotáš jako myš, a ne vlk z dánských bažin! Kde se v tobě vzal ten strach? Jako by ti v bitvě odťali s uchem i kus mozku...“

Helgi Troll bolestivě zkřivil tvář a opatrně se dotkl bříšky prstů hluboké jizvy na hlavě. Ještě mokvala, ale trhavá bolest se ozývala už jen chvilkami. „Skoro jsem na to zapomněl,“ broukl

vyčítavě.

Sprška jisker z hořícího jehličí se s praskáním rozletěla po okolí a hned ve vlhkém vzduchu pozhasínala. Někde blízko se ozvalo houkání hladové sovy a těsně kolem nich rozčísly hnědavé popelavé perutě mlhu v marném pátrání po kořisti.

Leif se zimomřivě otrásl a přisedl k ohni co nejtěsněji. „Nemají důvod pročesávat hory. Úplně jim stačí, když si na nás počkají v místech, kudy chceme projít. Už teď je podél Offova příkopu polovina Mordredova vojska, věř mi...“

Helgi zamyšleně pokýval hlavou a zvedl oči ke svému příteli: „Netrvalo jim to moc dlouho, než zjistili, že jsi přežil a na seně ve stáji chybí tvoje mrtvola! Museli tě začít hledat těsně po tom, co jsme zmizeli z Camelotu...“ Viking si odkašlal a dlaní srazil poletující mŕvu do ohně. „Přece by jim dva otrhaní vikingové nemuseli tolik vadit, aby kvůli nim vzbouřili polovinu země...“

„A co to zlato?“

Helgi zavrtěl hlavou. „Zlata měli ve sklepení tolik, že je nemožné, aby si všimli, jestli někdo něco vzal. Ledaže...“

Leif stáhl ruce od plamenů a strčil si je do podpaždí. „Ledaže co?“

„Ledaže jsme odnesli něco, na čem jim hodně záleželo.“

Leif váhavě vstal a natáhl se po svém vaku. Na jeho dně byla mošna, těžká a napěchovaná k prasknutí. Vytáhl ji ven a ve světle plamenů vysypal obsah na zem.

Několik zlatých náramků ozdobených zelenými kameny se zablyštělo ozvěnou mihotavých plamenů, než je zasypala záplava mincí.

Mladík zajel prsty do hromady gwyneddských denárů a pokrčil rameny: „Co s tím? Nic zvláštního.“

„Nemáš něco u sebe?“ přerušil jej Helgi.

Leif mlčky zavrtěl hlavou a začal zase vracet zlato do mošny.

Oheň zapraskal a Helgi přihodil dvě silné, smolnaté větve.

„Takkasgravakkak!“

Mlhou to zaznělo jako úder gongu.

„Skřet!“

Oba vikingové vyskočili. Neměli nejmenší důvod se obávat tvora, jehož před několika hodinami vyplašili v brusinkových

keřích, ale opatrnost jim velela nesedět u ohně, když se ze tmy blíží někdo cizí. Ruce sevřely jílce mečů a oba zmizeli v mlžnaté tmě.

Pár kroků od ohniště se pohnul keř vřesu.

„Jssem ssám...“ zasyčel tvor ze tmy a zvedl ruce nad hlavu, aby ukázal, že je beze zbraně. Pak teprve vstoupil do světla.

Leif ohrnul ret a váhavě vrátil čepel meče do pochvy. „Vždyť nám sahá sotva po břicho,“ řekl polohlasně.

„Jssem ssám,“ zaskřehotal opět skřet. „Vii...king se nemussí bát!“

* * *

Malá postavička v ušpiněné vlněné kacabajce poskočila a zamávala rukama. „Chci ssi ssednout u vaššeho ohně...“

Helgi se sehnul a vyloupł z mechu úlomek kamene.

„Vidíme tě dnes už podruhé,“ houkl k ohni. „To není náhoda!“ Rozpřáhl se a mrštil kamenem po neznámém návštěvníkovi.

Skřet hekl a zlomil se v pase.

Helgi Troll se jediným skokem přenesl přes ohniště a opřel špičku meče o skřetovu hrud’.

Z mlhy se ozval Leifův pobavený smích a vzápětí se objevil i on vedle svého druha. Položil dlaň na Helgiho ruku a odtlačil ji i se zbraní stranou.

„Je mu zima, nevidíš?“ řekl tiše. Klekl si, roztáhl nešťastníkovy ruce, svírající zasažené břicho, a podíval se mu do obličeje. „A...“ na okamžik se zarazil, jako by ještě váhal, než něco řekne, ale nakonec zvedl oči k Helgimu a dodal: „A je to člověk...“

Bývalý kormidelník drakkaru dánského krále sklonil meč a pokrčil rameny. „Nemám to rád,“ zamumlal. „Vypadal jako skřet.“

„Tobě taky říkají Troll,“ odsekl Leif. Pokynul človíčkovi, aby si sedl, a sám mu přisunul vyvrácený kořen, ohlazený lety, větrem a deštěm.

„Kdo jsi?“

Teprve nyní bylo vidět, že před nimi skutečně sedí člověk a ne tvor z lesů. Možná byl stejně starý jako Helgi, možná o dvacet let mladší. Nedalo se to poznat. Pokřivená tvář,

zbrázděná hlubokými jizvami, byla podle všeho ještě nedávno bílá a jemná. Nezasazená sluncem. Jako kdyby její majitel trávil většinu života někde hluboko v lesích v jeskyni nebo v kobce hradního sklepení.

Za několik posledních dnů mu slunce spálilo jemnou, bílou pokožku do ruda. Na obličeji lidského trpaslíka vystoupily velké skvrny pih a nos mu zrudl a zbaňatěl jako neznámý ovocný plod z jižních zemí. V ramenou byl stejný jako Leif, možná dokonce trochu rozložitější. O to pitvorněji vynikalo tělo na kratěoučkých nožkách, neohebných v kolenou. Jeho dlouhé ruce byly vlastně jen prodlouženými pažemi bez loktů, na jejichž konci z krvavě rudé pleteniny svalů trčely vyzáblé prsty, podobné dravčím pařátům.

„Měli zabít tebe, i tvou matku,“ odplivl si Helgi. Obešel ohniště a složil se do vřesu na druhé straně plápolajících plamenů.

Skřet byl zřejmě zvyklý na podobné řeči. Ani jej nenapadlo, aby se alespoň zamračil.

Leif mávl po Helgim rukou a zopakoval svou otázku.

„Každý musí mít jméno,“ zasyčel návštěvník a zalapal po dechu. Musel se při řeči často nadechovat. V širokém hrudním koši se krčily nepřírozeně malé plíce. Mnohem menší, než potřeboval.

Šlehl koutkem oka po Helgim a pokračoval: „Já vám řeknu své jméno, ažž vy mi dovolíte ohřát sse u ohně!“ Bojácně pomrkávající oči přeskočily z jednoho vikinga na druhého a zase zpět.

„Třeba chceš někoho z nás zabít,“ odpověděl Leif, „možná jsi viděl, kolik zlata máme ve vaku...“

„Viděl,“ přitakal skrček „Copak ssi assi můžu za ně koupit, he?“ zadrmolil sarkasticky. „Větší nohy, abych byl vidět, kdyžž jdu přes obilí? Opilou děvku, která neví o ssvětě, protože jinak by mne nechtěla, ani kdybych platil všším zlatem, co je na osstrovech?“

Leif mlčky přikývl. Nikdy s nikým necítil takový soucit jako s lidskou troskou poposedávající na pařezu před ním.

„Takový chudák zase nejsi,“ ozval se Helgi. Seděl u ohně s

nohama skrčenýma pod sebou a dlouhým, zpytavým pohledem návštěvníka ze tmy pozoroval. „Viděl jsem tě létat. To nikdo jiný nedokáže!“

Človíček se ušklíbl. Natácel se kolem plamenů, aby se prohřál ze všech stran, ale nyní roztáhl ruce a ukázal záhyby látky, krabatící se pod pažemi. „Moc lidí ssi myslí, že je to moje kůžče, něco jako draččí křídlo...“ Posměšně odfrkl. „Látka! Nic, než ssukno z dalriadsských ovčí. Ss drakem to nemá nic sspolečného, jenom tvar...“

„Dost,“ přerušil ho Leif. „Jestli chceš, můžeš přespat s námi u jednoho ohně. Nepřekážíš. Zatím. Nevím, kam jdeš a odkud, a je mi to jedno. Konečně, ani to svoje jméno nemusíš prozradit, jestli se za ně stydíš... Varuji tě ale, že nás pronásledují Mordredovi vojáci. Před třemi dny jsme uprchli ze zříceniny Camelotu a vzali jsme si trochu zlata...“

„Já vím,“ zvedl skřet panovačným gestem ruku. „Oni váss sledují jen proto, protože jim zmizelo cossi vzácného. Všichni si myslí, že jste to vzali vy.“

Helgi zvedl oči od ohně, ale mlčel.

„Co se jim ztratilo?“ zeptal se Leif a pohlédl na skřeta docela jiným pohledem.

„Takkasgravakkak!“ vykřikl človíček kdákavě. „Největší ze všech,“ zopakoval a tiše se rozesmál. „Chybí jim, protože já jssem ho vzal! A nedám ho Mordredovi, kdyby mne chtěl rozkrájet...“ Zarazil se a plácl se prsty, pod nimiž téměř chyběla dlaň, přes obličejík ještě pořád fialový od brusinkové šťávy.

Leif si vyměnil pohled s Helgim a přátelsky se pousmál: „Myslím, že ti nezbude nic jiného než nás poučit, co je to ten takkasgravakkak...“

Človíček stiskl rty k sobě, jako by litoval, že se nechal unést, a rozhodil ručkama. „Pro váss nic důležitého, jen pro mne. Ani zlato, ani ššperky, ani drahokamy, ani žensské...“ Zachichotal se a plácl se rukama do kolen. „Nemůžžu vám to říct, vlasstně to ani nejde...“

„Co je to takkasgravakkak?“

Skrček se zkroutil pod Leifovými prsty zarývajícími se mu pod klíční kost a zbledl. „Bolí,“ zašeptal.

„Co je to?“ řekl Leif úplně klidně. „Ptám se naposledy, pak už se začnu vyptávat jazykem ze železa!“ zdůraznil a významně klepl dlaní přes pochvu. „Nevezmeme ti to, nemusíš se bát, ale chci vědět, co je to za věc, když tolik chybí tomu bělovlasému smrtákovvi...“

„Proč to chceš znát?“

Leif se zašklebil: „Jestli budeme mít aspoň trochu společnou cestu, oba ti pomůžeme, aby sis ten svůj poklad odnesl do bezpečí. Už jen proto, že z těch, které bych chtěl někdy vidět chrčít s mým mečem ve vnitřnostech, je Mordred na druhém místě.“

Skřet přikývl na srozuměnou a vykroutil se ze sevření Vikingových prstů. „Zaklínadlo,“ řekl tiše.

Helgi vypískl smích. „Mordred vzbouřil království kvůli tomu, že mu někdo ukradl zaklínadlo!“

Skřet si Helgiho jízlivosti ani nevšiml. Ostentativně se otočil k Leifovi a s hlubokým nadechnutím pokračoval: „Dokážže ochránit před zvířetem i člověkem. Odkloní padající sskálu a přivolá pomoc, když už se loučíš se žživotem... Přechčel jssem ssi zaklínadlo a pak hliněnou tabulku s textem rozbil. Jenom já ho teď ovládám! A dokud sslovo takkasgravakkak ssám nenapíšu na novou tabulku a někdo jiný si je nepřechčte, bude patřit jenom mně...“ Zmlkl a provinile se rozhlédl. „V lessích kolem je prý ssposussta nebezpeččí, a tak se zaklínám sskoro na kažždém kroku...“

Helgi se s převahou rozesmál a zvedl se, aby přihodil na oheň trochu dřeva. Leif si dřepel vedle skřeta. „Já jsem Leif Olafson a tamhleto Helgi, zvaný Troll.“

Skřet pochopil, že jej hostitel vyzývá k představení se, olízl si rty a bez toho, že by odvrátil oči od plamenů, vyhrkl: „A já jssem Zrůda, vii...kingu! Kaherdin Zrůda, posslední potomek králů z Loonoiss... Můj prapraděd se otrávil draččím dechem, od té doby se muži v naší linii rodí většinou mrtví, a navíc vždycky znetvoření, jako jssem já.“ Skřet vysmrkl do prstů a otřel si je do trsu přesliček. „Někteří vypadají i hůř,“ dodal s hořkým posměchem.

Oheň zapraskal a mlha zhoustla natolik, že se navzájem skoro

neviděli.

„Draci nejsou,“ zavrčel ze tmy Helgi. Přihodil větev s ještě neopadaným jehličím a do vzduchu vzlétlo tisíce jisker.

„Nesstačí vám jako důkaz moje tělo?“ hlesl Kaherdin Zrůda. „K západnímu pobřeží Erinu přilétají jednou za několik desítek let. Každý rok sstojí na útesech hranice a hoří tak, že jsou z moře vidět na míle od pobřeží. Každý rok v noci na podzimní rovnodennost...“

„Už jsem viděl ty ohně,“ přikývl Leif „Ale neznám člověka, který by kdy spatřil draka...“

„Já!“ ozval se opět Kaherdinův skřehotavý hlas. „Viděl jsem jeho kosstru v jesskyni, kde jej zabil největší z mých předků. Chybí mu jen hlava, kterou mu tenkrát ussekl. Když přijde rok draččího tahu, musí náš rod vydat dívku a její plavá hlava je pak naražena na draččí obratle. Na ussmířenou,“ trpce se zapitvořil skřet.

Leif mlčel a z mlhy se ozývalo Helgiho zívání.

Kaherdin Zrůda se zavrtěl a natáhl ruce nad plameny. Od stromů se plížila zima a objímala záda chladným sevřením.

„Proč jsi tady,“ promluvil po chvilce mladší z vikingů. „K čemu jsi chtěl ten... to zaklínadlo?“

Skřet pohodil ramenem: „Dnes už není rytíř, který by nassadil život pro dívku našeho rodu. Kraj, v němž byli moji předkové neomezenými vládci, se dávno potopil do moře a náš nový hrad nebyl rozvrácený jen proto, že téměř nikdo neví, kde vlastně je...“

Moje matka milovala svoji dceru jako nic jiného, a když se dověděla, že právě ona má být příští obětí na ussmířenou, dala si přivést dvě čaromory z lessů. Nabídla svůj život, jestliže se jim podaří, aby počala syna a ten se narodil živý...“ Kaherdin si přitáhl vlněnou kazajku za vypreparované nožky, křížící se na krku, úžeji k tělu a suše se rozkašlal. „Možná už druhý den toho litovala... Nenáviděla mne ještě dřív, než mne poprvé ucítla v sobě...“ Skřet si odplivl do ohně a v jeho záři se mu na tváři zaleskla slza. „Lidé si prý nepamatují, jaké to bylo v matčině lůně. Já ano,“ odfrkl. „Studené!“

Zprudka vyskočil, vztekle kopl do kamenů, naskládaných

kolem ohniště, a přitáhl si ručkou Leifovu tvář až k sobě.

„Sslizké,“ zapískal mu do obličeje...

* * *

Ráno bylo stejně ponuré jako noc.

Tma se vytratila, ale zůstala mlha halící siluety stromů do mlžnatých cáru, převalujících se mezi kmeny jako nechutné sousto v ústech.

Z kupky jehličnatých větví a hrubé vlněné houně se vymotala na světlo ruka a zatápala kolem, než se dotkla vlhkého popela v ohništi.

„Fuj!“ ozval se Helgiho hlas a viking odhodil houni i s větvemi. Naklonil se nad bláto z popela a neshořelých konců větviček a marně se je snažil rozfoukat.

Něco rozmrzele zabručel. Hromada klestí, kterou večer nasbíral Leif, byla mokrá zrovna tak. S heknutím vstal a kolébavě se vydal k nejbližším smrkům, jejichž nejspodnější větve bývají suché i za toho největšího deště.

„Vstávat,“ houkl, když se vracel. Cestou zpět strhl houni z Leifa a rozhlédl se po skřetovi.

Kaherdin Zrůda byl pryč. Helgi zaklel a divoce se rozhlédl. Spěšně ohmatal Ethelredovu hlavu v ranci a pak se podíval po mošně se zlatem.

Všechno bylo na svém místě. Lhostejně pokrčil rameny a klekl si, aby vyhrabal vlhký popel z ohniště.

V té chvíli si všiml stopy.

Byla malá, skoro dětská. Nikdo jiný to nemohl být než ten skrček z večera. Helgi Troll zamyšleně zvedl bradu a zahleděl se směrem, kam stopy mířily. Nechal dřevo dřevem a pomalu se postavil. Sehnul se pro meč a ani jej nezastrčil do pochvy.

Stopa vedla přímo dolů po svahu, jako by sledovala nějakou podzemní žílu, ukrytou v rozpraskané skále pod vrstvou jehličí a polehaného vřesu. Viking se ještě otočil po spícím Leifovi a vydal se za skřetem.

Mýtinka, na níž se utábořili na noc, nebyla příliš rozlehlá. Vlastně to byl jen kruh o průměru několika desítek kroků. Helgi seběhl po svahu a brzy před ním vystoupily z mlhy přízračné

kmeny stromů horského lesa. Dlouhá, sčesaná stébla travin byla místy rozrytá prázdnými koryty jarních potůčků, kroučícími se mezi stoletými, sukovitými kmeny smrků a modřínů. Ani závan větru nezašustil v korunách. Kolem bylo ticho jako v prastarých kamenných chrámech severního Upplandu.

Pod Vikingovou nohou zapraskal suchý kořen. Helgi ztuhl, meč napřímil před sebe a sevřel jílec oběma rukama.

„...vakkakkak.“ Ozvěna, roztrášená mezi pokroucenými stromy, přinesla hlas Kaherdina Zrůdy. Jeho tón byl ale jiný než ten, který Helgi znal.

Tisíckrát už za svůj život slyšel v hlase nepřátel strach. Pohrdavé rozechvění těch, kteří věděli, že nemohou očekávat milost. Jektání saských kupců těsně před tím, než se jim provalily mořské vlny prosekanou palubou. Vyděšené pohledy upplandských otrokyň, jež byly určeny k následování svého umírajícího pána do světa mrtvých...

V hlase toho skřeta z královské krve (Helgi se zašklebil, když si na to vzpomněl) bylo něco podobného. Od všeho trochu.

Viking popoběhl několik kroků a přikrčil se za vývrat.

„...vakkakkak.“

Chvilí počkal, pak se postavil na špičky a vykoul skrz pletivo kořínků, z nichž už vítr dávno vydrolil vyschlou hlínu. Neviděl nic, jen polehanou travu ve směru, kudy Kaherdin prošel. Přikrčil se a po čtyřech se začal plížit podél ležícího kmene. V duchu váhal. Může to být jen past, jak jej s Leifem rozdělit, ale nakonec mávl rukou. Jestli tomu pokřivenci šlo právě o tohle, tak se mu to už stejně podařilo.

Rozhlédl se, podíval se i za sebe a přikrčeně se rozběhl vpřed. Kaherdin Zrůda nemohl být daleko, ale i tak nebyl Helgi přesvědčený, jestli mu vůbec pomůže, kdyby byl v nebezpečí. Noc strávená společně u jednoho ohně nezavazovala k přátelství.

Skřetova stopa byla stále stejně rovná a přímá. Lesní porost ustupoval šípkovým keřům, až zůstal docela za Helgiho zády. Tady stopa končila, a také svah. Šípkové houští lemovalo okraj srázu, svisle padajícího do údolí. Dál už nebylo kam jít.

Helgi zaslechl tlumený výkřik a praskot větví v křovinách. Trčel už nějakou dobu za posledním kmenem stromu a čekal, až

se opět ozve Kaherdinovo „takkasgravakkak“.

Čekání se začínalo prodlužovat. Ujistil se, že se k němu nikdo neblíží zezadu, a pak vystoupil na volné prostranství, zarostlé borůvkami a velkými, rozmoklými trsy hnědavě šupinatých hub.

„Zrůdo?“ zkusmo vykřikl.

Z hustého křoví, lemujícího okraj propasti, zaklokotalo chroptění.

Helgi podezřívavě couvl o krok. Opět se napolo skryl za kmen stromu, aby se nenechal překvapit šípem.

„Skřete,“ zavolal znovu. „Možná bych ti chtěl pomoci, ale nevím, jestli to má smysl. Jsi ještě živý?“

Rozhlížel se a čekal, že se odněkud ze strany přizene jezdcí v Mordredových službách a zahradí mu cestu zpět.

Odpovědělo mu ticho.

Helgi se natočil po větru a popotáhl nosem. Ani teď neucítil nic, co by jej mělo znepokojovat.

Z křoví se ozval vzlyk a ještě jeden chraptivější. Slily se v docela obyčejný lidský pláč.

Helgi ještě jednou váhavě přešlápl a pak teprve vyrazil.

Byl zvyklý přeskakovat zábradlí a postranice všech lodí brázdících severní a západní moře. Miloval ryk vikingů, kteří za útoku se sekerami v ruce řičeli do světa jméno nejvyššího boha. Ted' byl ale v lese a někde blízko cizí vojáci.

„Odiin!“ vyrazil ze sebe polohlasně a hned se rozhlédl na všechny strany.

Jediným rozmachem odt'ál první keř těsně u země a vzápětí se kryl, aby jej nepřekvapila zákeřná rána skrz šípkové šlahouny. Ustoupil a znovu sekl. Tmíté větve, navzájem propletené, zůstaly viset tam, kde předtím rostly. Úderem meče je srazil k zemi a přišlápl nohou.

„Takkasgravakkak!“ ozvalo se těsně před ním.

Opatrně rozhrnul keře a rozesmál se.

„Co tady děláš, skřete,“ zalykal se smíchy.

Kaherdin Zrůda neodpověděl. S námahou se zvedl na kolena, zkrvavený, potrháný a bledý v obličeji.

„Sspoutalo mne křoví,“ vyhrkl žalobným hlasem. „Chtěl jsem letět, v povětří se cítím bezpečněji, než na zemi, ale keře mne

nepustily k okraji...“

Helgi jej popadl za paži a pomohl mu se postavit. Kaherdin zachroptěl a zůstal bezvládně viset v Helgiho rukách. Viking jej rychle pustil na zem, nahmatal provaz, svírající Kaherdinův krk a přeřízl jej. „To by se ten, co tu nastražil to oko, podivil, až by našel takový úlovek...“ Helgi si teatrálně odplivl. „Určitě by to nechtěl jíst...“

Kaherdin zkusmo roztáhl ruce a starostlivým pohledem přejel látku dračího křídla.

„Pročpak jsi se musel drát k okraji tím nejhustějším křovím,“ pokračoval Helgi v posměšném tónu. „Moc ti to tvoje zaklínadlo nepomohlo ani proti oku na vysokou, natož až ho budeš opravdu potřebovat...“

Skřet se zmohl jen na zasípání.

„Říkal jsi přece, že je to zaklínadlo, ne?“ posmíval se dál Helgi. „Nezdá se mi, že by ti to zvětšovalo sílu nebo dokonce odvahu...“ Sám se zasmál svému vtípu.

„Je to magie,“ odtušil Kaherdin Zrůda tiše, jako by čekal Helgiho reakci.

„Magie je hloupost!“

„Možná u vás na sseveru...“ Kaherdin věštecky přimhouřil oči. „Nikdy jsi nesylyšel o magii druidů?“

Divoké stádo přízračných koní, kteří řičí bolestí, když se jich dotknou paprsky slunce... Helgi ucítil ve tváři vítr, stejně jako tenkrát, když jej s Leifem vyneslo Eponino stádo ze zajetí šílených uctíváčů koní...

„Slyšel,“ přikývl po chvíli, „ale, jak jsi sám viděl, ten tvůj takkasgravakkak ti byl k ničemu, když jsi se dostal do obyčejné lidské pastí.“

Kaherdin s úsměvem zavrtěl hlavou: „Přivolať tě, vii...kingu V podvědomí ti zabušil v mozku, že se mášš probudit...“ Skřet se odmlčel, vyvalil oči a váhavě se dotkl vyzáblymi prsty Helgiho ramene: „Možná zaklínadlo vycítilo, že to mášš být zrovna ty, kdo je vyvolený jej použít...“

Helgi se zavrtěl a trochu se odtáhl.

„Mysslím to vážně,“ vyrazil ze sebe skřet. „Matka se obětovala a porodila mne, aby byl alesspoň někdo, kdo nassadí

ssvůj život pro její dceru. Pro moji ssesstru... Je krásná, víš vii...kingu? Třeba to mášš být právě ty, kdo zlomí moc uššatých hadů!“

Kaherdin se zhluboka nadechl, zasípal a jeho hlas zněžněl. „Má plavé vlassy jako nejssvitivější lísstky, kdyžž se na podzim obalí hruššně do žžluta. Modré očči... Ješště nikdy jssi neviděl tak modré očči, vii...kingu. Říkají, žže jssou jako moře mezi ledovci... Měl jssi užž hodně dívek vid'...?“ najednou přerušil svůj chvalozpěv.

Helgi s úsměvem přikývl. Odněkud se vynořila vzpomínka. Jaké jsi měla vlasy, Ulriko? A oči? Už nevím. Jedinkrát jsem tě miloval. Byla tma a ty jsi voněla mateřídouškou. Na to si vzpomínám jako na nic jiného. Na každičký tvůj vzdech. Na příboj tvých boků, na tvoje rty, zvlhlé slzami...

„Kdyžž zachráníšš mou ssesstru, bude tvá, vii...kingu,“ přerušil Kaherdin Helgiho vzpomínky. „Má ňadra, jako mívají římské ssochy v opušštěných mėsstech, a mechovou zahrádku, která čeká na toho, kdo ji zachrání před zvykem draččího ussmíření...“

Nedaleko zapraskala větvička a mezi stromy se objevil Leif i s oběma vaky.

„Odkud víš, jak tvoje sestra vypadá na tajných místech?“ zasmál se a shodil vaky do trávy.

„Díval jssem se,“ přiznal Kaherdin bezelstně. „Vžždycky se sschovávám v závěssecch, kdyžž se koupe.“

„Okukuješ vlastní sestru?“

„Je to jediná dívka, kterou jssem kdy viděl bez ššatů!“ utrl se skřet uraženě. „A co tvrdím, to je pravda. Nabízím vám ji a rve mi to vššechny vnitřnossti z těla... Ješště ráno jssem si mysslel, že jssem to opravdu já, kdo se narodil, aby se postavil jejímu ossudu... Užž od Camelotu křiččím na kažždém druhém kroku zaklínadlo, abych předem zahnal vššecho zlo, které se na mne chysstá. Možžná je opravdu na nic a může ji zachránit jediňě ssíla a odvaha takových bojovníků, jako jsste...“

Leif umlčel skřeta zamítavým pohybem ruky. „Kdyby byl takkasgravakkak opravdu k ničemu, pak by tě Mordred nenechal hledat. Jen to asi neumíš používat...“

„Ne,“ rozhodil Kaherdin nešťastně rukama. „Nabízím vám všechno, co může muž chtít. Máte trochu zlata, ale na našem hradě je ho víc! Je tam i panna, která dá všechno, jen aby nemussela ssklonit hlavu před obřadním mečem... Ssňatek ss mou ssesstrou dá každému, kdo ssi ss ní nechá ssvázat ruce vrbovou ssnítkou, právo nazývat se králem...!“

Leif se usmál: „Na to mne nenalákáš. Já sám jsem právoplatný král Danemarku a právě hlava, která je tady v tom ranci, mi můj trůn vrátí.“

„Leif Kozlovrah,“ zavětril skřet. „Sslyšel jssem o tobě! Král Godfred ti zabil otce a tebe vyhnal ze země. Měl jssi přinést hlavu sslavného krále, abyss dokázal, že jssi hoden trůnu...“

Leif s úsměvem pokýval hlavou a rozvázal tkanici na ranci, zčernalém zaschlou krví. Hmátl dovnitř a vytáhl to poslední, co zbylo z mercijského krále Ethelreda. „Podívej,“ řekl tiše a zatřepal rukou, jejíž prsty svíraly kadeře černé kštice.

„Nejssem jassnovidecc,“ zaskřehotal Kaherdin a nakrčil nos před zápachem začínající hniloby. Vztáhl ruku k Leifově trofeji a zase ji stáhl zpět. „Ani neznám Godfreda, ale mohu užž teď předpovědět že ssi děláš bláhové naděje.“

„Možná,“ pokrčil následník dánského trůnu rameny a zase hlavu schoval do plátěného vaku. „Budu mít však právo vyzvat jej na hólmgangu, Odinův soud, pro nedodržení slova. Dnes už by to, při Lokiho dětech, dopadlo jinak než před lety...“

„A ty, vii...kingu,“ obrátil se skřet na Helgiho. „Chceš být králem?“

„Přísahal jsem Leifovu otci, že jeho synu vrátím dánský trůn,“ zabručel kulatoučký viking. „Dokud to nesplním, nechci přemýšlet o čemkoli jiném. A potom...“ Helgi zvedl oči k obloze, jako by si v mracích chtěl vybavit Ulričinu tvář. „Ještě jsem slíbil jedné malé keltské čarodějce, že se pro ni vrátím...“

* * *

Kaherdin zakroužil v cárech mlhy a na okamžik ještě bylo možno zahlédnout jeho siluetu nad nepravidelným obzorem lesa.

„Jako nějaká létající příšera,“ pronesl Helgi nahlas myšlenku, která napadla i Leifa. „Zdávalo se mi o takových, když skončila

pitka na upplandském dvoře. Něco tam přidávají do piva.“

„Musíme jít,“ přerušil ho Leif. „K hranicím už to sice nebude moc daleko, ale les je plný horalů, pátrajících po uprchlících z bitvy. Už jsme se tady nadělali hluku dost.“

Nadhodil si vak na zádech a vydal se pomalu do kopce k místu, kde přenocovali. Pořád vzhůru, jak jim skřet poradil. Pak přejít údolí a za ním se zvedá poslední hřeben hor.

Vraceli se stejnou stezkou. Mlha se od rána nezvedla ani o píď. Bez řeči šlapali vzhůru a s napjatýma očima dávali pozor, kdy se přestanou před nimi z mlhy vynořovat kmeny stromů a dostanou se zpět na mýtinu.

Smrk, rozštípnutý bleskem, stál hned na jejím okraji. Leif si jej všiml, když se pustil po Helgiho a Kaherdinově stopě k srázu. V mléce kolem vypadal, jako by byl poslední na konci světa. Za ním se jen převalovala bílá tma, z níž trčely jako zkamenělí hadi pahýly zulámaných větví z vývrátů a padlých suchých kmenů.

„Slyšíš,“ sykl Helgi a chytl Leifa za rameno.

Ztuhli jako šelmy na lovecké stezce.

Mladík se napolo obrátil. „Neslyším.“ Napínal zrak, ale neviděl ani na pár kroků před sebe.

„Ať se proměním v berana těsně před porážkou, jestli tam nahore někdo nevykřikl,“ znovu promluvil Helgi.

Zacouvali zpět do lesa a pustili se vzhůru okrajem mýtiny. Obešli ji, na jejím horním konci minuli ohniště z večera a bez hlesu postupovali dál.

Ted' už zaslechl cizí hlasy i Leif.

„Smějí se a nemají ani tušení, jak jsme blízko,“ obrátil se na svého druha. „Nejspíš se právě probudili. Spali kousek od nás.“

Čím stoupali výš, tím mlha řídla a mizela. I les se změnil. Dlouhá, nečesaná stébla horských travin ustoupila polštářům tlejícího listí ve vlhkých, mělkých propadlinách, potažených slaboučkou slupkou bílé plísně.

Mezi listnáči, které tady vytlačily smrky a modříny, vystupovaly z mizících závojů mlhy obrovské bludné balvany, kdysi sem dotlačené ledovcem, a nyní připomínající přídě obřích galér, vynořujících se z mlhy a tříště mořských vln.

Kdesi vpředu, mezi shlukem menších skalek, blikl oheň.

„Tam,“ zašeptal Leif a ukazoval před sebe.

„Podíváme se, kolik jich je,“ odtušil Helgi a co nejtišeji vytáhl zbraň z pochvy. „Nerad bych, kdyby nám zůstali v týlu.“

Z nebe se spustil drobný deštík a utopil všechny zvuky v šustivém koncertu listů.

„Máme štěstí,“ usmál se starší viking. Zase ucítil jakoby vůni moře a krve. Neuplynuly ani tři dny od nejkrvavější bitvy, jakou kdy zažil, a už se chystal znovu šířit věhlas rudovousých Dánů. „Jdeme,“ zavelel, jak měl ve zvyku z doby, kdy byl Leif ještě malým chlapcem.

Bez zadýchání oběhli houštinku a málem se srazili s divokým kancem. Vyrazil se skloněnou hlavou, srazil Leifa k zemi a zmizel dřív, než si jej stačili pořádně všimnout.

Mladík se znovu postavil. „V pořádku,“ sykl a setřásl ze sebe vlhké bukové listy.

Doběhli k nejspodnější skalce, která z jejich směru bránila v přístupu k tábořišti neznámých mužů. Oba si odložili vaky a sevřeli rukojeť zbraně oběma rukama.

„Cítíš to taky?“ hlesl Helgi.

Leif přikývl. Vůně pečínky byla příliš lákavá, než aby se nechala odbýt mávnutím ruky. Přitiskli se zády ke studenému a vlhkému kameni a začali se brodit navátým listím dál.

Tady...

Helgi nepromluvil. Jen zvedl ruku a vyhlédl přes ostroh skalky. Stáhl se zpět a ukázal čtyři vztyčené prsty. Leif mlčky přikývl. Obešel Helgiho a přitiskl se k němu z boku. Nyní už viděl neznámé muže také. Jejich tábořiště bylo téměř na ideálním místě. Ze tří stran bylo chráněno skalami a uprostřed byla malá, okrouhlá planinka s plátěným přístřeškem, nataženým mezi čtyřmi stromy. Vedle se nad ohněm otáčel rožeň a na něm podle peří, rozházeného kolem ohniště, se pekly dvě koroptve.

„Mají koně,“ strčil Helgi do Leifa a kývl směrem k zadnímu koutu přírodního tábořiště.

Čtyři koně! To dávalo téměř jistotu, že tu víc lidí nebude. Právě stejný počet mužů v drátěných osnířích se povaloval u ohně. Jeden vedle druhého oždibovali propečené kousky masa a střídavě přelévají pečínku tukem, zachytávaným ve velké litinové

pánvi.

Helgi se samolibě zašklebil, když se pohledem ujistil, že vojáci nemají nikde po ruce luky, a vstoupil do skalnaté brány. „Hej!“

Konec světa by ty čtyři nevylekal víc.

„Chci se ohřát,“ spustil Helgi keltsko-římsko-germánskou hatmatilkou, jakou se mluvilo ve východní Anglii.

Mordredovi vojáci bleskově vyskočili, rozestoupili se do stran a se zbraněmi napřaženými před sebe postoupili o krok k Helgimu.

„Nerozumíte?“

Jeden z vojáků zvedl ruku a udělal ještě jeden krok. „Já ti rozumím, vikingu! Rozumím tomu, co říkáš, ale nerozumím tomu, proč to říkáš. Musíš přece vědět, že jsi jeden z těch, které právě my hledáme. Jdeš si pro smrt...“

Helgi rozhodil rukama a zapitvořil se: „Třeba bychom se mohli dohodnout? Vy mne necháte ohřát a najíst a já na oplátku udělám, co budete chtít vy!“

„Vzdáš se?“ vyhrkl nevěřicně Kelt a nervózně zakroužil mečem před sebou.

„Ne,“ zašklebil se Helgi. Miloval tyhle řeči před bitkou. Opřel si špičku zbraně o pravou botu a olízl si rty, než znovu promluvil: „Nepochopil jsi mne, vojáku. Já se u vás ohřeju a najím a za to vás nechám jít...“

Kelt rychle přeložil jeho slova ostatním a rozesmál se spolu s nimi.

„Jsi sám, vikingu, a my čtyři...“

„Jsme dva,“ zavrtěl Helgi hlavou a zvedl ruku s dvěma prsty. „Ten druhý se schovává za skálou, abyste se nelekli, kdybychom se ukázali hned oba...“ Poškrabal se ve vousech, zvedl meč a vyšel k Mordredovým vojákům blíž. „Tak co?“ zeptal se skoro šeptem. I šumění deště přestalo ve chvíli, kdy Helgi Troll kráčel k ohni. „Rozmysleli jste se?“

Očekával jejich útok, ale všichni čtyři stáli bez hnutí. S očima rozšířenými hrůzou hleděli kamsi za něj.

Viking byl příliš zkušeným válečníkem, než aby skočil na tak průhlednou lest. Věděl, že přístup k tábořišti hlídá Leif, takže by

jej přinejmenším zvonění zbraní upozornilo na to, že se někdo přiblížil. Přesto ustoupil o dva kroky, aby stačil odvrátit případný útok černovlasých Keltů, a na okamžik se otočil.

Leif se svázanýma rukama za zády překlopýtal planinku, zakopl o kořen, schovaný pod vrstvou listí, a padl tváří na zem.

„Mordred!“

Helgi se s ním dosud nesetkal. Ležel v bezvědomí, když král Walesu vtrhl se svou družinou do bitvy, a na Camelot dorazil nějakou dobu po tom, co tentýž muž málem v souboji Leifa zabil. Přesto jej poznal okamžitě.

Mohutný irský hřebec zvysoka našlapoval a lehce pohazoval hlavou pokaždé, když mu jeho jezdec přitáhl udidlo.

Viking střelil pohledem po vojácích za sebou a neodpustil si úsměšek. Ten bělovlasý obr, pohrdající zbrojí, jejich král, pro ně znamenal větší hrůzu než nepřítel.

Mordredova kambrijština zarachotila jako kamenná lavina řítící se do údolí. Velitel vojenské hlídky si klekl, několikrát bezhlesně pohnul rty a nalehl na meč.

„Selhal,“ třeskl Mordredův hlas, když se jeho smrtácký obličej obrátil k Helgimu. „Peče si tady maso a nechá se zaskočit tím, koho má hledat! Taky by se ti nelíbili takoví bojovníci...“

„Kolik vás je?“ zmohl se Helgi na otázku.

Mordred pohnul rty v naznačeném úsměvu. „Když odpovím, že jsem sám, vrhneš se na mne, vikingu. Když řeknu, že je nás víc, prorazíš mezi vojáky, vyskočíš na koně a pokusíš se mi zmizet. Tady v těch lesích to není nic těžkého.“

Helgi mlčel. Očima ohmatával Leifovo tělo, ležící bez pohnutí na zemi. Krev nebyla vidět. Alespoň zatím.

„To dítě jsem porazil už podruhé,“ ukázal Mordred na Leifa a seskočil z koně. „Je to tvůj syn?“

„Jsem... Byl jsem pobočníkem jeho otce.“

Děšť zhoustl a srážel ze stromů první zažloutlé listy.

„Troufal by sis na všechny tři najednou?“ promluvil Mordred. Opíral se zády o svého koně a žmoulal v ruce dlouhé černé chlupy, které jeho zvířeti visely ve zplihlých chumáčích až ke kolenům.

Helgi se pohrdavě zasmál: „Třeba na deset...“

„Jsou tvoji,“ kývl král Walesu.

„A potom?“

„Potom si vezmi tady tu trosku a můžete se pokusit odejít z mé země. Pokusit!“ zdůraznil.

Všechno nasvědčovalo tomu, že bělovlasý král přijel sám, ale Helgi nechtěl riskovat. Leifovo tělo leželo příliš blízko jeho meče.

Jeden z vojáků bojácně pootočil rožněm a rychle se stáhl k ostatním. S vytasenými meči se oba krajní rozešli do stran a pokusili se sevřít vikinga do kleští.

„Boj!“ rozlehl se lesem Mordredův silný hlas a vzápětí zaznělo stejně krátké a úsečné slůvko v kambrijštině.

„Odiin!“

Vikingova čepel prosvištěla vzduchem jako Thorovo kladivo. Drtivým úderem smetl nepřítele po levé straně a jeho meč na okamžik uvízl v drátěném osníří. Helgi zaklel a pomohl si nohou. Srazil mrtvé tělo k zemi a obrátil se zády ke skále.

Bělovlasý obr cosi vykřikl, ale nebyl čas jej poslouchat. Vojáci věděli, že tohle je jediná šance zachránit si život. Helgi v poslední chvíli zahlédl, jak jeden z Keltů sbírá ze země kámen. Vyskočil a v tomtéž okamžiku, kdy se znovu dotkl půdy, vyrazil vpřed. Vodorovným sekem zaútočil na bok jednoho z protivníků. Kelt sice ještě stačil úder vykrýt, ale jeho meč ze surového železa se zakovaným ocelovým ostřím praskl. Helgiho zbraň sklouzla po chrániči zápěstí a hladce oddělila dlaň od zbytku ruky.

Nestačil se ani nadechnout. Za zády vytušil pohyb, padl k zemi, překulil se stranou a zespodu prudce zabořil meč do podbřišku posledního z protivníků. Obrátil se na břicho a zadýchaně se postavil. „Šlo to rychle,“ odfoukl si.

Mordred zamyšleně přikývl, popošel několik kroků k Helgimu a prudkým výkopem mu vyrazil zbraň z ruky.

„Jsi unavený,“ zašklebil se Vikingovi do obličeje, zprudka sevřel jeho ruce a zkroutil mu je za zády. „Dovolil jsem ti, pro případ, že zvítězíš, pokusit se odejít. Svou šanci jsi právě propásl. Nemůžeš uniknout,“ dodal sladce. „Ani ty, ani tvůj přítel ode mne nebudete mít pokoj, dokud mi nevrátíte to, co jste vzali...“

„Takkasgravakkak?“ vyhrkl Helgi a vzápětí toho zalitoval.

„Správně,“ ožil Mordred. Obrovskou tlapou svíral Helgiho ruce a druhou je omotával provazem. „Nevím, k čemu vám je, a ani mě to nezajímá. Kousek odtud je moje hradiště, ukryté v lesích tak, že o něm neví ani lidé, ani běsi. Embarrova kopyta at' mne rozmetají na prach, jestli z vás to zaklínadlo nedostanu...“ Spiklenecky zamrkal levým okem. „Pamatuj si, vikingu, že jediné, co k tomu potřebuji, jsou vaše ruce, aby znovu vyryly zaklínací nápis do hliněné tabulky. Pokud mi nebudete chtít pomoci, můžete o všechno ostatní přijít. Oči, jazyk, nohy... I bez stěv můžete pár hodin žít...“

Opět vyskočil do sedla a dotkl se špičkou meče Helgiho zad.

„Pohni sebou, ryšavá brado. Probud' tu trosku na zemi a už jděte! Pořád do kopce. Vichry lesa vás udeří do zad a budou vás popohánět. Kanci si budou třít hřbet o kmeny stromů a nedovolí vám uskočit ze stezky... Pojedu za vámi, a není mým zvykem uprchlíky hned zabíjet, nýbrž trhat mezi koňmi. Pamatuj si to!“

Helgi padl na kolena a pošťuchováním hlavou se snažil Leifa probrat k životu.

„Až dorazíme k hradišti, rozlučte se se světem,“ zaslechl ještě nad sebou velitelský hlas waleského krále. „Už ho nevidíte...“

* * *

Železem pobitá dvířka práskla ve veřejích a někdo zvenčí zasunul závoru.

„Vězení,“ hlesl Helgi.

Tmavá kobka bez oken byla vyhloubená ve svahu. Stavitelé se ani nesnažili zasekat ji do skály. Strop a stěny byly obloženy nahrubo otesanými prkny, rozepřenými do stran a svisle silnými trámy.

Leif přelezl několik trámů ve výši pasu a uvelebil se u zadní stěny. „Jestli si vážně myslí, že jsme to byli my, tak budeme dlouho umírat,“ řekl navenek nevzrušeně. „Zabít nás ale nenechá, dokud si nebude jistý, že jsme mu takkasgravakkak skutečně nevzali my. Třeba se mezitím naskytne šance k útěku...“

Helgi se posměšně uchechtl: „Ta možnost trvá jen do prvních otázek. Pak už nebudeme mít sílu ani zavřít oči bez rozkazu. Mám dojem, že vyřezávání orla do zad by bylo matčíným

pohlazením proti tomu, co si vymyslí tenhle blázen.“

„Zůstala tam Ethelredova hlava a zlato,“ začal Leif odjinud.

„Mohli to najít?“

Mladík mlčky zavrtěl hlavou, aniž by si uvědomil, že jej Helgi nemůže ve tmě vidět. „Dobře jsem to schoval, do skalní rozseldliny. Už v noci na to ale mohou přijít lišky, a potom by byla celá cesta zbytečná.“

„Musíme zmizet ještě do večera,“ ztišil Helgi hlas a pokusil se přelézt trámy, aby se dostal blíž k Leifovi. Byly pro něj příliš vysoko, a tak si lehl na zem a proplížil se pod nimi. „Vchod do kobky je blízko palisády. Kdyby se nám podařilo závoru vylomit, strážce je jen jeden...“

„Všichni tu budou, jenom uslyší první ránu. Panty jsou kovové, ty nevyrazíme ani trámem...“ Leif se zakuckal. „Ani trámem,“ zopakoval.

Helgi ve tmě odfrkl: „Myslíme oba na stejnou věc?“

Leif vzrušeně vstal. „Jak můžeme být hluboko?“

„Pár sáhů.“

„Vypadá to, že nejdřív postavili dřevěnou boudu a pak ji zasypali zeminou,“ řekl Leif. „Pro jistotu ji ještě rozepřeli trámy. Jestli se nám podaří je vyrazit...“

Oba vstali a opět začali zdolávat dřevěné překážky, aby se dostali ke vchodu.

„Nic nemůžeme ztratit,“ supěl Helgi, když podlézal poslední trám. „V noci a zítra už bude pozdě na jakýkoliv pokus o útěk.“

Přecházeli kolem stěn, kopali do trámů a snažili se najít místo, kde by se dal jeden z nich vyrazit bez přílišného hluku.

„Tady,“ ukázal Leif k pravé stěně vězení a pověsil se na konec hrubě otesaného trámu, nejbližšího ke vchodu. Helgi přiskočil na pomoc a zapřel se patami do země.

Dřevo drželo, jako by za ta léta vrostlo do stěn.

„Ted“ hekl Leif, ale vzpěra se ani nepohnula.

„Musíme vyrazit jeden z těch svislých!“

Oba dva se zapřeli zády do stěny a nohama do kusu modřínového kmene, zajišťujícího stropní výdřevu.

Dřevo zapraskalo a seshora se sesypala sprška hlíny.

„Znovu!“

Od paty dřevěného sloupu odletěl klínek a kulatiny držící strop se prohnuly pod tíhou zeminy.

„Dělej! Vykopni to!“ Helgi se přesunul stranou, neboť právě na jeho místo padalo nejvíc hlíny, a znovu se opřel do dřevěného pilíře stropu nohama.

Trám uhnul spodkem ze svého lůžka. Leif do něj ještě několikrát kopl a uskočil k východu z kobky. Ve skřípání a praskání stropní výdřevy zanikly výkřiky zvenčí. Za roky, co vězení stálo, kulatiny a desky stropu prohnily a tisíckrát se promáčely za dešťů a zim. Teď stačilo jen málo, aby se podvolily tíze zeminy. Žlutý jíl a černá zem se provalily dovnitř.

Zbytky stropních desek se rozlétly do stran, několikapalcový kus prolétl těsně kolem Leifa a prudce narazil do dvířek kobky.

„Tišeji to nešlo,“ zasyčel Helgi a pobaveně pokrčil rameny.

Zvenčí bylo slyšet křik a kroky, blížící se k závoře.

„Tady nás hned najdou,“ vyhrkl Leif a popadl přítele za ramenní šev drátěné košile. „Musíme víc dovnitř...“

Pár balvanů, jež propadly dolů spolu s jílem, srazilo trámy vodorovné výdřevy a stěny kobky se na několika místech zhroutily dovnitř.

Leif strhl Helgiho za sebou a vběhl s ním do spršky hlíny a drobných kamínků. Právě včas.

Někdo venku vyklepl závoru, dvířka se rozletěla a do tmy zazářila pochodeň.

„Ticho,“ stačil Leif zasyčet. Stěna kobky se za nimi vydula jako vřed a praskla téměř ve stejném okamžiku, kdy se o ni oba muži opřeli. Prohnilé zbytky kulatin je srazilo do kolon a přitlačily k zemi.

„Jestli spadne všechno, je po nás,“ zasténal Helgi. „Při všech běsech Niflheimu...“

„Hej!“ Ve vchodu někdo přešlapoval, ale netroufal si vejít dovnitř. „Jste živí?“

Těžký blok hlíny se odlepil od stěny kousek od obou vikingů a žuchl na dno kobky. Nad ním se objevilo sluneční světlo.

„Musí nás to zasypat, jinak nás najdou!“

Helgi se nadechl, aby něco dodal, otrásl se, když mu mezi zuby zaskřípal písek a zůstal potichu. Jen skrčil nohy a vší silou

kopl do zbytků stěny, jejíž část je před chvílí srazila k zemi a poprášila hlínou.

Zemina nebyla rostlá ani v těchto místech. Mezi zažloutlými kořínky trav, trčícími z černé půdy, se objevila trhлина. Nekonečně dlouhou dobu se zvětšovala, až se nakonec ze stěny vylomil velký kus hlíny a pomalu se překlápěl na ně.

„Nadechni se,“ hekl Leif a pak už je obklopila tma a obrovská tíha, která jim brala dech...

* * *

Nehty měl sedřené do masa a z prstu si snad už po tisíci olizoval krev. Nízká klenba, kterou si vyhrabal nad sebou, se propadla a drobné kousky vlhké hlíny mu zasypaly nos a uši. Noc už trvala dost dlouho na to, aby se mohl pokusit vyhrabat ze zajetí země. Opatrně a co nejtíšeji odstranil zeminu a drny nad obličejem. Konečně se mohl nadýchnout čerstvého vzduchu. Jen ztěžka potlačil vzdech, a jak jen to šlo, zakoulel očima, aby mohl obhlédnout co největší okruh okolí.

Nad Mordredovou lesní pevností zářily hvězdy a od brány sem dopadalo světlo z nočního ohně strážných.

Nikde nikdo. Nejspíš si všichni myslí, že už je po nich. Kdo by taky mohl něco takového přežít?

Nabral do dlaní trochu jemné hlíny a plivl do ní. Hlínu promísil se slinami a jemné blátíčko si rozetřel po tvářích.

„Helgi?“

Šeptal, mluvit nahlas se neodvážil. Celé odpoledne cítil Helgiho vedle sebe a nemohl se ani zeptat, jestli je s ním všechno v pořádku.

„Helgi?“

Chvilí po tom, co je zasypal poslední blok zeminy, procházeli Mordredovi zbrojní po propadlé kobce a píchali do země oštěpy a meči. Co když...?

Pokusil se vyprostit ze sevření jílů a zbytků rozdrceného dřeva, ale ani se nedokázal pohnout.

Nad hradbou stromů před pevností vyšel měsíc a viking jej okamžitě proklel. Prostranství mezi branou Mordredova sídla a plátěnými příbytky vojáků se zalilo světlem téměř jako ve dne.

Znovu zaryl nehty do půdy. Nyní ale musel postupovat nanejvýš opatrně.

Trvalo to nekonečně dlouho, než se dokázal osvobodit natolik, aby se mohl posadit. Zkroutil se na zemi tak, aby si dosáhl k nohám, a jakmile se mu je podařilo uvolnit, několikrát je přitáhl k tělu a opět narovnal. Ubezpečil se, že ani jedna není zlomená, a hned nato se obrátil ke kupce hlíny a drnů, pod níž by mělo být Helgiho tělo. Teď už vyprošťování probíhalo rychleji. Přesto se Leif před každým pohybem pozorně rozhlédl, jestli se náhodou nedívá některý ze strážných jeho směrem. Odhrnoval rukama až po lokty hlínu do díry po sobě a za chvíli už zavadil malíčkem o ramenní šev drátěné košile. Protlačil ruku pod bezvládným tělem a vytáhl na vzduch Helgiho hlavu i s hliněnou maskou na obličej.

„Helgi!“

Žil. Leif zkušeně prohmatl hlavu a pak levou ruku, kterou se mu už podařilo vyprostit. Potom začal hrabat dál. Šlo to ztěžka a pomalu. Musel dávat pozor nejen na vojáky bělovlasého smrtáka, ale také, aby se náhodou nedotkl možného zranění na Helgiho těle. Zasténání nebo výkřik by je okamžitě prozradily. Opatrně odstraňoval hrudky hlíny a chvěl se zimou. S přelomem noci přišlo chladno.

Naklonil se nad tvář, která v měsíčním světle získala bledou, mrtvolnou barvu a stiskl mezi prsty jeho nos. Viking zachrčel, otevřel ústa a zalapal po dechu. Leif okamžitě pustil nos a zacpal příteli ústa.

„Spal jsi,“ zašeptal. „Bolí tě něco?“

„Kotník,“ ztěžka přikývl Helgi a zvedl se na loktech. „Jen ta bolest trochu polevila, nedokázal jsem udržet oči otevřené.“

Leif se obrátil na břicho a po hrstech a jednotlivých kouscích zpuchřelého dřeva začal osvobozovat jeho nohy.

Od brány až sem dolehla jakási mručivá melodie. Strážný vyšplhal na ochoz palisády, nekonečně dlouho se rozhlížel a zase se vrátil zpět k ohni.

Kousek do svahu, za druhým příkopem, bylo vidět v oknech obytné věže světlo svíc. Chvillemi se zatmívalo, jak někdo vyhlížel z okna ven na nádvoří. V těch okamžicích Leif kameněl

a ani se nepohnul, dokud se opět neobjevil mihotavý přísvit voskovic.

Nevěřil by lesnímu králi, ovládajícímu polovinu bývalého království legendárního Artuše, ani vlídný pohled. Připadal mu jako někdo, kdo nepatří do tohoto světa, jako přerostlý skřet ze Vzteklych hor v severním Norsku... Jako někdo, komu přejí všichni běsi, anebo je sám jedním z nich. Určitě vidí v noci stejně jako za světla.

Odhrnul poslední zbytky hlíny, a co nejjemněji položil ruce na Helgiho kolena. Prohmatal stehna a sjel rukama o kus níž.

„Dokážeš se postavit?“

„Brní v tom,“ zavrtěl Helgi hlavou. „Vypadá to, že už se do moře přes bort lodi nevymočím.“

V okně věže se opět objevila silueta obří Mordredovy postavy a oba Vikingové bleskově splynuli se zemí.

Leifovy prsty promáčkaly lýtka a Helgi skrčil nohy, jak jen mu to bolest v kotníku dovolovala. „Nic,“ šeptl bývalý pobočník dánského krále. „Zkus níž...“

„Tady?“

Helgi sykl a němě přikývl. Nad levou botou měl velký otok sálající horečkou.

Leif odtrhl spodek nohavice a nacpal jej Helgimu do úst jako roubík. Počkal, až zraněný zkousne, a pak zkušeně ohledal opuchlinu. „Kosti jsou v pořádku,“ zašeptal. „Potřebuješ jen pár dní klidu.“

„Aby se kroutili pod jedem jak Loki,“ zaklel kulaťoučký viking. „S tím se odsud nedostanu a znovu se zahrabávat do hlíny nemá smysl. Nejspíš mi už někdo hlídá ve Valhalle místo u stolu. Zůstanu, ale nečekej, že je zdržím. Za rychlou smrt se dneska platí zlatem...“

„Chtěl jsem zabít stráž, přelézt bránu a zmizet v lese,“ zašeptal Leif.

„Pustí za tebou psy,“ namítl Helgi a setřel si pot z čela. Noha zase začínala bolet. „Mají tu psinec. Celý den je bylo slyšet.“

„Jak...?“

„Jedině na koních a štvát je až k hranici. Přes Offův příkop se neodvážím...“

„Mercia je bez krále,“ nesouhlasně zavrtěl hlavou mladší z vikingů. Umíchal ještě jednou bláto z hlíny a slin a rozmazal je Helgimu po obličeji. Počkal, až opět nastala chvíle, kdy by se mohl pohnout, a pak se zvedl na všechny čtyři. „Počkej tady, přivedu ti koně.“

Helgi osaměl. Sklouzl zpět do prohlubeniny, která jej ještě před chvílí ukrývala, a s pocitem bezmoci zalehl k zemi. Neměl po ruce meč ani nůž, aby se mohl v případě potřeby bránit. Měl jen ruce a zchromlou nohu. Chvilí kolem sebe hmatal, až našel několik větších kamenů a naskládal si je blízko sebe.

* * *

Hned jak se Leif dostal z rozryté půdy nad bývalým vězením stranou, padl k zemi a odkutálel se do největšího stínu těsně pod palisádovou hradbou. Byl mokrá, ztuhlý zimou a celodenním utrpením pod hromadou hlíny. I když už dávno přestalo pršet, vítr byl studený a s nepříjemnou vlezlostí pronikal koženou kazajkou až k tělu. Ve stínu se postavil a protáhl se. Udělal několik dřepů a mnul si ruce tak dlouho, dokud si nebyl jist, že v nich opět získal bývalý cit.

Měsíc se schoval do rychle letících mraků a kraj potemněl.

Leif se přitiskl zády k palisádě z mohutných kmenů, prokládaných opukovými kameny, a zaposlouchal se do tmy. Od ohniště strážných přinášel vítr chraptivý smích, vždy umlkající ve chvíli, kdy se v okně věže objevil nejvyšší pán pevnosti.

Chtěl především najít ohradu s koňmi, a pokud to bude jen trochu možné, pak i svoje a Helgiho zbraně. Zvyk na vlastní meč často rozhoduje v bitkách. A určitě se nějaká strhne, až se budou snažit uniknout z lesní pevnosti.

Pustil se podél palisádové hradby dál od brány. Už po několika desítkách kroků se ve světle vyhasínajících ohnišť objevily štíty chalup. Bylo už pozdě a vládl tu klid a ticho. Celá osada se zřejmě táhla v dlouhém pruhu mezi palisádou a vnitřním obranným příkopem. Viking se přikrčil. Dotýká se špičkami prstů vlhké půdy, přiblížil se ještě o pár kroků. Ztuhl a zhluboka nasál vzduch.

Ne, tady koně nebyli.

Někde mezi chalupami se rozkřičelo dítě a z psince pod hlavní, obytnou věží mu odpovědělo kvílivé jakoby vlčí zavytí.

„Cítíš bratry,“ usmál se viking pro sebe. „Dánští vlci dnes ukáží, co dovedou...“

Před jednou z chalup se objevilo světlo pochodně a několik postav přeběhlo z jednoho stavení do druhého. Leif se přitiskl k zemi a i oči zavřel, aby se neprozradil svítícím bělmem.

V téže chvíli, kdy se chtěl zvednout na rukou a odplížit se zpět, ucítil mezi lopatkami chladivou čepel meče. Přilepil jazyk na spodní patro.

„Asi jsem trochu přebíral,“ zablábolil pozměněným hlasem. „Jdu domů, vojáku, nevidíš...“

„Nejsem voják... A ten by ti ani nerozuměl. Tady se mluví kambrijsky...“

Byl to hlas dívky. Leif by se rád otočil, ale netroufal si.

„Pusť mě,“ ozval se znovu, ale vypadl z role a zapomněl překvapením změnit hlas.

Dívka se tiše rozesmála. Poklekla vedle něj na jedno koleno, ale zbraní neuhnula ani o kousíček.

„Ty jsi jeden z těch Severanů, o nichž si všichni myslí, že už dodýchali,“ zašeptala.

Nečekala na odpověď a Leif to poznal. Ležel mlčky vedle ní, kousal se vzteky do rtů a krčil nos před pachem ovčího lejna, které muselo být někde hrozně blízko.

„Možná jste přežili oba,“ promluvila znovu a vyměnila si ruce, svírající jílec meče.

„Jestli začneš křičet, tak tě zabiju,“ hlesl Leif.

„Já zabiju tebe!“ Hlas jí ztvrdl a špička zbraně propíchla kůži na zádech.

„Co bys chtěla za to, když na mě zapomeneš?“

„A co od vás chce Mordred?“ odpověděla otázkou. „Zaklínadlo přece, a já je chci taky!“

„Na co?“ Leifovi připadalo nanejvýš nedůstojné, kroutit se na zemi té vesničance u nohou, ale pořád nemohl nic dělat.

„Jsem jeho dcera a vím, jak je použít,“ zašvitořila a v jejím hlase se dal vycítit pobavený tón nad tím, jak sebou viking trhl.

„Můj otec by ho měl jenom pro svůj prospěch...“

„A ty?“

„Já je budu mít zase pro svůj!“

„A potom mě necháš jít?“

„Ano.“

„Nebudeš nám bránit v útěku?“

Přikývla.

„Pomůžeš nám v útěku?“ zkusil Leif a sám se usmál nad svou drzostí.

„To se rozumí,“ překvapila ho. „Nemám zájem, aby otec věděl, že já jsem novým majitelem takkasgravakkaku...“

„A ještě mi prozradíš, k čemu to zaklínadlo je...“

Zaváhala, a nakonec přikývla „Až mi ho dáš!“

ČERNÁ SMRT

Leif vyčerpaně dosedl do kožešin, rozložených na jediném lůžku v chalupě. Pročísl prsty medvědinu a padl na záda. Všechno kolem dýchalo bezpečím. Oči se mu začínaly samy zavírat a plamínek svíčky se rozpíjel v slzách, pro něž nebyl důvod.

„Už toho bylo dost,“ zašeptal potichu sám pro sebe.

Najednou mu vůbec nechyběly dny strávené na moři ani dobovačné výpravy proti proudu franských řek. Rozhlédl se po chalupě docela jinýma očima.

Takhle se natáhnout a čekat, až přijdeš z tržiště. V duchu se sám té představě zasmál. Nedovedl si ji už vybavit jinak než s její

zlatou zbraní v ruce... Epono... Kdyby bylo někde na světě místo, kde na mne čekáš, ani bych si nevzpomněl na otcův trůn...

Rozbíhající se vzpomínky převalo vrznutí dveří. Leif bleskově vyskočil a skryl se za stůl.

„To jsem já,“ zaslechl dívčí hlas. „Pojď mi pomoci.“

Vystrčil hlavu a zaklel.

„Dohodli jsme se, že o nás nikomu neřekneš!“

„A jak bych dokázala dovléci tvého přítele až sem? Má dobře dvě stě liber...“

Mladý, černovlasý Kelt dotáhl Helgiho až k lůžku a tam jej shodil z ramene. Helgi hekl a padl na záda zrovna tak jako před chvílí Leif.

„Jsi si jistá, že hned nepoběží za tvým otcem?“

„Úplně,“ přikývla sebevědomě. „Ještě teď se vrátí a zničí stopy. Taky tam rozsype koření, aby psi nenašli stopu. Všichni si budou navždycky myslet, že jste zůstali pod zborcenou výdřevou. Půjdete odtud, až se ten tlouštík uzdraví...“

„Ten tlouštík zabil tři vaše vojáky dřív, než se stačil tvůj otec uvelebit v sedle,“ utrl se Leif.

„Vím,“ mávla rukou a pustila Kelta ven z chalupy. „Neznám jeho jméno a nějak mu říkat musím.“

Bez dalších slov společně Helgiho odstrojili a dívka se na chvíli vytratila ze dveří, aby se vrátila s hrstí bylin.

„Udělám mu zábal a necháme ho spát,“ špitla tiše. Slila horkou vodu z kotlíku nad krbem a spařila listy s několika cancoury červených kořínků. Helgi už spal, když mu konečně dotáhla velký, plátěný šátek kolem kotníku a přikryla jej medvědí kožešinou.

„Nemůže někdo přijít?“ zeptal se Leif. Celou dobu jen překážel a nyní si sedl ke stolu a odtrhl si kus chlebové placky.

„Máš strach?“ povytáhla obočí a zatvářila se vševědoucne. „Otec za mnou nechodí,“ zavrtěla hlavou. „Zajímala jsem ho jen v okamžiku, kdy mne matka počala. Kdybych neznala byliny a neuměla léčit nejlépe ze všech bylinárek a čaromor v těchto horách, už by mne dávno provdal za některého z gwyneddských rytířů...“

„A ostatní?“

„Nikdo si netroufne rušit služku boha Mabona, střežícího nemocné. A když, tak jen přes němého Arghua, který přinesl tvého přítele. Vždycky se stačíte schovat...“ Zmlkla, natočila si svou černou kadeř na prst a druhým ukazováčkem namířila Leifovi na prsa: „Zaklínadlo!“

„Ještě ne...“

„Nehraj si se mnou!“ Její pohled ztvrdl jako křemen. „Stačí, abych vykřikla!“

„Nechci, aby sis myslela, že tě chci podvést,“ vyhrkl naoko zkroušeně Leif. „Můžeš nás svému otci vydat kdykoli se ti zamane. Já ti slibuji, že poslední den, který tu budeme, ti předáme všechno, co chceš. Venku v lese...“

„Váš nejvyšší bůh je Odin,“ řekla tiše dívka a pročísla si prsty svoje dlouhé vlasy.

Leif mlčky přikývl. Plamen svíčky se bláznivě zatřepotal v průvanu, a zase se uklidnil.

„Přísahěj na něj!“

Nasadil vážný výraz a sklopil zrak k zemi. „Přisahám při Odinovi a jeho oku, že splním vše, co jsem slíbil, pokud tak učiníš i ty...“ Zarazil se: „Neznám tvé jméno.“

Neodpověděla. Usmála se očima a znenadání se jakoby proměnila. Její ruka na okamžik zůstala ve vzduchu. Zvláčněla. Tvrdý krunýř jejího pohledu roztál. Její prsty se propletly s jeho a odmítly jej pustit. Podvolil se jí jako dítě. Couvala před ním a její rty se pohybovaly v bezhlasé modlitbě. Snad k němu nebo k lesním bůžkům lásky...

Na druhém konci místnosti stál opřený žebřík vedoucí na půdu.

„Tam máš lůžko,“ špitla.

Leif se chytil modřínových příček a vystoupil na první. Viděl její oči. Čekal na ni.

Po špičkách se vrátila ke stolu, sfoukla svíčku a po tmě šátrala zpět.

„Tady jsem,“ zašeptal a natáhl ruku do tmy.

Ucítil mezi prsty její vlasy a začal šplhat nahoru. Vystoupil na čtvrtou příčku a tváří se dotkl cípu jemné kožešiny. Odfoukl chlupy, které se mu dostaly do nosu a úst, a rychle se vyhoupl až

nahoru. „Jak...?“

„Luned,“ zašeptala a znenadání se ocitla vedle něj, jako by uměla létat. „Mám jméno věrných služebnic. Snad proto se mi tak nelíbí...“ Zajíkla se a přitáhla si jeho dlaň na tvář. „Říkej mi, jak chceš...“

Jak je to dávno? Leif si na okamžik vybavil vůni mateřídoušky a chrám šílených druidů. Tehdy poprvé a naposledy... Kde jsi dnes, Epono? Ta dívka vedle mne si přeje, abych jí říkal jiným jménem. Co myslíš, které mne napadlo? Já ale nechci. Jestli býváš někdy se mnou, aniž bych o tom věděl, pak dnes nebud' a odpusť. Nebudu jí říkat stejně jako tobě...

Ucítil Lunedinu dlaň ve své.

„Neuvidím tě...“

Zavrtěla hlavou, až mu její vlasy vnikly do očí. „Ruce toho dokáží víc než se jen dívat.“

„Luned...“

Na poslední chvíli se vymanila z jeho dlaní a odsedla si stranou: „Ta přísaha...“

„Co?“ rozmrzele zavrčel.

„Přísahal jsi na Odina, ale... Nejsi křesťan?“

V duši mu zatrnulo, ale přinutil se k tichému smíchu: „Jsem dánský viking. Mezi námi je jeden jediný křesťan, a to ještě z donucení.“

Přimhouřil oči, když ucítil její ruce kolem krku, a přetáhl si svou kazajku přes hlavu. Mordredova dcera...

On má bílé vlasy a ona černé. On má v očích smrt a ona...

„Jaké máš oči?“ šeptl a sklouzl rty na její břicho, chvějící se pod každým jeho dotykem jako vodní hladina.

„Černé,“ uslyšel jakoby odněkud zdálky. „Vlasy mám černé jako kormorán, oči mám černé jako...“

„A co ještě?“

„Už nic,“ zašeptala. „Moje kůže je stejná jako tvoje... Ráno uvidíš.“

* * *

Luned měla pravdu. V lesní pevnosti se pomalu na oba vikingy zapomínalo. Nikdo nebušil na její dveře a vždy, když jí

bylo potřeba, přišel pro ni tmavovlasý Arghu, pozorující každý Leifův pohyb žárlivýma, nenávisťnými očima.

Leif to vycítil už první den a dával si bedlivý pozor, aby ani pohledem nenaznačil, co se děje v noci v Lunedině chalupě.

Helgi vstal už po dvou dnech a začal pomalu chodit kolem stolu. Luned pravidelně přikládala na jeho zraněnou nohu obklady, máčené ve spařených listech a kořincích, a všechno nasvědčovalo tomu, že její léčitelská sláva není jen vybájeným výmyslem.

„Dnes v noci,“ řekla pátý den při večeři.

Bez překvapení přikývli. Nebezpečí jejich prozrazení se každým dnem zvyšovalo. Kdokoliv, kdo prošel v noci kolem Lunedina stavení, mohl zaslechnout tiché vzdechy nebo občasné Helgiho chrápání.

„Mohu znát plán?“ ozval se bývalý pobočník dánského krále a bezelstně se na hostitelku usmál.

„Jednoduchý,“ odsekla popuzeně dívka. Pochopila Helgiho pochyby a v duchu mu nasypala do piva otrušík „V noci vás zavedu k nejopuštěnějšímu místu u palisády. Arghu vám přistaví žebřík a na druhé straně se spustíte po laně. Potom se dáte přímo dolů, dokud nenarazíte na potok. Tam na vás počkám. Není to daleko a celou dobu na vás budou mířit kuše. Neradím vám nějakou hloupost. Se zaklínadlem mi neodejdete!“

Oba mlčky přikývli.

Blížila se noc, tolik očekávaná. Luned tentokrát neměla s přicházející tmou stejný lesk v očích jako ještě včera. Její myšlenky se upíraly k jedné jediné věci. Takkasgravakkak ji už strašil i ve snech...

* * *

Leif počkal, až Helgi uváže na hřebenu palisády lano, a pak se otočil k Arghuovi. Napřáhl ruku a usmál se.

„Díky...“

Němý zavrtěl hlavou a ukázal na něho prstem.

„Yii,“ pokusil se promluvit, ale zbytečně. „Bluuep.“

„Ty?“ otázal se Leif šeptem a hned jej napadlo spojení.

„Luned?“

Arghu spokojeně pokýval hlavou a zastrčil ukazovák do zkroutených prstů druhé ruky. Pak se tázavě podíval na Leifa.

„Ne,“ zavrtěl viking hlavou a licoměrně jej poplácal po zádech. „Ani jsem se jí nedotkl.“

Němý nehnul ani brvou a ukázal k žebříku, jako by jej už vybízel k odchodu. Leif bleskově vyšplhal vzhůru, nahoře přehmátl na lano, odrazil se a přeskočil na druhou stranu palisády. Nohy zbrzdily pád o dřevěnou hradební zeď a viking začal pomalu ručkovat dolů.

V pevnosti zaplály ohně a od brány se ozval křik.

„Rychle,“ zaslechl tlumené volání Helgiho. „Někdo ji zradil!“

Posledních pár sáhů už raději seskočil. Oba vytasili své meče a s obnaženými zbraněmi se pustili mladou bučinou dolů, odkud bylo slyšet zurčení potůčku.

„Jsme tady!“ Leif se jen tak tak zastavil.

Tmavá stružka vody se vinula zrovna pod jejich nohama, ale po Mordredově dceři nebylo nikde ani stopy.

„Ještě počkáme...“

Helgi nespokojeně zavrtěl hlavou „Chytnou nás. Ten poprask byl určitě kvůli ní!“

„Bez koní se nám to tak jako tak nepodaří,“ odsekl Leif. „Musíme počkat.“

Noční vánek přinášel od pevnosti stále silnější křik a hluk.

„Zvonění mečů,“ ozval se po chvíli Helgi. „To děvče si chce prorazit cestu ven, a není samo...“

Les zasténal dusotem koní. Jezdci se prohnali až děsivě blízko obou vikingů a zmizeli v hloubi lesa.

„Hledají nás.“

Přiblížila se další skupina. Těsně před potokem zvolnila trysk do cvalu, až nakonec koně zafrkali a zastavili se.

„Leife?“

„Luned?“

Letmý polibek se smrtí za zády.

„Všechno už vědí,“ zajektala a ohlédla se za sebe. Trhla udidlem a zpoza stromů vystoupili dva mohutní chlupatí hřebci. „Arghu mne zradil. Poslouchal za chalupou vždycky, když jsem k tobě přišla.“

„Ptal se mne, než jsem začal šplhat přes palisádu,“ vyhrkl Leif. „Řekl jsem mu, že nic nebylo.“

„Možná tě chtěl zabít sám, ale když jsi mu nic nepotvrdil, zaváhal... Naštěstí jim nedokázal vysvětlit, kde se sejdeme,“ začala konečně zase mluvit k věci. „Celý les je plný ozbrojenců.“

Neustále se ohlížela zpět. Ze tmy vystoupilo několik mužů s nataženými kušemi.

„Ti jsou moji,“ zarazila rukou Helgiho meč. „Nastala chvíle, kdy už se ubráním jedině pomocí toho, co jste mi slíbili za svou záchranu. Jinak jsem už teď po smrti...“ Leifa zamrazilo. „Luned...“

Nenechala jej domluvit. „Jedině takkasgravakkak ho zadrží. Tady jsem nachystala dvě hliněné tabulky, abych si byla jistá, že mi zaklínadlo předá skutečně ten, kdo je vlastní.“ Jediným trhnutím rozvázala tkanici na sedlové brašně a vyjmula tenké cihličky ještě mokrého jílu „Každý do ní vyryjte to slovo a já si je přečtu od obou. Tím o takkasgravakkak přijdete a předáte ho mně.“

Leif s ní zatřásl, aby se dostal ke slovu. Srazil jeho ruce dolů a podala oběma tabulku.

„Pište,“ štěkla a zarazila se. „Umíte psát?“

Mlčky zavrtěli hlavou.

Zlostně mrskla rukou a seskočila ze sedla.

„Povedu ti ruku,“ houkla Helgimu do tváře a vtiskla mu do dlaně drobné, bronzové rydlo.

„Povol zápěstí,“ rychle zašeptala a ohlédla se, když se někde poblíž cosi prodralo houštinou mladých bouček.

Helgi sevřel nástroj v prstech a nechal dívku, aby mu na chvíli ovládla pravou ruku. Díval se do korun stromů a čekal, až bude po všem.

Luned vykroutila rydlo z Helgiho prstů a podala je Leifovi.

„Ted' ty!“

Chtěl jí to říct, ale pod namířenými kušemi by to byla sebevražda. Jestli chce ta černovlasá dívka přežít, musí pryč odtud.

Nechal ji, aby vyryla celé znění zaklínadla do tabulky, a pak obě tichým, ale jasným a tvrdým hlasem přečetla.

„Takkasgravakkak!“

„Takkasgravakkak!“

„Luned,“ Leif hekl po Helgiho kopnutí a zmlkl.

„Koně,“ ozval se kulat'oučký viking a natáhl se po uzdách dvou dlouhosrstých hnědáků.

Mezi lesy zaburácelo troubení rohu. Štvanice začala. Oba vikingové se vyhoupli do sedel.

„Ještě nám něco dlužíš, Mordredova dcero,“ připomněl Helgi, sotva Leif už zase začal otevírat ústa. „Slíbila jsi, že nám prozradíš, k čemu to zaklínadlo slouží...“

„Není čas,“ tlumeně vykřikl Leif.

„Je,“ mávla dívka rukou a z jejího chování vymizel strach jako mávnutím kouzelného proutku.

Nocí prosvístěl netopýr a zaklesnul se dráčky na bukové kůře.

„Je to zaklínadlo z doby, kdy ještě nad královstvím Loonoi nebylo moře,“ začala Luned se svým vyprávěním. Její úzkost byla ta tam. „Na nádvoří hradu, který se jmenoval stejně jako král té země, byl uložený ve zlatém lůžku zelený kámen, který v noci svítil a hřál. Říkalo se o něm, že kdysi patřil obrům...“

Někde blízko cinkla podkova o kámen a všichni ztuhli. Sotva deset kroků od nich přebrodila potůček ohromná silueta waleského krále na svém černém hřebci a zmizela v jednolitě tmě mezi stromy.

„Musíme pryč, Luned!“

„Mám zaklínadlo, které jej udrží dost daleko...“

„Nemáš!“ vykřikl vztekle Leif a plácl jejího koně po zadku.

Vzepjal se a vyrazil vpřed.

Oba vikingové zaťali paty do slabin svých zvířat a téměř okamžitě dívku dostihli.

„Pojedeš s námi do Mercie!“

Konečně ovládla svého koně a ztuhla, vzepřená v třmenech jako socha, jíž právě vzali život.

Helgi pobídl svého koně, donutil jej natlačit se až k jejímu zvířeti a vykroutil jí uzdu z ruky.

Vyrazili vpřed. Les byl tu noc živý. Odevšad se z křovin a zpoza stromů vynořovaly postavy bledolících Keltů. Jako lesní přízraky se hnali k uprchlíkům a pozvedali k nim své zbraně,

zalité stříbrným světlem měsíce.

Leif a Helgi měli jednoduchou úlohu. Nemuseli hledat mezi pěšáky a těmi několika jízdými, kdo z nich patří k nepřítelům. Byli jimi všichni. Polštáře tlejícího listí lačně vsakovaly krev a dánská ocel hladově kosila vojáky waleského krále.

I Luned se už pomalu vzpamatovávala ze svého zklamání. Šlo jí o život stejně jako jim. Vytrhla Helgimu uzdu svého koně z rukou a sama se začala ohánět krátkým, jednoručním mečem.

Postupně ubývalo nepřátel a v lese začínalo svítat. Koním odlétala od huby pěna, stále častěji klopýtali a uprchlíci se v sedlech drželi už jen se zaťatými zuby.

„Jsme z toho venku...“

Leif přitáhl koni udidlo a přinutil jej přejít do klusu. Helgi svoje zvíře zastavil na místě a Lunedina klisna se začala vzpínat.

„Pošlou za námi psy.“

„Ne...“ vydechla dívka a konečně uklidnila svoje zvíře. „Otec ví, že by se mu pustili za první liškou nebo zajícem. Nejsou vycvičení, a vlastně to ani nejsou psi. Jen vlci. Zabíjí samice a vybírá vlčata do své smečky.“

Lunedina klisna zatančila kolem obou vikingů a lesní princezna se zmateně rozhlédla: „Kde jsou ti, co byli se mnou?“

„Nestačili nám.“ Helgi tím řekl všechno. Kde oni prolétli jako blesk, tam se vzápětí vynořily oštěpy a píky z křovin podél lesní stezky a srazily k zemi těch pár Lunediných věrných.

Ani jí to nepřišlo. „Musíme dál. Už teď se žene posel k hranicím.“ Strach a nejistota ji nutily, aby se držela těch dvou cizáků, ale v duši cítila jen a jen nenávist. Podvedli ji, a teď se s nimi ještě musí plahočit kdoví kam...

„Toho už stejně nedohoníme,“ mávl Leif rukou a pokračoval: „Víš, kde nás zajali?“

Přikývla: „U skalek. Znáš to místo.“

„Ved' nás! Nejdřív musíme tam!“

Koně se pustili do svahu jen krokem. Před svítáním vládlo v bukovém pralese šero a bylo by nebezpečné štvát koně v krajině, kde každým okamžikem před jezdci vyvstávaly tmavé kontury bludných balvanů.

Lesní pevnost neležela od skalního tábořiště příliš daleko.

„Tady,“ ukázala Mordredova dcera před sebe.

„Ať ti to hledání netrvá dlouho,“ zamručel Helgi.

Leif jen mávl rukou a seskočil z koně. Bez nesnáží poznal skalku, u níž ho zaskočil bělovlasý král Walesu, a rozběhl se k ní. U úpatí skaliska vládla úplná tma, a tak se brodil poslepu závějeji listí a dlaní klouzal po mokřém kameni.

Teprve když už nabýval přesvědčení, že se zmýlil, zavadil prsty o hranu úzké rozsedliny. Vypjal se na špičky a natáhl ruku co nejdál mezi kamenné bloky.

Zdálo se, že je skrýš netknutá. Hmatem našel řemen sloužící jako popruh vaku a zatáhl. Vak sebou ani nehnul. Zapadl vlastní vahou do skalní štěrbiny a uvízl tam.

Leif trhl řemenem a na jeden ráz dostal vak na slabé světlo začínajícího dne. Spokojeně jej potěžkal a usmál se, když zaslechl, jak uvnitř zachřestily gwyneddské denáry. Přehodil si řemen přes rameno a natáhl ruku do rozsedliny ještě jednou.

Ranec s Ethelredovou hlavou chyběl!

Leif zaklel a odhodil zlato stranou. Rukama nahmatal na černé skále chyt těsně nad horní hranou šikmé rozsedliny, nohou našel úzkou římsu, vodorovně lemující skalku kolem dokola, a vytáhl se vzhůru. Nyní se dostal rukou hlouběji.

Naslepo zašátral po drolivých stěnách, až zachytil malíčkem o provlhlé plátno rance. S hekáním si jej přitáhl blíž a ucítil žaludek až v krku, když na něho zaútočil mrtvolný pach trofeje.

Za rancem se táhl závoj malých mušek a na několika místech bylo plátno prožrané od hmyzu.

„V tom šeru to nevidím,“ ozval se Helgi a hlasitě si odplívl, „ale než ji dovezeme do Danemarku, zbude z ní jen lebka.“

Luned znala Leifův příběh. Líbil se jí a vždycky ráno po milování si jej nechávala vyprávět. Ptávala se, jak vypadá Godfred, když se mračí, jaké má oči franský král... Ted' popojela k Leifovi a drcla čepelí mečíku do zapáchajícího rance. „Sežeňte si velkou nádobu s kořalkou a hlavu do ní ponořte. Vydrží přes celou zimu...“

Nemuseli se už dál zdržovat. Leif se vyhoupl do sedla a pobídl hřebce do kroku „Nepustíme se rovnou k hranici, ale co nejdál na jih. Tam nás nebudou tolik čekat, a třeba se nám podaří překročit

Offův příkop nepozorovaně...“

Koňské zadky se zaleskly potem a tři zvířata se pustila šikmo dolů z hřebenu Cambrianských hor.

* * *

„Jestli nás chytí, budeme tvrdit, že jsi rukojmí.“

Helgi vstal od ohně a protáhl se. Noc, která právě přicházela, dýchala chladem a zimou a zvěstovala blížící se příchod studených dnů.

„Blázni,“ odtušila Luned a zachumlala se do svého pláště ještě víc. Už jí byly vidět sotva oči.

„Proč myslíš, že jsme blázni?“

„Vůbec se vás nebude na nic takového ptát. Pohraje si s námi všemi, dokud nezjistí, kdo je vlastníkem zaklínadla...“ Dívka se zarazila a zvedla hlavu. „Nemyslím, že jste mi lhali, ale kdo potom má takkasgravakkak? Jak byste se o něm vůbec dověděli?“

„Potkali jsme se s tím, kdo se zaklínadla zmocnil doopravdy. Těsně před tím, než nás tvůj otec zajal,“ promluvil Leif. Obrátil se zády k ohni a couvl co nejbliž k plamenům, aby si prohrál záda. „Nepřihodíme trochu dřeva? Salaš nás kryje ze dvou stran a navíc si myslím, že jsme už dost hluboko na jihu. Tady nás čekat nebudou...“

Helgi se tázavě podíval na Luned. Co se týkalo toho, co všechno se dá čekat od Mordreda, byla jedinou osobou, která by mohla zkusit hádat.

Pokrčila rameny: „Jestli se sem někdo dívá, tak uvidí ohýnek stejně.“

Leif přiložil dvě polena ze zásoby v dřevníku a opět si dřep l u ohně zády k plamenům. „Nedopověděla jsi to.“

„Co?“

Ani jeden neodpověděl. Mlčeli a dívali se na ni.

„Stejně je to k ničemu,“ pohodila hlavou. „Takkasgravakkak je slovo, které bylo vyryto do zeleného kamene na nádvoří hradu Rivalen. Byl to sídelní hrad krále stejného jména. Každý, kdo navštívil hrad, si mohl to slovo přečíst, ale jediný král ovládal jeho moc. Po generace. Vždy když se blížila smrt, král napsal

magické slovo na kousek hedvábné látky a dal je přečíst svému nástupci. Tak mu předal sílu zaklínadla i trůn.“

„Na co...“

Luned zvedla ruku pod pláštěm a zarazila otázky. „Zaklínadlo chránilo zemi před neštěstím. I zemi, i osobu toho, kdo je vlastnil... Pak se jednou stalo, že poslední král zemřel náhle, úkladnou rukou vraha. V tom okamžiku nebyl nikdo, kdo by zaklínadlo ovládal. Vrah si pospíšil na nádvoří a byl prvním, kdo si přečetl nápis na starém, zeleném kameni.“

Na krajinu Loonoiis přišla smrt a neštěstí. Syn mrtvého krále musel před samozvancem uprchnout, a i ten nakonec odešel ze země. Země Loonoiis přestala být chráněna dávným zaklínadlem a dříve, než původce toho všeho zahynul, zvedly se mořské vlny a víc jak polovina království zmizela pod hladinou...“

„Kde to bylo,“ vydechl Leif.

„Jsi viking,“ řekla Luned. „Znáš moře. Tam, kde vaše drakkary otáčejí kolem nejzápadnějšího mysu Cornwallu, tam se rozkládalo mrtvé království. Táhlo se jako most vstříc irskému pobřeží. Říká se, že z loonoiských útesů bylo vidět pobřežní pahorky Erinu.“

Helgi celou dobu nehnutě seděl a poslouchal. Teprve nyní se ozval: „Co se stalo se zaklínadlem?“

Dívka pokrčila rameny. „Vrah dorazil až do našich hor. Měl takové štěstí ve všem, co prováděl, že se dostal do podezření z čarodějnictví. Tady také po několika letech padl do rukou Uthera Pendragona, jednoho z nejmocnějších keltských králů. Sloužil mu, ať už z donucení, nebo dobrovolně, až jednou předal Utheru Pendragonovi i takkasgravakkak a hned na to zemřel na mučidlech. Od té doby zůstalo v našem rodě. Po Utherovi Artuš, pak Mordred, potom můj děd, pak otec, třetí toho jména... Ted'...“ Zarazila se a oba si přeměřili pohledem: „Kdo ho má teď?“

„Jmenoval se Kaherdin Zrůda,“ ozval se Leif a na chvíli se obrátil, aby přihodil pár větviček do ohně. „Mluvil o sobě jako o posledním mužském potomkovi loonoiských králů.“

Dívka se otřásla, ani ne tak zimou, a ucítila na zádech vyvstávající pupínky husí kůže. „Nač to potřeboval?“ Její pohled

zledovatěl. Zvedla oči k noční obloze a podvědomě se přikrčila.

„Mluvil o sestře, kterou chtějí obětovat na usmířenou dračí zdechlině. Připadal mi chvílemi, že to nemá v hlavě v pořádku.“

„Není to blázen, jestli myslíš tohle,“ zavrtěla Luned hlavou. „Mluvil i o ušatých hadech?“

Leif pobaveně přikývl.

„Myslela jsem si to,“ zašeptala dívka pro sebe. „Napadlo mne to už zjara. Na stoncích verbeny je letos spousta nádorů...“ Zvedla se a ucítila mravenčení v nohou „Znamená to, že se blíží tah draků,“ promluvila znovu, tentokrát polohlasně. „Všichni bozi světa, buďte milostivi k ženám a pannám na našich ostrovech!“

Luned toho mnoho nevěděla, jen co se dočetla v několika málo svazcích, které ještě stačila zachránit z vlhkých zdí rozpadávajícího se Camelotu.

Jednou či dvakrát za století nadcházeli rok, kdy z mořských pustin na západě přilétali draci. Tehdy nastávala doba, kdy z ostrovů Británie mizely dívky a ženy. Dcery z nejvznešenějších rodů i vesničanky z uhlířských chatrčí. Bandy vyvrhelů táhly od vesnice k vesnici, dobývaly malá zemanská sídla a odjížděly s vozy, plnými spoutaného lidského masa. Přitom ve vnitrozemí nikdy nikdo ty šedozelelé bestie, tiše a nehlučně plachtící oblohou, nespasil.

Draci skládali svoje křídla k tělu a na dohled západních útesů Erinu mizeli ve vlnách. Dál na východ pronikl jen jeden kdysi dávno. Usídlil se v jeskyni na weisefortských útesech a tam jej zabil bájný hrdina Tristan...

Leif si vybavil vyprávění Kaherdina Zrůdy. „Není to taky potomek králů z Loonois?“

Luned se usmála a otřásla se zimou. „Ten nejslavnější,“ řekla tiše. „Syn zavražděného krále Rivalena.“

Oblohou prolétlo pár létavic a zmizelo na jižním obzoru.

Neseděli venku dlouho. Helgi zadupal oheň, od doutnajícího konce poloshořelého klacíku zapálil knot neforemné lojové svíčky a rozkopl dveře do salaše.

„Vzali si zvířata s sebou,“ prohodil, když ještě jednou prohledal horský srub. „Chlív je prázdný a slepice nejspíš ani

neměli.“

„Na horách se nechová drůbež,“ řekla Luned. Uhladila si lůžko, nejbližší ke krbu, a počkala, až do něj Leif nasype žhavé uhlíky zvenčí. „Každý tu má sokola nebo jestřába a naloví si tolik koroptví, kolik potřebuje.“

Leif vybral pár tvrdých, bukových polen a položil je z poloviny do žhavého popela. Rozfoukal oheň a narovnal se. „Kde jsou? Je někde v okolí trh nebo museli všichni na hranici bránit nám v útěku?“

„To druhé,“ hlesla dívka. Cítila únavu po celém těle a nyní už jen čekala, až se bude moci svléknout a zachumlat se do ovčích kůží. „Odvedli zvířata do nejbližšího hradiště, popadli kosy a šli nás hledat...“

Helgi zatarasil dveře truhlou a naskládal na ni všechno měděné nádobí, které ve stavení našel. Kdyby se v noci někdo pokusil vejít, zcela jistě by je rachot konvic a kotlíků probudil. Spokojeně poodstoupil a rozhlédl se. Okenice byly zavřené, už když na salaš dorazili, a zbývalo jen zabeznit dvířka do chléva na druhém konci dlouhé jizby. Během chvilky s tím byl hotov, sfoukl svíčku a vlezl na lůžko pod oknem.

„Jak je odtud daleko k hranici,“ ještě se zeptal, ale už nebyl nikdo, kdo by mu odpověděl.

* * *

Lunedina klisna tiše odfrkla a všichni tři v té samé chvíli přitáhli zvířatům uzdy.

„Bez koní projdeme snáz,“ už potřetí opakoval Leif.

Helgi se znovu přít nechtěl. Jen zavrtěl hlavou a vtlačil uzdu svého hnědáka Luned do dlaně. Sundal si řemení s mečem a hodil jí je do náruče. „Podívám se dál,“ ztlumil hlas. „Počkejte tady!“ Sklouzl ze sedla a neslyšně zmizel v porostu před nimi. Vnořil se do lískového houští jako lasička. Prosmýkl se mezi dvěma nízkými, rozložitými keři a po čtyřech se prodíral vpřed, kde by se už každým okamžikem měla objevit hranice.

Postupoval pomalu. Musel odstraňovat vrstvu suchých klacíků a napadaných lískových oříšků. Každé hlasité prasknutí skořápky by mohlo upozornit hlídky, že se někdo blíží k příkopu, který dal

na pomezí mezi Walesem a Mercii vybudovat před padesáti lety mercijský král Offa.

Helgi tušil, že kdyby nyní vstal a udělal ještě několik kroků, už by pravděpodobně mohl hranici spatřit. Opatrně se postavil a chystal se rozhrnout větve. V poslední chvíli zaváhal, rozmyslel si to a zase si klekl.

Naštěstí. Překvapivě blízko se ozvala drmolivá kambrijština a odněkud zprava odpověděl mnohem starší hlas. V duchu zalitoval, že nevzal Luned s sebou. Možná by dokázala vyrozumět z řeči těch dvou, kolik ozbrojenců vlastně brání hraniční přechod, který by tu měl být někde nedaleko. Přesto byl ale přesvědčen, že na druhé straně lískového houští čekají jen dva, nejvíc tři vojáci, možná jen vesničani s kosou. Nejlepší z Mordredových mužů určitě stráží hranici daleko severněji. Ten bělovlasý smrták mohl jen těžko čekat, že by se trmáceli tak daleko na jih.

Přesto se ale dalo předpokládat, že nezůstanou nepozorováni, pokud se pokusí projít. Helgi si dobře pamatoval, jak Mordred trestal zanedbání ostražitosti. Zcela jistě ani jeden z těch sedláků nechce skončit nalehnutím na meč... O to budou dávat větší pozor. A o to budou odhodlanější...

Připlížil se až k místu, kde se půda začala svažovat prudce dolů. Přikrčil se k zemi, aby nezavadil o povislé větve keřů, a po zadku sklouzl dolů. Přímo před ním, v zelené mozaice listů, zdobeného s přicházejícím podzimem žlutými žihanci, se pohnulo cosi špinavě bílého, snad vlněná kazajka některého z hraničářů.

Helgi se okamžitě a co nejtišeji převrátil na břicho a napjal svaly jako kočka před výskokem. Zadržel dech a pravici přesunul na jilec dýky.

Zbytečně. Muž prošel dál a ani se nerozhlížel. Helgi zůstával i nadále ve střehu a v pozici, z níž mohl ve zlomku okamžiku zaútočit. Napínal zrak i sluch, ale už se neobjevilo ani neozvalo nic, co by svědčilo o přítomnosti lidí na mercijském pomezí.

Na černé hlíně, napůl skryté pod listím a oříšky, se pohnulo něco, co až do nynějška Helgi považoval za obnažený kořen. Vylekaně ucukl nohou a jen tak tak stačil uhnout zuřivému útoku

vyrušeného hada.

Zmije okamžitě zaútočila znovu a zasekla se zuby do oka drátěné košile. Viking zazmatkoval a přitlačil rukáv i s hadím tělem k zemi. Pokusil se hada rozdrtit, ale jedovaté zuby vyklouzly z drátěné pasti, sesmekly se dolů a zabořily se do Helgiho dlaně. Před očima se mu zatmělo a žaludek vystoupil až do krku. Kolik času zbývá?

V duchu si vybavil dobu, kdy se jako nejmladší z loupežné výpravy Tokeho Krívonosa dostal k pobřeží kdesi na jihu. Jeden z jeho druhů byl v ruinách mrtvého města uštknut velkým hadem, který ve vzteku rozšiřoval svůj krk... Helgi tehdy musel jako nejmladší stát celou dobu u umírajícího a podávat mu vodu. Bylo to nejhorší umírání, jaké kdy viděl...

V záchvatu vzteku popadl zmiji za ocas a mrštil jí kamsi před sebe. Věděl, že hadi z anglických vřesovišť nejsou takoví zabíječi jako ti na jihu, ale nedokázal z hlavy vyhnat obrázek muže, jemůž mezi rty bublaly sliny, a z očí vytékala krev... Dvakrát se zhluboka nadýchl a snažil se ovládnout. Zvedl si dlaň k očím a podíval se na dvě malé, červené tečky. Ani to vlastně nebolelo. Jenom jako by se trny z ostružin zabodly do masa...

Zaposlouchal se do zvuků okolí, aby se ujistil, že nikdo nepozoroval jeho zápas s hadem, posadil se na zem a vytáhl z pochvy zdobenou damascéskou dýku. Skousl rty a rozřízl polštářek dlaně od jedné červené ranky k druhé. Přitiskl ústa na místo zranění a střídavě sál a vyplivoval krev.

Nevěděl, co dál. Kdysi jen letmo zaslechl, že tohle dělají bylinářky, když za nimi přijde někdo s uštknutím, ale nevěřil, že to stačí. Obrátil se do svahu a co nejrychleji začal šplhat zpět. Až na tu nepříjemnost se zmijí byl celkem spokojen. Hraničářů není mnoho a na koních se jim zcela jistě podaří probít na mercijskou pláň. Navíc budou moci hned zmizet Mordredovým vojákům z očí. Nikde tu nezaslechl ani neucítil koně. Nebude nikdo, kdo by je pronásledoval...

Vynořil se z křoví vedle Leifa tak najednou a neočekávaně, že musel srazit jeho tasenou zbraň.

„Kde je Luned?“ vyhrkl. Neustále si strkal mezi zuby zraněnou ruku a vykousával víc a víc krve. „Kde je,“ houkl

vztekle, když mu Leif hned neodpověděl. Divoce se rozhlédl a vyplivl plná ústa lákavých slin.

Mladší z vikingů schoval meč a ukázal bradou před sebe. Právě přicházela od hájku nízkých, pokroucených boučků.

„Za těmi stromy je úvoz a cesta,“ vysvětloval Leif. „Slyšeli jsme kupecký povoz, a tak se zašla podívat...“

Luned už byla na doslech a jen přikývla. Umlčela všechny případné otázky gestem ruky a přidala do kroku.

„Byl to kupec,“ potvrdila hned, jak k nim došla. „Gerik, Sas z Wessexu. Dodává zboží do našeho hradiště.“

„Znáš ho?“ skočil jí do řeči Leif.

Helgi by málem zapomněl na svou ruku, kdyby mu v ní v té chvíli bolestivě nezacukalo. „Uštkl mne had,“ řekl o něco víc hlasitěji, aby umlčel Leifa.

„Hned,“ přikývla „Ted“ na podzim je hadí jed už slabý...“ Sehnula se k jeho dlani a začala s ní cvičit a masírovat, aby dostala ven co nejvíc krve.

„Řízní do toho ještě jednou,“ řekla a povzbudivě se usmála. „Hlouběji!“

Helgi poslechl a dívka se zase narovnala. „Znám toho kupce,“ navázala na dřívější rozhovor a odhodila si z čela pramen vlasů. „A on zná mne. Předstírala jsem, že přijíždím zkontrolovat hraničáře u příkopu, a ptala jsem se ho, kolik jich tam je. Uvěřil mi, ale i kdyby věděl, že jsem jedna z těch, kteří jsou na útěku, stejně by mi to prozradil... Na mostě přes příkop jsou dva a po padesáti krocích podél příkopu vždy jeden další. Pověděl mi ale ještě něco.“ Její tvář zvažněla.

„Takže se dá prorazit na koních?“

„Půjde to snadno,“ přikývla „Ale nenechali jste mě domluvit. Řekl mi toho ještě víc...“

Vycítili hrůzu v jejím hlase a zvedli k ní oči.

Založila si ruce na prsou, jako by najednou nevěděla, kam s nimi. „Na druhé straně hranice je mor,“ zajíkla se. „Lidé se osypou boláky, tělo jim zčerná a umírají do tří dnů...“

„Jak to, že ho hraničáři pustili do země?“

„Neřekl jim to, a mně to prozradil možná jen proto, že už od nich zaslechl, že utíkám také.“

„Řekl, kde všude to už je?“

„Všude,“ hlesla a rozmáchla se rukou, jako by chtěla pojmout do náruče celou zemi. „Postupuje to od jižního pobřeží. Wessex, Sussex, jižní Mercia, ze všeho je jedna obrovská pohřební hranice. A teď to přichází i k nám. Mordredovo království bylo oloupeno o takkasgravakkak a hned nato přichází pohroma.“

„Ta nemoc jde napříč celou Británií,“ namítl Leif. „Netýká se jen tvé země.“

Odevzdaně přikývla, vyňala z mošny plátěný sáček s rozdrčenými květy kostivalu, nasypala je na ránu a celou Helgiho dlaň ovázala kusem plátna. „Vypadá to, jako by ten váš Kaherdin Zrůda opustil Wales i Anglii,“ řekla nezúčastněným tónem. „Možná je už v Erinu...“

„V Irsku? Proč zrovna tam?“

„Chce se přece vzepřít osudu své sestry,“ štekla. „To znamená postavit se vykladačům vůle ušatých hadů. A ty najde především v Erinu, na Zeleném ostrově, nebo, jak říkáte vy, v Irsku. Západním útesům nejjižnějšího království Mumhan se říká pobřeží ušatých hadů. Tam najde i vykladače...“

„Planých řečí bylo dost,“ mávl Leif rukou a vyskočil do sedla. „Jedeme! Budeme muset putovat lesem a vyhýbat se místům, kde jsou lidé. Sebelepší meč nepomůže proti bolákům.“

„Mor už je všude,“ opakovala ještě jednu dívka a vyhoupla se do sedla také.

Helgi přestal pozorovat svoji ruku, jak mu pomalu otéká, a jen za pomoci pravačky se vyšplhal na koně jako poslední.

„Zbraně do rukou,“ tiše vykřikl syn dánského krále a pobídl svého hřebce do cvalu.

Koně se prodrali bučinou a opatrně seskočili do úvozu.

Cesta byla rozrytá z doby dešťů, ale tráva v kolejkách svědčila o tom, že se tento přechod přes Offův příkop tolik nepoužívá jako ty na severu.

„Všichni!“ Leif se napolo obrátil v sedle a počkal, až Helgi vytáhne meč z pochvy a uzdu vezme do zubů, neboť ve zraněné levičce už docela ztratil cit. Zvířata poslechla bez jediného zařehnutí stisk stehů a vyrazila vpřed.

Svah nebyl prudký, protože stezka by jinak nebyla použitelná

pro kupecké povozy. Táhla se úvozem v dlouhé zatáčce dolů k hraničnímu příkopu. Až teprve když bylo vidět těžký padací most a srub, před nímž přešlapoval sedlák s kosištěm a voják, ozbrojený oštěpem a kuší, vyrazili oba Vikingové vlčí zavytí a s široce rozevřenýma očima se vyřítili na planinku před mostem.

Sedlák v kazajce ze sešitých vlčích kožek přiskočil k rumpálu, zvedajícímu most. Pozdě. Kopyta koní zabubnovala po dřevěných trámech. Leifova zbraň se mihla v širokém oblouku a minula hlavu vojáka, který už nestačil po první střele, zapadnuvší kamsi mezi větnoví lísek sáhnout do toulce pro druhou. Setrvačnost málem vikinga strhla ze sedla. V poslední chvíli protočil zbraň v dlani a meč dopadl naplocho přes bok jeho vlastního hřebce. Hnědák se vzepjal, zabušil kopyty do vzduchu a vyrazil splašeně vpřed.

Voják nezaváhal. Bleskově vložil další šipku do samostřílu, zhoupl se v kolenou a namířil na záda prchajících.

Teprve nyní dorazila k mostu Lunedina klisna. Nikdo ji nečekal. Jako vichřice prolétla planinou, ostří dívčina mečíku zasáhlo rameno mířícího střelce, svezlo se po bronzových plíšcích chrániče krku a přetálo tětívu kuše.

Těsně před očima se jí znenadání mihlo kosiště. Strhla koně stranou a rukou podvědomě sekla směrem, kde vytušila cizí tvář. Ocel zasáhla sedlákův obličej, zaskřípěla o čelist a uvízla v oku. Mečík se vysmekl Luned z ruky a zůstal třet v ráně. Muž se zhroutil k zemi a kopyta Lunediny klisny byla tím posledním, co v životě zahlédl.

Voják zmateně doběhl k rumpálu a párkrát zbytečně otočil klikou. Těžké trámy se nadzvedly sotva sáh nad zem a zase dopadly do prachu vysušené půdy. Zoufale se rozhlédl. Připadalo mu, jako by ta chvíle nikdy neměla skončit. Uslzenýma očima pozoroval, jak se k němu přes lísky prodírají hraničáři, kteří trávili svoji hlídku na lesních stezkách. Viděl jejich zrudlé tváře a věděl, co jej čeká. Nenechají si to pro sebe. Mordred bude chtít někoho, koho by potrestal. Podíval se na nebe. Bylo modré, modřejší než kdy jindy. Tamten obláček vypadá jako chalupa a ty dva nalevo jako rozeklaný pahorek nad vesnicí, kde žije matka...

Klekl si na zem a zapřel rukojeť meče o kámen, zpola

vyčnívající z půdy. Naposledy se ještě zadíval k východu, kam zmizeli ti, kteří byli vinni tím, co se nyní stane, zavřel oči, nadechl se a pak už cítil jen bolest. Strach mu sevřel hrdlo a na rukou, svírajících zbraň, ucítil teplé kapky krve. Chtěl zakřičet, ale nedokázal to. Zachvěl se obrovskou touhou otevřít ještě jednou oči, ale bylo to to nejtěžší, o co se kdy v životě pokusil.

Potom někdo přiběhl a sehnul se k němu. Umíral a byl rád, že při tom není sám...

* * *

Nebyli si jisti, jestli přešli hranici do jižní Mercie nebo do severního Wessexu. Holé pahorky, vzduté jako vlnící se moře, ukrývaly v údolíčkách malé osady, podobající se navzájem jedna druhé. Jen v těch větších byl kostel, většinou přestavěný z kulatých, polozbořených věží, jež tu zůstaly ještě z dob, kdy v zemi vládli Piktové.

Každá z těch vesnic hořela. Všude se to hemžilo jezdci s rouškami přes obličej, objíždějícími venkovské chalupy a zapalujícími slaměné střechy i s nemocnými uvnitř.

Ani Luned, ani Leif nedokázali rozeznat erbovní znamení na hrudi jezdců a přiblížit se víc se neodvažovali. Jediný Leif by byl schopný zvednout zbraň, kdyby se museli bránit. Luned o svoji příšla a těžký Helgiho meč nedokázala ani zvednout.

Helgi nevnímal. Už ráno jej museli přivázat k sedlu. Neustále spal, nebo byl v hlubokém bezvědomí. Potřeboval klid a všechno nasvědčovalo tomu, že nikde v okolí nejméně na den cesty není jediné místo, které by bylo ušetřeno očištných akcí žhářů.

„Další,“ ukázal druhý den po poledni Leif do údolí pod nimi.

I tady se cizí jezdci pohybovali po spáleništi jako kobylinky a vidlemi na dlouhé násadě zaháněli mátožné postavy do hořících chalup.

Luned mlčky přikyvovala a dívala se dolů. Od malička léčila, ale něco takového si dosud nedokázala ani představit. Občas slýchala o morových ranách, jež postihly zemi ještě dříve, než se narodila, ale nyní to bylo skutečné. Tušila, co by měla dělat. Sejít ze hřebenů mezi lidi a pomáhat jim. Ale jak? Už někdo zjistil, které kořínky vyženou černou smrt z těla? Určitě ne. Ani ve

starých spiscích, o nichž se říkalo, že zbyly po Merlinovi, nebylo nic o tom, jak léčit mor. Čekat, kdo přežije...

Najít místo, kam nepřijde nikdo, kdo by tam mohl černou smrt zavléci, a počkat půl roku. Možná i déle...

Ten kupec, Gerik, přinese mor až do lesní pevnosti. Jel tam přece s kořením a s tím červeným zlatem, které se teď tolik líbí. Možná ji před morem zachránil právě útěk s těmi dvěma... Úkosem pohlédla na Leifa a usmála se. Může o něm říkat, že je chlapec, když jsou oba stejně staří? Asi ne. Možná ani neví, že jí uprostřed noci říkal v rozespalosti jiným jménem. Zнала je. Jméno bohyně... Jak k němu ten viking mohl přijít?

Když jí přešel šestnáctý rok, počítala si, kolik mužů už objala. Bavilo ji srovnávat Kelta se Sasem. Rytíře z Gwyneddu s kovářem, jehož otec koupil na trhu otroků v Pembroke... Kdysi zajal Pikta, jehož rybářský člun zanesla bouře až k útesům na severním pobřeží Walesu. Než jej dal rozčtvrtit, přišla v noci za ním. Byl o hlavu menší, usmála se při té vzpomínce. Neměl chuť na milování. Slíbila mu svobodu, a pak se ráno dívala, jak jej uvazují ke koním. Così křičel a ukazoval na ni, dokud mu i jeho pravici nepřipoutali ke grošákovi.

Při té vzpomínce jí po zádech přeběhl mráz. Dlouho tehdy přemýšlela, jestli ji neproklel. Možná, snad. Kdo může rozumět té drnčivé piktštině?

Zahnala chmurné myšlenky a kopla klisnu do slabin, aby dohnala Leifa s Helgim, kteří se jí už dost vzdálili.

„Vím, kam pojedeme!“ vykřikl vesele Leif, když se zařadila s koněm vedle něj. „Jediné místo, kam nechodí vaši lidé, když nemusí?“

Luned pokrčila rameny.

„Tábory!“ vykřikl mladík triumfálně. „Na pobřeží bude určitě nějaký vikingský tábor.“

Bylo to daleko. Ještě si pamatoval nekonečnou cestu, když s Helgim a králem Ethelredem putoval z Worthingu do Mercie. Jiná možnost ale nebyla. Ze všech míst, kam ještě mor nedorazil, je vyženu. Musí se dát mrtvou zemí k jihu...

Popadl za uzdu Helgiho hnědáka a ohlédl se po dívce. „Jedeme,“ zavelel. „Na pobřeží jsou Dánové a zlata máme dost,

abychom si koupili jejich úctu!“

* * *

Dlouho předtím, než je konečně spatřili, bylo moře cítit ve vzduchu, který sem přicházel s jižním větrem. I Helgi pookřál. Dávno už mu bylo dobře, jedl s neztenčenou chutí jako dřív, ale barva se mu vracela jen pomalu.

„Cítím moře, u Thorových kozlů,“ ozval se najednou.

Leif se jen spokojeně otočil a pokýval hlavou. I jemu chyběl slaný vzduch. A jako by i sami koně cítili, že se blíží konec cesty. Přidali na rychlosti, a kde to jen šlo, přecházeli z cvalu do trysku.

Táhlá úbočí pahorků se prodlužovala a zvolna přecházela do plochých rovin wessexského přimoří. Zpovzdálí minuli ruiny několika vesnic, z nichž se už dávno nekouřilo. Po spáleništích se ploužily dvě tři postavy, vybíraly z hromad ohořelých trámů a kamení zbytky nádobí a neshořelé kusy dřeva, které se ještě budou hodit v přicházející zimě.

„Hleďte, bohové nám přáli!“ Lunedina ruka ukazovala dopředu. Mezi holými větvemi opadaných cesmín se objevila šedá pláň moře.

Jako velká voda prolétli tři koně zpustlou osadou. Pod kopyty zaduněla dlažba staré římské cesty a vedla je přímo k pobřeží. Luned jela první, ale přece jenom s blížícím se mořem mírnila svoje zvíře a uhýbala Leifovi na stranu. Jeho hnědák ji dostihl a zpomalil na úrovni s její klisnou.

„Neměli bychom být opatrnější?“

Zdálo se, že jej její slova zchladila. Popuzeně se po ní ohlédl a v téže chvíli strnul. Vztekla odpověď mu uvízla v hrdle. Najednou nevěděl, kam s očima. Ohlédl se po Helgim, a když viděl, že jeho zvíře zaostává, zvolnil.

„Neměli bychom být opatrnější?“ opakovala Luned.

Neodpověděl. Zastavil a s pohledem upřeným na Helgiho čekal, až k němu přítel dojede.

„No tak?“ zavolala.

Pokradmu k ní obrátil zrak. Už ráno si toho všiml, ale pustil to z hlavy. Vypadalo to spíš jako hra stínů. Ale teď už byla změna zřejmější.

„Je tam určitě římský přístav,“ zahalekal Helgi ještě dřív, než k nim dojel. „Mohlo by to být Bornemium. Stokrát jsem se plavil kolem, ale nikdy jsme nepřistáli. On tam už tak jako tak nikdo nežije alespoň sto let...“ zarazil se uprostřed věty.

„Co se děje?“ Luned ucítila jeho pohled a ošila se. Roztřásla se zimnicí, jak jí vlna chladu přešla po zádech, a probuzený strach jí vnikl do těla. Břicho se jí stáhlo křečí.

„Nic,“ rozpačitě se usmál. „Jeď napřed, Mordredova dcero, a podívej se, jestli i my můžeme dál. V těchto krajích nikdo nevidí vikinky rád.“

Znovu ji ovládl neutišitelný třas. Měla strach, že ví, proč to řekl. Váhavě kopla patami klisnu do slabin a vydala se krokem k moři. Po stranách se před ní rozevíraly zborcené zídky zpusťlých římských zahrad s divokými křovisky rododendronů a zplanělých ovocných stromů. Mezi kopřivami hnilo na zemi spadané ovoce, obalené závojem vos a jedovatých mušek.

„Je nemocná,“ sykl tiše Helgi. „Černají jí tváře.“

Leif neodpověděl. Jen zavřel oči a obrátil je do slunce. Červen mu pronikla až pod víčka a prolnula je teplým světlem.

„Necháme ji v nějaké vesnici?“

„Na to je pozdě,“ zavrtěl mladík hlavou. Otevřel oči a zahleděl se za dívkou, která už zmizela v ohbí římské silnice.

„Jestli se s ní objevíme u Dánů, tak nás přivítají jen šípy.“

„Já vím...“ Leif se zamračil a poprvé od doby, kdy se učil kormidlovat drakkar za bouře, ucítil v ústech hořkou pachut' žaludečních šťáv. Koho ještě uvidí umírat? Celá jeho družina byla pobita ozbrojenci franského krále Karla, potom Llynhern Pěvec, z něhož se vyklubal král Ethelred... Podvědomě se ohlédl ke koňskému zadku, kde se v sítině pohupovala nádoba s jeho hlavou, naloženou v kořalce z jahod.

Vztekle pobídl koně a vzápětí jej zase strhl zpět.

„Černá smrt ji do tří dnů zabije,“ ozval se za ním naléhavý Helgiho hlas. „Nemůžeme s ní jezdit po okolí a čekat, až nám zčerná kůže taky.“

„A co mám udělat? Co můžu udělat pro ni? A pro sebe?“

„Miluješ ji?“ zeptal se Helgi s nádechem ironie. „Víc než svou rezovlásku, co se za svítání projíždí nahá na koňských

přízracích?“

Leif zavrtěl hlavou „I když jsem objímal Luned, zdálo se mi o Eponě...“ Ztuhl, když za sebou zaslechl tolik známý zvuk. Pomalu se obrátil a uviděl svého druha s obnaženým mečem v ruce.

„Co mám udělat?“ opakoval svoji otázku.

„Ty nic...“

Mordredova dcera zaslechla dusot kopyt za sebou a věděla, proč ji dohání. Už včera zjistila, že jí černají prsty okolo nehtů. Celou noc probděla u skomírajícího ohně a pořád se musela ptát, proč zrovna ona. Chtěla vykřiknout, ale ovládla se. Zavřela oči a v duchu počítala. Jedna, dvě... Ve chvíli, kdy došla k dvanácti, duněla kopyta na římské dlažbě jako vůz bohyně Badb. Ať je to Leif, zadoufala, ale otočit se neodvážila.

Ještě chvíličku, okamžik...

Zvedla se v třmenech, pravou rukou sevřela uzdu a levou si zvedla vlasy z krku.

„Napoprvé!“ vykřikla a zároveň zaprosila do větru.

Helgi se jen nešťastně pousmál. Jeho meč prosvištěl vzduchem, opsal oblouk a jediným úderem ostří srazil černovlasou hlavu Luned na dláždění z růžové žuly.

„Promiň,“ zašeptal keltsky a popojel k plané jabloni, aby si otřel krvavou ocel do listů, zčervenalých podzimem.

ČAS HADÍCH LODÍ

Římská silnice, prorostlá lebedou a rezavými polštářky lišejníků, klesala mezi zahradami a polorozvalenými zdmi strážních věží stále dolů, kde končila, zavalená balvany ze zříceného vítězného oblouku Septimia Severa.

Tudy nebylo možné do města proniknout. Z městských hradeb už zbyly jen zříceniny. Každý pokus přešplhat hromady balvanů by znamenal zanechat koně na místě.

„Dojedeme k pobřeží podél hradeb,“ mávl nakonec Leif rukou. Snažil se vypudit z mysli dívčí tvář s černýma zasněnými očima, ale sám věděl, že je to marná snaha. Bylo mu, jako by ztratil nejlepšího přítele, a právě to v něm vyvolávalo výčitky.

Nejspíš nechtěla být jeho nejlepším přítelem, ale něčím víc...

„Zapomeň už na to,“ ozval se Helgi.

„Časem,“ přinutil se do úsměvu. „Zasloužila si něco lepšího, než abychom ji nechali ležet na místě...“

„Dotkni se jí a zítra prokážu stejnou službu tobě,“ zavrčel Helgi.

Chvilí jeli vedle sebe podél hradeb. Stáčely se dolů stále příkřeji k mořskému břehu „Napadlo mě...“

Helgi nadskočil v sedle: „Zase o ní?“

Leif zmlkl. Ostatně, oba věděli, že není radno dělat zbytečný hluk. Rozvaliny hradební zdi mohly skýtat úkryt desítkám uprchlíků z vypálených vesnic. Budou mít hlad, nedostatek svršků...

Lunedina koně nechali pro jistotu u mrtvé. Neměli ani tušení, jestli i zvířata mohou umírat na lidský mor. Nějakou dobu je sledoval, ale nakonec se ztratil mezi ovocnými stromy, dávno tvořícími na svazích nad Bornemiem neprostupnou jabloňovou džungli s křovisky rybízů a zakrnělých olivovníkových keřků.

Šedá pláň moře se ztratila za oponou žlutnoucích jabloní, ale šumění příboje neustávalo a bylo stále silnější. Nad hlavami se jim vznášeli bílí rackové.

„Je tu mrtvo.“

Leif přikývl. Bylo zřejmé, že v blízkém okolí docela jistě nenajdou žádné vikingské ležení, jak celou dobu doufali. Město bylo s největší pravděpodobností prázdné a jejich pobratimové dávali přednost chalupám a srubům rybářských vesnic. V dávno opuštěném římském městě nebyly ženy, které by uvařily, ani dívky, které by za chladných nocí zahřívaly nohy a tělo.

U dvou zřícených mramorových soch se stezka prudce stočila k moři a po chvíli se jezdci vynořili pár desítek kroků nad pláží, omývanou mořem.

„Na východ,“ ukázal Helgi. „Na východě narazíme na Dány spíš.“

* * *

Nejbližší rybářská vesnice nebyla daleko.

Jen objeli ostroh, zakrývající jim výhled do zátoky sousedící s

bornemijským přístavem, objevil se před nimi shluk chatrčí, natěsnaných mezi příkrým skalnatým svahem a úzkou pláží. Stavení stála na dřevěných kůlech, zapuštěných do země. Podlaha domů byla dost vysoko na to, aby se zabránilo přílivu proniknout až k ohni a lůžkům uvnitř.

„Vypadá to dost hloupě,“ zabručel Helgi a zarazil koně. „První bouře je musí smést.“

Leif nesouhlasně zavrtěl hlavou a ukázal k vjezdu do zátoky. Byl tak úzký, že se jím mohla sotva protáhnout rybářská bárka. „Klidnější přístav nenajdeš,“ dodal.

Měl pravdu. Ostré výčnělky skal a podmořských útesů bránily ve zbylé šíři zátoky vlnám, aby dosáhly pláže, a drtily jejich sílu daleko od břehu.

„A tam jsou drakkary...“ Na protější straně zátoky ležely povytaženy na pláž dvě dánské lodě s dračí hlavou na přídi. Helgi spokojeně zamrkal. „Mám hlad a žízeň, u Thorových kozlů!“ Vyrázil vpřed, zamával oběma rukama vysoko nad hlavou a rozkřičel se. Vlčí vytí se odrazilo od protějších skal a rozburácelo se nad zátokou. Za trupem vzdálenější lodi vykoul polonahý muž, vyskočil, zamával oštěpem nad hlavou a odpovídal stejně.

„Dánové,“ spokojeně zamlaskal Helgi.

Pobídli svoje zvířata a volným krokem, aby nepoplašili a nedělali dojem, že přijíždějí s nepřátelskými úmysly, se blížili k prvním chalupám. Teď už mohli spočítat, že stavení je sotva šest. To poslední navíc vypadalo jako dávno opuštěná zřícenina s propadlou střechou a proděravělou podlahou zápraží.

Helgi znovu rozburácel čedičové stěny malé zátoky a dřív, než skončil, se vyhrnuli z chalup polooblečení rudovousí a světlovousí muži.

„Nikoho neznám,“ spokojeně zamručel kulatoučký viking. „O to to bude jednodušší...“

„Kdo jste?“

Ještě se nestačili ani přiblížit.

Dva muži svírali v prstech napnuté tětiny luků a mířili na jejich prsa.

„Dánové jako vy,“ odtušil Helgi a zastavil koně.

Od osady už doběhl tucet mužů, rychle si dopínajících široké

opasky z tulení kůže.

„Vypadá to, že neměli štěstí,“ utrousil Helgi k Leifovi skrz zuby. „Nezdá se, že by právě oslavovali tučnou kořist.“

Přibíhající muži vypadali opravdu nuzně. Ani jeden z nich neměl na krku zlatý řetěz, který tolik dodává úctu. Pod opasky se jim ukrývala jen propadlá břicha, svědčící o tom, že už dlouho nevzali nic pořádného do úst.

„Nemají ani zbraně,“ ušklíbl se Leif a dal si záležet, aby byla jeho poznámka slyšet. „Jen dva luky a pár oštěpů...“

Jeho druh si toho v první chvíli nevšiml, ale teď musel dát Leifovi za pravdu.

„Dali jste se k irským mnichům?“ zahalekal posměšně. „Kdo to kdy slyšel, aby viking chodil bez dobře nabroušeného meče?“

Mezitím už dorazili všichni, předtím schovaní v rybářských chalupách.

„Třicet?“ opět se nechal slyšet Helgi. „Třicet na dva drakkary?“ Chtěl ještě dodat něco ostřejšího, ale jeho tvář v mžiku zvažněla. „Máte tu mor?“

Jeden z mužů vystoupil před ostatní a dal lukostřelcům pokyn, aby sklonili šípy k zemi.

„Jsem jarl Hakan z Pellwormu a poznal jsem tě, Helgi Trolle!“

Oslovený se přátelsky zašklebil: „Už je to dlouho, co jsem seděl u královského stolu ve skále krále Olafa Sigurdsona. Dozajista jsi známý válečník a proslulý vůdce své družiny. Uznej ale, že si nemohu pamatovat všechny, které jsem dostal při pitkách pod stůl.“

Chechtot zmírnil napětí a Helgi si dovilil seskočit ze sedla.

„Máte tu mor?“ zeptal se ještě jednou.

Hakan z Pellwormu váhavě zavrtěl hlavou. „Proč myslíš?“ odpověděl otázkou.

„Je všude okolo... Na několik dní cesty jsou vypálené vesnice a některé ještě hoří...“

Dánský jarl se zamračil: „O moru jsem nic nevěděl. Vyslal jsem pár mužů do okolí, ale ani jeden z nich se nevrátil...“

Leif chytil Helgiho za zápěstí, aby jej umlčel a konečně se dostal ke slovu: „Co se tu stalo?“

„Co je to za mládě, že se plete do řeči starým vlkům?“ zavrčel

starý Hakan popuzeně.

„To mládě ti může vykousat obočí,“ štěkl Leif na odpověď a seskočil vedle Helgiho. „Stačí říct, Hakane z Pellwormu!“

Mezi vikinky proběhl uznalý šum.

„Kdybych neslyšel, že mladý Leif Olafson, syn starého krále, padl do zajetí Franků a nastoupil službu v osobní družině Karla Velkého, vsadil bych poslední solidus na to, že je to on...“

„Je to on,“ přikývl Helgi. „Je to on a vrací se zpět, aby mu Godfred vrátil, o co jej neprávem připravil.“

„V tom zajetí jsem nezůstal ani dva dny,“ dodal Leif.

„A ta stará podmínka?“ nadhodil jarl z Pellwormu. „Hlava krále? Byl jsem tehdy v Hedeby a souboj Godfreda s tímhle chlapcem jsem sledoval ze zdi Danevirkku. Líbil se mi...“

„Měl jsi to dát tehdy najevo,“ ukončil Helgi debatu a ukázal na chalupy před sebou. „Proč je vás jen tolik a kde jsou místní, když o moru nic nevíš?“

„Já ani nevím, u jakého pobřeží jsem,“ rozhodil Hakan nešťastně rukama a vzal Helgiho kolem ramen. „Pojďte s námi, tady už začíná studeně foukat a uvnitř jsme našli dva sudy piva... Nemáme nic, jen ty luky, a kdybyste se podívali pořádně, všimli byste si, že mají přerízlou tětivu...“

Helgi se neochotně poddal jarlově ruce a vydal se spolu s ním k rybářským obydlím.

„Jsme tady už dva dny,“ poslouchal drmolení svého průvodce a nechal se vést. „Bez vody, jídla a zbraní. Máme raněné, a tak se nemůžeme pustit po pobřeží někam dál...“

„Co se tu stalo?“ opakoval Leif svoji otázku. Nevěřicně se rozhlížel po ztrhaných tvářích Pellwormských a čekal, kdy začnou žebrať o kůrku chleba.

Nyní se už dalo rozeznat, že oba drakkary na druhé straně zátoky jsou jen vraky, spočívající v pískovém loži už pár let. Stěžeň jednoho z nich byl zlomený a trupy obou lodí měly rozdrcená žebra v záďové části. Obrubnice jednoho z vraků byla přelomená tak, že trčela mírně vzhůru a třísky z rozbitého borovicového kormidla už zřejmě dávno odnesl odliv.

I přesto, že vzal Hakan na vědomí Leifův rod, ani jej nenapadlo, aby odpověděl. Ani neposlouchal. Šel s Helgim

vpředu jako staří přátelé a Hakan z Pellwormu se za chůze chlubil jízvami na břicho a na boku.

Leif se otočil. Jen o krok za ním šel téměř holohlavý mladík. Leif chvíli počkal a přidružil se k němu.

„Jak to, že váš vůdce neví, kde přistál?“

Mladík se zahleděl Leifovi do očí a zamračil se: „Jestli se vysmíváš, můžeme se popadnout navzájem za chřtány...“ Jeho hlas zněl pištivě, jako by měl nachlazené hlasivky.

„Nevysmívám, jen se divím,“ nedal se Leif odbýt.

Mladík neměl náladu na vyprávění. „Byli jsme v zajetí,“ odsekl. „Slyšel jsem, že se to stalo i tobě, dokonce tě zajali Frankové, takže nemáš k posměchu důvod...“

Leif přikývl: „Nejen oni. Po nich galští druidové, pak král severního Norska Lars, Šťavnatá lebka...“

„Zpuchlá tlama,“ vztekla si odplivl mladík a jeho hlas v rozrušení přeskočil o oktávu výš.

Leif se nedokázal neusmát pisklavému tónu a rozhodil rukama: „Neumíš mluvit jako chlap? Vždyť si připadám, jako kdybych mluvil s ženskou!“

Ze zadu do něj někdo vrazil a číši noha mu podkopla kotníky. Dopadl obličejem do písku a vzápětí mu někdo skočil vší silou na záda. Zalapal po dechu, prohrábl písek a mrštil plnou hrst za sebe. „Slez ze mne,“ hekl. „Zase taková urážka to nebyla...“

Vyplivl písek ze zubů a ztěžka zvedl hlavu. Jarl Hakan se právě otáčel a vracel se zpět.

„Pust' ho!“ třeskl jeho hlas, násilím škrobený do hlubšího tónu. „Je to syn krále a nemůže znát hanbu, do které nás navždy potopil ten syn nejsprostší děvky...“

Leif zatřepal hlavou a natáhl ruku, aby mu někdo pomohl vstát.

Nestalo se.

Opřel se tedy dlaněmi o zem a se zatnutými zuby se zvedl sám. V plicích ho píchalo a jen stěží popadal dech.

„Pokud jsem někoho urazil, bylo to nechtěně,“ vykřikl nahlas, ale hned zase pokračoval. „Nepovažujte však moje slova za omluvu, jen vysvětlení. Když bude třeba, zkřížím meče s kýmkoli a kdykoli!“

„Myslím, že jsem pochopil,“ promluvil Helgi bezbarvým hlasem.

Mlčky se všichni pohnuli k dočasným příbytkům Hakanových mužů a netrvalo dlouho, než zasedli kolem stolu, na němž chyběl chléb a maso, ale zato piva bylo dost. Páchlo, pravda, trochu žlutou smolou, kterou si, kdoví proč, nechal majitel sudů dovézt až z Asturie, ale bylo správně sladké a stoupalo do hlavy jako přepálená medovina.

Jarl Hakan promluvil znovu až u stolu: „Nic jiného nemáme. Lars, Šťavnatá lebka, nás zajal a tady vysadil na pevninu. Bez jídla, bez lodí, bez vody, bez zbraní... a bez varlat.“ Poslední slovo už téměř zapištěl a Leif konečně pochopil, proč se na něj před chvílí jeden z hostitelů vrhl.

„Měl k tomu důvod?“ Helgi se tvářil, jako by jej něco podobného nemohlo ani překvapit. Ve skutečnosti cítil husí kůži na zádech. Něco takového se nedělalo a každý muž by raději tisíckrát zemřel v boji, než by se vrátil domů, do Danemarku, s přebytkem ozdob pod břichem.

Hakan z Pellwormu mávl rukou a pořádně si přihnul: „Poprvé v životě jsem prosil nepřítele. Poprvé v životě jsem se třásl, aby se mi nestalo to, co těm mužům přede mnou... Nechal si mne nakonec, bastard...“ Jarlu Hakanovi opětovně vyschlo v hrdle a honem se zhluboka napil.

„Kde jste ho potkali?“ využil Leif přestávky a promluvil.

„Ve Worthingu...“

Helgi sebou trhl: „Ještě tam je?“

„Neee.“ Hakan zavrtěl rukou, otřel si kapky piva z vousů a postavil měděnou konvici na stůl „Do Worthingu se přestěhoval s celou rodinou muž mé sestry...“

„Yngvar Jarl,“ skočil mu do řeči Helgi Troll. „Znám ho. Nějaký čas jsme pobývali u něj...“

„Rozhodl jsem se, že jej navštívím,“ nenechal se Hakan z Pellwormu vyrušit. „Drakkary jsme už měli tak plné kořisti, že ležely na hladině jako listy leknínů. Mužům se zachtělo ženských, než se vydáme na cestu přes severní moře... Nebe bylo jako vymetené. Počkal jsem na noc a podle hvězd namířil přímo k pobřeží Sussexu... Zapomněli jsme na opatrnost a

chovali se jako jehňata. Šli jsme na porážku a neměli o tom ani zdání.“ Jarlovi zakručelo v břiše hlady a poslednímu slovu nebylo vůbec rozumět. Dva z jeho mužů se zvedli a vytratili se ven.

„Zaskočili vás?“

„Vůbec jsme nevěděli, co se děje,“ přikývl Hakan z Pellwormu. „Znenadání na nás z oken domů vylétla záplava šípů a hned nato oštěpy pobily víc jak polovinu mých lidí.“

„U Thorových kozlů, vy jste nebojovali?“

„Ani jsme nemohli! Teprve v tom okamžiku se objevili Norové a my poznali, s kým nám spředly Přadleny osudu život. Oštěpy, které přilétly jako poslední, měly na ratištích přivázány cípy sítě. Dopadla na nás jako plácačka na mouchu. Než jsme stačili přerezat oka, už nás Norové povalili na zem a šlapali svýma špinavýma nohama po našich tvářích.“

Hakan z Pellwormu neměl daleko k pláči a Helgi jej chápal. S tím, co se stalo, se ani jeden z nich nemůže vrátit domů, pokud nechce, aby se ještě mnoho let po jejich smrti zpívaly posměšné písně u hodovních stolů.

„Chystal se odplout,“ pokračoval jarl a notně si přihnul. „Nechtěl se s námi zdržovat. Pěti mým mužům dal vřezat orla do zad. Harald, Ogmund, to byl můj pobratim, Björn, který se s námi plavil poprvé, další Björn, jeho otec a Erik Černoočko jako poslední. Všem visely mezi žebry trhance plic, když jim Larsova ruka rvala srdce z hrudi...“

Vikingové vztekale zabušili pěstmi do desky stolu a svého jarla umlčeli. Chvilí trvalo, než mohl jejich vůdce znovu promluvit.

„Pak se tomu bastardovi zdálo, že to trvá moc dlouho, a přikázal z nás udělat kleštence!“

„Požádal bych o smrt,“ zabručel Helgi a zvedl hlavu, když zaslechl zvenčí nějaký povyk.

„Já o ni prosil!“ vykřikl Hakan se zapištěním, až se rozesmáli i jeho muži, přestože měli stejné trápení... „Právě nalod'oval všechny dívky z vesnice, a než mohly zasednout k nohám veslařů, musely se dívat, co s námi bude dělat. Ony plakaly Helgi Trolle! Jedna vedle druhé mrkaly, aby zadržely slzy a nepopudily proti sobě tu zpuchlinu...“

Venku někdo zaklel a hned nato bylo slyšet poděšené zafrkání koně. Helgi vyskočil.

„Kde jsou tví muži, Hakane?“

Oba najednou přeskočili desku stolu a vyrazili ven.

Pozdě.

Helgiho hnědák už klátil nohama a marně se pokoušel vstát. Moc sil už mu nezbývalo. Život z něj rychle vyprchával spolu s krví, stříkající z otevřené tepny na krku. Jeden z Hakanových bojovníků ležel na vzpínajícím se hřebci a tlačil jej k zemi, aby ho v posledním tažení nepokopal. Druhý z nich, mladík, který už měl co do činění s Leifem, držel pod ranou, z níž stříkala krev, velkou mísu a chlemtal z ní jako vzteklý pes.

„Krev za krev,“ prohlásil tiše Helgi a ani se nepodíval po jarlovi.

„Za život koně život Dána?“

Kulatoučký viking přikývl: „Čeká mne dlouhá cesta a bez koně se prodlouží natolik, že už asi přijdu pozdě...“ Skončil a vybavil si poslední Hakanova slova. „Říkal jsi, že bral s sebou všechny dívky z Worthingu?“

„Keltky,“ přitakal Hakan. „Dánky pobil spolu s jejich muži asi měsíc předtím.“

„Kam je vezl?“ Uviděl před sebou Ulričiny oči, stejně pokorné a tiché jako tehdy, když ji viděl poprvé a naposled. „Jedna z nich patří ke mně stejně jako meč,“ dodal po chvilce na vysvětlenou. „Kam je odvedl?“

Hakan pokrčil rameny. „Modlily se k Ukřižovanému,“ řekl. „Všechny se modlily a byly vyjukané k smrti...“

„Přece s nimi nechtěl udělat totéž, co chci já provést s těmi dvěma zloději, co mi zabili koně?“

„To by je zabil hned ve vesnici,“ namítl jarl z Pellwormu.

Leif seskočil z vyvýšeného zápraží do písku, obešel je a odkopl oba muže od koňské mršiny.

„Chtěl je prodat jako otrokyně?“

„Myslím, že ne...“

„Tak proč je bral do drakkaru?“

„Jak to mám vědět?“ utrl se Hakan. „Měl jsem svých starostí dost... Jednu si ještě před odplutím chtěl odtáhnout do chatrče.“

Nechtěla, ostatně ani se jí nedivím, se svou opuchlou lebkou vypadá strašně... Zbil ji potěhem a posmíval se, že ji prodá ušatým hadům jako první...”

Leif se rozkašlal a vytřeštil oči. Ani se neohlédl po Helgim, který zvolna bledl a ruce se mu roztráslly jako starci nad hrobem.

Oba zkopaní Danové se pomalu zvedli a ledabyly se přiblížili k Leifovi. Neměl pro ně v tu chvíli myšlenky. Všiml si jich, až když mu jeden z nich zkroutil ruku a druhý se pověsil z druhé strany, aby mu ji zlomil.

Snad by se byl ubránil, kdyby útok čekal. Nyní sebou ale dokázal jen zacloumat. Mrštil tělem doprava a pokusil se vymanit z útočnickova sevření, ale bezvysledně. Mladík mu v tom okamžiku ruku pustil a vytáhl z pochvy meč. Leif strnul, když jej jeho vlastní ocel zastudila pod bradou, a zkontrol jako beránek.

Helgimu vzkypěla krev a zapomněl na všechno ostatní. Vyrázil v tomtéž okamžiku. Nedokončil však ještě ani krok, když jej srazila k zemi rána do týla, dobře mířená kusem polena. Bývalý pobočník dánského krále ztratil vědomí a padl do písku jako pytel šišek.

Jarl Hakan z Pellwormu překvapeně zamrkal, a vzápětí se pokusil s napraženými rukama před sebe zabránit svým mužům, aby se vrhli na omráčeného Helgiho.

Zbytečně.

* * *

Vůně opékané koniny dorážela tak dlouho, až se Helgi ze spánku usmál a konečně otevřel oči.

Zátoka se topila ve tmě a nedaleko něj hořel oheň, vysoko obložený kameny, na nichž se zvolna škvařily kusy masa, posypané snítkami divoké petržele.

Zacukal rukama a se zaklením vzal na vědomí, že je má svázané. Přimhouřil oči a zadíval se k ohni.

Temné siluety vikingských kleštěnců se pohybovaly okolo plamenů v jakémsi hladovém tanci. Každou chvíli některý z nich nedočkavě zvedal k ústům popálenými prsty svůj kus masa, hladově do něj kousal a vztekle jej zase pokládá zpátky na

kameny.

Znovu zatrhal svými pouty. Zdálo se, že si jeho vězňatelé přece jen nedovolili provazy utáhnout opravdu až do krve. Přece jen to byl pobočník právoplatného dědice trůnu. A navíc věhlasný šermíř. Kdyby se nenechal tak hloupě překvapit, tak by jich moc této noci spát nešlo... Vzbuzovalo to naději, že až vězňatelé snědí jeho koně, pokusí se o smíření.

Nalevo někdo polohlasně zakašlal. Helgi se překulil, aby se podíval, jestli je to stráž nebo Leif.

„To jsem já,“ uslyšel známý hlas.

Převalil se zase do své původní polohy a zavřel oči.

Zase ta tvář. Přicházíš ze tmy, Ulriko, až mám chuť natáhnout prsty a dotknout se tě. Vždycky když přimhouřím víčka... Co jsem tehdy sliboval? Že se vrátím? Jestli jsi čekala, tak marně. Odvezli tě kamsi na západní konec světa a mně v duši bijí kladiva do svědomí. I kdybych tě už měl jenom vidět a nesměl se tě dotknout, nechci tě nechat v jejich rukách. Ať už Larsovi, nebo těm druhým...

Obrátil hlavu k Leifovi a nějakou dobu zíral do tmy. Teprve po chvíli, až oči odvykly oranžovým plamenům ohně, se vyloupkla ze tmy Leifova tvář, zarostlá řídkým strništěm.

„Jak to říkal Hakan?“ zašeptal, ale ani se moc nesnažil tišit svůj hlas. „Ušatí hadi?“ Ve tmě stěží rozeznal, jak Leif pohnul hlavou. Snad to mělo být příkývnutí.

„Co s ní udělá?“ ozval se po chvílce znovu. „Luned o tom přece něco říkala. I ten skřet v Cambrianských horách... Já jsem je moc neposlouchal, Leife. Kaherdin mi byl na první pohled odporný a Luned chodila na lůžko jen s tebou...“

„Přemyslíš o pomstě?“

„Přemýšlím o tom, jak mu ji vyrvat z drápů! Při Lokiho dětech, nedám si pokoj, dokud...“

Od ohně se po celé pláži rozlehlo hulákání a smích. Helgi se odmlčel a čekal na odpověď.

„Nezapomeň...“ promluvil Leif, když už se opilecký řev utišíl, „nezapomeň, že Lars, Šťavnatá lebka, má mnohem víc důvodů vyklestit tebe, než měl v případě těch nešťastníků. Jestli mu padneš do rukou...“

„Co to jsou ti ušatí hadi?“

„Nevím,“ po pravdě odpověděl Leif. „Když jsme ještě žili na upplandském dvoře, dostal se mi do rukou bestiář, který přivezli Upplandští z jednoho nájezdu na Miklågard. Měl zlatou ořízku, a tak jej sebrali také... Nic takového jako ušatý had tam nebylo. Tah draků, hadi s ušima, vykladači hadí vůle... Je to zmatek, jako když se kdysi moje sestra Yvaina učila vařit... Vypadá to, že se všechny narodily do špatné doby. Luned říkala něco o tom, že se v době dračího tahu ztrácejí ženy a dívky z celé Británie, Irska, z Manxu, z Orkádíe...“

„Ať je to jak chce, příští rok by mohlo být pozdě ji hledat,“ přerušil jej Helgi. Zapřel dlaně o sebe a pokusil se pouta přetrhnout.

„Chceš tím něco říct?“

Chvilí bylo ticho, a pak se ozval Helgiho pokorný hlas: „Chci tě poprosit, Leife, abys mě vyvázal z přísahy, kterou jsem dal kdysi tvému otci. Nemohu s tebou ke Godfredovu dvoru, už bych se letos nestačil vrátit.“

„Podzim ještě ani pořádně nezačal...“

„Uděláš to?“

Helgiho pohled Leifa zarazil. Připomínal králíka zahnaného do kouta. Chvilí váhal, a pak se zašklebil: „Ne, nepustím tě z přísahy dané mému otci. Myslím si ale, že bych se jen těžko za podzimních bouří sháněl po lodi, která má ještě tento rok namířeno do Danemarku. Vládcí moří Aegirovi jsem vždycky obětoval, jak se sluší, chleba, maso a pivo, ale už jsem se dlouho neplavil a třeba na to zapomněl...“

Helgi celou dobu mlčel a čekal, čím Leif skončí.

„Poplujeme do Hedeby s Ethelredovou hlavou až na jaře,“ dodal Leif. „Je naložená v kořalce, a když ji zakopeme někde u stromu, vydrží přes zimu stejně dobře, jako by musela vydržet těch pár měsíců, než bych se dostal domů...“

Helgi se rozesmál a zamrkal očima, když už nemohl svého druha poplácat po zádech. „To jsou slova, při nichž se láme ocel!“ vyrazil nakonec a ještě se přátelsky zazubil. „Tenhle rok zažije Irsko divoký podzim! Od západu přilétají draci, a z východu připlujeme my s chutí pobít všechno až k mumhanským

útesům!“

* * *

Do rána Hakanovi muži vystřízlivěli a hned po probuzení začali šouravě kroužit kolem svázaných. Helgi pobaveně mhouřil oči a pokřikoval: „Přemýšlíte, jak to zaonačit, abychom byli na svobodě, a vy jste se zároveň nemuseli bát msty?“

Nikdo ani nehlesl. Stáhli se k doutnajícímu ohništi, rozfoukali je a začali si opékat snídani.

„Rozvázete nás, nebo jste dočista ztuhlí strachem?“

Ve dveřích nejbližší chalupy se objevil jarl Hakan a seskočil ze zápraží do písku. „Byl jsem spoutaný stejně jako ty, Helgi Trolle,“ halekal už zdálky a opět okázale ignoroval Leifa. „Odpust’te jim to, byli opilí...“

„V Pellwormu jsou lidé ochotní snášet posedlost, pokud se tak stane někomu, kdo si příliš přihnul piva?“

„Ne,“ zavrtěl jarl hlavou. Došel až k zajatcům a klekl si. Tlustými prsty začal rozvazovat uzly, aniž si toho někdo z mužů u ohně všímal. „Nemáš pravdu, Helgi Trolle! Stalo se přece málokdy, aby se o někom ze západních ostrovů Danemarku mluvilo jako o šílenci, který neví, kdy má dost. Měli hlad, jsou zoufalí a prahnou po pomstě, i když vědí, že je ten norský bastard dost daleko, aby se jim mohl smát...“

Uzel povolil. Helgi se bleskově zbavil provazů a posadil se, aby si rychle rozvázal i pouta na nohou, kdyby si to ti blázni na poslední chvíli rozmysleli. Vyskočil a pozoroval Hakana, jak zápolí s provazy obtočenými kolem Leifových zápěstí.

„Kde mám meč?“ rozkřikl se na hlouček kolem ohně. Jeho jméno mělo mezi Dány z domoviny váhu. Mlčky se rozestoupili a jeden z nich váhavě zvedl ruku směrem k chalupě, kde se včera pilo.

Bývalému pobočníku dánského krále stačilo jen kývnout a muž se rozběhl pro jeho a Leifovy věci. Kulatoučký viking, vzrůstem menší než všichni ostatní, stál v plazícím se kouři a bez mrknutí oka se rozhlížel po zsinalých tvářích svých soukmenovců.

„Kdo jste?“ rozkřikl se, když mu konečně Hakanův muž přinesl opasek, pochvu s mečem a ostatní drobnosti. Sepjal

bronzovou sponu opasku a rozhlédl se po skupince před sebou. „Jste ještě muži?“ Uvědomoval si, že vstupuje na tenký led a s potěšením zaznamenal záchvěvy svalů ve tvářích. „Nejste!“ zařval a ustoupil o krok, aby měl jistotu, že žádný z nich nestojí za ním. „Nejste, ale kdo to ví?“ zmírnil tón hlasu.

Odpovědělo mu reptání, ale nikdo si netroufal ozvat se nahlas.

„Kdyby se mi stalo to, co vám, pak už bych nikdy nenašel odvahu vrátit se domů,“ pokračoval Helgi a drze se díval Hakanovým lidem do uhýbajících očí. „Je ale ctí každého vikinga, který se narodil na sever od Danevirku, aby zemřel jako muž. V boji! Tváří v tvář nepříteli, ať je sebehroznější! Ať už je to třeba král severních Norů se svou šťavnatou lebkou nebo mořská obluda, jaké se vedle lodí vynořují za noci na západ od Ovčích ostrovů...“

Kdosi klopýtl o kameny kolem ohniště a skopl do plamenů pár plátků tmavorudého masa. Tiše zaklel, ale hned byl okřiknut ostatními. Čekali, co jim Helgi Troll řekne, a viseli na jeho rtech, jako by to byla poslední tříska ze ztroskotané lodi uprostřed šedivých oceánských vln.

„Zbývá vám jen život, který končí na bojištích, nebo skončíte jako pastýř, jemuž se smějí i krávy, když s nimi usíná na seně. Mám pro vás návrh...“ Helgi se nadechl a rozhlédl se po tvářích, rozdyčtých jeho řečí, která naznačovala něco jiného, než o čem se jim zdálo v posledních nocích.

„V severním Norsku, kde je dnes králem Lars, jemuž chceme všichni, jak jsme tady, vyloupnout oči a dát mu je sežrat, měli staří králové před sto, dvěma sty lety družinu berserků...“

Ani nedopověděl. Šum byl silnější než věčný řev vln, tříštících se na útesech v ústí zátoky.

„To je cesta pro vás,“ vykřikl Helgi, aby je překřičel. „Nikdo nebude chtít, abyste se vrhali do nejlítější bitky s obnaženou hlavou a v plátěné košili, abyste okusovali okraj štítu v zuřivosti, že nepřítel ještě není na dohled. Abyste si odsekli ruku se štítem jako Knut Jeden pařát, o němž zpívají skaldi, že ve chvíli, kdy spatřil své nepřátele a zjistil, že jsou jenom tři, sám si odsekl levici, aby trochu vyrovnal síly...“

Leif Olafson, pravý král dánský, a jeho pobočník, Helgi, zvaný Troll, po vás budou vyžadovat věrnost a zuřivost v boji,

kdykoli k němu dojde. Neprozradíme nic z vašeho osudu a i po vaší smrti budeme roztrušovat pověsti o tom, že jste se z vlastní vůle stali berserky, které nezajímá nic než boj. Ani vlastní rodina, ani cizí ženy... Pokud se dožijete takového věku, že už se nikdo ani v nejmenším nepodiví vaší nechuti k ženám, vyzvednete si svůj podíl na kořisti a koupíte si na Pellwormu statek... To je nabídka, kterou přijmout bude těžké, ale ještě těžší bude ji nepřijmout a zůstat kleštěncem, kterého si beze strachu a s výsměchem zvou panny do lázně, aby jim vydrhl záda..."

Helgi si odfoukl, prorazil si cestu před ním stojícími muži a vyhoupl se na zápraží rybářské chalupy, jejíž podlaha byla ve výši pasu. Leif se zvědavě zamíchal mezi rokující, ale když si všiml, že je spíš na obtíž, otočil se a pomalu došel k svému příteli.

„Myslíš, že je čas dát opět dohromady naši družinu?“

Kulaťoučký viking přikývl a poškrabal se ve vousích. „Nejvyšší,“ dodal a ukázal na dohadující se hlouček „Zdá se, že moje slova zapadla do správné brázdy. Teď ještě najít loď a můžeme vyplout k mumhanským břehům. Odin ví, že jsem snad stokrát brázdil irské vody a nejméně pětkrát náš drakkar křižoval pod mumhanskými útesy, ale nikdy jsem si tam nevšiml něčeho, co by napovídalo, za jakých okolností se tam jednou vrátím.“

Helgi hádal správně. Dánové nikdy nepatřili k hloupým národům severu a i tihle Pellwormští měli dost rozumu.

Leif se dvakrát vypravil k ohni pro kus masa, než se skupinka rozešla, a Hakan s ještě jedním chlapíkem, širokým v ramenou jako posvátné duby v saských hájích, přišli za Helgim.

„Tvoje slova, Helgi Trolle, se nám zdají rozumnější než cokoli, co jsme za posledních pár dní vymysleli sami. Pověst berserka dokáže zacpat posměvačné huby a jsme přesvědčeni, že s tebou a s Leifem Olafsonem přijdeme k velké kořisti. Máme však jednu podmínku..." Hakan se zarazil a váhavě se zadíval Helgimu do očí.

Ten jej pobídl kývnutím hlavy a jarlův hlas ztvrdl jako saracénská ocel: „První, koho naše berserkské meče najdou a rozčtvrtí, bude Lars, Šťavnatá lebka! Ať je kdekoli, kdyby nás jeho stopa měla zavést třeba do Helu..."

Helgi rozevřel náruč a Hakana objal. „Přijímám vaši

podmínku,“ řekl vesele. „A Leif také. Někde jsem zaslechl, že Lars, Šťavnatá lebka, míří do Irska...“

* * *

Nemělo smysl se vracet na východ do Worthingu.

Helgi s ramenatým chlapíkem, který si říkal Sigvald, se vydali do zahrad mrtvého římského města a k poledni přivedli Lunedina koně. Stále netušili, jestli mor může napadnout i zvířata, a tak raději hned oba zbývající koně zabili. Během dne vyudili maso a přichystali se k pochodu. Helgi neustále popoháněl muže do práce. Stavěli nové a nové stolice na uzení koniny a vyuzené maso balili do zábalu z kopřiv, než je uložili do plátěných vaků. Pobíhal kolem ohně až do tmy. Pak došel za Leifem.

„Nerozmyslel sis to?“

„Spíš mi čím dál víc vrtá hlavou, jestli se chci opravdu stát králem Danemarku,“ odpověděl jeho přítel.

„Godfred zabil tvého otce...“

„Já se přece nevzdávám pomsty,“ utrl se Leif vztekle. Posadil se do písku a svalil se na záda. „Berserky neměl nikdy nikdo rád,“ začal raději o něčem jiném. „I ti, kterým sloužili, je prý nejraději po dobu míru vysadili na nějakém ostrově bez možnosti odplout. Připluli pro ně, až když se chystala nová výprava...“

Helgi přikývl a uchechtl se: „Tohle nikdy nebudou praví berserkové. Ti se vychovávali od dětství. První, co novorozenec stiskl v prstíkách, musela být rukojeť meče, a teprve potom matčin prs.“

Leif mlčel a díval se, jak západ slunce, které nyní nebylo vidět přes skalnaté stěny zátoky, dává mořské hladině narudlou barvu.

„Na upplandském hradě se vyprávělo, že se kdysi stala berserkem i žena...“

Helgi přikývl, posadil se vedle Leifa a nabral plnou hrst mušliček a písku. Mrštíł s nimi do utíkajících vln a znovu přikývl. „Jmenovala se Solveig a byla to Norka, stejně jako všichni berserkové... Říká se, že její otec byl poloslepý, a než stačil dítě pořádně ohmatat, už mu strčil do ručiček meč. Malá Solveig byla zasvěcená... Když vyrostla, vysadili ji spolu s ostatními jejího druhu na ostrov, aby tam strávili zimu, než

nadejde jaro a s ním nová výprava. Jeden z nich v sobě žádost po ženách nezapudil úplně. Sáhl na ni, a ona mu to vrátila s dýkou v ruce... Nikdy se nikdo nedověděl, co se pak na ostrově stalo. Když na jaře přirazil drakkar, aby převezl berserky do královských skály, byli všichni po smrti. Jen ona se vynořila zpoza skály, přeskočila dobře deset kroků širokou mezeru mezi přistávacím můstkem a lodí a přikázala obrátit k jihozápadu.

Všichni ti muži z ní měli strach, a dokonce ani když spala, neodvážili se cokoli podniknout. Pluli stále, kam je hnál vítr, a po měsíci plavby přistáli u severního pobřeží Connachtu v Irsku. Ona tam zůstala, ale plavci se vrátili, a tak se norský král dověděl o té zelené zemi na západě...

„Věříš tomu?“ zapochyboval Leif.

„Proč ne? Kdo bude jednou věřit vyprávění, jak jsme se vydali na lov franského krále? Jestli se tehdy někdo z našich zachránil a dostal se do Danemarku, možná už o tom skaldi zpívají.“ Helgi se protáhl a zazíval. „Stávají se neuvěřitelnější věci,“ přeskočil na téma, které jej od včerejška trápilo. „Ušatí hadi... Kdo o nich slyšel ještě před rokem? Najednou se všichni třesou, a vlastně nikdo neví proč.“

„V příbězích, co vyprávějí stařeny dětem, se říká, že draci žerou panny a princezny...“ hlesl Leif.

Helgi mávl rukou: „Ulrika není žádná princezna a panna už vůbec ne...“ Zvedl se z písku a oprášil si nohavice. „Vstávej,“ strčil do Leifa. „Zítra vyrazíme a musíme ještě zakopat džbán s Ethelredovou hlavou.“

* * *

S vaky plnými uzeného a starými měchy na vodu naplněnými až po okraj zbylým pivem se vydali ráno na cestu.

Helgi neustále obcházel všechny družiníky a snažil se je povzbudit. Zdálo se mu, že muži každou hodinu propadají malomyslnosti čím dál víc. Pokud je něčím nezaměstná, bude to ještě horší...

Už dlouho byl bez lodi a bez posádky. Ty dva měsíce, co uplynuly od potopení jeho drakkaru a pobití posádky u fríského pobřeží, jako by najednou propadly do minulosti. Jeho životem

bylo moře a lesk seker, když se blíží okamžik útoku.

Celý včerejší den si z dálky prohlížel jednoho po druhém a vyptával se Hakana na jejich jména a zvláštnosti. Věděl už, že Ivar rád nosívá stříbrňáky a zlatáky zašité v kalhotách, dokud mu nezačnou padat, že Gorm miluje víno víc než pivo, a proto je považovaný za blázna, že Ullbjörn nejraději chodívá po tržištích a nakupuje mladé otrokyně se šikmýma očima, pocházející odkudsi z východu, ze země ještě daleko za Miklågardem a za říší bagdádského kalifa. Má doma už tři a nemůže si je vynachválit... Helgi se tomu jen zašklebil a v duchu si pomyslel, co asi budou chválit ty dívky, až se Ullbjörn vrátí domů...

Leif šel v čele průvodu a brzy dorazili k ostrohu, chránícímu vnitřek zátoky před zvědavýma očima z moře. Tyto končiny podél pobřeží jižního Wessexu a na západ až ke skalnatým útesům Cornwallského království často křižovaly drakkary severských pirátů, bachraté lodě saských kupců nebo i velké, orkadské veslice, skupující podél pobřeží obilí a ječmenný slad.

„Probudte se, vlci!“ rozkřikl se Helgi, když si opět všiml skloněných hlav. Všichni vypadali stejně. Hned o krok za Leifem šlapal Sigvald s největším nákladem na hřbetě, za ním mladíček Gisle, se kterým měl Leif rozepří hned při prvním setkání. Ze všech vyzářovala ubíjející nemohoucnost a bezmocnost.

Jeden z Hakanových mužů se zastavil a zvedl hlavu. „Jsme vlci bez zubů, Helgi Trolle! Bez zbraní, bez lodi...“

„Nesmysl!“ Už hodnou dobu přemýšlel, čím by pozvedl bojovou morálku a v duchu si vzpomněl na dobu, kdy se plavil pod králem Olafem Sigurdsonem... „Bývalý král Danemarku,“ řekl nahlas tak, aby jej všichni slyšeli, „skládal před každým bojem píseň. Vždy polovinu a druhou část písně složil po boji... Byl to velký válečník a stejně velký skald. Něco podobného jsem zažil už jen u mercijského Ethelreda...“

Leif zpomalil a zastavil ostatní za sebou gestem ruky. Opatrně nahlédl za ostroh a změřil dlouhým pohledem pláž, táhnoucí se odtud až k hradbám Bornemia.

„Musíš neustále mluvit?“ obrátil se na kulatoučkého vikinga.

„Píseň nám dodala odvahu,“ ohradil se Helgi. „Není nad to, když před bitkou promluví k bojovníkům dobrý skald...“

„Žádný skald tu není,“ odsekl Leif, „a odmítám poslouchat tvé pokusy!“

Jarl Hakan povystoupil ze zástupu a vystrčil před sebe jednoho z nejmladších. „Toto je můj syn!“ prohlásil hrdě. „Nosí stejné jméno jako já a dívky u nás mu říkají Hakan Básník...“

„To nebylo kvůli veršům, ale proto, že dokázal milovat déle, než se odzpívá ta nejdelší sága,“ zasmál se kdosi z hloučku a ostatní se přidali.

Mladší Hakan vztekle přehlédln posměváčky a udělal několik kroků k Helgimu. „Jestli je to opravdu důležité, mohu tady odříkat verše, které jsem složil večer u ohně...“

„Písně si schovejte na hostinu po návratu,“ zavrčel Leif. „Slunce bude za chvíli přímo nad našimi hlavami, a my pořád vidíme místo, odkud jsme vyšli!“

„Až se vrátíme, může Hakan básník dávno sloužit jako potrava rybám,“ nuceně se zasmál Helgi. „Byla by škoda propásnout příležitost a neposlechnout si ho...“ Už včera, když se vyptával na muže z Hakanovy družiny, se doslechl o mladém básníkovi a nyní se rozhodl využít jeho talentu. Pomohl mu sejmout ze zad vak s nákladem a kývnutím jej vybídl, aby začal. „Zazpívej svoje verše, Hakane Hakansone,“ povzbudivě mladíčka plácl po zádech a obrátil se na ostatní. „A vy, vlci, poslouvejte! Na konci budeme schvalovat, jestli mu jeho přízvisko právem náleží...“

Hakan mladší přistoupil k Helgimu, vypůjčil si meč, zvedl ruku se zbraní k nebi, na okamžik se zamyslel a pak se rozkřikl do hukotu příboje:

*„Přišli jsme o všechno, čím se muž chlubí,
tekla naše krev a hlady páchlo z úst.
Drakkar nám spálily Larsovy zrůdy
bez zlata, bez zbraně, poslední z chudých...
Včerejškem skončil se hladový púst!“*

Danové pochvalně zamručeli a i Leif se posadil do písku, aby si vyslechl pokračování.

Hakan Hakanson opsál mečem kruh a naznačil úder na hlavu neviditelného nepřítele.

*„Má šedé vlasy a šťavnatou lebku,
démoni z podzemí jsou hezčí tváře.
Dychtíme po chvíli, kdy meč sevřem v dlani,
po chvíli, kdy se meč k Larsovi sklání
a jeho břicho mu odzdola páře!“*

„Hakan Básník“ pochvalně prohlásil Helgi Troll. „Ode dneška jsi Hakan Básník i mezi muži a prohlašuji tě skaldem družiny Leifa Olafsona!“

„Ať se jeho verše líbí bohům!“

Jako by slova Hakanovy básně byla větrem, který se prohnal nad bažinami a odvál jedovatý pach bahna. Z tónu hlasů se vytratila odevzdanost a oči se rozzářily, jako by se už věštecká slova o norském králi stala skutečností...

Helgi na čele průvodu se jako první vynořil zpoza ostrohu a vykročil k městu. Šel tudy už včera, když se vydal se Sigvaldem pátrat po zaběhnuté Lunedině klisně. Po celé dopoledne, kdy pročesávali zpustlé zahrady a okolí vyvrácených pilířů římského akvaduktu, nenarazili na jedinou stopu přítomnosti někoho cizího. Přesto se ale dalo čekat, že v ruinách Bornemia neskučí jenom vítr. Obzvlášť nyní, když se černá smrt přehnala zemí, a ti, co přežili, hledali úkryt před nemocí a hladovými smečkami lidských bestíí z vymírajících měst.

Pozorovateli, který by se vyšplhal na zbytky hradebních zdí, by musel přeběhnout mráz po zádech, kdyby uviděl zástup rudovousých vikingů rychle se blížít k městu. Sami si ale bolestně uvědomovali, že by je rozehnal houfec sedláků s vidlemi. Pořád měli dohromady jen Leifův a Helgiho meč, stejně tak dvě dýky a pár oštěpů, jež našli v rybářských chalupách na pobřeží. Hodily se opravdu především pro ubití velkých ryb, zahnaných bouří na mělčinu...

Minuli stupňovité zahrady, příkře se zvedající od mořského pobřeží, a oceán, neúnavně dotírající vlnami na úzkou pláž za nimi, smazával jejich stopu v písku pláže.

Po několika stovkách kroků se Leif zastavil a opřel se zády o zed', která jako pokračování hradeb zabíhala až do moře. Na

dostřel šípu od pobřeží končila zříceninou věže, jež snad kdysi sloužila jako maják.

V cestě na západ jim stálo Bornemium. Pouštět se beze zbraní do spleti uliček nebo město obcházet po souši by bylo nejen ztrátou času, ale vzhledem k moru i zbytečným rizikem.

„Pamatuji se ještě, že ta věž byla na suchu,“ ozval se jarl Hakan, sotva došel ke zdi. „Moře každým rokem stoupá a nikdo neví proč...“

„Ale ví,“ Helgi se zachechtal a nasadil vševědounčný výraz. „Po mořských pláních pluje za poslední léta až příliš mnoho dračích lodí. Každý jarl obětuje na začátku plavby maso a pivo Aegirovi, bohu moře. Ten ví, co se sluší, a proto všechno, co mu plavci nabídnou, sní. Tloustne čím dál víc a kvůli tomu se zvyšuje i hladina moří.“

Dánové nejistě zvedli oči k Helgimu, a teprve když se jejich jarl rozesmál, začali se plácet do kolen taky.

„Ticho!“ Leif by přísahal, že za zdi něco zaslechl. Podíval se vzhůru, ale hřeben žulové hradby byl příliš vysoko a nepomohlo by, ani kdyby ho některý z jeho nových družiníků zvedl.

„Ticho,“ opakoval polohlasem. Napínal uši, aby něco uslyšel v hučení moře a křiku racků, ale zbytečně. Zvuky za zdi umlkly.

„Město obcházet nebudeme..., musíme se pustit... přímo přes přístav,“ tiše sykl Helgi s velkými mezerami mezi slovy, jak se zaposlouchával do zvuků větru a moře.

Leif shodil náklad na zem a procvičil si ztuhlá ramena. „Dojdu k tomu majáku,“ ukázal na věž, zvedající se proti příboji na dvě stě kroků od pobřeží. „Jestli je přístav opuštěný, zavolám vás...“

Už na nic nečekal a rozběhl se vstříc vlnám. Písek byl tak jemný, že mu připomněl tekuté písky na irském pobřeží. Zanedlouho mu vnikl do bot a protékal mezi prsty na nohou jako řídké, mazlavé bláto.

* * *

Leif se už dostal téměř na dosah k popraskanému zdivu čtyřhranné věže a voda mu zatím nedosahovala ani po prsa. Nemohl spěchat. Nesměl. Neustále přehlížel hřeben hradební zdi a čekal, kdy se odněkud vynoří oštěp nebo střela z kuše, před níž

by už nedokázal uhnout.

Písek vystřídal kamenité dno a viking byl nucen navíc dávat pozor, aby neklopýtl o trsy škeblí, přirostlých k balvanům na dně. Teprve když už byl docela blízko, poznal, že se nemusí obávat útoku shora. Trhliny ve zdivu byly natolik široké, že mohl zahlédnout zříceně schodiště uvnitř. Narazil kolenem o kamenný stupeň, lemující úpatí majáku, pomohl si rukama a vyhoupl se na něj. Ještě před několika lety byl podle Hakana nad hladinou. Pokud ano, pak pobřeží klesalo až děsivě rychle. I když Leif stál na soklu čtyřhranné věže, voda mu sahala až do půli stehén.

Loonois, napadlo ho. Možná to tam tehdy začalo zrovna tak. Každým rokem moře urvalo kus z pobřežních písčín, a pak najednou... Zavrával a se zatnutými zuby tak tak udržel na kluzkém kameni rovnováhu. Vztekla si odplivl do vody a opřel se o zeď. Přimhouřil oči a přehlédl obzor. Byl pustý jako oceán hluboko na jihu, kde je prý voda tak slaná, že zhoustne jako rybí lák...

V pravidelných intervalech do něj narážel příboj. Nezbylo než si kleknout na všechny čtyři a opatrně se plížit podél zdi. Zahnul za roh a nakoukl do otvoru, kterým se kdysi do majákové věže vcházelo. Uvnitř nikdo nebyl, ani být nemohl. Dlouhé vlasy vodních travin, vybledlé nedostatkem slunce, zcela ovládly tůň uprostřed kamenných zdí a vytvořily v přízemí majáku tlustou podušku, nacucanou vodou. Naposledy se otočil po svých družích, čekajících na břehu, a krok za krokem, co noha nohu mine, se blížil k dalšímu ohbí čtyřhranu věže, za nímž už bude moci nahlédnout do přístavu. Už nyní naproti sobě viděl stejnou věž, zrovna tak spojenou se zdí, zabíhající k ní z pevniny. Chvilí zaváhal. Nesmí se nechat spatřit. Pozpátku se vrátil ke vchodu do věže. Pohledem se přesvědčil, že se na něj v příštím okamžiku nezrítí shora nějaký kámen, a se štitivým nakrčením rtů vstoupil dovnitř.

Nohou se zabořil do slizkých stébel mořských trav a uvízl ve škvíře mezi zřícenými žulovými deskami bývalého schodiště. Zapřel se rukama o portál vchodu a trhl nohou. Marně. Pomalu se sesul na zem, sedl si do vody a nadechl se, aby se v příští příbojové vlně neutopil. Znovu se zapřel do stěn a konečně se mu

podánilo kotník osvobodit ze sevření kamenů. Odřel se na nártu a vztekle zasyčel, když se do rány dostala slaná mořská voda. Postavil se a zkusil to ještě jednou, tentokrát opatrněji. Travin se mu proplétaly mezi nohama, jako by to byly ruce vodních tvorů, které jej nechtějí pustit dál... Naslepo našel pod nazelenalou travinovou poduškou pár pevných kamenů, vyzkoušel jejich pevnost, a zatínaje prsty do škvír ve zdech přestoupil na ně.

O krok dál už z vody vyčníval zbytek kamenného nosníku a za ním další. Tady se už dalo postupovat rychleji a jistěji. Jenom dvakrát přeskočil a dostal se k protější stěně, stejně protkané sítí trhlín, místy i na dlaň širokých, jako zbytek stavby. Opřel se rukama o vlhkou zeď a přitlačil oko ke škvíře. Před ním ležela široká, uměle prohloubená zátoka, z obou stran jako pažemi kamenného obra obejmutá hradebními zdmi, zakončenými na obou koncích přístavu majákovou věží. Od dlážděného nábreží vybíhala do moře mola z čedičových kvádrů, pokrytá zeleným slizem z chaluh a trsy šedých, páchnoucích škeblí.

Ničeho z toho si Leif nevšímal. Jeho oči přitahovaly dvě lodi, houpající se na hladině vedle nejdelšího mola. Byly dlouhé na padesát kroků a z pětiny tak široké.

První, co Leifa napadlo, bylo, že se sám král Upplandu rozhodl vydat na západ. Lodě byly nádherné, dobře stavěné, se štíhlou přídí a širokým kýlem. Rozšklebené dračí hlavy na přídi určitě dokázaly vystrašit každého, kdo jen z dálky spatřil, jak se plaví podél pobřeží nebo proti proudu velkých řek.

Vzpomínky na vyhnanství, kdy musel jako patnáctiletý mladíček uprchnout s Helgim a družinou svého otce před Godfredem z Danemarku, byly v Leifovi pořád ještě živé. Tehdy našli útočiště na těch pár let, než dospěl, právě na dvoře upplandského krále. Erik Bělomedvěd, neomezený vládce plání a hor na sever od Skane, jej miloval jako svého syna, a kdyby se mu v pozdním věku vlastní nenarodil, nejspíš by Leifa ustanovil svým dědicem. Jestli je to skutečně on...

V duchu zajásal. S těmito loďmi by do zimy stihli jak zničit Larse, tak i přistát s veškerou slávou v Hedeby a odevzdat dánskému thingu na posouzení, zda hlava krále Ethelreda je dostatečným důkazem, že Leif Olafson může bez uzardění

usednout na otcův trůn...

Přece jen mu ale něco bránilo v tom, aby co nejrychleji vyběhl a přebrodiv se příbojem k oběma lodím. Dávaje pozor na každé došlápnutí na kluzkých kamenech pod tlustou vrstvou řas a vybledlých vodních trav, vyklopýtal ven a obešel věž. V místech, kde by jej už případná hlídka mohla zahlédnout, klekl na dno, ponořil se až po bradu a po kolenou obešel poslední roh majáku. Zastavil se a znovu přehlédl celé přístaviště. Dokonce si začlonil oči a prohlížel neznámá plavidla píd' po pídí, aby zjistil, co ho na nich tak zaráží. Nedokázal si to vysvětlit. Drakkary, jaké znal... Stejná vesla z lipového dřeva, kormidlo z červené borovice, pokryté šupinatým povlakem soli a hleny...

Nábřeží bornemijského přístavu bylo stejně prázdné jako obě lodi. Nikde nezahlédl ani náznak pohybu nebo odlesk zbraně. I domy nad přístavem hleděly na moře mrtvými očima prázdných oken a halily se do pláště psiho vína.

Leifův pohled opět sklouzl na lodě a nyní si viking téměř okamžitě uvědomil, co jej na neznámých plavidlech zrazovalo. Nebyly to upplandské lodi. Ani norské, dánské, a tím méně ze Skane nebo Bornholmu. Ty cizí drakkary neměly jako lodě vikingů nad každým otvorem pro veslo dva kulaté štíty... Cizinci zřejmě uznávali jednoduchost a účelnost severanských lodí, jinak by se jejich koráby těm ze severu tolik nepodobaly, ale jejich štíty měly tvar protáhlého trojúhelníku s useknutou špičkou. I kresba na nich byla docela odlišná.

Leif se ještě jednou opatrně rozhlédl, ponořil se do vln a udělal několik temp k neznámým lodím. Chtěl se dostat co nejbliž. Když už si myslel, že mu plíce prasknou nedostatkem vzduchu, ještě se odrazil nohama ode dna a pak se teprve co nejtišeji bez zbytečného zašplouchání vynořil. Teď měl štíty cizinců téměř na dosah.

Žlutá a černá barva se na nich prolínaly jako plameny při divokém požáru. Pod horní, širší hranou štítu se černaly dvě protáhlé elipsy a ve chvíli, kdy si Leif přestal všimnout detailů a zadíval se na štít neznámých mořeplavců jako na celek, vystoupila z nich hadí hlava s nepříjemným pohledem v úzkých očích.

Znovu se potopil a napůl odstrkáváním ode dna a z poloviny plaváním se ještě přiblížil. Po třech čtyřech tempech narazil hlavou do trupu lodi. Otevřel oči, ohmatal kýl, hlubší, než čekal při prvním pohledu, a tiše se vynořil těsně u zádi.

Nechtělo se mu věřit, že by se ty cizí drakkary pohupovaly u mola jen tak bez hlídky... A přece všechno kolem dýchalo opuštěností. Lodi bez plavců... Hrůza z nepřírozena mu ledovou prackou sevřela hrdlo. Pak si vzpomněl na hlasy, které ještě na břehu slyšel za zdí, a zahnal podobné myšlenky pryč. Potichu, bez jediného cáknutí, vynořil ruce z vody, zachytil se obrubnice a vytáhl se na pažích tak vysoko, aby mohl nahlédnout dovnitř.

Paluba byla prázdná, až na smotané pletence lan pod sedačkami a těžké bedny, zřejmě sloužící podobně jako na vikingských lodích na věci veslařů a na kořist.

Vrátil se pohledem k nábreží, a když opět nezahlédl nic, co by jej varovalo, odrazil se ode dna a vyhoupl se na pažích co nejvýš. Nad bortem cizáckého drakkaru se objevilo Leifovo tělo, loď se rozhoupala a viking se jen stěží udržel ve vzporu na obrubnici. Chvilu počkal, až se divoké houpání paluby poněkud uklidnilo, potom přehodil nohu dovnitř a vzápětí se překulil do lodi celý.

Na zádi mezi stočenými lany se něco pohnulo.

* * *

Houpání drakkaru probudilo obrovského žlutočerného hada. Oči bez víček zajiskřily ledovým plamenem a nad pákou kormidla se objevila ploská, tygrovaná hlava plaza.

Leif ještě pořád netušil, v jakém nebezpečí se ocitl. Se zájmem si prohlížel upevnění stěžně a tiše hvízdal překvapením nad nezvykle malým průměrem držadla vesel.

Teprve když se loď rozhoupala znovu bez toho, že by se pohnul, strnul a obrátil se. Zmateně zatěkal očima kolem sebe a nechápavě zavrtěl hlavou. Na palubě za ním nestál nikdo a ani po molu se neblížil žádný z neznámých cizinců. Zvolna pustil ruku z jílce meče a v té chvíli jeho pohled zavadil o to, čeho si měl všimnout nejdřív. Hadí netvor, dobře patnáct kroků dlouhý, se proplétal mezi sedačkami směrem k němu.

Aniž by pustil hada z očí, zacouval až na před a nerozhodně se

ohlédl přes zátoku k majáku. Bylo to daleko, a jestli ten netvor dokáže plavat jako užovka... Už nestačil ani vytasit zbraň. Žlutočerné tělo se přesmyklo kolem stěžně a hadí tlama se zvedla k jeho prsům. Cítil studený pot na každíčkém místě svého těla a nebyl v té chvíli schopen ani promluvit. Pach z hadí tlamy mu na okamžik vzal dech. Vybavil si Helgiho dva dny utrpení, když jej uštkla jen loket dlouhá zmije... Plazí obluda se ale podle všeho nechystala zatnout zuby do Leifovy hrudi.

Párek racků se zvědavě snesl až na horní ráhno lodi a s panickým křikem se zase ihned vznesl k obloze.

Had nespouštěl skelný pohled ze své oběti. Protáhl si polykací svaly, a aniž by se jeho hlava pohnula, tělo obemklo Leifovy nohy a strhlo jej k zemi.

Nastal zápas o život. Leif téměř nezúčastněně čekal, kdy jej ovládne strach a panika, ale zatím se tak nestalo. Místo, aby začal křičet a zmítat se v hadím objetí, bleskově se posadil a pokusil se ještě volnými rukama svléct hadí kličku z nohou. Bezvýsledně. Naopak plaz smyčku utáhl a Leif vykřikl bolestí. Jako by měla hadí šelma na přídi málo místa k přípravě sousta, obrátila se zpět, odkud se připlazila, a strhla s sebou i svou oběť. Leif odhrnul zády podlahy na dně lodi. Pochva s mečem se vzpříčila o sedačku, pod níž jej chtěl had protáhnout, a jílec zbraně se mu bolestivě zaryl do boku.

Vikingovy ruce se vzpínaly ke všemu, čeho se dalo zachytit, ale plazova síla byla ohromná. Na jediný okamžik se vzdal. Svěsil ruce a zadíval se na oblohu. I když už pomalu začínal podzim, byla modrá a bez mráčku...

Tygrované tělo znovu zabralo, smyčky ještě víc sevřely lýtka a kotníky a sedačka vzpírající se meči praskla. Leifovo tělo sebou trhlo, popojelo ke středu lodi a zarazilo se o těžký dubový blok, v němž byl zapuštěn stěžně.

Strach a hrůza, které Leifa ohromily ve chvíli, kdy se plazí hlava objevila poprvé před ním, pomalu vyprchaly. Zůstala jen zuřivost a touha po životě. Zhluboka se nadechl a využil chvilky oddechu k seznámení s nepřítelem. Pochopil už, že se nemusí bát jedovatého kousnutí, ale že nebezpečí hrozí z hadího objetí. Z posledních sil se posadil a opřel se rukama o smyčky kolem

nohou. Hadí tělo nebylo slizké, jak čekal. Žlutočerná kůže byla teplá a suchá jako kůže člověka... Sjel rukama k opasku, aby se ujistil, že jeho meč nezůstal v zajetí hadích kliček, vzápětí si s unaveným úsměvem znovu lehl a pokusil se vytasit zbraň z pochvy.

Plaz se rozhodl, že nákladní prostor kolem stěžně je právě tím místem, kde se chce nasytit. Přestal smýkat se svou obětí a jeho hlava se opět objevila nad vikingem. Z tlamy vyšlehl černý rozeklaný jazyk a olízl jeho obličej.

V tom okamžiku se Leifovi podařilo konečně osvobodit meč zpod sebe a poněkud zbrkle udeřil broušenou ocelí do hadího krku. Na žlutočerném těle se objevil krvavý šrám a hned nato Leif pocítil hadí vztek na svých končetinách. Zhluboka se nadechl a udeřil znovu. Tentokrát už mířil lépe. Těžký meč narazil hadímu netvoru zepředu na tlamu, rozdrtil čelisti a uvízl v mozkovně. Smrtící kličky se vymrštily vzhůru jako voda, když se rozstříkne pod zříceným balvanem, a na okamžik povolily mučivé sevření. Leif doufal a čekal, že had v předsmrtné křeči kličky povolí. Nyní své šance využil bez zaváhání. Vyklouzl ze sevření, rychle se zvedl a odskočil k přídi.

Hadí netvor se zmítal v agónii a z jeho hlavy, na dvakrát rozšklebené, stříkala krev stejně červená, jako je lidská. Pod plazem, šílícím bolestí, praskaly sedačky a bedny a jeho křeče rozhoupaly drakkar tak, jako by to dokázala bouře na volném moři.

Leif couvl ještě o krok, když se mu zdálo, že se v křečích svíjející se had nebezpečně přiblížil, a zavadil pohledem o druhý koráb. Nebyl tak daleko, aby se nerozhoupal vlnami, šířícími se po celém přístavu. Nad obrubnicí druhého korábu se objevila stejně žlutočerná, kosá hlava a upřela své černé, nemrkající oči na drakkar, na němž se krčil na přídi Leif.

Ten už se chystal seskočit do vody a vrátit se ke svým, ale nyní se ani nepohnul. Jeho zabitý soupeř se jen slabě zachvíval. Poslední zacukání nervů vymrštilo hadí krk do vzduchu, roztržená lebka přepadla přes bort a plácla na hladinu.

Plaz na druhém korábu neváhal. Nad obrubnicí se již objevilo i jeho tělo, dvě kličky sklouzly po šútech do vody a v příštím

okamžiku vystříkla voda pod hadím netvorem.

Leif v duchu odhadl vzdálenost k majáku a sám pro sebe zavrtěl hlavou. Nikdy by neunikl. Jak dlouho by vydržel bez dechu, kdyby jej hadí kličky stáhly pod hladinu? Štítivě se protáhl kolem hadí mršiny a přeskočil z paluby na molo. Byl si jistý, že než se škrtič vyšplhá z vody, bude on už dávno v uličkách města. Ohlédl se po tygrované hlavě mezi vlnami, ale neviděl nic. Druhý netvor zřejmě dorazil k boku lodi, na níž se odehrál souboj, a souká se nahoru... Přidal do kroku a po chvíli se rozběhl.

Ke konci mola mu už nezbývalo mnoho, když se z bornemijských uliček vyhnuli na nábreží cizáci. Chladnokrevně přehlédli okolí a udělal ještě několik kroků, aby se dostal z mola pryč a neměl po obou stranách moře. V nadcházející bitce nebude mít čas, aby ještě dával pozor, kdy se z vody vynoří jejich hadí spojenec a stáhne jej dolů...

V běhu srazil prvního, který se k němu blížil s napřaženým mečem v ruce. Obořil se proti štítu jeho druha a v poslední chvíli stočil svoji zbraň naplocho, když si všiml, že štíty cizinců jsou ze dřeva. Uváznutí meče v okraji štítu by mohlo být osudným... Uskočil stranou a zabořil meč do břicha dalšího z přibíhajících. Ten se sesul se zachroptěním k zemi a okamžitě o něj klopýtli další dva.

„Odiin!“ zaječel Leif a prodloužil výkřik do vlčího zavytí.

Jediný vodorovný sek stačil, aby bez nesnází prolétl před ústím uličky, z níž vybíhali další útočníci, ozbrojení meči a dlouhými píkami se zpětným hrotem. Bez dechu doběhl k hradbám, za nimiž čekala jeho družina. Prudkým deštěm úderů zahnal nejhorlivější pronásledovatele a zastavil se, aby mohl zavolat.

„Boj!“ vykřikl, jak nejsilněji dovedl, a hned nato opět skřížil svou ocel se zbraněmi nepřátel.

„Kdo ke mně dorazí první, dostane zlatý řetěz,“ zaječel mezi dvěma výpady a doufal, že mu Dánové na druhé straně zdi porozuměli.

Meče se srážely s urputnou zběsilostí a stejně tak i ruce a nohy, jako by střet blyštivých ocelových ostří nestačil k uspokojení bohů války.

Leif se opřel zády o zed' a s opovržlivým úsměvem odrážel další a další útoky cizinců s hadí hlavou na štítě. Nic nenapovídalo tomu, že by to byli kdovíjací bojovníci. Chyběla jim rychlost, s níž by se dokázali bránit ničujícím Leifovým úderům. Jeho větší pohyblivost lehce dokázala smazat nevýhodu, v níž se ocitl tím, že postrádal štít. S prodlužujícím se bojem však cítil, že jej bude potřebovat. Nepřítel byla ohromující přesila a únava ze souboje se škrtičem se už začínala ozývat v lýtkách i v pažích. Zběsile zaútočil na nejdotěrnějšího protivníka, odhalením nechráněného boku přilákal dalšího a šikovým sekem do strany mu vyrazil zbraň z ruky. Bleskově k němu přiskočil a levou rukou se mu pokusil jeho štít vytrhnout. Cizinec zkřivil tvář bolestnou grimasou, ale o svoji záštitu nepřišel. Měl štít zaklesnutý na ruce a stažený dvěma řemeny. Dřevěná deska štítu, ve středu zpevněná nevelkou bronzovou puklicí, při běžném pohledu téměř neviditelnou pod tygrovanou kresbou, zapráštila, ale nepovolila.

Leif se přestal snažit a zklamaně uskočil zpět. V poslední chvíli odvrátil výpad píkou a nervózně pohlédl k moři. Myšlenka, která mu bleskla mozkiem, jej na okamžik omráčila.

„Had,“ zašeptal vylekaně. Docela na něj zapomněl... Uskočil před dvěma výpady a střelil pohledem k čtyřhranné majákové věži. Stála uprostřed vzdouvajícího se příboje opuštěná jako celá staletí předtím.

Sotva si začal znovu všímat nepřátel, dolehl k němu od moře výkřik. Zoufalý a vyděšený, jako by ten, který křičel strachy, ztratil v té chvíli povědomí o tom, že je člověkem. V těch neartikulovaných výkřicích bylo víc než obyčejný strach ze smrti.

Leif se nemohl otáčet. Tísnilo ho tři muži najednou a navíc zpoza nich, z druhé řady, se objevily píky. Byly pro něj v tu chvíli nebezpečnější tím, že na muže, kteří je svírali v rukou, opíraje si je o bok nedosáhl. Cítil, že se blíží konec, jestli se rychle něco nestane. Kalená ostří pík narážela s děsivým skřípěním do zdiva nebezpečně blízko jeho břicha. Uvědomoval si až příliš dobře, že by mu proti bodcům nepomohla ani jeho drátěná košile.

Sotva odrazil útoky píkovníků, už se musel bránit dotírajícím mečům. Podvědomě cítil, že je docela zahnán do obrany. Už nestačil, ani neměl sílu vyrazet k výpadům proti mužům v matně

stříbřitých pancířích s reliéfem hada na hrudi. Jen se bránil a se zarputilostí Severana zdobil kůži nepřátel krvavými šrámy...

Výkřik se ozval znovu.

Teprve nyní si uvědomil, že to není mužský hlas. Nevěřicně obrátil hlavu tím směrem. Kousek od břehu, po kolena ve vodě, se brodila dívka v modrých šatech saských šlechticů a kolem ní se jako kolo na vodě stáčelo hadí tělo.

I cizinci odskočili od Leifa a vzájemně se upozorňovali na to, co se děje. Leif jim nerozuměl. Mluvili jakýmsi zpěvavým jazykem a některá slova mu připomínala irštinu, i když jen vzdáleně. Využil jejich nepozornosti a zaútočil.

Tři muži před ním klesli, aniž by si všimli, co se děje. Zrůdný obraz ve vodě je vzrušoval tak, že pro tu chvíli zapomněli na nebezpečí... Ještě než poslední z nich padl k zemi, přiskočil viking k němu, podržel jej a hodil na dotírající píku. Píkovník neudržel tíhu těla na konci své zbraně, pustil ji z rukou a bezbranný, s tichým zděšením v očích, přijal smrt.

Leif se spokojeně zašklebil. Jeho pozornost přilákal nový výkřik. Zaječení. Trhl sebou a na okamžik ztratil orientaci.

To nepřátelům stačilo. Mezi lopatkami ucítil tlak, otočil se a o prsa se mu opřel bodec další píky. Přitiskly jej jako mouchu ke zdi. V duchu se podivil, že to neudělali už dávno. Na znamení prohry pustil meč na zem a vzdorně zvedl oči proti těm, kteří jej měli v nejbližším okamžiku probodnout.

Chtěli jej živého, ale teď si jej nevšíмали. Jeho matová situace je pro tuto chvíli nevzrušovala. Všichni hleděli k moři.

Dívka, sice oblečená po sasku, ale bledou kůží a barvou vlasů se hlásící k severským národům, si zvedla šaty až nad kolena a ukázala bílou kůži stehů. Chtěla vyskočit ze svírajících se hadích klíčků, ale pořád nenacházela odvahu. Jektala strachy a zběsile se rozhlížela na všechny strany. Posléze se přece jen odrazila, nohama podklouzla na kluzkých kamenech na dně a plácla sebou přímo do blížícího se hřebínku příboje.

Mezi cizinci, kterých se už na nábreží sešlo na padesát, a další stále dobíhali z hloubi městských uliček, proběhl pobavený šum. Leif zapátral očima po někom v davu před sebou, kdo by vypadal jako velitel chátřů, bavící se tím, že nechá dívku napospas hadí

bestii. Nikoho takového nezahlédl. Mezi ozbrojenci, oděnými v kožených brněných pobitých stříbrnými cvočky, v stříbřitých pancířích s reliéfem hada a v šupinaté, orkadské zbroji, si ale všiml skupinky dívek hnaných píkami a ranami potěhem k lodím. Úzkostně otáčely hlavy k moři, kde jejich družka už na sobě začínala pociťovat strašlivou hadí sílu. Do nynějška křičela hrůzou. Teď bolesti.

Leif sebou trhl, ale ostří, citelně se opírající o nechráněnou kůži na krku, jej srazilo zpět.

Houf dívek svázaných navzájem provazy, aby se nemohly rozeběhnout, zaječel jediným výkřikem hrůzy. Nešťastnice ve vodě jen zalapala po dechu. Hadí smyčky ji stáhly do vody a nad hladinou, vařící se zoufalým zápasem, se na okamžik vynořily utlé ruce s prsty roztaženými křečí.

Leif se ohlédl k majáku, ale opět nikoho nespatriil. Vztekla si uplivil. „Bodni,“ procedil skrz zuby na píkovníka opírajícího ostří své zbraně o jeho krkavici. „Bodni, protože jestli mne necháte na živu, budete litovat, že jste se narodili!“

Cizinec mu nerozuměl, jen se výsměšně zazubil.

Nešťastná dívka dokázala nějakým způsobem vyklouznout ze smrtelného objetí a vyskočila na nohy. Příboj ji podrazil v kolenou, padla k zemi a hned se zase drala vpřed, co nejdál od svíjejících se žlutočerných kliček... Rozeběhla se ke břehu. Mlčky, a o to hrůzněji. Jen její rty se pohybovaly v bezhlesých náznacích křiku.

Tygrované tělo rozčíslo hladinu, prohnalo se kolem ní jako střela z kuše, obeplulo ji a zahradilo cestu ke břehu. Zůstala stát jako socha bohyně zoufalství, je-li nějaká. Ruce měla v ramenou nepřírozně vykroucené dozadu a její sípání svědčilo o tom, že některé ze zlomených žeber se opřelo o vnější stranu plic a ostrým hrotem proniklo dovnitř.

„Odiiiiin!“

Ten výkřik zmrazil i Leifa. Už nedoufal, že se ještě někdo objeví... Pohlédl k moři, ale marně. Helgiho muži přibíhali z uliček města, každý s ledabyly a narychlo upnutým prsním pancířem, kdoví kde ukořistěným, a s meči stejně namodralými jako ocel cizinců.

Leif se spokojeně usmál, a pak už neměl čas ani dýchat. Padl k zemi dřív, než jej stačil kopiník přibodnout svou zbraní ke zdi, a zespodu jej kopl do podbřišku. Bleskově se natáhl pro svůj odhrozený meč a zkrouceného nepřítele dorazil jedinou ranou.

Cizinci couvli, jako by si byli vědomi, že nemohou v šermířském umění s vikinky soupeřit. Až nyní, když si mohl Leif poněkud oddychnout, si je pořádně prohlédl. Byli bělovlasí, že by se mohli zvát syny mrazivých obrů ze severu, vyšší než hřmotní Vikingové, ale útlejší a s bledými obličejí vypadali jako oživlé mrtvoly.

Vykryl úder jednoho z nich a seskočil z nábřeží do vln.

Had si se svou obětí hrál. Jeho smyčky se stahovaly jen pomalu, jako by si uvědomoval, že má spoustu času, než sevře dívčí tělo s konečnou platností a promění je v krvavé, beztvaré sousto. Nevnímal diváky na nábřeží, a stejně tak jej nyní nevzrušil boj, který se tam rozzuřil.

Leif se zastavil na dva kroky od netvora, majícího smysly upřeny jen ke své oběti, a rozmýšlel se, co dál. Zachytil prosebný a pološílený výraz v dívčí tváři, ale jen pokrčil rameny. Věděl, že pokud chce dívku zachránit, bude ji muset vysvobodit z hadích klíček až poté, co netvora zabije. Stejně tak si vzpomínal na divokou agónii toho druhého. I kdyby se mu podařilo vystihnout okamžik, kdy hadí sevření povolí, a malou Sasku by dostal ven, pochyboval, že dokáže uniknout smrtelné křeči hadího těla i s ní v náručí...

Ohlédl se, když zaslechl smrtelný chropot, a spatřil Gunnvaldovo tělo s dvěma píkami v hrudi, jak se propadá z nábřeží do mořských vln. Hladina se pod mrtvým Vikingem rozbouřila, a to na okamžik upoutalo plazovu pozornost. Upřel černé oči k nábřeží a zasyčel tak pronikavě, že několik mužů u okraje nábřežní zídky poděšeně uskočilo.

Leif nezaváhal. Přebrodiv vodou zbývající pár kroků, popadl dívku v podpaždí a vytáhl ji ze smrtící pasti. Odstrčil ji od sebe co nejdál a sám poodstoupil, aby se mohl rozpřáhnout mečem.

Had byl ve vodě rychlejší než myšlenka. Zbraň ještě ani nedopadla, když se syčící obluda stáhla kolem Leifových nohou a přestala si všímat sípající dívky, která se teď po kolenou brodila

ke břehu.

Leif celou dobu tušil, a nyní poznal, že ve vodním živlu hada nedokáže zabít. Zasekl meč do plaziho těla někde uprostřed, oťrel si krev, jež vystříkla až na jeho tvář, a s námahou vytáhl pravou nohu ze sevření.

Žlutočerná bestie snad svoje zranění ani nevnímala. Celá zmizela pod hladinou a začala stahovat Leifa za sebou. Viking zamával mečem, ztratil rovnováhu a plácl sebou do vody. Jako z jiného světa zaslechl vlčí zavytí, zahlédl nad sebou svištící ostří a pak ucítil ruce, které mu pomohly vyklouznout. Někde u dna bojovalo hadí tělo bez hlavy předem prohraný souboj se smrtí.

Leif se jen s námahou postavil, vysmrkl vodu a zavrával. Hakan Básník se spokojeně zašklebil, poplácal jej po zádech a začal se drát zpět k nábřeží, kde se už cizinci začínali formovat a odolávat záplavě vikingských úderů...

* * *

Boj se přesunul na molo. Cizinci jako by se vzdali šance na vítězství, a i když jich bylo třikrát víc, bez paniky se stahovali k lodím, aby mohli uniknout.

Molo bylo úzké, sotva na tři čtyři kroky, a tak se Dánové jen pomalu probíjeli vpřed. Několik se jich pokusilo zaútočit na cizince z vody, ale píky je udržely v dostatečné vzdálenosti.

Leif nahlédl do uliček, jestli se nevrací ještě jeden oddíl nepřátel z hadích lodí, ale město už bylo zase prázdné a mrtvé. Jen na nábřeží vedle pobitých leželo chvějící se tělo polomrtvé saské dívky.

Cizinci mezitím stačili dostrkat svými meči zbylé zajatkyně k jedné z lodí a sami začali obsazovat veslařská místa.

„Bude jich málo pro obě lodi,“ zaslechl Helgiho a přikývl, i když netušil, jestli se na něj přítel dívá.

„Pobijte jich co nejvíc, ať pro nás jeden drakkar zbude!“

Cizinci si uvědomovali, že jeden ze svých korábů budou muset zanechat na místě, ale nechtěli se smířit s tím, že by padl Dánům do rukou. Leif zahlédl, jak se dva z nich s širočinami v rukou rozeběhli k lodi, na níž se poprvé setkal s tygrovaným hadem. Stáhl se z první řady bojujících a strhl s sebou čtyři ze svých

družiníků. „Za mnou vlci!“

Seskákali do vody a brodili se mírným příbojem kolem již obsazené hadí lodi. Dalekým obloukem se vyhnuli píkám, které se cizinci po nich pokusili i házet, a doklopýtali ke vzdálenějšímu plavidlu. Všechno nasvědčovalo tomu, že přicházejí pozdě. Když se poprvé zasekla sekera do dna lodi, dřevo zapraskalo, jako by umělo plakat. Leif se potopil, sebral ze dna kámen a mrštil jím po cizincích.

Ulekaně zvedli hlavu a všimli si pětice vikingů ve vodě.

Prásk! Lod' zasténala a rozhoupala se. Muž se širočinou ztratil rovnováhu, rozhodil rukama a padl na záda. Zbylý z cizinců se naklonil nad bortem a snažil se zasáhnout některého z útočníků. Od bojujících na molu se odpojili další čtyři a rozhodli se svým dvěma druhům pomoci.

„Nedovolte jim vydechnout,“ štěkl Leif a potopil se.

Útoky čtveřice Dánů se jako vlny rozbíjely o bok lodi. I když byl cizinec prozatím sám, přece dokázal bránit celou šířku drakkaru.

Prásk!

Leif ten zvuk znal. Sám nesčetněkrát prosekával díry do dna lodí, které se svou družinou dobyl, ale měl málo mužstva, aby je mohl obsadit. Protáhl se pod drakkarem, zachytil se kýlu a zapřel se nohama o kameny na dně. Jednou dvakrát se pokusil rozhoupat trup lodi tak, aby měli cizinci co dělat se svou rovnováhou, ale marně. Přestávalo se mu dostávat vzduchu, a tak se rychle vynořil mezi molem a bokem korábu na druhé straně, kde jej nikdo nečekal. Vyprskl, nadechl se a opět zmizel pod hladinou. Cizácký drakkar se začal povážlivě houpat až nyní, při jeho druhém pokusu.

Prásk!

Tahle rána byla o mnoho slabší a Leif by vsadil polovinu zlata, žež ukořistil na Mordredově Camelotu, že lodi neuškodila ani v nejmenším.

Dánům se mezitím podařilo zasáhnout muže bránícího jim ve vstupu na palubu. Pustil zbraň a s výkřikem se chytil za zraněnou paži. Dva z Leifových družiníků v téže chvíli vyskočili, popadli jej v pase a strhli do vody. Jen se opět všichni tři vynořili,

zaleskla se ve slunci ocel a cizinec se přestal bránit.

Prásk!

Leif se mezitím vyhoupl na molo. Muž v lodi jej dosud nespatriil a chystal se bránit Dánům šplhajícímu přes bort z moře. Varující výkřiky přibíhající zvanily ve všeobecném ryku a křiku.

To, co chtěl Leif udělat, bylo otázkou chvíličky. Přeskočil z mola na palubu, doskočil na krok za cizincem, zasekávajícím svou sekuru mezi podlahy a zamával rukama, jak sám na okamžik ztratil stabilitu. Dopadl na zadek a ještě v té chvíli přešel ohýbajícímu se cizinci páteř. Bleskově se zvedl, skopl tělo do vody a skokem se vrátil na molo. Právě včas. Se zuřivým odhodláním se ubránil prvnímu náporu.

Cizincům už zřejmě ani nešlo o to, aby loď nezůstala v moci vikingů, jako se spíš báli případného pronásledování. Boj o hadí loď byl daleko divočejší než bitka na druhé straně mola. Většina cizinců už zaujala místa u vesel, skupina spoutaných dívek se tísnila kolem stěžně a plakala strachem a zklamáním nad promarněnou příležitostí k vysvobození. Jedna vedle druhé vzpínaly ruce k nebi a pokoušely se křížovat, pokud jim to pouta dovolovala.

„Héééé!“

Volání z hadí lodi cizinců svolávalo poslední obránce k nalodění. Vesla odstrčila koráb od mola a pár ozbrojenců se žlutočernými štíty ještě naskákalo z mola do vody a začalo se brodit k odplouvajícímu drakkaru.

Gisle srazil k zemi posledního, který kryl ostatním ústup, a skočil do vody za nimi. Leif se vyhnul jednomu z umírajících a rozběhl se po molu dál, až na konec. Cestou hadí loď, jež teprve získávala rychlost, předhonal. Na nejzazším cípu mola se zastavil a dal si ruce k ústům.

„Kdo jste?“ vykřikl. „Od dnešního dne je mezi námi krev! A krev žádá mstu!“

Ani jedna tvář se k němu neotočila. Zada veslařů se už pravidelně ohýbala v rytmu bubínku. Zato dívky sebou trhly, jako by vycítily, že tohle je jediná naděje.

„Vykladači,“ zaslechl dánštinu bez saského přízvuku. Zvědavě zvedl hlavu a zapátral v hloučku dívek.

„Vykladači vůle ušatých hadů,“ ozval se znovu ten hlásek, než čísi ruka dívku umlčela.

Po molu pomalu přicházel Helgi s ještě zakrváceným mečem a kroužením si protahoval unavené svaly na ramenou. „Nikdy jsem o nich nezaslechl ani zbla, a teď jsou všude...“

„Nemyslím, že to byli oni,“ zavrtěl hlavou Leif. „Která dívka pozná, kdo ji vlastně unesl? Všude se mluví o vykladačích, tak ji jako první napadlo, že právě tohle jsou oni...“

Pomalou se vrátili ke zbylému korábu a přeskočili na palubu. Helgi zvedl meč a dotkl se špičkou rozšklebené hlavy na přídi. „Myslíš, že je to drak, tak jak má být?“

Leif zvedl oči a uplivil si do moře. Hlava se skutečně moc dračí nepodobala. Byla plošká, s očima položenýma daleko od sebe, jako mívají hadi... A nad očima se jako dva rohy vzpínaly roztřepené jehlany hadích uší.

Leif se vrátil ke stěžni a za chvíli přinášel odhozenou širočinu „S tímhle na přídi nevyplujeme,“ zasyčel vztekle a zasekl sekeru do vyřezaného symbolu hadích lodí. Na vzdalujícím se plavidle se zvedl křik nevole, ale veslaři nezpomalili a zvyšovali vzdálenost od pobřeží každým záběrem. Leif zasekl podruhé a napotřetí sletěla hadí hlava do vln.

„Kdo vládne nožem a sekerou ať vytvoří ze dřeva hlavu vlka!“ rozkřikl se nahlas. „Už mám hadů a draků plné zuby! Jsme vlčí družina Leifa Olafsona a vlk to bude, kdo nás povede ve stopách té lodi!“

Helgi se rozhlédl a štitivě ukázal na mrtvého škrtiče, jehož rozseknutá hlava pořád ještě visela přes bort do moře. „Hod'te ho přes palubu,“ houkl a díval se, jak se obludné hadí tělo pohupuje ve vlnách, než konečně zmizelo u dna.

„Všichni bozi světa, buďte milostivi ženám na těchto ostrovech...“

„Cože?“ Leif se překvapeně ohlédl a konečně se přestal dívat na koráb, mizící za západním majákem přístavu.

„Tak to říkala Luned, nevzpomínáš?“ hlesl tiše Helgi. „Když se dívám na ty obludy, které jim slouží k hlídání lodí, říkám si, jací asi musejí být ti ušatí...“

BOUŘE NA SKLONKU LÉTA

Leif přeskočil zpátky na molo a zadíval se k nábreží. Malá Saska tam stále ještě ležela. Osamocená, bez hnutí. Vítr bral a zvedal její modré šaty z fríského sukna a pohrával si s nimi, jako by to křehké tělo v nich už bylo jen zbytečným závažím. Otřel čepel meče o kazajku jednoho z mrtvých a vydal se zpět.

Dánové zatím prohlíželi mrtvé, převlékali se do jejich kožených brnění a vytahovali stříbrné cvočky z těch, která už nepobrali.

Leif přeskočil dvě mrtvoly, jimž zůstaly na těle už jen spodky,

a obešel Hakana Básníka, rozhlízejícího se kolem sebe. Hakan si nevšímal mrtvých ani řetězů ze stříbrné slitiny na jejich hrdlech.

Zdálo se, jako by někoho hledal. Snad otce, napadlo Leifa a sám se starostlivě rozhlédl. Bez jarla Hakana by bylo o hodně těžší udržet pellwormskou smečku na uzdě.

Hakan mladší Leifovi nejprve roztržitě ustoupil. Rázem však zapomněl na všechno ostatní a s nadšeným zásvitem v očích se narovnal: „Poslouchej, Leife Olafsone,“ vykřikl, aby jej zaslechli i ostatní, a zvedl prst.

*„Zabil jsem hada většího lodi,
tlustší měl tělo, než muž má pěst!
Někteří padli, tak už to chodí,
Ted' si je valkýry do nebe vodí.
Padesát cizinců, a nás jen šest!“*

Nad bornemijským přístavem se zvedl nadšený křik a každý, kdo se zrovna nebál, že přijde o kořist, když od ní odejde, přiběhl, aby Hakanovi poklepal po rameni.

„Jednou budeš slavnějším skaldem než Sighvet,“ ozval se Helgiho hlas, ještě rozdychtěný bojem.

Leif se omezil jen na pochvalné zamručení a znovu vykročil k nábreží. Přitom nespouštěl oči z dívky a doufal, že ještě nevydechla naposled. V místech, kde molo vybíhá z pevniny, se rozběhl a zastavil se až u ní. Žila.

Už když se blížil, zamrkala a zasténala, aby ji snad neminul. Víc nedokázala. V ústech cítila sladkou chuť krve a ze zmrzačených kloubů vystřelovaly vlny strašlivé bolesti. Zpod přimhouřených víček sledovala, jak přichází a sklání se až k její tváři.

„Viking...“ Musela soustředit veškerou svou vůli, aby se jí podařilo vyslovit alespoň to jediné slovo. Hned poté ji zaplavil vítězoslavný pocit, že to dokázala. Nadechla se, aby se pokusila ještě něco dodat, a v duši ji zahřálo přesvědčení, že jí to nyní už půjde daleko lépe...

„Jsi... viking?“

Mlčky přikývl. Zvedl ruku, na okamžik zaváhal a pohládl ji po vlasech.

Myslela si, že se pousmála, ale rozbité rty se jen prohnuly do strašidelně bledého úsměšku.

„Od malička mne strašili... Pokud se prý budu toulat po pobřeží, tak mne jednou unesou vikingové...“ rozkašlala se a pokusila se vyplivnout chuchvalec krve. Neměla však sílu. Tělo se jí zkroutilo v křečích, černorudá hrudka jí sklouzla po bradě na krk a odtud někam na záda, zanechávajíc na kůži jasně červenou stopu.

Její ruka naslepo zatápala podél těla, až našla Leifovu, a bez síly stiskla v dlani jeho prsty. „Ten had patřil k nim. Chtěla jsem utéct, ale číhal tam... Vůbec mi nepomohli, jen se díva...li...“ Nový záchvat kašle ji roztřásl zimničnou křečí. „Chtěli, aby mne zh... zhltl. To nebyli vikingové...“ Věděla, že ne, ale chtěla to slyšet od něho.

Mlčel, jen tiše zavrtěl hlavou.

„Ne,“ ozval se hlas nad ním.

Vedle Leifa si klekl Hakan Básník a ruka se mu třásla stejně jako ji.

„Umřu?“ Odvrátila hlavu na druhou stranu, jako by ani nestála o odpověď. Stejně jí nikdo neodpovídal.

„Je to jedno,“ zachrchlala. „Teď, nebo potom... Ve slujích pod mumhanskými útesy by to bylo horší...“

„Co o tom víš?“

Její druhá ruka se vyplazila jako had a hledala Hakanovy prsty.

„Všechno.“ Rozkašlala se a dlouho nebyla k uklidnění. „Až umřu,“ řekla najednou klidně, „udělejte mi nad hrobem kříž...“ Přelétla očima z jednoho na druhého. „Jsem křesťanka.“

Hakan sám našel dívčinu ruku a sevřel ji v dlani. Leif se na něj překvapeně podíval. Znenadání jej napadlo, že mladík neskočil do vody kvůli němu, ale kvůli ní...

„Znáš ji?“

Hakan Básník zavrtěl hlavou „Chtěl bych...“

Leif se opět otočil k dívce. Chvilkami zavracela oči a vypadala, jako by už nebyla na tomto světě. Zdálo se mu, že umírá, a chtěl se dozvědět co nejvíc.

„Co víš o vykladačích?“ zeptal se.

Unaveně se usmála a přistoupila na jeho nápad. Říct co nejvíc, alespoň tak se odvděčit... Několikrát se zhluboka nadechla, než

se odvážila k delší řeči: „U nás je to pohádka pro zlobivé děti. Jen jednou za století přijde doba jako dnes, kdy se stává pravdou...“ Zasípala a měla dojem, že už to nedopoví...

Hakan vyskočil a doběhl pro měch s vodou. Polil jí tvář a nechal ji napít.

„V útesech na západním pobřeží irského království Mumhan jsou sluje, ve kterých žijí ušatí hadi. Dračí královny, rozumíte?“ Pokusila se nadzvednout na loktech, ale hned klesla k zemi a udeřila se temenem o dlažbu. Hakan jí otřel pot, zvedl hlavu a podložil ji ukořistěným koženým pancířem.

„Dračí královny snášejí vejce,“ pokračovala „A stejně jako každá žena potřebuje svého muže, potřebují i ony, aby vejce nebylo sneseno nadarmo. Když přijde doba oplodnění, přichází současně tah draků. Královny, ušatí hadi, nelétají, to jen draci mužského pokolení stoupají daleko na západě z mořských hlubin k hladině, vznášejí se k obloze a přilétají, aby vstoupili zpět do slují, kde se zrodili. Pak už je nikdy nikdo nevidí vynořit se... Celá desetiletí spí dračí královny v horkých jezírkách. Na rozdíl od létajících draků jsou rozumné jako lidé a mozek prý mají v tom, co vypadá jako uši... Rok, kdy se na stoncích verbeny objevují nádory v nebyvalém množství, pak bývá rokem tahu draků... Tehdy se vykladači, kteří žijí celá desetiletí v jeskyních a skalních pevnostech v útrokách mumhanských útesů, vypravují do světa lidí, aby přiváželi maso pro své dračí bohyně. V tu dobu se musí cpát až k prasknutí, protože by jim jinak chyběla síla k zajištění pokračování rodu...“

Leif za sebou uslyšel něčí dech a ani se nemusel otáčet.

„To maso musí být křehké a měkké... Dívčí...“

„Tiše, Helgi!“ Leif napomenul přítele dřív, než stačil zavalit dívku lavinou otázek.

„Nejsou to ale jen vykladači, kdo unáší dívky. Třeba Norové! Nechtějí je do lůžka, ani k ohništi... Proč?“ zašeptal Hakan tak, že jej téměř nebylo slyšet v hučení moře.

„Jsi blázeň,“ zachichotala se dívka, ale okamžitě zkrivila rty do bolestného úsměšku. „Přece je vykladačům prodávají. My jsme teď tím nejdražším zbožím na ostrovech Británie a Erinu.“ Saska zasténala a zalapala po dechu. Napila se a pokračovala:

„Nahoře, na mumhanských útesech, se obchoduje víc než na otrokářských trzích v Leighlanu... Ušatí hadi žijí v jezírkách uprostřed stříbrných slují. Vykladači mají čím platit, aby skupili všechny ženy světa...“

„Umřela,“ vyhrkl Hakan.

„Ještě ne.“ Helgi nesouhlasně potřásl hlavou a sehnul se nad dívkou, která ztratila vědomí. „Jenom Odin ví, co jí ta obluda rozmačkala v těle. Nechal bych ji sníst cibulovou kaši. Tak se nejlíp pozná, jestli je člověk uvnitř v pořádku.“

„Viděl jsi někdy na mořské pláži růst cibuli?“ utrl se Leif na přítele. „Myslím, že jí moc času nezbyvá, ale nechci ji tu jen tak nechat, a nikam do vnitrozemí se s ní neponeseme. Je tam ještě mor...“ Rozhlédl se a položil ruku Hakanovi na rameno. „Počkej u ní, chlapče. Dívám se nejlépeji umírá v mužské náruči...“

* * *

Drakkar vykladačů nebyl tak zničený, jak se na první pohled zdálo. Stačilo opravit pár rozbitých podlážek, dát do pořádku lana a zpevnit obrubnici. Helgi nechal seříznout zvláštní tvar vykladačských štítů do osmiúhelníku, který se mnohem víc podobal kulatým štítům, na jaké byli Dánové zvyklí.

Leif s jarlem Hakanem pořádně prohlédli dno lodi v místě, kde do ní chtěli vykladači prosekat díru. Pro jistotu nechali drakkar zvednout na špalkách a stejně tak pozorně přezkoumali i spodek lodi. Vše se zdálo v pořádku. Žádné žebro nebylo narušeno a v prknech byly po širočině jen tři nehluboké záseky. Už večer byla loď připravena k odplutí. Leifa sice lekalo, že s počtem mužů, které měl, s bídou obsadí místa u vesel jen ze tří čtvrtin, ale jiná možnost jak vyrazit k západu co nejdřív se nenabízela.

Hakan Básník najednou neměl čas na to, aby pomohl při vyzvedávání drakkaru na špalky, aby si ostřil meč a dobře si promazal boty před plavbou. Jen si v rychlosti obstaral od mrtvých vykladačů vše potřebné, co mu dosud scházelo k cestě. Lepší meč než ten, který ukořistil, když se za Helgim plížili městem a brali život a zbraně jednomu cizinci po druhém. Přivlastnil si i dobrý, stříbřitě se lesknoucí pancíř, kamenem jej vyrovnal a jakž takž vyhladil reliéf hada. Oblékl se do koženého

brnění namísto svých rozedraných hadrů a vytratil se pryč.

Objevil se až večer, když se setmělo. Vikingové už z poloviny usnuli po vyčerpávajícím boji a druhá půlka se pustila do vyjídání zásob z hadí lodi. Mladík co nejopatrněji podstrčil své ruce dívce pod krkem a koleny a ztratil se ve spleti staletých uliček. V nejbližším domě, který nevypadal na to, že by se mohl co nejdřív zřítit, ji položil na lůžko z košil, svlečených mrtvým, a rozdělal těsně pod oknem oheň. Místnost bylo sice brzy plná kouře, ale když odpoledne nosil zásobu dřeva do domu a zkusil zatopit v krbu, zjistil, že je komín zanesený a ucpaný kavčími hnízdy. Zatopit ale musel. Už byl často svědkem toho, že jeho druh z boje zemřel na následky zranění jen proto, že prochladl.

Dívka se teprve nyní probírala z mráкотného spánku, do něhož každou chvíli upadala. Žila a v první chvíli jí to vzalo dech. Nějakou dobu jej pozorovala přivřenýma očima a pak se pokusila promluvit.

„Kde jsem?“ Samotnou ji potěšilo, že neucítila v hrudi prudké píchnutí jako předtím při každém slově.

Hakan se otočil a usmál se. „Jsi v dobrém římském domě, a až se jednou vrátím domů, budeš žít v mém...“ Jeho rty zvadly uprostřed věty, když si vzpomněl, co jemu a ostatním provedl Lars, Šťavnatá lebka.

„Dopověz to,“ zasípala.

Neřekl už nic. Počkal, až se oheň rozhoří, a když se v místnosti o poznání oteplilo, vrátil se k ní. „Musím tě prohlédnout,“ zašeptal, jako by se bál, že někdo poslouchá v ulici pod oknem. „A spravít ti ruce...“

V očích jí kmitl záblesk strachu. Vzpomněla si na bolest, kterou už jednou přetrpěla a zatočila se jí hlava. „Umíš to?“ hlesla a kousla se do rtů.

Kývl. „Všichni to umíme. Kdo se alespoň trochu nevyzná v léčitelském umění, nemá na drakkaru co pohledávat...“ Sedl si vedle ní na podlahu a začal rozepínat stříbrné sponky šatů.

„Co děláš?“ zašeptala poděšeně. „Jsem panna a nechci o to přijít...“ Těžce polkla a tlumeně dodala: „Teď a tady...“

Dělalo mu dobře, když na sobě cítil rozpačitý pohled jejích očí. Chvilí se pásl na jejím zmatku, ale nakonec jen zoufale mávl

rukou.

„Nemusíš se bát,“ škytl hořce. „O nevinnost nepřiďeš, ale svléknout tě musím.“ Neohrabanýma rukama rozepnul poslední sponu a docela nakonec malý, kostěný knoflíček.

„Chceš mne vidět?“ zajektala rozechvěle a otrásla se chladem.

Vztekle mlaskl a jemně ji plácl po tváři. „Chci tě vyléčit!“ Opřel ji o stěnu a chtěl jí stáhnout šaty dolů. Otvor pro hlavu byl však úzký a šaty se nedostaly přes ramena.

„Musíš mi to přetáhnout přes hlavu...“

Hakan zavrtěl hlavou a vytáhl nůž. „Máš paže ven z kloubů, dívko. Omdlela bys bolestí...“ Přiložil ostří k látce a rozřízl šaty svislým řezem až k břichu.

„Jsem Ragenhilda,“ hlesla tiše a zavřela oči. „To abys znal mé jméno,“ dodala. Roztřásla se jí brada a na tváři se zaleskla slza. „A teď mne můžeš svléknout.“

Ragenhildino tělo bylo pokryto fialovou slupkou modřin a kolem ramenních kloubů žhnul horečkou obrovský otok. Hakan jemně, jedno za druhým, prohmatával žebra, jestli není některé zlomené, a neodpustil si, aby se nedotkl jakoby náhodou růžovohnědých pupínků ňader.

Ragenhilda ani nepromluvila. Snad to ani neucítla v rozsáhlé škále bolesti, kterou ji zahlcoval pochroumaný hrudník.

Hakan spokojeně odfrkl, když skončil s prohmatáváním žeber, a prozatím jí opatrně přikryl ramena a hrud' cípy rozříznuté látky. Odsunul se k nohám a vyhrnul dívčiny šaty co nejvš.

Neříkala nic. Jen odevzdaně čekala, až jí ty ruce prohmatají kost po kosti, a kdesi v sobě cítila podivné, ustrašené chvění, kdy se konečně ty hrubé, barbarské dlaně dotknou jejích paží a prolomí je za divoké vichřice bolesti zpátky do kloubů.

Hakan ještě promnul mezi prsty nártu a kotníky, ale to už jen tak aby mohl prodloužit tu omamující chvíli, kdy před ním sedí s pláčem na krajíčku nejkrásnější dívka, jakou kdy spatřil, téměř nahá a obdivuje jeho sebeovládání. Kousl se do rtu. Věděl, že jí to nikdy nedokáže říct, ale jestli Ragenhilda přežije a zůstane u něj, jednou k tomu dojde... Otrásl se, když si představil ty růžové rty, zkroucené do výsměšného šklebu... Rychle vyskočil, několikrát přešel místností a přihodil do ohně pár jabloňových

větví. Nakonec si opět klekl vedle dívky.

„Musíš se otočit,“ řekl, pomohl jí na bok a opatrně ji převalil na břicho. Obkročmo si sedl na její pohmožděné tělo a pohládl ji po vlasech.

Tiše zanaříkala, ale vydržela. Snažila se soustředit na jeho ruce, kousíček po kousíčku ohmatávající její paže a zápěstí. Věděla, že nemá nic zlomeného, ale mlčela a nechala Hakana, aby pokračoval. A pak najednou... Ani si nevšimla, jak ji chytil. Vír prudké, nikde nekončící bolesti zachvátil její tělo. Roztřásla se zimnicí, ucítla, jak se jí žaludek stěhuje až do krku, spatřila tisíce hvězd kroužit kolem sebe a přestala vnímat.

Hakan nezúčastněně prohmatával nové uložení kloubu a spokojeně se usmál. Dívka mu svou mdlobou pomohla víc, než kdyby ji někdo přidržel. Už méně ohleduplně ji převrátil a během chvilky dostal zpátky i druhou ruku.

* * *

Ráno skoro všem třeštila hlava.

Spěchali, ale všechno nasvědčovalo tomu, že před polednem nevyrazí. Muži se ploužili jako stíny a nejen pivo, kterého včera vypili víc než dost, ale i únava z boje s víc jak trojnásobnou přesilou vykonaly své.

„Nemyslím, že by bylo rozumné pokoušet se ještě dnes vyplout,“ prohodil nešťastně Leif k Helgimu, když už stálo slunce vysoko na obloze a k lodi se došourala sotva polovina jejich nové družiny. „Ve stavu, v jakém je většina z nás, toho stejně moc neuveslujeme a na moři je úplně bezvětří.“

Helgi přikývl. Nejraději by už přirážel ke břehu pod mumhanskými útesy, ale chápal, že má Leif pravdu.

Pozdě odpoledne to už vypadalo daleko lépe. Dánové začínali zívát nudou a pár se jich rozešlo po mrtvém městě. Doufali v nějakou kořist mezi uprchlíky před morem, ale nepotkali v domech jedinou bytost a mimo město je Leif nepustil. Ještě si příliš živě pamatoval, jak to vypadá za hradbami. Před černou smrtí se nikdo neschová...

Blížil se večer, když se Leif rozhlížel se po skupinkách, tísnících se kolem tří ohňů, a zarazil se: „Kde je ta dívka?“

„Dlouho jsi žádnou neobjímal?“ zabručel Helgi a dusil v sobě vztek ze ztraceného času v tomhle přístavu. „Včera si ji odnesl Hakan Básník. Nevím, jestli doufá, že když je polomrtvá, tak si toho nevšimne...“

„Mlč!“ vztekle jej okřikl Leif a zpražil přítele ocelově chladným pohledem. „Chceš je proti sobě popudit, blázne? Ted', když se na nás začíná usmívat štěstí?“

Helgi cosi zamumlal na omluvu a vstal „Máš pravdu,“ hlesl proměněným hlasem. „Třese se mi ruka, když si vzpomenu, co se s ní může dít...“

„Tolik ti na ní záleží?“ ozval se Hakan starší lehkým tónem. Před chvílí zaslechl poznámku o svém synovi a nyní byl rád, že to může zamluvit a nemusí Helgiho vyzvat na meče.

Ten sebou trhl, jako by dostal žihadlo. „Vzal sis už někdy dívku násilím?“ opáčil úsečně. „Vzal, jsi viking,“ odpověděl za něj. „Jenže doma na Pellwormu jsi měl ženu a otrokyně, které ti vždy rády otevřely náruč...“ Odvrátil pohled na moře a strčil si dlaně do podpaždí. „Ženy a dívky se mi od mládí smávaly, sotva jsem se poprvé rozkolébal v Hedeby přes rynek. Moje vlastní žena krčila nos, když jsem k ní přiléhal. Její otec mi ji strčil do lože jen proto, že jsem byl pokrevní bratr dánského krále... Až ve Worthingu jsem potkal černovlasou keltskou temnoočku. Bylo to docela jiné. Nemusela, a přece se nechala obejmout. Byli jsme spolu jen jednou a slíbil jsem, že se vrátím! Poprvé jsem tehdy viděl v dívčích očích něco jiného než jen utrpení, lhostejnost nebo pláč...“ Udělal pomlku a opět se vrátil pohledem k Hakanovi. „Záleží mi na ní, a kdo si myslí, že je to slabost, ať to řekne mému meči! Byla mezi těmi, co se musely dívat na vaši potupu. A možná už je mrtvá. Tak jako tak má na tom vinu zase on, Lars, Šťavnatá lebka.“

Všichni kolem ohně ztichli.

„Ztratila se ta dívka, jarle Hakane,“ ozval se Leif, aby přerušil rozpačité ticho. „Tvůj syn si ji odnesl někam do města... Jestli to děvče pochází ze zdejších končin, tak nám od ní hrozí mor...“

Jako by ho jejich myšlenky přivolaly, objevil se Hakan Básník mezi domy a přicházel k ohni.

„Kde je?“ utrl se na něj Leif.

„Kdo?“

„Ta dívka,“ vykřikl netrpělivě. „Viděli tě, jak sis ji odnášel!“

„Musí spát,“ odpověděl mladík chladně a zaškaredil se. „Tady by neměla klid.“

„Může mezi nás přinést mor!“

Hakan Básník zavrtěl hlavou. „Všechny pocházely z Kentu a tam o moru ještě nikdo nic nezaslechl. Z celé země se sjížděli rytíři s rodinami do canterburského kostela skládat hold novému králi Cuthredovi. Cestou je zaskočili vykladači a dívky vzali s sebou...“

„To víš od ní?“

Skald přikývl: „Řekla mi to. Od hranic Kentu jsou pryč na pobřeží vidět jen vypálené vesnice. Vykladači měli za to, že je to práce Norů nebo nás. Proto přistáli až v Bornemiu. Potřebovali zásoby, ale když se ve vnitrozemí dozvěděli o nemoci, hned se vraceli k lodím...“

Leif už dál neposlouchal. Vrátil se na molo a prohlédl ještě jednou důkladně loď, jestli se na něco nezapomnělo. Zkusmo zasadil do pahýlu na přídi nahrubo vytesanou vlčí hlavu a poodstoupil, aby si ji prohlédl. Byl spokojen. Až někde narazí na vesnici s kovárnou, nechá vykovat dlouhé hřeby, aby vlčí morda na přídi ukazovala všem, kdo mají důvod mít strach, že se Leif Olafson a Helgi Troll objevili ve stejných vodách...

Zadíval se k tmavnoucímu obzoru a pomalu se vydal zpět k ohni. Sedl si vedle Helgiho a překvapeně zamrkal na narůžovělý plátek masa, které se tolik lišilo od tmavě červené koniny.

„Co to jíš?“ zeptal se udiveně a nahnul se nad sousto, aby si přičichl.

„Hada,“ zasmál se Helgi. „Mouřeníni na jihu mají hadí maso jen na královských stolech.“

Leif si odplivl a okázale si odsedl o kousek dál. „Že tě ta zmije nedávno uštkla až potom, co sis do ní kousl?“

Vikingové vybuchli smíchy a furiantsky si odřezávali z hadího těla co nejdelší plátky. Opékali je na kamenech, a co chvíli uždibovali propečené kousky, aby se nepřipálily dřív, než přestane být zbytek syrový.

„Slyšel jsem, že mouřeníni jedí i lidi,“ zhnuseně odplivl Leif a

odešel spát k vedlejšímu ohni.

* * *

Ráno foukal čerstvý, ostrý vítr od východu a přímo vybízel, aby loď odrazila od mola a vydala se podél pobřeží ke cornwallskému břehům.

Dánové byli vzhůru už před svítáním. Spokojeně pomlaskávali a ve chvílích, kdy u toho nebyl jejich jarl, vzájemně si šeptali, že lepší vůdce výpravy za kořistí, než jsou mladý králevic Leif a Helgi Troll, ještě nezažili. Před dvěma dny měli jen dva sudy piva, a co se objevili ti dva... Pohledy se střetávaly s významným povytahováním obočí. Zbraně, brnění, i když, pravda, jen kožené, stříbrem pobité, plné vaky uzeneho... A loď! Větší, než jakou kdy vůbec viděli kotvit v Dánských přístavech...

Jeden po druhém přelézali bort a usazovali se na místech, na nichž byli zvyklí opírat se do vesel. Ti, kteří jednou doplní družinu, budou muset vzít zavděk místy, která zbyla.

Jako poslední zůstal na molu Leif a vztekle se rozhlížel. „Kde je tvůj syn, Hakane?“

Starý pokrčil rozmrzele rameny. „Ani nechci říct, co mne napadlo,“ zabručel.

Leif hned pochopil, kam jarl Hakan míří, a nesouhlasně zavrtěl hlavou: „Je to skald, ale není to hlupák! V téhle mrtvé krajině by s tou dívkou nepřežil ani dva dny.“

„Už jde,“ ozval se kdosi od vesel.

Po molu přicházeli dva muži v ukořistěných kožených brněních. Každý z nich měl koženou halenu se stříbřitým pancířem na hrudi, přepásanou vikingským opaskem z tulení kůže, meč a dlouhou píku vykladačů.

„Ještě někdo chyběl?“ užasle se obrátil Leif po ostatních. Byli stejně zmatení jako on, jen Helgi se zlomyslně usmíval.

„Podívej se líp, Leife Olafsone,“ posměšně zavrčel a posadil se vedle borovicové páky kormidla, zpevněné mosaznými plíšky.

Mezitím oba ozbrojenci došli až k hadímu drakkaru.

„To je ona?“ zeptal se Leif zbytečně. Poznal ji, i když jí nyní zakrývala vlasy obyčejná železná přilba.

Hakan Básník mlčky přikývl a postrčil dívku před sebe.

„Chci, aby plula s námi!“

„Proč?“ Leifův studený tón zmrazil i Helgiho.

„Je to moje žena...“ Hakan Básník zvedl vzdorně hlavu a spálil pohledem všechny úsměvy kolem sebe. „Překážet nebude, stejně je skoro čtvrtina míst na drakkaru neobsazená...“

„Bude veslovat?“

„Ty přece víš, že ne, Leife,“ odpověděl Hakan a pomalu se mu vytrácela barva z obličeje. „Má zraněné ruce a pár dnů do nich nedokáže nic vzít...“

„Přísahali jste jeden vedle druhého, na Odinovy havrany, že se stanete mojí berserskou družinou...“ namítal Leif.

„Nikomu nebude překážet!“

„Žena na lodi přináší smůlu!“

Ruce obou se svezly na jílce zbraní a jen přítomnost Helgiho a Hakana staršího zabránila bitce.

Ragenhilda si co nejpomaleji sundala prilbu a vklínila se mezi oba Dány. „Hakan mi řekl, kam plujete, Leife Olafson,“ promluvila jasným a důrazným hlasem. „A taky proč...“ Ohlédla se po Helgim a nakřivila rty v pokusu o úsměv. „I když jsi náčelník vikingů, prý bys měl být dokonce králem v Danemarku, a zabil jsi už možná víc lidí, než já vůbec znám...“ Helgi se rozesmál, ale hned ztichl, když si všiml Leifova vzteklého obličeje, „...přece si troufnu ti odporovat,“ pokračovala dívka. „Žena na lodi možná opravdu přináší smůlu, slyšela jsem to nesčetněkrát i v našich přístavech. Když odplouvala kentská královna Vilma na návštěvu svého bratra do Země pěti hradů, muži z posádek na galériách vždycky losovali, kdo s ní bude muset být na palubě... Jestli mne chceš nechat tady, odpověz mi tedy, prosím, proč jsi mne vůbec zachraňoval z objetí hada?“

Leif přešlápl, ale pohledem neuhnul ani o palec z její zrudlé tváře.

„Necháš mi tu aspoň nůž, abych si mohla podřezat žíly, až mi začnou černat prsty?“ Hlas jí přeskočil rozčilením a poslední slova už zaječelo.

„Ohromně milá,“ neodpustil si Helgi a položil roku kolem ramen Hakana staršího. „Závidím tvému synovi...“ Zašklebil se do jarlovy udivené tváře a vrátil se pohledem k rozvášněné

skupince.

Jako by si dívka uvědomila, že to přehnala, sklopila oči a mírně se zhoupla v kolenou, což snad mělo nahradit malou úklonu.

„Slibuji, Leife Olafsone, že v okamžiku, kdy pocítíte smůlu, skočím do moře.“ Poslední věta vyzněla tiše a pokorně.

Leif mlčel a zvedl oči k Hakanu Básníkovi.

„Ostatně,“ neodpustila si kentská šlechtična, aby měla poslední slovo. „Otrokyně, které vikingové berou na palubu svých drakkarů, smůlu nepřinášejí? Slyšela jsem, že jen dívek z Británie je v Danemarku víc než místních...“

„Už jsem tam dlouho nebyl,“ zavrčel Leif a ustoupil stranou, aby umožnil Ragenhildě vstoupit na palubu.

„Odrazit!“

Ještě všichni ani neseseděli, když se veslaři na pravé straně opřeli lancetovými listy vesel o kamennou zídku mola a odstrčili koráb na volnou vodu.

Oceán měl šedomodře litinovou barvu a jen v místech, kde se dno zvedalo až na pár sáhů pod hladinu a bylo zarostlé dlouhými vlasy řas, hrál ve slunečních paprscích smaragdovými záblesky.

Vesla počala tepat vodu s železnou pravidelností, a i když nějakou dobu trvalo, než se Dánové přizpůsobili nezvyklé tloušťce rukojeti, přece jen se bez nesnází dostali na volné moře. Břeh jižního Wessexu se pozvolna ztrácel v řídké ranní mlze a chvíli po tom, co se dočista ztratil z očí, dal Leif změnit kurs. Hadí koráb bez hlavy namířil přídíl k západu. Tam, kde leží zelený ostrov Erin. Tam, kde se páří draci. Tam, kde možná každý den vyhlíží Ulrika toho, kdo jí přislíbil svůj návrat...

* * *

K poledni vítr zesílil a začalo být nebezpečné nechávat vesla ve vodě. Vlny se zvětšily a pobřeží se definitivně ztratilo za hřebeny vzpouzejícího se moře.

„Plachtu!“

Leif v duchu zalitoval, že si nenacvičili roztahování a vztyčování plachty už v bornemijském přístavu, ale nakonec se ukázalo, že lanová hadího plavidla se příliš neliší od toho, na něž

byli Dánové zvyklí. Zanedlouho se jim podařilo žlutočerný čtverec plachtoviny rozvinout. Vítr jej okamžitě nadmul a loď poskočila jako kuň pod ostruhami.

Vesla byla zvednuta listy k obloze. Nyní všechno záleželo na zkušném kormidelníkovi, aby bezpečně provedl drakkar mořskou krajinou mezi hlubokými údolími, kde se místo pahorků zvedají zpěněné vrcholky vln.

Helgi svíral páku kormidla oběma rukama, ale cítil, že pokud vítr ještě zesílí, bude mu muset někdo pomoci.

Vlny, hnané východním větrem, se valily souběžně s lodí, stále se pokoušející ji předběhnout a zkropit plavce studenou sprškou. Chvilka nepozornosti se vymstila dvěma po sobě jdoucími nárazy na lodní bok. Helgi neudržel správný kurs. Ve vlnobití, jež se zvedalo po stranách a za zádi stále výš a chvílemi zakrývalo výhled do všech stran, se nedalo křížovat, nebo plout proti vlnám. Kormidelník se mohl jen poddat moři a doufat, že to brzy skončí...

Leif se přidržoval lan, vypínajících do stran spodní ráhno, a když se obrátil po Helgim, všiml si, že se přivazuje řemeny k pažení na zádi.

„Všichni přivázat!“ zavelel. „To už není jen vítr. Přichází bouře!“

„To ta ženská,“ zamumlal kdosi, ale Leif předstíral, že poznámku přeslechl. Na podzim bývají bouře na moři často, častěji než na pevnině. Tohle ještě není smůla... Počkal si na chvilíčku klidu, pustil se lan a bleskově přeběhl ke stěžni. Objal jej jednou rukou a druhou si vyždímal vlasy.

Hadí drakkar, jemuž by snad měli spíše říkat snekkar, se stále více stával hříčkou přírody. Vichřice přicházela poznenáhlu, bez divokých poryvů, bez táhlého ječení topících se, ženoucích se na vrcholcích vln. Najednou byla tady...

Lod' se vznesla vysoko na hřebenu vlny, na pravoboku se otevřela hluboká vodní propast a snekkar do ní sklouzl jako korková hračka. Leif se na poslední chvíli zachytl oběma rukama stěžně, zavřel oči před nárazem vlny, vyplivl sliny s hořkoslanou mořskou vodou a zaprskal. Zatřásl hlavou, aby se zbavil vody v uších, a protřel si oči. Na okamžik měl dojem, že se moře

zklidnilo, ale to se jen loď snášela zpět do zajetí zuřících vln.

Leif se musel rozhodnout okamžitě. Pustil se a třemi kroky překonal vzdálenost, která mu ještě k Helgimu zbývala. Hadí loď sebou neočekávaně smýkla stranou, jak sklouzla na dno průsmyku mezi vlnami. Leif ztratil rovnováhu, zamával rukama a v pádu se zachytil Helgiho nohy. Loď poskočila vpřed, Leif se ztěžka vysoukal na sedačku vedle bývalého pobočníka svého otce a cosi zakřičel do skučení vichřice. Dávno už to nebyl šum větru. Znělo to jako tisíckrát zesílené kočičí milování.

Helgi jen pokrčil rameny na znamení, že nerozumí, a nepřestával svírat kormidelní páku.

„Musíme ke břehu a někde zakotvit,“ zakřičel opakovaně Leif do vzrůstajícího jekotu bouře. Obloha se v mžiku zatáhla a zčernala tak, jako by se blížil večer.

Helgi jen zavrtěl hlavou.

„Nejde to?“

Nebe se roztříštilo na tisíc kousků a shůry sjela klikatá čára blesku.

„Ani velryba by dnes nemohla plout podle libosti,“ řval viking odpověď a jen se schoulil, když se příď zařízla do vlny, která se jako mořská obluda zvedla znenadání přímo před nimi. Snekkar se na několik děsivě dlouhých vteřin schoval pod vodu a vynořil se jen zázrakem – až po okraj nezalitý vodou.

Leif se zvedl, aby obhlédl palubu, ale Helgi jej rukou jako tlapou přirazil zpět a bleskově kolem něj obtočil lano. „Jsou všichni, chlapče,“ neodpustil si otcovský tón. „A jestli čekáš, že ta Saska vyskočí, tak čekáš zbytečně. Hakan si ji přivázal k sobě...“

„Udělal bych to stejně,“ zabručel Leif.

Snekkar opět poskočil, ze strany se na něj vrhla další vlna, zasáhla naplno plachtu a málem celou loď obrátila dnem vzhůru.

„Skasat plachtu, u Thorových kozlů,“ rozkřikl se Helgi. „To jsme na moři už nebyli tak dlouho, že jsme na to zapomněli?“

Muži u vesel si popustili poutací lana, po čtyřech přeručkovali k ráhnu a pustili se rozmoklými rukama do rozvazování uzlů, utažených vodou.

„Hej!“

Helgiho hlas zanikl v kvílivém ječení moře. Výkřik naneštěstí zaslechl jen plavci na pravoboku. Pověsili se na lana a stáhli plachtu dřív, než si druhá strana stačila uvědomit, co se má udělat. Snekkar se zapotácel jako zasažená srna. Levá strana plachty se vydula do hluboké kapsy, kormidlo se vytrhlo ze sevření lidských rukou a na okamžik se podvolilo síle vichřice. Lod' se neotočila ani o čtvrtobrat, ale to stačilo, aby zmizela pod vlnou, dvakrát vyšší, než dosahoval stěžeň. Rozběsněný živel zalil palubu a vzápětí se vytratil jako při odlivu. Lod' znatelně poklesla a nad vodou se objevila jen zvýšená příď, zád' a na pět palců vyčnívající obrubnice.

„Vylévat vodu!“ zařval Helgi. „Třeba rukama!“

Jen s vypětím všech sil se mu podařilo srovnat směr plavidla souběžně s vlnami, ženoucími se stále k západu. Hadí drakkar však ztěžkl a nápadně zpomalil. Helgi byl příliš zkušeným mořeplavcem, než aby neuhodl, co se stane. Jen se stačil nakřčit, když se další vlna přivalila zezadu a strhla s sebou z paluby všechno, co nebylo přivázané.

„Vylévejte vodu, vlci! Jestli nebudeme lehčí, tak moři neunikneme...“

Bednám, na nichž nikdo neseděl, byla jedinou ranou uražena víka a vždy dva a dva muži jimi začali vylévat vodu z lodi.

„Pozor!“

Nová vlna opět zaplnila snekkar až po okraj.

Byl to závod s časem. Čím víc vody se podařilo dostat z lodi, než ji spláchla další vlna, tím déle unikali...

Obláčné hrady na obloze zablyštěly černými a fialovými záblesky, jako by je někdo přetřel vaječným bílkem. Všechno kolem se poznenáhlu utápělo v šeru, co chvíli blednoucím v oranžových a bílých klikyhácích blesků. Moře ječelo jako v nejdivočejších vírech u břehů severního Norska a zalykalo se vlastním skučením, kdykoliv je přeřvalo burácení hromu.

„Neobětovali jsme Aegirovi!“ ozvalo se mezi Dány u vesel, ale nikdo si křiku nevšímal.

Napopáté se jim konečně podařilo vyprázdnit lod' dřív, než je zahltila poslední vlna, zdvíhající se za zádí. Bouře stále získávala na síle. Jako kdyby přicházela od moře, tříštila se o britské

pobřeží a vracela se od něj jako ozvěna. Každou chvíli se propadali do děsivých mořských propastí, a pohlceni oceánem, čekali s vytřeštěnými očima, jestli se opět vynoří... Sůl štípala v podpaždí a v očích. Vodní záplava, která se v té chvíli zřítíla z mraků a přibíla muže ke dnu lodi, zahalila zemi a moře do těžkých závěsů deště, zahlcujících každého, kdo by otevřel ústa, aby promluvil... Jen chvílemi se liják tišil a ve světle klikatých blesků mohli bohové shlédnout k zemi, co dokázal jejich hněv napáchat.

„Lod!“ vykřikl někdo na přidi.

Leif se postavil a nestačil ani zamžourat do deštivého přívalu, když jej Helgi strhl zpátky. „Běž se tam podívat, jestli tě omrzel život,“ zakřičel kulatoučký viking příteli do ucha. „Ale nevstávej!“

Jakoby na potvrzení jeho slov se přehnal nad hadím drakkarem vyjící hřeben vlny.

Leif mlčky přikývl, vyhrnul si límec své kazajky co nejvýš, opatrně se odvázal, a zachytáváje se rukama všeho, čeho se dalo, ručkoval na před.

Vyčerpaně padl na stěžeň a obemkl jej oběma rukama. Neviděl vůbec nic. Déšť jej oslepoval a nutil sklánět se tváří dolů, kdykoliv se chtěl nadechnout.

„Lod!“

Protřel si oči, odhrnul zplihlé vlasy z čela a vydal se mezi dvěma řadami vztyčených, už zulámaných vesel dál. Vtlačil se mezi trojici mužů, tísících se pod pahýlem po odseknuté hadí hlavě, a zaclonil si oči proti oslepujícímu přívalu deště. Spatřil to taky. V mokrém šeru před nimi se po vlnách pohybovalo cosi velkého, tvar se ale nedal příliš rozpoznat... Doháníme to, napadlo jej. Jestli do toho narazíme, okamžitě nás to zaplaví zezadu!

Drakkar se k podivnému předmětu na hladině blížil jako střela.

„Je to loď!“

„Převrácená,“ přikývl Leif.

Po vlně, majestátně se zvedající po levoboku, sklouzlo lidské tělo a narazilo do boku jejich snekkaru.

„Někdo od nás,“ naklonil se opatrně jarl Hakan přes bort. „Je

to určitě vikingská loď!“

Předmět v šeru ve vodě před nimi se přiblížil téměř na dosah. Ještě před chvílí vypadal jako mrtvá velryba s velikou hřbetní ploutví, ale nyní se už dalo lehce rozpoznat, že je to převrácený drakkar s hlubokým kýlem, jaký mají norské lodě ze severu, kde bývá moře vždycky bouřlivější...

Plavidlo Leifovy družiny se naklonilo na bok a po úbočí zvedající se vlny obeplulo vrak jen tak těsně, že bylo možné dotknout se rukama oslzlého spodku lodi, převalující se mezi vlnami.

„Norů v těchto vodách moc nebude.“ Leif se vrátil k Helgimu a rychle se omotal lanem. „Možná jsme narazili na jednu z Larsových lodí.“

Helgi nakrčil nos a přemýšlivě kývl. „Bylo by to velká náhoda, ale kdo ví, co nám bohyně Urd přichystala za osud. Pamatuji se, že tehdy, před skalním přístavem, mluvil Lars o tom, že se má s někým spojit. Gunnulf Dlouhohnát a Narfi, Ovčí sýr, to byli. Taký mluvil o výpravě, která jim přinese bohatství...“

Leif přikývl a protřel si oči. „Tohle je ta výprava, Helgi! Prodávají vykladačům dívky...“

Kormidelník pochybovačně zavrtěl hlavou. „Na tom se nedá zbohatnout. Zlato je lepší a ta malá Saská mluvila o tom, že vykladači platí stříbrem...“

„Kdykoli jindy je lepší,“ souhlasil Leif. „Ted' se dívky na mumhanských útesech stříbrným kovem vyvažují. Za jednu Keltku, jako je tvoje Ulrika, dostane Lars až dvě stě padesát marek stříbra. Já sám jsem si z nejúspěšnější výpravy dovezl sotva sto a kdekoliv v Danemarku bych s tím patřil k nejbohatším jarlům...“

Děšť přestal stejně náhle, jako začal. I jekot vichřice se poněkud zklidnil. Helgi si uvědomil, že už hodnou chvíli nezaslechl hřmění. Jen blesky s neztenčenou silou páraly oblohu na kusy a soupeřily se slunečními paprsky, deroucími se na svět mezerami v oblačných cimbuřích.

Vlny však stále dotíraly na boky jejich korábu, ukořistěného vykladačům. Dřevo vrzavě sténalo pod nárazy rozběsněného moře, naklánělo se na úbočích vln, trhalo sebou při každém

poryvu vichru, ale zdálo se, že jejich nová loď si v ničem nezádá s drakkary vyrobenými nejlepšími loďaři v Tronnelagu.

„Loď!“ opět se ozvalo z přídě.

Drakkar se na nějakou dobu schoval v proláklíně mořského údolí a nově se rodící vlna jej stejně jako tisíckrát před tím vynesla nahoru.

„Tam!“

Ruka ukazovala k jihu, kde nedaleko nich v šeru a vodní tříšti opile tancoval na vlnách norský drakkar bez plachty, z níž vlály na ráhně už jen cáry voskovaného plátna. Na vrcholu stěžně se v poryvech větru zmítal trojhranný havraní prapor vikingů.

Na několika místech se protrhly mraky a mezi cáry oblačného kouře zasvítilo kalné slunce.

„Musíme blíž,“ zaslechl Leif Helgiho a překvapeně se ohlédl.

„Sám jsi říkal, že Norů v těchto vodách moc nebude,“ pokrčil kormidelník rameny a pohnul pákou doleva.

V trupu snekkaru zapraskala všechna žebra, ale vlny jej nepustily z jeho směru. Jako Thorovo kladivo se ze strany přihnala vlna a místo, aby hadí drakkar rozdrtila posledním úderem, podebrala jej a vynesla vzhůru. Loď se nebezpečně naklonila a cáknutí na pravoboku upozornilo, že už nejsou všichni. Leif se v poslední chvíli zachytil páky kormidla, strhl je do správné polohy a vzápětí se mu v ruce objevil meč.

„Není to jen tvůj život, Helgi,“ zasyčel a opřel špičku zbraně o jeho prsa „V tomto vlnobití jsi nemohl zamířit ke břehu, nemůžeš tedy ani k té lodi. Počkáme...“

„Co když tam je?“

Leifova tvář ztvrdla: „Jsi horší než ten básník,“ odplivl si. „Drž se s větrem a nesnaž se k té lodi přiblížit...“

„Nebo?“

„Nebo tě u kormidla vymění Hakan starší,“ odsekl Leif navztekaně. „Napořád!“

Příd' snekkaru se srovnala rovnoběžně s vlnami a norská loď se ztratila z dohledu.

„Země!“

Oba okamžitě zapomněli na hádku.

„Kde?“

Mezi rozbouřenými hřbety vln se na severu objevila šedivá, křivolaká čára pobřeží.

„To už není Wessex,“ zavrtěl Helgi hlavou. Znal tyto končiny dokonale, a i když se na zdejších březích příliš často nevyloďoval, přece je poznal na první pohled. „To jsou nejzápadnější útesy Cornwallu,“ vydechl s úžasem. „Museli jsme plout rychleji, než letí vlaštovka...“

Vítr pilně rozfoukával mraky a odpolední slunce rozhánělo špinavé a mokré šero nad mořem.

„Jestli nepoleví vítr, tak nás to odnese daleko na západní oceán.“

Mezi Dány proběhl šum a hned nato se ozvalo vzteklé zařvání Hakana Básníka, Leif šlehl očima po Ragenhildě, o níž v tu chvíli nejspíš šlo, a v duchu ji politoval. Choulila se ve svém koženém brnění, ovázaná snad deseti lany ke všemu možnému, co Hakana napadlo... Jestliže se všichni shodnou, že za jejich smůlou je ona, pak jí nepomůže, ani kdyby ji přikoval desetiliberním řetězem...

Těsně před nimi, jako by ji vyvrhl samotný Hel, vynesla vlna z hloubi mořských údolí norskou loď tak znenadání, že Helgi u kormidla sebou trhl leknutím.

„To je on!“ vybuchl nad bouřícím mořem nenávistný křik.

Na zádi norského plavidla, držící se jakéhosi pomocného ráhna, stál nevysoký, rozložitý muž ve zlacené přilbě. Jeho tvář, rozměklá vodovými puchýři, mu dala přízvisko – Šťavnatá lebka. I on si jich všiml až na poslední chvíli. Úsečně štěkl na kormidelníka nějaký povel a trhaně se otočil.

„Je to on,“ zaslechl Leif Helgiho a koutkem oka zahlédl, jak jeho přítel vstává.

Lars, král severního Norska, cosi řval do svištění větru, ale nárazy servané plachty o stěžeň zadusily zvuk jeho hlasu.

Helgi jen na okamžik přestal dávat pozor na kormidlo. Neřízený hadí drakkar se ocitl na hřebenu vlny a Norové v té chvíli mohli zahlédnout i kýl dánského plavidla. Obě lodi zasténaly pod nárazem větru, na nekonečně dlouhou dobu ustrnuly na hřebenech sousedních vln, aby se vzápětí bokem srazily v propasti, která se otevřela přímo pod nimi.

Helgiho ruka popadla Leifa za rameno a vtlačila jej na místo

kormidelníka.

„Chyt' to,“ zakřičel Helgi do buráčení moře a přitlačil jeho ruku na páku kormidla.

Bleskem se ohlédl po norské lodi, zmítající se ve vlnách v nejtěsnější blízkosti, a rozběhl se na příď divoce se kymácejícího snekkaru.

„Zaháknout!“ zařval jarl Hakan zbytečně. Na lodi, kterou ukořistili vykladačům vůle ušatých hadů, hákovací železa chyběla.

Helgi se protlačil až k bortu, zachytil se prsty, zmodralými zimou a námahou, obrubnice a vytasil meč.

„Je tam,“ zašeptal sám pro sebe a cítil, jak se mu zatmívá před očima zuřivostí nad vlastní bezmocí. Dvakrát naprázdno otevřel ústa, aniž by vyloudil jediný zvuk a dál upíral oči na palubu sousedního korábu.

„Je tam!“ překřičel Helgiho hlas bouři.

Lodě k sobě přirazily jako kachny na vodě ženoucí se za potravou. Dánové vyskočili ze svých míst s vidinou možné pomsty a několik kopí přelétlo na palubu norské lodi, ale jen zbytečně zapadla mezi lanoví. Dánové se chápali mečů jako jeden muž a hrnuli se tam, kde žebra drakkaru skřípěla třením o Larsovu loď.

„Odiiin!“

Válečný ryk byl jen planým zastrašováním. Pouze vystihl touhu rudovousých Dánů, kteří se nemohli odvážit přeskočit z lodi na loď uprostřed divokých, burácejících vln.

I Norové se nahustili po pravé straně svého drakkaru. Zpěněná voda se přelévala přes okraje nakloněných plavidel. Dánové si mezi bojovnými výkřiky narychlo dopínali spony drátěných košil a řemínky ukořistěných pancířů s vytepanou hadí hlavou.

„Je tam!“ znovu vykřikl Helgi Troll, ale tentokrát myslel někoho jiného.

Viděl ji jasně. Jasněji než ve snech, které v posledních dnech přicházely noc co noc. Lhostejně k němu zvedla zrak a zase jej sklopila k zemi. Snad jej ani nepoznala... Na okamžik se zarazil. Byla jiná. Jako by cosi cizího hnízdl v jejích rysech. Věděla, co ji čeká na mumhanských útesech, docela určitě. Možná zešílela hrůzou... Nervózně přehlédl ostatní dívky, kterých bylo asi

dvacet natěsnaných kolem stěžně. Některé tváře viděl už tehdy ve Worthingu. Bezpečně je poznal. To jej poněkud uklidnilo...

„Zase se setkáváme,“ dolehl k jeho uším chraplavý výkřik z norské lodi. Otočil se po hlase a přimhouřil oči, když si všiml Larse, svírajícího ratiště oštěpu „...a tentokrát naposled,“ pokračoval norský král. „Jestli má Midgardsormr, mořský had, dnes hlad, bude se moct nasytit tvým sádlem!“ Pro krále severonorských fjordů nebylo lehké správně zamířit na divoce se vzpínající lodi.

Zvlášť když i cíl poletoval po zpěněných vrcholcích vln jako dětská hračka.

Larsův oštěp prosvištěl dobře deset kroků stranou a ztratil se ve vlnách.

„Na meče?“ pokračoval Lars výsměšným tónem. „Minule jsi ze souboje pláchl jako myš před kočkou...“

Helgi si jej okázale nevšímal. Ani na něj neměl čas. Pohledem stále bloudil mezi dívkami, zahalenými do plachetek z povoskovaného plátna.

„Ulriko!“ zakřičel, ale jeho hlas zanikl v rachotu hromu. Bouře se vracela. „Ulriko!“

Obě lodě se oddělily a se strašlivým zapraskáním se opět srazily.

„Ulriko!“

Vzhledla, jako by nevěřila tomu hlasu. Vrávoravě se postavila, objímajíc oběma rukama stěžň, a pokusila se vyhlédnout přes hradbu povykujících Norů.

„Ulriko...“ Helgi už jen šeptal, ale mával rukama jako pominutý.

Trhla sebou, sklonila se a zacloumala s dívkou po své levici.

Zbytečně.

Znovu se podívala po Helgim a zamávala.

Lars udiveně sledoval Helgiho pohled a v očích mu zablesklo.

„Sražte ji na palubu, on si pro ni přijde...“

Dívka naposledy a zjevně bez víry v úspěch zacloumala s postavou, zachumlanou do nažloutlé plachtoviny. Její družka však stále nejevila známky života, vysmekla se jí z rukou, hlavou narazila do dubového bloku, v němž bývá zasazen stěžň, a

zhroutila se na dno lodi. Dívka se vzdala marných pokusů a postavila se. Bezradně se ohlédla po dvou Larsových mužích, kteří se k ní blížili, aby vykonali příkaz svého krále, a kousla se do rtů. Tak blízko, tak blízko k záchraně, a teď to nedokázat...

„Ulriko!“ Chtěl jí vyskočit v ústřety, ale věděl, že už by se nevrátil ani on, ani ona. Jen to, že překousne netrpělivost a počká, dokud se jí nepodaří dostat k bortu, mu ji může vrátit. Nahne se, popadne ji v pase a přemístí k sobě...

V její tváři se objevila hrůza a šílenství, když jí Larsova postava zastoupila cestu. Rozkřičela se, ale ani sama sobě nerozuměla. Její hlas zanikal ve vichřici, která se v posledních chvílích vracela s ještě větší prudkostí.

Dánové viděli, jak spojuje prsty do dvojité pěsti a rozmachuje se po svém vězniteli. Nečekal to. Tvrdá rána, vedená dívčíma rukama, srazila Larsovu přilbu z hlavy. Sevřené pěsti sklouzly po tepané obrubě a klouby prstů naplno zasáhly puchýřovitou tvář norského krále. Vodová tekutina stříkla dívce do očí. Řídké chomáčky šedých vousů, držící se na tváři jen v nepravidelných ostrůvcích a neustále línající jako kočka na podzim, jí ulpěly na prstech a Lars, Šťavnatá lebka, zavyl bolestí.

„Ulriko!“

Prosmýkla se kolem norského krále jako lasička do kurníku. Z posledních sil kopla do obličeje jednoho z veslařů, který se ji pokoušel zadržet, a odrazila se k nejdelšímu skoku svého života.

„Ul...“

V tomtéž okamžiku zaječel víchr docela jiným tónem. Mezi kýly obou lodí se zrodila nová vlna a oba drakkary sklouzly každý na jinou stranu.

„Ul...“

Helgi hmátl do prázdna. Zapotácel se nad bortem a ucítil, jak jej několik párů rukou chytilo, a zabránilo tak pádu do vln. Stačil ještě zahlédnout dlouhé, černé vlasy, roztažené po hladině jako nohy obrovského, rozšlápnutého pavouka, a pak zmizelo ze světa i to.

Zachvěl se, když ucítil na rameni Leifovu ruku a trhl sebou, aby ji setřásl. Na hřebenu vlny na dvacet kroků od nich se vynořil z prolákliny mezi vlnami norský drakkar.

„Dvě stě marek stříbra,“ zaslechli Larsův vzteklý řev. „Za to tě

zabiju, Helgi Trolle, zabíjel jsem už pro mň!“ Prsty norského krále se zkrřivily křečí a vystřelily před sebe jako orlí spár.

Helgi ani nehlesl.

Jako kdyby se Odin rozhodl, že drama skončilo. Larsova loď se ztratila kdesi na jihozápadě, neovladatelně hnaná pryč. Obloha se roztrhla oranžovým zablesknutím.

„Vidím ji!“ ozvalo se ze zádi.

Helgi, strnulý jako socha ze špinavě bílých krystalků soli, se pohnul ještě dřív, než výkřik dozněl.

„Tam,“ ukazoval Orwald, jeden z Hakanových mužů, do zběsilého vlnobití za zádi, kde se na okamžik vynořilo dívčí tělo.

„Nemůžeme se pro ni vrátit, jsme moc rychlí...“

Na nic nečekal. Byl tím jediným, v co ještě mohla Ulrika doufat. Během chvilky posvazoval nejtěžší bedny na lodi, zatížil je vším kovem, který mohli postrádat, a jako kotvu je vyhodil na přídi.

Paluba byla v mžiku zalitá spoustou vody, jak se loď, najednou napůl potopená, ztěžka otáčela přídí proti větru. Závaží kleslo do hlubin a vlny se nyní rozbíjely o příd' drakkaru.

„Lano,“ zaječel Helgi. Jediným trhnutím rozerval spony drátěné košile a strhl si opasek.

Leif přitáhl lněný provaz, užívaný k měření hloubky v pobřežních vodách, odřízl z něho olovnici a Helgi si jej uvázal kolem pasu.

„Druhý konec ke stěžni,“ zavelel Helgi a okamžik počkal, než se smyčka zatáhla. Nadechl se, přeskočil obrubnici a několika tempy se dostal daleko za loď.

Plavat v rozbouřených vlnách bylo daleko horší, než čekal. Bezradně se rozhlédl po zvedajících se horách vody a zamrkal, kdykoliv se mu dostala sprška slaných kapek do očí. Pokusil se zavolat, ale v hukotu převalujících se gigantických vodních mas neslyšel ani sám sebe.

„Ulriko...!“

Lokl si hořké mořské vody a žaludek zabouřil. Zoufale se rozhlížel, nechával se vynášet na vrcholky vln a bezmocně klouzal pod zpěněnými hřebínky dolů.

„Ah!“ Snad poprvé v životě vykřikl strachy. Její hlava se

vynořila těsně vedle něj. Široce rozevřenýma, vodovýma očima na něho hleděla její zešedlá, napitá tvář, orámovaná zplihlými vlasy. Vyprskl vodu a ovinul ji rukou jako chobotnice kořist. Hned mu zase vyklouzla a zmizela v hlubině pod ním. Neměl ani čas zaklít. Bleskově se nadechl, potopil se a zašátral rukama pod sebou. Nahmátl její vlasy a vyrazil vzhůru.

Vynořil se na úbočí mohutné vlny a rozhlédl se po drakkaru. Nespatřil nic, co by nasvědčovalo tomu, že někde poblíž jsou lidé. Nasáklý lněný provaz se ztrácel na dosah od něj ve vodě.

„Hej!“

Křičel marně a věděl to. Na lodi jej nemohli v hukotu moře a ječení vichru zaslechnout, ani kdyby se už držel kormidla. Přikládal ucho k dívčíným promodralým rtům a snažil se zaslechnout její dech. Byla studená, slizká od mořské pěny a její rty chutnaly jak červená pijavice z upplandských jezer. Pak ucítil trhnutí lana. V první chvíli se lekl, že smyčka kolem stěžně povolila, ale vzápětí nato ucítil tah a na okamžik jej ovládl výbuch divoké radosti...

Leif táhl za lano spolu s dalšími třemi muži. Museli napínat svaly až k prasknutí, aby překonali odpor vln, které jako by se rozhodly nepustit to, co už jednou uchvátily.

„Kolik zbývá?“

„Padesát sáhů!“

„Třeba se opravdu Midgardsormr odlepil ode dna... Spolkl Helgiho a my teď táhneme jeho...“

Bázlivé pohledy se rozlétly po mořských úbočích kolem lodi, neustále se měnících a propadajících se do lůna oceánu.

„Nesmysl,“ štěkl Leif popuzeně, ale sám se přistihl, jak obhlíží opony vodní tříště, kde se z nich vynoří světlé, mámivé oči hlubinného hada, podle legend obepínajícího celé moře svým obrovským tělem.

„Třicet sáhů...“

„Vidíte ho?“

Ani neodpověděli.

„Dvacet sáhů,“ zavřeštěl Orwaldův hlas.

„Tamhle je!“

Svaly na pažích se napjaly v posledním náporu. Z vodní tříště

a šedých, litinových vln se vynořil Helgi Troll a svíral v náručí útlé Ulričino tělo. Jeho ruka, promodralá chladem, se křečovitě zachytila bortu lodi a druhou vystrčil dívku co nejvýš. Leif se naklonil a popadl Ulriku za bezvládné ruce. Vytáhl ji do lodi a opatrně položil na svazky stočených lan. Helgi se vyhoupl přes okraj snekkaru hned nato a vyčerpaně se zhroutil mezi sedačky.

Leif pomalu zvedl oči ke svému příteli a setkal se s jeho zastřeným pohledem. „Je jí něco?“ zeptal se zbytečně, i když to poznal na první pohled.

Helgi jen ztěžka bojoval s mdlobou. Chvillemi zavíral oči a vytrhával se z mdloby jen pod nekonečnými sprškami vody. „Je mrtvá“ řekl tiše a cítil, jak se mu motá hlava. „Ulrika z Worthingu je mrtvá. A mně nechala Freyja, bohyně lásky a ženské smrti, naživu, abych ji pomstil...“ Dál nevnímal. Vyčerpání jej zmohlo.

Leif se obrátil a sehnul se k Ulričinu tělu. Roztrhl jí šaty na hrudi a přiložil ucho k levému nadru.

„Žije?“ ozval se Ragenhildin hlas.

Leif jen mlčky zavrtěl hlavou a ještě se pokusil nahmatat tep na krku. Když nic neucítil, jen pokrčil rameny a sedl si vedle.

„Máme ji hodit zpátky?“ zeptal se jeden z mužů.

Leif se pousmál: „Kdo ji hodí do moře, ten tam poletí za ní hned, jak se Helgi probudí. Bude ji chtít vrátit vlnám sám.“ Pohladil prochládlé tělo po vlasech a pak sklouzl rukou k rameni, na paži a až k prstům mrtvé.

„Helgi!“ Každého jiného by tím výkřikem probudil. Jen jeho ne. „Vzbud’ se!“

Kulatoučký viking zůstával na hranici bezvědomí a vůbec nevnímal, jak s ním Leif cloumá.

„To není ona!“ rozkřičel se Leif a rozhlédl se po ostatních.

„Byly to dvě sestry, Ulrika a Malvína, k nerozeznání podobné, ale Ulrika nenosila náramek...“ Zvedl dívčí ruku a všem ukázal tenký kroužek ze zlata na její levici. „To není ona,“ rozesmál se a strčil do spícího Helgiho. Hned se ale vzpamatoval a zvažněl. „Jarle Hakane, ujmi se kormidla,“ zavelel docela změněným hlasem. „Na severozápadě je ostrov Erin...“

* * *

Helgi Troll nevěřil a zarputile kroutil hlavou: „Ten náramek jsi jí navlékl ty!“

„Vždyť jí ani nejde sundat...“ bránil se Leif.

„Byl takový i mezi zlatem ve vaku!“

Leif zacpal přítelova ústa rukou a nadechl se: „Ulrika a Malvína byly sestry, nevzpomínáš?“

„Mozek mi ještě nevynechává,“ zavrčel Helgi.

„Malvína po tobě chtěla náramek, když jsi jí chytil pod sukní...“

Helgi mlčel. Tehdy dost pil a pamatoval si jen na chvíle s Ulrikou.

„Ulrika náramek nechtěla, ani žádný nenosila.“ Leif vydechl a spustil znovu: „Tohle je Malvína...“

„Volal jsem Ulriku a ona se zvedla.“

„Nevšímal sis, jak trásla s někým vedle sebe? To byla Ulrika, docela určitě! Když ji nedokázala probudit, rozhodla se uprchnout alespoň sama...“

Helgiho pohled ožil.

„Vrať ji Aegirovi, Helgi,“ promluvil konejšivě Leif a ukázal na měnící se mořskou hladinu všude kolem. „Přísahám při oku samotného Odina, že tato dívka je Ulričina sestra.“

Helgi váhavě vstal a zvedl mrtvé tělo do náruče.

„Vrať ji tam...“

Vikingova náruč se rozevřela a dívčí tělo se bez šplouchnutí zabořilo do masy vod, pryč z očí těm, kteří je viděli naposledy živé.

Bouře se vracela s neutuchající silou jako kladivo, dopadající na rozžhavenou ocel. Drakkar Norů se už dávno nadobro ztratil z dohledu a vlny se nezklidňovaly ani ve chvílích, kdy vítr na několik okamžiků rozehnal mraky a mezi nimi vykouklo slunce.

Hadí loď, na níž se plavili, byla postavená právě pro tyto vody a jako stvořená pro vikingskou družinu. Byla dostatečně široká, rychlá a nákladní prostor pro zajatkyně, dopravované k mumhanským útesům, mohl stejně dobře posloužit pro uskladnění kořisti, bez níž se Seveřané ze svých výprav domů nevracejí.

Snekkar, poskakující na rozbouřeném moři jako šílený delfín,

minul nejzápadnější výběžek Cornwallu a rozřízl přídi hladinu moře v místech, kde se kdysi, podle Limedina vyprávění, propadlo do hlubin království Loonois.

Jako kdyby pevnina, podél níž až dosud pluli, bránila bouři v postupu na sever. Vichr a vlny se v těchto místech točily v gigantických vírech, pohazovaly si s bezmocným plavidlem a hnaly je stále dál, víc na sever.

Přišla noc ještě horší než den. Nesměli ani na okamžik zamhouřit oči nebo se dokonce pokusit spát. Po chvilčkách se střídali u kormidla a na hlídce na přídi. Vzpomínali na staré druhy, utopené na moři, a čekali už jen na chvíli, kdy se otevrou mraky a k jejich lodi se snesou valkýry, aby je odvedly s sebou. Devět z deseti korábů by dávno skončilo v proláklíně mezi vlnami a už by se nevynořilo. Tenhle ne. Jen občas se roztrhla mračna, burácející nad zuřícím mořem, a vysoko nad nimi se zaleskly hvězdy. Bylo jich ale jen pár, malý úsek oblohy, který nedával možnost odhadnout, kterým směrem je jejich snekkar unášen. Jako by se ocitli na podzemní řece, bez loučí a bez dechu naslouchali, kdy k nim dolehne řev vzdáleného vodopádu. Ani se neodvažovali odhadnout dobu, po kterou se jejich loď řítíla vpřed. Možná se už blíží svítání, možná se čas nepřenesl ani přes půlnoc...

Vesla, trčící z držáků k obloze, už byla z větší části zpřelámaná. Snad tisíckrát museli vylévat vodu z lodi. Víčka, slepená solí a ospalky, klesala stále níž, dokud člověk neupadl do mrákot a znovu jej neprobrala další sprška studené vody.

Ragenhilda už dávno sklouzla pod sedačku Hakanovi k nohám a usnula s hlavou opřenou o jeho kolena, aby se neutopila ve vodě na dně lodi.

Noc byla nekonečná. Se zoufalým leskem v očích vyhlíželi směrem, kterým tušili východ, kdy se konečně objeví první světlejší proužek na obloze.

„Vysmíval ses Aegirovi,“ zaječel zničehonic mladíček Gisle a přeběhl od stěžně k zádi.

Helgi sebou trhl, jak se lekl, že usnul a nyní jej probouzejí, sevřel křečovitě páku kormidla a nechápavě zamžoural na Gisleho mokrou tvář před svýma očima.

„Vysmíval ses Aegirovi,“ zopakoval viking a ani sám nevěděl,

jestli to myslí vážně.

Helgi v rozespalosti zamrkal: „Kdy?“

„Když jarl Hakan vyprávěl, že stoupá hladina moří... Ty jsi tvrdil, že je to tím, že bůh moří tloustne!“ V té chvíli se Gisle rozhodl, že to myslí doopravdy. Úzkostně se rozhlédl po moři a vrátil se skelným pohledem ke kormidelníkovi.

Helgi nevěřicně zavrtěl hlavou „Mluvíš vážně, nebo se ti střeva vyprázdnila do kalhot?“

„Vážně,“ ohlédl se mladík vítězným pohledem po svýchruzích, jako by čekal jejich povzbuzení. Nedočkal se ale ničeho. Zklamaně vytáhl meč z pochvy a namířil jej na Helgiho prsa.

„Aegir chce pomstu,“ promluvil patetickým hlasem. „Skoč do vln, Helgi Trolle, a utiš tak bouři!“

Helgi se pobaveně rozesmál, ale ostří Gisleho zbraně jej přesvědčilo o tom, že se nejedná o žert. Už zažil šílenství na moři a věděl, že blázen se musí svázat i kdyby se jej protentokrát podařilo uklidnit.

Jarl Hakan, celou noc sedící vedle Helgiho a nejčastěji se s ním střídající v řízení lodi, se pokusil postavit a odstrčit mladíka stranou.

Nedal se. „Nech mě, jarle! Slíbili kořist. Kde je? Ani pomstu jsme nevykonali, a přitom nám Odin poslal toho norského bastarda až na dosah našich zbraní...“

„Povídám ti, sedni si na místo a buď připravený, až bude potřeba pořádně se opřít do vesel!“

Gisle si jej okázale přestal všímat.

„Vyskoč, Helgi Trolle,“ procedil mezi zuby a zatlačil na meč. „Vyskoč, nebo předtím odletí do vln tvoje hlava...“

Jarl Hakan se potkal s Leifovým pohledem a rozpačitě pokrčil rameny. Přimhouřenýma očima pak sledoval, jak potomek dánského krále tasí svoji zbraň a rozpřahuje se k ráně.

„Nech toho, ustrašenče,“ ozval se za mladíkem Leifův hlas.

Ten strnul a zvedl oči. Obzor světlal a bledá záře blížícího se východu slunce jen chvílemi zanikala v oslnivých, klikatých záblescích z mraků.

„Aegir zuří...“

„Aegir leží na dně, krká po včerejší hostině a pomrkává po

vodních vílách,“ odsekl Leif. „Nemá čas si všímat kdejaké lodi, brázdící hladinu kdovíkolik sáhů nad ním...“

Tlak Gisleho meče na okamžik polevil. Helgi bleskově padl na záda, svezl se stranou a Gisleho zbraň se zasekla do dřevěného brlení na zádi a uvízla v něm.

„Myslel to vážně,“ vydechl Hakan starší a vstal. S větší prudkostí než bouře nad oceánem srazil mladíka k zemi jedinou ranou. „Přísahal jsi poslušnost,“ procedil skrz zuby a nakopl jej do žeber.

Gisle se zhroutil první řadě veslařů pod nohy a vyplivl krev.

Hakan postoupil až k němu, sehnul se a vmáčkl mu prsty pod klíční kost. „Sám vyskočíš, Gisle!“

Burácení bouře se na okamžik ztišilo stejně jako na horách těsně před tím, než se fujavice pokusí strhnout komíny z chalup, a na pozadí ticha ohluchly uši řevem vzpouzejících se vod.

„Obluda!“

Z mlžného ranního šera, ze zpěněných hřebenů vln vystoupila obrovská masa, trčící do výše jako vztyčený krk mořského netvora. Kdosi nevydržel hrůzou a mrštil svým kopím proti nehybnému tělu.

„Puapuapuapua!“

Poděšený křik buňáků je probral z ohromení a dovolil ulehčený úsměv. Jen na chvíli. „Útesy!“

Obrovská skála, kterou považovali za obludu, skalní zub, vypínající se z vln jako ukazovák mořského obra, se jen těsně mihla kolem nich, když Helgiho a Hakanovy ruce společně strhly kormidlo stranou. Ve vzdálenosti pouhých několika sáhů minuli tufový útes, a nestačili ani vydechnout.

„Další...“

„To je Irsko,“ houkl do vřavy Helgi a marně se pokoušel vyhnout hřebínku skalek vyčnívajících do výše stěžně nad mořskou hladinu. Řev příboje, tříštícího se o skály, přehlušoval všechno, i tlukot vlastních srdcí.

„Odvažte se!“ Slova zanikla v příšerném lomozu, skřípotu a praštění lámajícího se stěžně.

Snekkar zadrhl kýlem o útes, skrývající se pod hladinou. Zarazil se na místě, vzepjal se proti skále a natočil se do strany

bokem k útesům. Příští náraz větru jej uchvátil do náruče, jediným poryvem vytrhl ze zajetí a mrštil s ním stranou. Loď narazila bokem na skalnatý hřeben, jen chvílemi se vynořující z vln, a strnula jako zasažené zvíře.

„Břeh nemůže být daleko!“

Nikdo neposlouchal. Ani nemohl ve vyjícím vichru a proudech vody, zahlcujících každé slovo a vnikajících spolu se vzduchem do plic.

„Do vody!“

Hučící příboj přirazil trup lodi na skalisko, celý bok se prolomil dovnitř a zpěněná voda zalila vnitřek snekkaru.

Helgi zahlédl Leifa, jak mizí ve vlnách. Ani on, ani ostatní se nemínili vzdát svých zbraní... Otřel si pot a kapky vody z čela a pomalu se pohnul. Nevěřil tomu, co se stalo. Jeho loď ztroskotala. Poprvé v životě... Najednou jakoby se probral. Horečné vytáhl nůž, přeřízl provazy, jimiž se jistil proti smetení z paluby, a vyskočil na nohy.

„Nemyslím, že by se mi chtělo ochutnat písek ze dna,“ ozvalo se pod ním. Zapomněl na Hakana jako na smrt. S nožem v ruce se obrátil po hlase. O zád' se roztříštila vlna a na okamžik jej oslepila. Ucítit, jak se vrak pod ním propadl. Zavrávorat, přidušeně zaklel, když si všiml, jak se přes obrubnice valí voda, a hmátl po Hakanovi, který se ještě nedokázal vymanit z provazů. Nenašel ho. Už byl po pás ve vodě a zád' pod jeho nohama stále klesala. Hakan starší zůstal pod hladinou... Na noze ucítit šátrající ruku jarla z Pellwormu a zachvěl se zimou, když se prsty křečovitě zatály do jeho bot a začaly jej stahovat dolů.

Nebyl čas na lítost. Vytrhl se a ustoupil, aby jej v předsmrtné křeči nestáhl přítel s sebou ke dnu. Voda mu vystoupila až k hrudi. Naposled se rozhlédl po polozatopené palubě. Dva z mužů ještě zápasili se smyčkami lan, ale Helgi viděl, že už jim nedokáže pomoci. Snekkar se potopí dřív, než by se k nim vůbec dokázal dostat přes lana a bedny, zvednuté vodou. Nadechl se a vyskočil.

Úmyslně si nestrhl drátěnou košili. Díky jí rychleji klesl pod hladinu, kde s ním tolik necloumaly mořské proudy a vítr, běsnící na povrchu. Mocnými tempy se snažil dostat z dosahu vln, rozbíjených o skály. Proplaval mezi skalním zubem a hřebenem

skalek, na nichž jejich loď ztroskotala, a pak se vynořil. Za bariérou útesů bylo moře klidnější.

Tma viditelně zešedla a nebýt mohutných, mračných hradů na obloze, už by dozajista bylo vidět slunce.

Ze směru, kterým plaval, zaslechl vzdálený křik. Začínal pociťovat únavu ve svalech. Nebylo to zase tak dlouho, co se vrhl do moře pro Malvínu, a probdělá noc u kormidla vysála zbytek jeho sil. Oblohu rozčísł blesk a Helgi zvedl hlavu co nejvýš nad hladinu, aby viděl, jestli někde poblíž není země. Docela určitě byla. V kratičkém záblesku dokázal rozpoznat, že se ocitl v zátoce, chráněné ze všech stran vysokou masou skalisek. Podobné zářezy do pevniny ale někdy bývají tak rozlehlé, že břeh ještě stále může být nedostupně daleko...

Noc ustupovala rannímu šeru, ale okolí na dosah kolem něho pořád tonulo ve tmě a šňůrách deště, které se se svítáním znovu spustily z nebe. Břehy Erinu Helgi neznal tak dobře jako britské. Zelený ostrov byl od dob berserky Solveig zasvěcený Norům a dánští vlci to respektovali. Jen Odin může tušit, na kterém místě erinských břehů se jejich loď roztržila. Pokud to před ním není jen hromada pustých skal uprostřed oceánu.

Zase se ozval ten výkřik.

Helgi zbystřil pozornost. Kdo se topí, nekřičí, blesklo mu hlavou. Možná jsou právě pod útesy ušatých hadů. Snad se něco vynořilo v šeru před nimi... Na zádech mu vyvstal studený pot, studenější než mořská voda. Ať to bylo cokoli, jediná cesta byla stále vpřed. Svaly se mu svíjely bolestivou křečí, slaná voda štípala v očích a pochva s mečem se mu stále pletla mezi nohy. Někde blízko se kdosi plácal stejně zoufale jako on. Pak o cosi zavadil kolenem, přetočil se na záda, vytáhl meč z pochvy, popadl jej oběma rukama a bodl pod sebe.

Čepel uvízla v písku a Helgi bolestivě naletěl na jilec. Země, chtělo se mu křičet, ale hlasivky nedokázaly vyrazit ani zachrčení. Ztěžka se zvedl a po kolena ve vodě se čvachtal tmou ve směru, kde tušil břeh...

NAPNI BŘICHO, PANNO Z TRISTANOVA RODU!

Vzedmutý příboj jej zas a zase srážel k zemi, ale Dán se zatnutými zuby kráčel vpřed, krok za krokem, opíraje se o meč jako o hůl. Roztřásla jím zimnice.

Liják se proměnil v drobné mrholení a hřmění nad mořem pomalu ustávalo. Jen občas se ještě nehlučně zablesklo na obzoru.

Mačkal si nohavice, aby z nich vyždímal alespoň trochu vody, sundal si drátěnou košili a přehodil si ji přes rameno. Z mokrých vlasů mu stékaly štiplavé kapky do očí a v uších mu zalehlo tak, že vnímal hučení moře jen jakoby z velké dálky. Po čtyřech se doplazil na skalnatou pláž a protřel si oči.

Matné svítání ještě nedokázalo rozehnat tmu ve stínu pobřežních skal, zvedajících se nad deskami sopečných vyvřelin, pozvolna spadajícími do moře.

Byl sám.

Domníval se, že doplaval ke břehu jako poslední, stejně jako poslední opustil potápějící se snekkar, ale místo, kde se dostal na souš, bylo prázdné a bez života.

Při Lokiho dětech, snad jsem nezůstal sám, v duchu zaklel. „Hej,“ rozkřikl se do šera. Z dálky zaslechl nějaké volání jednoho z Dánů, jehož vlny a mořský proud odnesly o něco severněji.

„Hej,“ znovu vykřikl, tentokrát na opačnou stranu.

Pobřeží dýchalo lezavou zimou a bezútěšností. Tufové stěny, zvedající se jako hradba proti mořským větrům a chránící vnitrozemí před bouřemi, vystupovaly ze tmy jen jako nejčernější siluety na pozadí temné oblohy. Poryv větru s vikingem zacloumal a donutil jej udělat pár kroků dopředu.

„Hej!“ Žádný křik, žádné klení. Popoběhl pár desítek kroků na obě strany, ale bezvýsledně. Nevěřil, že by to ostatní zaneslo někam daleko. Všichni se docela jistě snažili dostat do zátoky, přece jen poněkud chráněné před rozbouřenými vlnami na širém moři... Škobrtl o ležící tělo a v poslední chvíli nastavil v pádu ruce před sebe.

„Dýcháš?“ zavrčel, když se odvalil stranou. Muž neodpověděl, a tak jej popuzeně citelně rýpl nohou do ramene.

Polomrtvý viking zachroptěl a pomalu se zvedl na všechny čtyři. „Tam,“ vyrozuměl Helgi ze zvuků které muž vyražel mezi pliváním a zvracením. Pootočil se, aby se podíval směrem, kterým ukazoval, a vyskočil.

„Podívám se,“ zahučel přátelsky. „Zatím se vzpamatuj, vlku!“

Rozeběhl se ke skalní stěně, jak to nejrychleji šlo na kamenité půdě, z níž na každém kroku vyčníval ostrý hrot, nebo hrozila škvíra mezi obřími tufovými deskami tím, že v ní zůstane noha.

Až kdesi nahoře ve skalním masivu se něco dělo.

Nad plochými hřbety pobřežních útesů se chvěla matná záře. Helgiho hned napadlo, že ti, kteří se dostali ke břehu, se vypravili nahoru. Oheň ale rozdělat nemohli. Neměli čím. Zapochoyboval, že by někde mezi skalisky, do nichž se neustále opírá slaná mořská bríza, a za bouří se rozbíjejí vlny o skály s takovou silou, že se celé kamenné bloky třesou, byla chalupa nebo obydlí rybářů. Přesto tam odtud šlo světlo, které slibovalo oheň, sucho, teplo, jídlo...

Nějakou dobu tápal v řídnoucí tmě na úpatí skalnatých bloků, zvedajících se přímo z pláže, než se mu podařilo najít úzkou průrvu, táhnoucí se kamsi nahoru. Na okamžik zaváhal, ale když se shora zřítilo několik kamínků, spokojeně se zašklebil a začal šplhat vzhůru. Šlo to lehce, i když musel neustále tápat rukama před sebou, jestli nenarazí hlavou na ostré výstupky skal.

Průrva se klikatila stále stejným směrem. Matná zář nyní zmizela, ale tušil, že jedině tato cesta jej k ní může přivést. Chytil se každého pevného kousku skály, vzpíral se rukama mezi stěnami a odhodlaně se sunul vzhůru proti potůčkům dešťové vody, řítícím se přímo proti němu. Každým sáhem bylo průrva širší a širší... Vytí příboje, tříštícího se na útesech před zátokou, se slilo v jednotvárný šum a zanikalo v bubnování deště na skálu. Zalykal se v provazcích vody a každou chvíli musel zastavit a sebrat síly k cestě dál. Odněkud shora zaslechl útržek hovoru a spokojeně přikývl, když poznal, že se tam nahoře mluví dánsky.

Děšť znenadání přestal. Nenadálý pocit ticha se vytratil s hučením moře.

Kolem prolétl trochu větší kámen, uvolněný někým nahoře, a Helgi se schoulil stranou, dokud si nebyl jist, že se může opět odvážit další cesty. Vystoupil ještě pár sáhů, než našel pod rukou mokré, odřený kořen pokřiveného stromku. Zkusmo se na něj zavěsil a poté přehmátl nahoru. Byl tam další. Průrva se proměnila v pěšinu a po dalších padesáti krocích se stezka rozplynula v široké plošině. Rozkládala se na vrcholku útesů, chráněná jen porostem starých, ale nízkých a pokřivených stromků po téměř kruhovém obvodu. Tmavý otvor sluje na protější straně plošinky připomínal doupě pobřežních lupičů z

východních zemí. Skála byla pobita stříbrnými cvočky a celou plošinku osvětlovaly louče, zasazené ve stříbrných držácích pod skalnatým převisem, táhnoucím se na obě strany od černého otvoru ve skále.

Helgi udiveně protáhl rty a zatěkal očima. Kousek stranou od vchodu do sluje spatřil skupinku svých druhů, ukrytou ve stínu skalního převisu.

„Kolik vás je?“ zahučel.

Odpovědělo mu ticho.

Ragenhilda, schoulená v náručí Hakana Básníka, se vzlykavě nadechla a vyjekla úlekem.

„Helgi Troll,“ zamračeně zabručel kulatoučký viking. „Je mezi vámi Leif?“

„Jsem tu,“ zaslechl tichou odpověď.

Helgi vykročil přes skalnatou plošinku, porostlou mechem a suchými, dlouhými stébly ostřice.

„Kolik vás je?“ zeptal se znovu.

„Ticho,“ vyjekla Ragenhilda. „Nebo ho probudíš...“

„Koho?“

Ani nečekal na odpověď. Všiml si očí, které bezhlesně ukazovaly na osvětlený otvor sluje, a změnil směr. Často slyšel galské pověsti o ostrově Namnetek, které každého, kdo se vylodí na jejich území, roztrhají na kusy. Znal desítky legend o obrech a skřetech, žijících na ztracených ostrůvcích v západním oceánu. Ještě nikdy ale neslyšel o něčem, co by donutilo Leifa Olafsona šeptat... Došel až ke skále pod stříbrný držák louče a nahlédl dovnitř. Zvenčí nebylo nic vidět. Váhavě se ohlédl po ostatních a vstoupil dovnitř. V prvních okamžicích stále ještě neviděl nic zvláštního. Světlo zvenčí tady uvnitř chybělo, a i když ve sluji nebyla úplná tma, přece jen chvíli trvalo, než se jeho oči rozkoukaly. Pohledem přelétl suché stěny sluje a zabloudil jím až dozadu.

V koutě jeskyně cosi bíle zasvítilo.

Helgi udělal ještě jeden krok. Dva. Trhl sebou a rychle couvl, s rukou na jílci meče.

Až docela vzadu za několika oponami pavučin a prachu, trčela do výšky kostra jako ze starých upplandských ság o drakobijci

Rufusovi. Netvor už musel být mrtvý celá staletí. Zažloutlé kosti se slonovinově leskly, načisto obrané hmyzem a ptáky. Potrhaná, suchem pokroucená křídla létajícího monstra se kdysi, ve chvíli smrti, vzepřela o stěny skalního doupěte a držela nyní kostru napůl vzpřímenou...

„Drak,“ ozval se za Helgim Hakanův hlas.

Mlčel a naslouchal šouravým krokům ostatních, pomalu se vracějících do sluje, z níž před chvílí vyběhli s hrůzou v očích.

„Přineste světlo,“ vyhrkl přes rameno.

Nečekal dlouho. Za chvíli ucítil v ruce drsný povrch pemzové rukojeti louče a zvedl hořící dřevo před sebe. Pavučiny s mlaskavým zapraskáním vzplanuly a oheň neškodně olízl strop sluje. Nyní mohli vidět víc.

Ten tvor, dokud ještě žil, neměl nohy. Celé jeho tělo od předních končetin, jež celá ta staletí dravě trčely vpřed v nedokončeném útoku, se nejspíše zužovalo jako tělo pulce, až přecházelo do dlouhého a silného hadího ocasu, na dvakrát stočeného pod tělem.

Helgi strhl mečem další závěs pavučin, zčernalých prachem, a uskočil. Jako kdyby byly slabé, stříbřité pavoučí nitky právě tím, co kostru drželo v nehybné strnulosti smrti. Nepříjemně vrzavý zvuk se rozlehl celou slují, krk netvora se děsivě pomalu pohnul a zhoupal se až přímo před ztichlé vikinky.

Ragenhilda, celou dobu s hlavou schovanou pod Hakanovou paží, znervózněla náhlým tichem, otevřela oči a vyhlédla přes Helgiho rameno. Její výkřik zaburácel mezi kamennými stěnami a vrátil se snad stokrát.

Ostatní mlčeli. Hleděli s rozšířenýma očima na hřebenovitý krk, kde měla být na obratlech nasazena dračí lebka. Lebka, která byla naražena na nejsilnější obratel, ale nebyla dračí. Potažena cáry vyschlé kůže, třepotající se v tom nejslabším závanu větru, vypadala hůř, než kdyby jen svítila prázdnýma očima.

Helgi se dotkl špičkou meče zahnědlých, dlouhých, kdysi snad plavých vlasů a vyhnul se skloněnému krku dračího monstra.

„Tam,“ vykřikl kdosi polohlasně a ukázal rukou na hrudní koš netvora, jehož žebra mezi sebou drtila místo prsní kosti lidskou kostru bez hlavy. Lebka na dračím krku se zahoupala, sklouzla z

obratle a spadla na zem, vikingům k nohám.

Ragenhilda vyjekla a uskočila stranou, když se před ní hlava, nechávající za sebou chumáče vlasů, zastavila.

„Ticho,“ okřikl ji Helgi a obrátil se na Hakana Básníka. „Myslím, že jsem doplaval poslední. Tvůj otec skončil na dně zálivu, mladíku. Odin mu určitě nechá ve Valhalle u stolů čestné místo.“

* * *

I když foukalo a poryv větru ještě občas přinesl spršku deště, nechtělo se nikomu vracet do mazlavého šera sluje. Poklimbávali a opírali se o skálu pod hořícími loučemi. Od skalní stezky z mořského pobřeží se občas přišoural další z trosečníků a vyčerpaně se svalil vedle ztichlé skupinky. Nikdo nic nevysvětloval a nikdo ani neměl sílu se na něco ptát.

Helgi občas vstal a obešel planinku. Hořící louče vytvářely dojem tepla a přitahovaly stejně vikinky jako mury. Rozhodně se však nezapálily samy od sebe. Helgi byl přesvědčen, že někdo musí přijít. Někdo, koho nepřekvapí zažloutlé dračí kosti ve sluji... Nejraději by už zvedl celou družinu a odvedl ji jinam. Cítil nebezpečí, jen nevěděl jaké a odkud. Ještě jednou přešel planinku a nakoukl do sluje, jestli tam snad není pokračování chodby do hloubi skály. Když se přesvědčil, že odtud být překvapení nemohou, pustil se pár set kroků po cestě, přicházející z vnitrozemí.

Byla pustá a nezdálo se, že by byla příliš často používaná. Možná v dřívějších dobách. Nyní však byla zarostlá vřesem a rozrytá koryty z dešťových přívalů.

Vrátil se, obešel dřímající muže a probudil ramenatého Sigvalda. Předal mu hlídku a sám se pustil mezi jehličnaté zákrsky, mezi nimiž ústila skalní stezka, po které sem vyšplhali z mořského břehu. Věděl, že čím dřív sežene poslední opozdilce, kteří také přežili ztroskotání a nyní bloumají po pobřeží, tím dřív budou moci opustit skalní plošinku.

Přicházel nový den a louče, kýmsi zažehnuté, aby chránily klid mrtvého dračího netvora, pomalu uhasínaly. Helgi opatrně sešplhal skalní průrvou, ve kterou se stezka velice brzy měnila,

na skalnatou pláž a pustil se podél břehu.

Slunce se už mezitím ukázalo nad východním horizontem, rozhánělo bouřkové mraky a halilo se do mlžné korony, jež ukrývala krvavě rudý kotouč ve své mléčně bílé náruči. Bouře se rozplynula jako mávnutím kouzelného proutku, moře se rychle zklidňovalo a v zátocě, chráněné hřebínky útesů, už hladinu čeril jen silný vítr, přihánějící k pobřeží trosky snekkaru. Ve vlnách, dotírajících na skalnaté prahy, spadající zvolna do moře, se pohupovala dvě utonulá těla.

Helgi se ale díval po živých. Ušel dobře míli po pobřeží, aniž by spatřil jedinou známku toho, že by se z posádky ještě někdo zachránil. Chyběl Hakan starší, jarl z Pellwormu, a čtyři muži. O Hakanovi věděl, že docela jistě skončil na dně, a když odečetl dva utopence, které našel před chvílí, zbývali ještě dva... Obešel černě žilkovaný, tufový ostroh a zastavil se.

Kostrbaté pobřeží, táhnoucí se dál na sever, připomínalo pobořené stavby obrů. Skalní zuby se vzpínaly k obloze z malých a mělkých zátok, v nichž se tříštil příboj do duhových krajek blyštících se ranními paprsky slunce.

Sklouzl pohledem na moře, zaclonil si dlaní oči a couvl do stínu, vrhaného skalním masivem. Kormidelník neznámé galéry, kterou Helgi právě v tom okamžiku spatřil na moři, by musel být blázen, kdyby se chtěl odvážit přiblížit se k divokému a zrádnému pobřeží. Přesto se zdálo, jako by ji stále něco strhávalo blíž a blíž k varovným kamenným prstům, trčícím z moře. Rytmus vzdáleného bubnování Helgimu potvrdil, že otroci veslují ze všech sil, nejrychlejším tempem, aby unikli zrádným proudům, strhávajícím je k pobřeží. Ještě chvíli napínal oči, dokud zoufale bojující galéra nezmizela za dalším ostrohem, skoro půl míle vzdáleném, a pak se nerozhodně otočil. Znovu zamračeně přehlédl hladinu moře a vykročil zpátky. Nyní byla jeho cesta rychlejší. Už nemusel zkoumat každé skalisko na dohled od břehu, jestli o něj nerozbíjejí vlny lidské tělo.

Brzy dorazil zpět na kamenitou pláž, zanesenou troskami hadího drakkaru, a naposledy přelétl zrakem pěnivé čepičky vln. Pokrčil rameny a začal šplhat skalní průrvou ke sluji. Hučení moře postupně sláblo a Vikingovi chvíli trvalo, než si uvědomil

jiný zvuk přicházející shora. Byl to křik davu. Daleko většího množství lidí, než kolik bylo jeho mužů, když odcházel...

Přikrčil se a zvolna se vydýchal po těžkém výstupu. Plošina před dračí slují už bylo na dosah. Opatrně, aby se neprozradil sraženým kamínkem, natáhl ruce před sebe, zachytil se obnažených kořenů nejspodnějšího stromku a nehlučně se vysoukal nahoru. Bez dechu se protáhl mezi skalními stěnami, vyhoupl se na práh nízkých kaskád, po nichž se za deště řítila voda dolů k moři, a vplížil se pod povislé větve jehličnatých zakrslíků. Odtud už měl celou planinku před sebou jako na dlani. Nevěřicně zavrtěl hlavou a stáhl se, aby nějaké zvědavé oči nezahlédly odlesk jeho kovových spon na drátěné košili.

Nebylo to nutné. Žádné z těch temných očí nebloudilo po okolí. Pohledy vysokých, bělovlasých mužů ve stříbřitě lesklých pancířích s reliéfem ušaté hadí hlavy patřily jen té, která se zalykala v záchvatech vzlyků a pláče.

Nechápal, co se to před ním odehrává, a cítil se z toho nesvůj. Přehlédl planinku, a když nespatřil ani jednoho ze svých, věnoval pozornost cizím ozbrojencům.

Dva z nich, nejmohutnější a nejsilnější, drželi na ramenou obří štít, na němž napůl klečela štíhlá, světlolasá dívka s rukama spoutanýma řetězem.

Helgi se co nejopatrněji, aby nepohnul větvemi nad sebou, zvedl na rukou a znovu se rozhlédl. Po jeho lidech však nebylo nikde ani stopa. Také nic nenapovídalo tomu, že by se v jeho nepřítomnosti na planince rozhodovalo zbraněmi o tom, kdo tady zůstane a kdo půjde jinam...

Devět hadích rytířů se zastavilo před slují a jeden z nich cosi vykřikl ve směru, odkud přišli. Zpoza skal, kam Helgi ze svého místa neviděl, se ozvalo zařícení davu.

„Jako bratři,“ vznesl se k obloze jednohlasý výkřik vykladačů, „dnes vládnou den a noc! Jako bratři z jedné krve, z jedné matky a jednoho dne početí!“

V ústí staré, zarostlé stezky, klesající do vnitrozemí, zavyl dav hrůzou a touhou po něčí smrti.

Dívka, zachumlaná jen v bílé kožešině severských sobolů, se zachvěla, až jí kožíšek sklouzl z ramene. Ulekaně sebou trhla,

jako by se dopustila svatokrádeže proti bohům, a přitáhla si sobolinu zpátky ke krku.

„Kolikrát už mrazy ukovaly zemi od doby, co zpřeženec Zla a rohatého Pwccy našel v této sluji draka, znaveného bojem s mořskými vlnami, jež ho vyvrhly na naše pobřeží?“

Jekot davu dosáhl největší síly. Rozechvěl skály a malé laviny zvětralých písečných zrn se sesypaly dolů jako šterk v opuštěných smaragdových dolech.

Mluvčí vykladačů zvedl ruce k obloze a zasypal dívku sušenými kvítky verbeny.

„Pamětníci té doby dávno zemřeli zoufalstvím, že právě oni to byli, kdo musel zažít toto hrozné provinění!“

Dav ječel, jako by se ani nemusel nikdo z těch lidí tam za skaliskem nadechovat.

„Drak toužil vstoupit do Stříbrných slují a spářit se tam s královnou svého pokolení. Proud a bouře jej však uchvátily a zahrnaly ke zdejšímu pobřeží. Zkrvavený a uvláčený mořskými proudy se z posledních sil doplazil až k této sluji, aby zde odpočíval. Přišel však člověk s mečem v ruce... Ten, který se nechával zvát synem krále z Loonois, jej zabil!“

„Sssmmrrrrt!“

Helgi ovládal irštinu vcelku dobře a jen málo z proslovu představeného vykladačů si musel domýšlet. Z frenetického pokřikování davu však vyrozuměl právě to jediné, syčivé slovo.

Dívka zvedla tvář k nebi a sepjala ruce.

Viking jen na okamžik spatřil její čelo a oči a překvapeně sebou trhl. Znal ji, mohl by přísahat. Vsadil by vlastní zrak na to, že ji už potkal...

Zajatkyňě hadích rytířů se pokusila něco vykřiknout, ale jekot davu a nadšené pobrukování devítky vykladačů zahrnalo její slova do bludiště skalek kolem. Semkla rty a ohlédla se za sebe, kde mohla vidět přešlapující sedláky, hranaté děvečky z pobřežních samot a vystrašené pohledy dětí, jimž někdo řekl, že pokud nebudou křičet s ostatními, srazí je ruka ve stříbrem pošíité rukavici z útesu do moře... Otřela si dlaní čelo a trhaně se rozhlédla kolem sebe, jako by se naposledy chtěla rozloučit s nebem, které dnes nechtělo být modré, s krvavě rudým sluncem,

s křikem buňáků a potáplic.

„Jako bratři!“ opět vybuchl mluvčí vykladačů dunivým hlasem a zvedl studený, rybí pohled na roztřesenou dívku.

Nevšímal si jej. Svírala prsty, semknuté do sebe, a zvedala je k nebi, jako by věřila, že jedině odtud může přijít záchrana.

„Jako...“ Muž ve stříbřité zbroji nedomluvil.

Z jeho krásné zajatkyně najednou opadla netečnost a zoufalství. Vyskočila jako laň překvapená v lehu. Bosé nohy nešikovně došláply mezi kameny, rozházenými po zemi, dívka na okamžik ztratila rovnováhu, dotkla se špičkami prstů země a hned zase vyrazila dál.

Lidé v davu zavyli vzteky a hrůzou, co z toho může vzejít pro ně, kteří se tísní mezi skalami, aby zhlédli oběť na usmířenou.

Dívka nepobíhala zmateně mezi skalkami a zubatými hranami útesů, pod nimiž bouřilo moře. Směr jejího útěku nasvědčoval tomu, že tady není poprvé. Přeskočila nastavenou nohu jednoho ze svých vězňů a neomylně zamířila k jedinému místu, kudy mohla uniknout.

Helgi se ještě víc vtáhl pod pichlavé, jehličnaté halouzky. Musela by být slepá, kdyby si jej nevšímla, pokud opravdu proběhne kolem něj ke skalní průrvě...

Jen o myšlenku později se pohnuli muži v pancířích s ušatou hadí hlavou.

Helgi Troll zaváhal. Díval se na ni, jak zatíná zuby do rtů ve snaze překonat bolest, vystřelující z rozdrásaných chodidel. Nekličkovala. Byla si příliš jistá, že vzduchem za ní neprosvíští lehké, vykladačské kopí. S hrůznou jistotou věděla, a i Helgi to pochopil, že ji chtějí živou.

První z pronásledovatelů už byl těsně za ní. Ruka v jemné rukavici z lesklé žlutozelené kůže, posítené korálovým stříbrem, zatáhla prsty do jejího kožíšku a strhla ji stranou. Dívka se zapotácela. Okraj soboliny se jí zařízl do ramene a kapičky krve zbarvily bílé chloupky. Tiše zaúpěla a jediným trhnutím unikla dravčí ruce svého pronásledovatele, jemuž zůstala mezi prsty jen kožešina. Byla najednou nahá jako římské sochy v opuštěných městech. Nahá a překrásná.

Helgi se otfásl. Připadala mu jako dítě. Jako dívenka, která

včera odložila dřevěné mističky na hraní. Světlounké, téměř bílé vlasy, rozházené divokým během, se jí svezly na řadra a alespoň částečně zakryly její stud.

Ve svahu nad Helgim se uvolnil kámen a skutálel se dolů. Na okamžik přestala sledovat půdu pod nohama a zvedla oči. Zahlédla jej. V prvním úleku odskočila stranou jako srnka před vlky, ale vzápětí opět zamířila k místu, odkud se dalo sešplhat k pobřeží.

Neměl moc času na to, aby se rozhodl, a neměl nejmenší chuť nasazovat svůj meč kvůli té bělovlászce, jež se tak znenadání ocitla blízko něj. Musí se dostat do průrvy ještě před ní. Dřív, než se přiblíží nositelé hadí hlavy na hrudi. Určitě by jej zahlédli, stejně jako si ho všimla ona. Opřel se rukama o zem a chystal se zvednout.

„Ležž!“

Ten sykot znal. Vybavil si dívčí tvář, zrudlou rychlým během, a pochopil, proč se mu zdála tak známá. Oči, čelo... Bylo v ní něco z toho, co viděl ve waleských lesích.

„Ležž,“ zasyčel za ním známý hlas znovu.

Helgi pootočil hlavu a přikývl.

Dívka mezitím doběhla až k nim. Vyčerpaně klesla na kolena a prosebně zvedla pohled k jehličinám, plazícím se po skalnatém svahu.

„Vstaň, Arleto!“ Kaherdin Zrůda se prodral větvemi a stanul před ní jako zvíře před kráskou. V pokřivených rukách se mu objevila dvojice krátkých, goferwických mečů a prsní bronzový pancíř, zpevněný ocelovými pásky, se zaleskl ve slunci. Původně chtěl prchat s ní, ale nyní viděl, že při své postavě by pro ni byl spíše přítěží. Než by se dostali k místu, kde by se mohl vznést do vzduchu, hadí rytíři by se jich dávno zmocnili.

„Běžž!“ zasyčel na dívku.

Zvedla se ztěžka jako mátoha ze světa nočních běsů, ztrácející se slunečním světlem svou sílu.

„Odved’ ji,“ štěkl vztekle na Helgiho a srazil mečem kopí, které vrhl jeden z vykladačů.

„Odved’ ji, vii...kingu!“ V jeho hlase bylo všechno, čeho je člověk schopen. Nejvíc zoufalství.

Arleta se chvíli plazila k němu, dvakrát vstala, a zase upadla jako po několika rozích teplého piva. Neměla sílu jít dál.

Zkřížené goferwické meče zadržely další útok. Kaherdin ustoupil a jeden z mečíků vrazil do hrdla Arletina pronásledovatele.

„Zachraň ji, vii...kingu,“ znovu zaječel mrzák a přiskočil ke chroptícímu, aby se znovu zmocnil své zbraně. „Stejně o tobě vědí...“

Helgi se narovnal. Věděl, že Kaherdin nemůže dlouho odolávat silnějším a nejspíš i zkušenějším válečníkům, jako byli vykladači. Daleko by s tou bělovláskou neunikl.

„Odved' si ji sám!“

Přítomnost Helgiho překvapila hadí rytíře víc, než kdyby se pod nimi propadla země. Rázem zapomněli na pokřivence, který jim odváděl dnešní oběť na usmířenou, a v běhu se zarazili pár kroků před vikingem. Nepředpokládali, že by tu byl jen sám.

První zaváhání stálo život jednoho z nich. Jako by se noční bouře vrátila. Smršť Helgiho úderů zatlačila vykladače o několik kroků zpět.

„Odiin!“

Nekřičel proto, že útočil. Byl sám a doufal, že se mu ostatní ozvou.

Zpoza skaliska se vyhnul dav vesničanů. První řada couvla, když lidé spatřili, co se děje, a několik váhavě vržených kamenů dopadlo Helgimu k nohám. Jeho meč se srazil s blýskavou ocelí nejvyššího z bělovlasých rytířů a odskočil od reliéfu hadí hlavy jako odmrštěný nějakou neznámou silou.

„Kdo jsi?“ vyhrkl mezi dvěma údery hadí rytíř.

Viking odrazil výpad vedený z boku a ustoupil ke skále, aby si kryl záda. „Helgi, zvaný Troll,“ odpověděl zadýchaně. „Pobočník mrtvého krále Danemarku a nyní jeho syna.“

Vykladač zkroutil rty do opovržlivého úsměšku a okázale si odplivl stranou. „Seveřané mi smrdí jen o něco míň než prasata,“ zahuhlal znechuceně a ťal vikingovi po noze.

Helgi připomínal tanečnici ze saracénských harémů. Přeskočil svištící ostří a uchechtl se: „Urážíš vlastní rod, Hade...“

Zbylí vykladači se prosmýkli okolo bojujících do průrvy a

pustili se do dalšího pronásledování.

„Koho dnes zabiju?“ vydechl Helgi, aby vyvedl svého protivníka ze série úderů, které pomalu přestával stačit odvracet. Do vyčerpaných svalů jej chytaly křeče, a co chvíli musel přehazovat meč z jedné ruky do druhé.

„Koho?“ zvýšil hlas.

Muž v hadí zbroji ustoupil o krok a krátce pokývl hlavou: „Ritiger, pán hadích rytířů. Nejmocnější vládce v Erinu...“

„Nikdy jsem o tobě neslyšel.“

„Co je to Danemark?“ odsekl Ritiger se stejnou jízlivostí. „Ledovec na moři?“

Zdola k nim dolehl zděšený dívčí výkřik, třesnutí mečů a Helgi koutkem oka zahlédl, jak se Kaherdin Zrůda vznesl nad skaliska.

„Letí,“ ozvalo se z davu.

Helgi se zamračil. Musí se udržet, dokud znovu nepřivedou tu dívku. Teprve až bude průrva spadající dolů k pobřeží volná, může se pokusit zmizet stejným směrem...

Navztekaně se rozhlédl.

„Odiin!“

Nikdo neodpovídal, jako by ani zdejší útesy nikdy žádného vikinga nespátřily. Kolem se prosmýkli dva z hadích rytířů, vlekouce mezi sebou bezvládné tělo nahé Arlety.

Helgi vycítil příležitost, nadechl se a udeřil.

Ritiger nebyl ani zdaleka tak mizerný šermíř jako ti, s nimiž se vikingové střetli v opuštěném přístavu Bornemia. Přesto jej náhlý výpad pomalu umdlévajícího soupeře překvapil. Jen s vypětím sil a svého umění odrazil lavinu úderů, směřujících na jeho hlavu. Sám vyrazil do bezvýznamného útoku, naznačil výpad a skočil zpět.

Z obou protivníků se lil proudem pot. Ritiger se cítil stále ještě dobře, ale Helgi, a bylo to na něm znát, byl po probdění noci a ztroskotání u konce svých sil.

Stáli nehnutě proti sobě jako šelmy bojující o kořist. Nikomu z nich se nechtělo zaútočit jako prvnímu. Čekali na okamžik, kdy se soupeř pohne, kdy neopatrně přesune váhu svého těla na jednu nohu, aby se na něj vzápětí obořili právě z opačné strany...

Pozorovali se zpod přimhouřených víček a trpělivě čekali na chybu druhého.

Jako by chtělo podzimní slunce oslavit rovnodennost, stoupalo po nebeské klenbě stále výš a rozpalovalo skály stejně jako v nejteplejších letních dnech.

Helgi cítil, že už dlouho nevydrží. Pomalu ztrácel trpělivost. Hadí rytíři se už vrátili ke sluji, dívka opět ležela v bezvědomí na štítě a dav vesničanů se poslušně nechal zahnat zpátky na své místo. Cesta k moři byla volná. Přál by si ještě se přesvědčit, ale neodvažoval se otočit. Před očima se mu zatmělo a jen ztěžka dokázal nechat oči otevřené. Zhluboka se nadechl, počkal ještě okamžik a pak zaútočil. Prudkým úderem srazil Ritigerův meč dolů, vrhl se k zemi rukama napřed a ještě ve vzduchu se přetočil do kotoulu. Náraz na záda mu částečně vyrazil dech, ale bleskově se dokázal vzpamatovat a spojenými chodidly udeřil do stehna stojícího soupeře.

Ritiger zavrával, a než stačil znovu získat ztracenou rovnováhu, zasáhl jej Helgiho kopanec mezi nohy. Ritigerova ruka upustila zbraň a tělo se zkroutilo dávivou křečí.

Helgi vyskočil, tvrdým úderem mečem naplocho přes záda srazil pána hadích rytířů na kolena a vklínil mu ostří své zbraně pod okraj stříbřitého pancíře.

„Dost!“ třeskl Helgiho hlas planinkou. „Rozkaž svým lidem, hade Ritigere, aby shodili zbraně z útesů dolů. Jinak se budeš za chvíli zalykat svou vlastní krví...“ Zvedl oči od poraženého soupeře a přehlédl ostatní. V té chvíli poznal, že něco není v pořádku. Přetřel si čelo dlaní a přimhouřil oči proti ostrému podzimnímu slunci.

„Jeden, dva...“ Počítal tiše a dříve, než skončil, poznal, v čem udělal chybu „...tři, čtyři...“

Za sebou uslyšel skřípání písku pod botou. Věděl, že by měl bodnout toho klečícího před sebou a pak se otočit, aby mohl čelit druhému. Najednou už neměl sílu. Pohled se mu rozjízďel do stran. Viděl před sebou dva Ritigery, jak se zvedají ze země, dva vchody do sluje, černající se strašným tajemstvím, dva štíty a dvě plavovlasé dívky... Obrovská únava z boje s mořem, ze ztroskotání a z bitky s hadími rytíři na něj padla jako těžká tulení

kůž. Jako ve snu zíral na Ritigera, jak s váhavým úsměvem vstává a krok za krokem couvá z dosahu jeho meče. Nedokázal se ani zhluboka nadechnout, ani se pohnout a vrazit mu čepel zbraně do krku. Připadal si, jako kdyby umíral stářím. Písek zaskřípal znovu.

To nebyl Leif, ani Hakan Básník, ani nikdo jiný z jeho druhů. To, co se k němu blížilo zezadu, nebyly měkké boty z hověžiny. Okované paty rozdrtily pár drobných kamínků na prášek a zastavily se těsně za ním.

„Zab ho, Armine,“ vnímal Helgi odněkud z dálky Ritigerův hlas a zachvěl se zimou, když mu dlouhá, špičatá dýka protla drátěné tkanivo košile a vnikla do zad. Jako žhavé železo, jímž se značkují ovce, napadlo jej těsně před tím, než se zalkl. Nevěřicně si otřel ústa, plná krve a hlenů, a bez špetky síly, jež by mu pomohla zvednout ruce před obličej ve chvíli, kdy padal, se zaryl tváří do kamenitého šterku.

Armin, rytíř a vykladač vůle ušatých hadů, vytrhl dýku z vikingova těla a překročil jej.

„Pokračujme,“ řekl nadšeným hlasem a zanícenýma očima, světlýma jako umírající den kdesi daleko mezi ledovci, objal dívku na štítě. „Zachránil jsem nejvzácnější život,“ vrátil se pohledem k Ritigerovi a významně povytáhl obočí. „Tvůj život, pane! Žádám odměnu...“

Představený hadích rytířů se bez jediného vzdychnutí či heknutí protáhl a vrátil Arminovi chladný pohled.

„Ani můj život nestojí za to, abychom porušili zvyky řádu. Nejsi, Armine, zasvěcený ve všech stupních oddanosti ušatým hadím královnám. Proto ti nemohu dovolit, abys to byl ty, kdo vykoná oběť na usmířenou. Já to budu, Armine...“ Bez dalších slov se vrátil ke štítu a gestem poručil, aby jej štítonoši opět zvedli na ramena.

„Arleta je její jméno!“ zvedl hlas a obrátil se opět k davu, který už nějakou dobu hlučel stejně, jako na tržišti v Kilgheadu. „Její praděd zabil draka a zmocnil se jeho hlavy. Právě dnes to bude ona, kdo musí tuto pohanu smýt svým pokáním a svou krví! Její hlavu musíme narazit na krk toho, jenž přebývá uvnitř, a její tělo sevře v objetí šestnáct žeber toho, jehož smrti

tu litujeme!“

Dav zahučel a přešlápl jako jeden muž.

Ritiger se teatrálně otočil s oběma rukama nad hlavou a zastavil se před černým otvorem sluje.

„Chci vejít k tobě, ubohý, dovnitř, kde shnilo tvé tělo!“ vykřikl fanatickým hlasem a zvedl meč k obloze. „Chci vejít i s touto pannou, jež slzami pozdní lítosti pokropí tvé kosti! Chci vejít společně s tou, v jejíchž žilách koluje krev tvého vraha!“ Sevřel v ruce pemzovou rukojeť louče a podpálil ji od dohořívajících, zavěšených ve stříbrných držácích na stěně skály. Namířil ohněm před sebe a ukázal do tmy.

Oba šútonoši se svým nákladem vstoupili dovnitř a zmizeli ve tmě. Ze sluje vylétlo zaúpění, plné hrůzy a strachu. Dav vesničanů ztuhl stejně jako skály kolem. Jen pár dětí začalo plakat.

„Napni břicho,“ ozval se z jeskyně Ritigerův hlas a ztratil se v dívčím vzlykotu.

„Napni břicho, panno z Tristanova rodu,“ zaburácel pán hadích rytířů opět „Za chvíli moji zbrojní pustí dračí žebra a ta protnou tvé tělo jako nejostřejší dýky... Až ti budu stínat hlavu, nebudeš už o tom vědět, slibuji...“

* * *

Kaherdin Zrůda snad poprvé v životě nevnímal svištění větru kolem sebe. Vznášel se ve stoupavých proudech podél stěn pobřežních útesů a poprvé se za letu nesnažil přiblížit plachtícím rackům a ukřiženým buňákům. Ani si nevzpomněl, jak jindy pod sebou vyhledával drobné postavičky a chichotal se jejich údivu a křížování. Poprvé plakal.

Náraz větru jej přehodil přes zubatý okraj útesu. Jen koutkem oka pod sebou zahlédl ležící tělo v tmavé kalužině krve a v myšlenkách se mu vynořila Helgiho tvář. Arleta a teď i ten viking...

Pod ním se mezi skalami mihla strakatá skvrna davu. Lidé sem dorazili ve svých nejlepších šatech. Kupčíci v blankytných a tyrkysových kabátcích, sedláci v zašpiněném okru přírodní vlny... Všichni se přišli podívat na její smrt.

Pamatoval si ještě, jak se Arleta s matkou vždycky vracely z nákupů v Bílé pevnosti s nůši pamlsků. Tajně se cpal fondánovým cukrovím, aby to matka nevěděla, a poslouchal udivené Arletino stěžování, jak ji stále provázejí soucitné pohledy měšťanů i šlechty. Tehdy ještě ani ona, ani on netušili, že už před narozením byla astrologie předurčena pro oběť na usmířenou...

Vylétl nad moře a stočil se po větru zpátky k pevnině.

Když bylo dítětem, měla úplně bílé vlasy. Stejně jako matka. Jenže zatímco matčiny zbělely až ve stáří, Arletiny s lety tmavly do žlutě. Do žlutě jako koberec žlutásků, houfujících se za parných dnů na polovyschlých kalužinách.

Zachvěl se náhlou touhou složit ruce k tělu a nedovolit si už další let. Zřítit se dolů mezi balvany a zapomenout na všechno. Na matku, s jejím chladným pohledem, studenějším než prázdné důlky tisíc let mrtvé lebky, na hrad, tyčící se mezi třemi skalisky Killhamianhu, na ni...

Kolikrát ji pozoroval zamřížovaným oknem svého pokoje, jak se prochází mezi pěti stromy maličké zahrádky, roztažené mezi hradbami vnějšího a vnitřního opevnění... Kolik let o něm nevěděla, než jeho tvář náhodou spatřila mezi zrezivělými mřížemi a stonky svlačce, pnoucího se po kamenných zdech Killhamianhu až k hraně cimbuří...

Jako obrovský mořský orel se přehnal nad skalní plošinkou. Pod sebou zahlédl záda dvou mužů vnášejících štít s Arletou do sluje, a ani si nevšiml šípů, jež prolétly blízko něj a neškodně se vrátily zpátky na zem.

Ze šera zapomnění vystoupil její úsměv, když se poprvé setkali. Nesmála se jako jiní, jako kuchtíčka, která mu každý den nosilo jídlo do osamocené věže v nejnepřístupnějším místě skalních prstů Killhamianhu. Ani ji nenapadlo pošklebovat se jeho rukám, jeho hrbu, jeho pokřiveným ústům, z nichž se mu v koutcích neustále objevovaly sliny v místech, kde rty nepřiléhaly k sobě a kroutily se ve věčném šklebu. Vycítil tehdy soucit a zdálo se mu, že je to nepříjemnější než posměch. Rád si toho nevšímal, jen když mohl být s ní. Byla starší, o dva nebo o tři roky, a překrásná. V duchu si tehdy šeptal, že je ta nejkrásnější

dívka na světě, i když do té doby, vyjma naducané kuchtičky, nikdy žádnou nespatriil. Nikdy mu nikdo neřekl, že bratr nemůže milovat sestru tak, jak ji miluje on. Svýma zmrzačenýma rukama vytvářel v kobkách killhamianského podzemí nesrozumitelné čmáranice, v nichž se schovávala ona...

Kolikrát jej tlačila kolena od studené, kamenné dlažby, když proklečel celé hodiny v okenních závěsech a bez dechu čekal, až odejdou služebné, plnicí měděnou vanu horkou vodou, a Arleta, jejíž vlasy právě tehdy počínaly ztrácet bělavou barvu nevinnosti, stáhne žlutý satén z ramen a vyklouzne ze šatů jako Afrodité z vln.

Nikdy ji ani nenapadlo, že není sama.

Znal nazpaměť její ňadra i malé mateřské znaménko nad klínem, běloučkým jako sněhová peřina. V duchu snad tisíckrát přitiskl svoje rty na každé místo na jejím těle...

Proč neutekli dřív?

Proklínal se nejhoršími slovy, jaká znal. Celý život se chystal na tento den, a nakonec může jen planě plachtit nad skalami. Tolik si přál vtrhnout jako hrdina, jako praděd Tristan, na skalní loučku a zachránit ji v poslední chvíli.

Princové zachraňují princezny.

Tolikrát si v duchu představoval, když večer zhasil svíce a zavrtal se na lůžku do kožešin, jak mečem srazí Ritigerovu pýchu a s Arletou v náručí vzlétne nad útesy. Nakonec se mu podařilo jen poslat vzkaz, kterým směrem se má rozběhnout...

Jak dlouho může trvat, než jí tělo protnou dračí žebra? Možná do večera. Ritigerovi se líbí, když podobné věci trvají dlouho...

Kaherdin si připadal jako pěnka, zmateně poletující kolem hnízda, když se po větvích k mladým blíží kočka. Co už zbývá, než tam vletět a zabít ji dřív, než zešílí hrůzou a bolestí? Oběť by nebyla vykonána a zbyla by jediná žena z Tristanova rodu. Matka...

Na zádech mu vystoupila husí kůže, když si připomněl chladnou ruku, která byla vždycky studenější než kámen. Studený, nenávidný démon z dětství na místo Arlety. Místo Arlety matka...

Ať!

Napůl připažil a jako jestřáb zamířil k zemi. Věřil, že to dokáže. Nemusí to být těžké, vlétnout do sluje dřív, než si ostatní uvědomí, co se děje, a zabít...

Ji...!

Promnul v prstech jílce goferwických mečíků. Do srdce! Udeřít jako jedovatý had. A druhým ostřím Ritigera!

Minul placatý vrcholek Ceannského štítu, zdaleka se vyhnul kapličce, před níž rybáři zapalovali ohně, aby ryby trefily k mumhanskému pobřeží, a pod sebou, na pozadí tufových skal, zahlédl jakýsi pohyb.

Mimoděk sebou trhl, jako by se chtěl podívat, co se mezi skalami ukrývá, zakolísal, když mu nenadálý náraz vzduchu zvrátil ruce dozadu a jen ztěžka znovu nabyl jistoty. Najednou byl příliš blízko, a přitom vysoko nad slují. Musel se vrátit a zkusit to znovu. Zakroužil nad útesy a podíval se tím směrem, odkud jej před chvílí vyrušil něčí pohyb. Mohla to být zatoulaná ovce, ale ty nemívají lesknoucí se pancíře. Přehnal se nad skalami jen pár sáhů vysoko, ale neviděl nic. Krajina byla pustá, jako by se jí lidská noha nikdy ani nedotkla. Spustil se ještě níž, i když věděl, že bude velmi dlouho a namáhavě získávat výšku. Zpod skalního převisu se cosi zalesklo a donutilo jej přivířít oči. Kdo se tu může schovávat? Někdo, kdo by chtěl osvobodit Arletu...?

Osten žárливosti zatrnul v srdci jenom na prchavý okamžik. Kaherdin jej zahnal do nejzazšího koutku duše a podíval se dolů, aby si našel místo na přistání. Ruce složil až k tělu, nohy přikrčil úplně pod břicho a jistě a bez zakolísání dopadl na pozvolný svah pod úbočím útesu.

„Vidím vás,“ zaskřehotal směrem k převisu. „Jssme přátelé, pokud nepatříte k vykladaččům...“

„Nepatříme, Zrúdo,“ ozval se z úkrytu za hromadou tufových a slepencových balvanů Leif a pomalu se postavil. „Ztroskotali jsme na skalách při pobřeží...“ Odmlčel se a významně kývl bradou k Tristanovu potomku. „Létáš líp jak ptáci,“ dodal obdivně a obrátil se na své muže, aby mu to mručením potvrdili. „Pamatuješ si na Helgiho, který byl tehdy v Cambrianských horách se mnou? Helgi Troll, si říká. Ztratil se nám na pobřeží,

nezahlédl jsi ho někde?“

Vedle Leifa se zpoza balvanů vynořily další rudovousé tváře a nevraživě si Kaherdina prohlížely.

Hrbáči přelétl přes rty úsměšek, který zanikl dřív, než si jej někdo stačil všimnout.

„Nahoře, na sskalní ploššince, chtějí vykladačči obětovat děvčče,“ začal Kaherdin pomalu a rozvážně, jako by mu na ní vůbec nezáleželo. „Tvůj přítel, vii...kingu, jí chtěl pomocci...“ Dramaticky se odmlčel a zvedl hlavu, až se jeho oči setkaly s Leifovými.

„Užž nepomůžže nikomu,“ dodal s důrazem na poslední slovo. „Nikomu, rozumíšš? Zabili ho jako každého, kdo se jim protiví. Jako kůzzle na obětišti...“

Leif tomu irskému mrzákovi nevěřil. Nevěřil, ale šel za ním jako slepec, který nemá na vybranou a jde za tím, kdo jej vede. Nejasně vnímal hlasy a kroky za sebou, klopýtal přes větve a ohlazené kmínky, naplavené příbojem, a co chvíli vztahoval ruku po mrzákovi před sebou, jako by se chtěl přesvědčit, že se mu to nezdá.

„Tady!“ Kaherdin se na okamžik zastavil, zalapal po dechu a ukázal jim už dobře známou skalní průrvu.

Ani nevzhlédli. Jeden za druhým, Leif, Sigvald, Gisle, Orwald, Hakan Básník s Ragenhildou, jej obešli a bez jediného slova začali šplhat vzhůru. Za tmy a za bouře to bylo hrozná cesta, ale nyní mohli postupovat rychle a bez zbytečného ohmatávání stezky před sebou... Občas cinkly obnažené zbraně o zdrsňelý povrch skal, ale jinak bylo ticho. Kaherdin počkal, až začne i poslední z Dánů stoupat průrvou nahoru, a připojil se za něj.

Leif stále doufal, že je to celé hloupost. Nevěřil tomu, že by Kaherdin lhal, ale stejně tak se mu nezdálo pravděpodobné, že by se Helgi nechal tak nesmyslně zabít... Výčnělek skály mu zůstal v ruce a nebýt Sigvaldových silných paží, už by se zřítíl zpátky. Rychle přehmátl a zaklesl se prsty za kořen, pnoucí se po skále.

Klid. Klid a ticho!

Nad útesy se rozburácel dívčí výkřik, v němž bylo strachu jen jako koření. Čišela z něj nenávist a odpor.

Leif zastavil a počkal, až k němu došplhají ostatní.

„Už?“ obrátil se na Kaherdina a vzal na vědomí jeho zamítavé zavrtění hlavou.

„Ne,“ dodal Tristanův potomek, když se konečně mohl zastavit a popadnout dech. „Kdo má probodnuté plíce, nemá sílu ke křiku.“

Průrva se rozšířila jako nálevka na ocet. Vikingové zalehli k zemi a vplížili se mezi jehličnaté zakrslíky. Kaherdin předběhl ostatní, propízl se až na okraj porostu a mlčky Leifovi ukázal nízkou kleč, v níž se předtím schovával s Helgim.

Jednotlivé Arletiny výkřiky se slily v jeden natažený, příšerný souzvuk všeho, co dokáže člověk vyloudit.

„Myslím, že už ho vidíš,“ pronesl s odstupem Kaherdin.

Dívčí křik ustoupil do pozadí jako šplouchání vln po padesátidenní plavbě. Leif se zalkl a ucítil slzy. Stékaly mu po tvářích až k pootevřeným ústům a chutnaly slane. Ten hrbatý irský parchant měl pravdu. Helgiho tělo leželo sotva dvacet kroků před ním. Na dosah.

Podupané stonky travin, zašlapané během boje do krvavé kaluže, se už zvolna narovnávaly a jejich květenství, zčernalá zasychající krví, trčela vzhůru, připomínající otrávené špičky šípů.

„Helgi...“ Šeptal, nebo křičel? Chtěl proklínat, a nevěděl koho. Krista, nebo Odina? Sám sebe, nebo ty vyčouhlé postavy ve stříbřité zbroji...

Mají hada na hrudi... Zvedl oči od chladnoucího těla a skelným pohledem se zadíval k černému otvoru sluje.

„Nechci, aby zemřel zbytečně,“ pronesl zvolna a až příliš hlasitě. „Možná právě teď ve Valhalle porázejí vola na slavnostní hostinu k přivítání největšího bojovníka ze světa lidí. A jemu nezbude než říct, že začal něco, co už nikdo nedokončil...“

Pozpátku se vrátil mezi svou družinu a ukázal před sebe. „Spravíme si chuť, vlci.“ Opět ztišil hlas a byl rád, že si jeho popuzených slov před chvílí nikdo ze strážných nevšiml. „Naplňte jim břicha ocelí. Při samém Odinovi, už přestávám mít hady rád!“

* * *

Armin, rytíř řádu Vykladačů vůle ušatých hadů, zpozoroval

koutkem oka pohyb a prudce se obrátil.

Jako by právě ze země vyrostla nová skála. Pět, deset, kolik jich je, pro Boha, i když se k němu nemodlím? Vikingové! Plaví se na lodích s hlavou draka, a neví o nich vůbec nic...

Nerozhodně se obrátil ke vchodu do sluje a dychtivě přivřel oči, když zaslechl tichý nářek. K smrti miloval nádherné, prchavé okamžiky, kdy se oběť svíjela pod metlou z kožených pásků, nebo těsně před tím, než jí vtlačil rozžhavené železo do kůže. Zbožňoval dívčí křik, vzpínání zmučeného těla a tichý, odevzdaný vzlyk v jediném, kratičkém okamžiku před tím, než hebounká kůže keltských a saských krasavic zešedla smrtí...

Váhavě udělal několik kroků ke sluji, dokud nezahlédl obětní štít na zemi a Ritigera, snažícího se zvrátit princezninu hlavu dozadu. V druhé ruce svíral cípy šátku, v němž se houpala hlava té, která podstoupila oběť před několika desítkami let.

„Musíš ji políbit,“ zaslechl Ritigerova slova a tiše zakašlal.

„Pane!“

Kostnatá ruka představeného řádu se vztekle vymotala z Arletiných vlasů a svázané cípy šátku převzal jeden ze štítonošů.

„Porušil jsi rituál, Armine,“ procedil Ritiger přes zuby a rozzuřeně se otočil k vetřelci.

„Jsou tu vikingové, pane,“ vyhrkl rychle rytíř. „Pětkrát víc než nás...“

Ritiger pohoršeně rozhodil rukama: „Poštvi proti nim dav...“

„Nezadrží je. Zalesknou se zbraně a ta lůza se rozprchne do všech stran... Zdrží je to jen na chvíli...“

Ritiger se zašklebil: „To stačí, ne? Oběť bude vykonána a té příští bychom se stejně už nedočkali...“

„Musíme pryč,“ nenechal Armin domluvit svého představeného, jehož světlé oči v šeru sluje zasvítily odleskem vzteku. „Podřízni jí hrdlo, pane, a...“

„Rituál bude vykonán tak, jak velí zvyk,“ utnul Ritiger Arminova slova. „Bez ohledu na tvůj strach! Vyjdi ven a zorganizuj obranu. Až bude po všem, nalehni na meč. To je vše!“

Arminem zacloumala touha vrhnout se vpřed a vyloupnout ty pichlavé oči, které se mu teď vysmívají za maskou nepřístupného výrazu. Znal ale pohotovost štítonošů. Ani krok by nestačil

udělat... Odhodil si žlutočerně žíhaný plášť na záda a vyšel ven.

Vikingové nespěchali. Blížili se jako šelma, která s jistotou ví, že jí kořist nemůže uniknout. Jako příbojová vlna, kterou nemůže nic zastavit.

* * *

Leif poklekl a sehnul se k Helgimu. Překvapený a vyčerpaný výraz z jeho tváře nezmizel, jen koutky rtů byly pokrouceny bolestí. S pocitem marnosti mu položil ruku na čelo, pokrčil rameny a zdvihl hlavu, aby se rozhlédl po ostatních.

Nechali jej za sebou. Postupovali beze spěchu dál ke sluji a měli chuť zabíjet. Lars, Šťavnatá lebka, i se svou suitou, byl pro následující chvíli zapomenut. Nyní jejich nenávist kypěla a dorážela na hlouček ozbrojenců před nimi...

Leif chtěl něco říct, ale jen mávl rukou. Mělo to být rozloučení. Pravice sklouzla z čela a zatlačila víčka mrtvého. Pak vstal, potěžkal meč a zrychleným krokem dohnal čelo družiny. Nevšíml si už Ragenhildy a Hakana Básníka, kteří se teprve nyní doškrabali na skalní plošinku.

Hakan jediným pohledem odhadl, co se stalo. Zatlačil dívku zpět mezi porost a posadil ji na nevelký placatý kámen.

„Počkej tady!“

Zpočátku poslechla. I ona ještě zahlédla Leifa, jak vstává od nehybného těla. Vzápětí se mu ale vytrhla a vyskočila. „Žije, Hakane!“ vykřikla tlumeně.

„On?“

Přikývla: „Troll, nebo jak mu říkáte... Chroptí...“ Nevěřicně se otočil a chvíli pozoroval chladnou, neživou masku Helgiho obličeje.

Zacukání nervů rozhýbalo tvář a ozvalo se slabounké zachrčení.

Ragenhilda přiskočila k zraněnému a nehledě na to, že kleká do kalužiny krve, se shýbla. „Jestli nevykrvácí, tak může přežít...“

„Vždyť ani nevíš, kam ho bodli.“

„Podívám se,“ odsekla rozhodně. „A ty se mnou!“

„Nemohu zůstat stranou, když meče křešou jiskry...“

„Můžeš,“ odvětila tónem nepřipouštějícím námitky. „Říkal jsi, že jednou budeš mým mužem... Kdysi bych proplakala celé noci nad takovou pohanou, že bych mohla uvíznout po zbytek života v nějaké vesnici, kde nejenže není kostel, ale lidé tam ani nevědí, co to je. Kdysi, Hakane! Dnes už mi to nevadí a je mi jedno, jestli budu tvou ženou, až se vrátíš domů, nebo už dnes...“ Slabounce se začervenala, ale jinak na sobě nedala nic znát. „To všechno znamená, že se budu starat i o tvé přátele, a nebýt Helgiho...“

„Tak co?“ zavrčel s nádechem žárlivosti v hlase.

„Tak jsi stejně jako všichni ostatní dodnes v zátocě Bornemia a umíráte na mor... Pomůžeš mi, a to hned. Však oni si bez tebe poradí také.“

Třesk zbraní jako by jí chtěl dát za pravdu.

Hakan Básník se jen ohlédl a pokrčil rameny. „Můj otec taky doma poslouchal na slovo, a o to byl větší vůdce na výpravách.“

Smířlivě se usmála a pomocí Hakanova nože odtrhla ze šatů dlouhý pruh látky. „Třeba to jednou bude říkat i tvůj syn.“

Hakan se otrásl a v žaludku se mu opět ozvala bolest, vystřelující k srdci, jako tehdy ve Worthingu, když mu kleštinami rvali části jeho těla. Každé to slovo bylo jako rozžhavený podkovák.

Ragenhilda co nejopatrněji povolila spony drátěné košile a rozřízla koženou kazajku, aby se dostala na nahé tělo. Raněný ležel na zádech a ona brzy zjistila, že jej bude muset obrátit, aby se mohla podívat na ránu...

U sluje zuřila bitka. Dav zvědavců, zezadu postrkovaný kopími a meči vykladačů, postupoval proti vikingům. Na tvářích lidí byly nejisté úsměvy, jako by do poslední chvíle nevěřili, že se na světě skutečně může najít někdo, kdo má odvahu vzepřít se Ritigerovým ozbrojencům, bezbranní muži a ženy za chůze šmátrali po zemi a snažili se sebrat kameny, které šly vyloupnout z trávy.

Vikingové se zastavili. Věděli, že nebude trvat dlouho, než se prvního sedláka zmocní panika a couvne, navzdory ostrým vykladačům. Pak couvnou i ostatní...

„Leife!“

V křiku a třeskotu zbraní nebylo nic slyšet.

K nohám vikingů dopadly první kameny. Dánové podnikli

malý výpad a pár poddaných mumhanského krále padlo na kolena a vzápětí tváří k zemi.

„Leife!“

Ogmund, oslepený krví z rozbitého obočí, se otočil a protřel si oči. Ragenhilda vyskakovala a ukazovala na nehybné Helgiho tělo. Zvedl ruku na znamení, že poslouchá. Viděl ji, jak otevírá ústa, ale rozuměl každému desátému slovu. Vycouval z přední řady a rozběhl se k Sasce.

„Helgi Troll žije,“ vyhrkla, sotva doběhl až k ní. „Alespoň prozatím. Vyříd' Leifovi, ať to válčení skončí co nejrychleji. Jeho přítel potřebuje lékaře a klid.“

Ogmund si potěšeně odplivl a začal se drát zpět. Přirazil k Leifovi ramenem, štít na štít, a zopakoval, co slyšel.

„Klid?“ zasupěl Leif a zašklebil se. „Kde, při Tyrově ruce, chce v tomhle světě najít klid?“ Přepustil Ogmundovi svoje místo v řadě a rozběhl se k Ragenhildě.

Klečela společně s Hakanem u Helgiho a opatrně mu párali drátěnou tkaninu na zádech kolem rozšklebené rány.

„Irsko je plné klášterů, nemám pravdu?“ promluvil Leif tiše a mimoděk se dotkl dlaní Helgiho prstů. „Jdi s Hakanem, Ragenhildo, a poproste o vstup. Slib jim, co jen můžeš, privilegium Leifa Olafsona, kterým se budou moci vykázat, kdyby na ně zaútočily dánské lodi. Dostanou zlato...“

Dívka během jeho řeči nepřestávala obnažovat ránu, ale nyní zvedla hlavu k Leifovi a mateřsky se usmála: „Ani irští mniši nepřijmou příkazy od pohanských králů, a to se o nich říká, že jsou nejsnášenlivější...“

„Řekni jim mé jméno,“ umlčel ji Leif zvednutou dlaní. „Oni už budou vědět. Taková věc se roznese mezi uctíváči Ukřižovaného rychle...“

„Jaká?“ vyhrkl zvědavě Hakan a zvedl oči k Leifovi.

„V létě mne pokřtili na dvoře franského krále Karla. Nevěřím, že by to nevytroubil do poloviny světa...“

* * *

Dav, hnáný jako stádo dobytčat, se přelil od ústí sluje do středu plošinky. Vzdychnání a výkřiky bolesti a vzteku přehlušil

pláč dětí, které při běhu upadly a dostaly se pod nohy dospělých. Ženy se opřely do mužů lokty a odtlačovaly je od pošlapaných tělíček, kousaly do paží ty, kteří neměli možnost nebo sílu uhnout...

„Pryč!“ zaječela první z nich. Se skloněnou hlavou a s malým dítětem, zmazaným ve tvářičce prachem a krvavými šmouhami, prorazila ven a rozběhla se zpátky ke stezce, kterou sem ráno přišla. Kopí ji srazilo v půli cesty. Ratiště se zatřáslo a zabzučelo jako čmelák.

„Odiin!“

Vražďení skončilo dřív, než mohlo propuknout s plnou silou. Irové se obrátili k Dánům zády a na útěku smetli trojici vykladačů jako vichřice pár soušek, osamocených na horském hřebenu. Armin se zvedl a přehlédl bojiště. Víc mrtvých než živých.

„Ke mně!“ velel, ale neměl komu. Jeden z jeho mužů se převaloval na zemi s přeraženou nohou a řval bolestí. Druhý se právě zvedal. Oprášil se a sklesle se přišoural ke vchodu do sluje.

Vikingsové stáli nedaleko a zjevně vychutnávali svůj triumf.

To neudržíme, blesklo Arminovi hlavou. A i kdyby... Zvedl čepel svého meče až k očím. Nalehnout na něj... Proč? Pro Ritigera, ponechávajícího si největší potěšení pro sebe?

Arletino přidušené zaúpění vyburcovalo unavené vikingsy.

„Co dál?“ obrátil se Kaherdin na Leifa. „Ritiger bude chtít za každou cenu dodržet obřad, ale nežž by ji měl ztratit, tak ji raději zabije.“

„V poslední chvíli?“

Mrzák přikývl a otřel si rukávem slinu na bradě.

Kolem proběhl Hakan Básník s povozem, na němž vykladači přivezli Arletu a nyní se bude hodit pro Helgiho. „Probral se,“ štěkl k Leifovi.

Arleta byla vedlejší. Leif odstrčil Kaherdina a rozběhl se za Hakanem. „Jak je mu?“ vydechl a podíval se na Ragenhildu prosebnýma očima.

„Chtělo by to cibulovou kaši,“ odpověděla a cpala zraněnému pod hlavu kus své odtržené spodničky. „Jinak nepoznám, jestli má uvnitř všechno v pořádku. Moc ale nekrvácel...“

„Může krváčet dovnitř,“ odtušil Leif a obrátil zrak k příteli.

Oči, které už před chvílí zatlačil, se rozhlížely nad očekávání bystře.

„Dokážeš se pohnout?“ Ani nečekal odpověď.

„Mů...žu mluvit,“ zachrchlal Helgi. „Bolí to...“

„Půjdeš do kláštera,“ řekl Leif tiše a váhavě plácl Helgiho po pichlavé tváři. „Tam se uzdravíš.“

„Ulrika...“

„Zachráním ti ji, to ti slibuju. A stejně tak i tuhle,“ pohodil hlavou směrem ke sluji.

„Kaa... Kaherdinova... sestra,“ vyrazil ze sebe Helgi.

„Vzpomínáš, vy... vyprávěl nám... o ní.“ Zraněný se rozkašlal a pokusil se nadzvednout na loktech. Ragenhildiny ruce jej jemně zatlačily zpět.

„Vzpomínám,“ přikývl Leif. „Zkusíme jí pomoci, a pak se hned pustíme přes Mumhan k západnímu pobřeží.“

„Za...bijí ji dřív, než vám padne do...rrrr...“

„Do rukou?“ Leif pokrčil rameny. „Nemáme tolik času, abychom je vyhladověli.“

Helgi přes svoje zranění zavrátil útrpně oči. „Ty nikdy nebudeš... králem v Danemarku, protože... neumíš přemýšlet!“

Leif se ohlédl ha sluji, kde se dva vykladači, překvapení tím, že vikingové neútočí, skryli za svými štíty.

Netrpělivě přešlápl. „Musím už jít.“

„Taakasgravaa...“,“ zablábolil Helgi.

„Cože?“ Leif doslova nadskočil. Zaklínadlo! „Takkasgravakak?“ zeptal se ještě pro jistotu.

Helgi už neměl sílu ani přikývnout. Jen přivřel na okamžik oči.

Leif vyskočil, udělal dva kroky ke sluji, a zase se vrátil. „Svlékni si tu spodničku úplně, děvče,“ obrátil se na zardívající se Ragenhildu. „Potřebujeme kus bílé látky.“

Helgi o tom ani nevěděl, když namáčeli brk z kormorána do kaluže jeho krve.

* * *

„Píšeš to správně?“ ptal se Leif už potřetí.

Kaherdin jen kýval, s jazykem vyplazeným ven. Nebál se, že by udělal chybu. Znal irské i latinské písmo velmi dobře.

Rudý inkoust rychle schnul, a až na malé šmouhy, které zůstaly červené, celý nápis zčernal.

„Hotovo?“ sykl Leif a smotal nápis se zaklínadlem. „Podmínka byla splněna, napsal to Kaherdin, až do nynějšíka držitel zaklínadla. Teď jde o to, aby byla jeho sestra první, kdo to přečte...“

„Vy jste to přečetli,“ zarazil se Kaherdin a vylekaně se pokusil vytrhnout plátno z Leifových rukou.

Viking jej jemně odstrčil a v klidu zavrtěl hlavou. „Právě proto jsem chtěl, abys to napsal irským písmem, Zrúdo. Přečíst si to může jen ona, nebo některý z těch zabijáků.“

Armin si celou dobu stoupal na špičky, aby zahlédl, co vikingové kutí kolem zraněného. Zhlédl mezi nimi i Ragenhildu a jindy by jej určitě vzrušily její vlasy, připomínající zralé obilí. Dnes si jich ani nevšiml.

Konečně skončili a pohnuli se ke sluji. Arletu bylo ještě pořád slyšet, ale Armin tušil, že už to nebude trvat dlouho. Před chvílí zaslechl hekání štítonošů, když rozevírali hrudní koš mrtvého plaza. Docela jistě neudrží žebra od sebe příliš dlouho. Arleta je už určitě uprostřed, ostré konce dračích žeber ji tlačí do břicha a pomalu už nemůže dýchat... Zprudka se nadechl, aby se sám nezakl tou představou. Ani ji při tom neuvidí... Nalehne na meč, nebo jej Seveřané probodnou... Nebo...

Vždycky se snažil být v poselstvu, jež každý rok na podzim přijíždělo do Killhamianhu s dary pro vyvolenou loonoiskou princeznu. Když ještě byla malá, těšila se, kdy zase přijedou. Jak brala rozum a doslechla se od služebných, co po ní muži ve stříbřité zbroji jednou budou chtít, už jen pobledle sedala vedle matky a zavírala oči, aby nemusela ukazovat slzy... Pokaždé se snažil prosvítit očima lehké, splývavé šaty, halící její tělo do neforemných záhybů. Toužil po chvíli, kdy pro ni přijede, aby se navždy rozloučila s Killhamianhem, po okamžiku, kdy spatří v jejích očích bolest. Zdávalo se mu o tom vždy několik nocí po podzimní návštěvě. A teď...

TACCASJPAUACCAC

Náhle se rozhodl. O krok ustoupil a vytáhl z pochvy loveckou dýku. Byli před slují jenom dva. Málo na to, aby vikinky odrazili, ale dost na to, aby Ritiger stačil dokončit to, co začal.

Muž vedle něj zahlédl záblesk ostří příliš pozdě. Vykřikl by, kdyby mu drátěná rukavice, pošíťá měňavými kousky hadí kůže, nezacpala ústa a nezdusila výkřik v jeho hrdle. Armin protočil dýkou v ráně a ještě jednou zabořil ocel do zad nešťastníka. Pak poodstoupil a vyzývavě se usmál. Popošel několik kroků vstříc vikinkům, odhodil zbraň a sklonil hlavu. „Jsem rád, že jsem mohl pomoci králům moře,“ pronesl tiše, aby ve sluji nezaslechli jeho hlas. „Zachraňte ji, ještě je čas...“ Ukročil stranou a nechal projít Leifa a Kaherdina kolem sebe. Potomci králů Danemarku a Loonoi se přikradli ze strany k otvoru sluje a opatrně nahlédli dovnitř. Nejvyšší čas, blesklo oběma hlavou.

Arletino nahé tělo se chvělo mezi hroty dračích žeber, oddálenými od sebe jen díky síle štítonošů vzpírajících se a zavěšených v provazech. Byli nuceni neustále odšlapovat, jak je síla starých kostí přitahovala k sobě.

Leif na Kaherdina zapomněl. Viděl jen tu dívku v šeru sluje. Chvěla se jako větvička obalená námrazou. Bez dechu se díval na vypjaté tělo Sněhurky se zlatavým nádechem vlasů, jenž se v příšeří sluje ztrácel a vypadal jako aura kolem její hlavy.

Někde tam uvnitř měl být ještě Ritiger, ale ten se zatím jeho očím skrýval. Dal znamení Kaherdinovi a vycouval, aby jej nemohli ze sluje zahlédnout. Vypadalo to beznadějně. Kdyby se pokusil se svými vikinky zaútočit, budou mít vykladači spoustu času dokončit opravu. Jediná naděje spočívala v tom starém, keltském zaklínadle... Přemýšlel, jak ji upozornit. Ona musí být první, kdo si všimne nápisu na plátně.

„Vždycky na mě píस्कávala do okna,“ ozval se Kaherdin, jako by četl jeho myšlenky. „Dětskou rybářskou písníčku.“

Leif kývl: „Zkus to.“

Hrbáč se připlížil zpět ke vchodu do dračí hrobky, sešpulil ústa a pokusil se hvízdnout. Nešlo mu to, nikdy mu nešlo pískání přes jeho pokroucené rty. Vyšlo z toho jen jakési pisklavé vydechnutí.

Arletě to ale stačilo. Poznala jej. Ucítla tisíce vstávajících

pupínků po těle, jak ji těsně po sobě polilo horko a zima. Z posledních sil se vzepřela ve svých poutech a zvedla hlavu.

Kde jsi?

V osvětleném vchodu spatřila siluetu někoho, kdo Kaherdinem rozhodně být nemohl. Ani ten baculatý viking, kterého kvůli ní zabili, když se snažil krýt její útěk... Viděla jenom siluetu, a pak... Ten, jehož nikdy nespatriila živého a kdo vypadal jako její prapraděd z obrazů, najednou vběhl do sluje. Napravo od sebe vytušila Ritigerův pohyb, chtěla vykřiknout, varovat. Už nestačila.

Ale Kaherdin se za cizincem vynořil jako rys a vrhl se do cesty Ritigerovu kopí. Cizinec vyňal ze záhadří smotaný pruh plátna, rozbil jej a přiběhl s ním až k ní.

„Čti,“ zaslechla Kaherdinovo zachroptění.

Zamrkala a snažila se soustředit na ten jediný řádek. Litery jí přeskakovaly jedna přes druhou a z očí jí jen pomalu mizely slzy, rozmazávající obraz před ní. Křečovitě sevřela víčka a vytlačila poslední slané kapičky.

Jeden ze štítonošů zasténal námahou a zmateně se ohlížel po Ritigerovi. Netroufal si sám od sebe provaz pustit, ale zároveň se takto nemohl bránit, kdyby útočníci napadli i jeho...

Arleta se kousla do rtů a přelétla nápis, vlající v cizincových rukách.

„Takka...“ Začala potichu a odevzdaně, ale její tvář se rozjasnila po prvních hláskách.

„Takkasgravakkak!“

Prásk.

Vykřikla úlekem a šklubla sebou. V tom okamžiku už ale věděla, že se může smát. Kosti povolily. Všechny a na obou stranách. Dračí skelet se rozpadl jako dětská stavba z polínek u krbu.

Štítonoši už nestačili vstát. Leifův meč se dvakrát zbarvil do ruda a vzápětí se zkrřížil s čepelí Ritigerovy zbraně.

„Dračí královny vám takovou urážku neodpustí,“ zasyčel vůdce vykladačů. Leif mu ale neodpovídal. Jakoby mimochodem odrážel výpady a jeho pohled odbíhal tam, kde se ze země snažila vstát Arleta z Tristanova rodu. Zlatovláska...

Jednou za tři sta let se na světě narodí panna se zlatými vlasy, stvořená jen k lásce... Často už slyšel vypravovat tuto

upplandskou pověst, ale ještě nikdy se nesetkal s dívkou, která by opravdu měla všechno jako ze zlata. Všechno...

Ritigerovi zablýsklo v očích. Všiml si Leifových pohledů a čekal na příležitost. Oba kolem sebe kroužili jako dravci bojující o kořist. Museli se přitom vyhýbat Kaherdinovi, ležícímu v mrákotách na skalnaté půdě. Leif odrážel Ritigerovy útoky vcelku lehce, a někdy v poslední chvíli, když zůstal příliš dlouho viset pohledem na ještě stále svázané Arletě.

Sražený meč představeného hadích rytířů se svezl stranou a zavadil o ratiště kopí, trčícího z Kaherdinova ramene. Potomek Tristana zasykl bolestí a probral se z mdloby. Nechápal, kde je. Slyšel jen poděšené Arletiny výkřiky a rozběhl by se k ní třeba po čtyřech, kdyby nebylo těch dvou stínů, míhajících se před ním. Jeden z nich je... Zavřel oči, aby potlačil třesnutí v hlavě, a snažil se vzpomenout si. Leif! Přítel. A ten druhý? Kaherdin Zrůda se zamračil, když si vzpomněl na Ritigerovo jméno. Se semknutými rty si vytrhl kopí z ramene a zvedl se za hadím rytířem jako sám rohatý démon Pwcca. Leif si jej všiml pozdě.

„Chci ho!“ Poslední slovo zaniklo v bublavém zvuku, jak Ritigerovi unikl vzduch a obsah střev dírou v břiše. Kaherdin vytrhl zbraň, s vypětím všech sil doklopýtal k sestře a goferwickým mečíkem, který vykoulil z rukávu, přeřízl její pouta. Ještě se stačil usmát a svalil se opět na zem.

„Je zraněný,“ prohodil Leif nevzrušeně a vyšel ze sluje.

Helgiho právě nakládali na vůz. Kolem skoro až směšně poskakoval Armin a ze všech sil se snažil pomáhat. Leif se opovržlivě zašklebil a otočil se, když za sebou zaslechl šouravé kroky.

Ze sluje vyšla loonoiská princezna, oděná do splývavé řízy. Pravou rukou podpírala Kaherdina a levou se opírala o zkrvavené kopí. Beze slova se protáhla kolem Leifa, dovlekla zraněného bratra k vozu, na němž už ležel Helgi, a překvapeně se ohlédla po svém zachránci. „Patřil k tvé družině, pane?“

„Je víc jak můj bratr.“

Přikývla na srozuměnou, přivřela oči před sluncem a rozhlédla se po bojišti. „Já jsem zase od nynějška víc jak tvoje sestra, cizince v této zemi. Nedal jsi mi jen život, ale zahnal jsi můru,

která mne soužila od dětství... Jsem tvoje otrokyně, když budeš chtít a tvoje žena, když mnou nepohrdneš.“

Rozpačitě pokrčil rameny.

Zarazila jej jediným zvednutím brady. „Vyhrál jsi můj život, který já prohrála už v den, kdy jsem se narodila. Když tu zůstanu, tak při prvním krupobití nenapadne lůzu, ale i urozené z Bílé pevnosti nic jiného, než že je to vina té, která se vzepřela vůli dračích královen, ušatých hadů. Nechci, aby mne na setkání kamenovali. Pokud mne nechceš, prodej mne někde daleko jako otrokyni, do Asturie nebo třeba na samý konec světa. Nebo mne dej někomu, koho si vážíš, pane... Ale nemohu tady zůstat.“

„Tady?“

„V Erinu,“ přisvědčila.

Leif se sehnul nad Helgim, který nevnímal svět od chvíle, kdy spolu naposledy mluvili, a po chvilce zvedl oči k zachráněné dívce. „Boží vědí, že jsi krásná jako večerní hvězda a třesu se touhou, až tvoje tělo sevru v náručí. A to se stane, věř mi! Ale nic víc, Arleto z Tristanova rodu...“ Vzal ji kolem ramen a vzdálil se s ní pomalým krokem od ostatních. „Komu myslíš, že bych tě měl dát? Sobě ne, už znám dívku, se kterou chci žít v jedné skále a mít s ní syny a dcery...“

Přerušila ho: „Barbaři ze severu mají víc žen.“

Pobaveně se zasmál. „A tobě by se líbilo, kdybys celé noci čekala v komůrce za dřevěnou brankou, kdy budu mít chuť obejmout zase jednou tebe? Vařit pro cizí a umývat mé ženě nohy? To se nesluší pro princeznu.“

Zavrtěla hlavou. „Já musím pryč!“

„Helgi, ten zraněný, je druhý po mně. Proč myslíš, že jsme se vydali do těchto končin v takovou roční dobu? Verbež z celé Británie se schází na mumhanských útesech a prodává unesené dívky vykladačům. I tu jeho má na lodi Lars, Šťavnatá lebka. Plahočíme se sem jen kvůli ní...“

„A ti ostatní?“ zvědavě vyhrkla a hned nato zrudla pod jeho pobaveným pohledem.

„Jsi kuplířka s vlastním tělem?“

„Já chci odtud, i kdyby to mělo být k mouřenínům do jižních zemí,“ odsekla. „Co ti ostatní?“

„Kleštěnci,“ sykl co nejtišeji Leif. „Jsou tady se mnou, aby se pomstili. Přítomnost dívky, jako jsi ty, jim bude drásat duši, nic víc... Ledaže...“ Zamyslel se a spokojeně se usmál. „Mohu ti pomoci.“

Přelétl pohledem po živých a ukázal na Armina, bezcílně bloumajícího kolem skalek po obvodu plošinky. „Vidíš ho, panno? Je z hadích rytířů, ale pomohl nám dostat se nepozorovaně ke sluji.“

„Ten?“ zděsila se. „Svým otrokyním vypaluje na záda a na břicho obrazy rozžhaveným železem... A bodl toho vikinga na povoze.“

„Helgiho?“

Přikývla. „Toho, co umírá...“

Na víc se Leif neptal. Neměl důvod jí nevěřit. Zamířil k muži ve stříbřité zbroji a zastavil se až těsně před ním. „Jaké je tvé jméno?“

Hadí rytíř se mírně uklonil a sňal z hlavy přilbu. „Armin,“ představil se a prsty si sčísl pramen vlasů z čela. „Kdysi jsem patřil ke klanu O'Cashelů, ještě než jsem se zaslíbil dračím královnám.“

„Ta zlatovlasá dívka mi řekla, že jsi to byl ty, kdo bodl mého přítele...“

„V bitvě se nedívám, kdo je čí přítel, a ty to jistě taky neděláš.“

Leif netrpělivě zavrtěl hlavou. „Jeho někdo bodl zezadu zákeřně a dlouho před bitkou!“

„Nedělám takové věci!“

„Něco mě škrábe na mozku a radí mi, abych ti nevěřil...“

Armin už nestačil odpovědět.

„Je to on,“ ozvalo se od hromady zraněných. Vykladač vůle ušatých hadů, jemuž prchající dav přerazil nohu, nyní promluvil. „Je to on, zabil ho. Stejně jako toho, se kterým stál na stráži před slují!“

Kdo nedokáže rozpoznat cinknutí čepele v pochvě uprostřed halekání vítězů a sténání raněných, nedožije se mnoha bojů. Leif uskočil právě v poslední chvíli, aby jej smrt v podobě Arminovy dýky minula jen o vlasek.

„Řekl sis o to,“ zachrptěl Leif jako rozrušený divočák a jediným vodorovným sekem odťal Arminovu dlaň i se zbraní.

„Obvažte mu to,“ štěkl, zsinalý vztekem, a kopl do hroutícího

se těla. „Ještě nikdy jsem to na svých lodích nedovolil, ale tentokrát udělám výjimku. Dnes večer mu vřežem orla do zad!“

* * *

Slunce se ještě ani nedotklo západního obzoru, když začali usínat první. Poslední dvě noci byly dlouhé a dnešní den nikomu síly nepřidal. Leif procházel mezi dřímajícími muži a v duchu doufal, že se nemusí bát přepadení. Kaherdin a Arleta jej v tom směru uklidňovali.

Hlavní sídlo rytířského bratrstva vykladačů mělo být v sousedství jeskyní ušatých hadů a ty byly daleko na západě. V končinách kolem Bílé pevnosti, sídelního města mumhanského krále, od něhož nebyli příliš daleko, se žlutočerné pláště objevovaly málokdy. S Ritigerem přijelo jen osm mužů, natolik si byli vykladači jisti strachem sedláků i šlechty... Než někoho vůbec napadne, že se Ritiger nevrátí, může uplynout i třicet dnů...

Bylo krásné, slunečné odpoledne, ale ostré podzimní slunce vyvolávalo ospalost. Leif nechal rozdělat ve sluji oheň, chráněný před zvědavými očima pastevců, a sám pomohl nanosit zásobu dřeva z olšových hájů, táhnoucích se podél vnitrozemského úbočí pobřežních skal. Pak se vrátil k Hakanovi, zapřáhávajícímu se do povozu.

„Chcete s sebou ještě někoho?“ zeptal se a podvědomě se obrátil na Ragenhildu, jako kdyby vytušil, kdo začíná mít ve dvojici hlavní slovo.

„Každý by si nás všiml,“ namítl Hakan Básník. „Převlékneme se do šatů mrtvých sedláků a z našich věcí uděláme vak Helgimu pod hlavu.“

Vedle Leifa se objevila Arleta a přitiskla se zády na jeho hrud'. „Klášter Ros Láir je nedaleko,“ řekla. „Dorazíte tam ještě před setměním a ani se nemusíte ptát na cestu. Uvidíte jej hned, jak se dostanete z olšových hájů. Jsou to dvě okrouhlé věže, ještě po Piktech, spojené vysokou, zubatou hradbou.“

„Co jim máme říct?“ Hakana teprve nyní napadlo, že neumí ani slovo irsky, a spoléhat se jen na Ragenhildu se mu moc nechtělo. Možná ji ani do mužského kláštera nepustí...

„Řekněte jim všechno,“ usmála se povzbudivě Arleta. „Ušatí hadi se do křesťanství nehodí, a už vůbec ne uctívání té kostry ve sluji... Budou jen rádi, že to tak dopadlo.“

Hakan se zapěl v popruzích a pohnul s povozem.

„Až bude Helgi schopen cesty, vyražte za námi k západním útesům,“ zavolal Leif za odjíždějícími. „Kdyby už bylo po všem, necháme vám tam zprávu... Ragenhildu vemte s sebou. Sami a bez zboží byste tam byli nejspíš nápadní!“

Hakan s Ragenhildou zmizeli za ohbím stezky a Leif se svalil do trávy. Sám už cítil obrovskou únavu, která mu ochromovala krk a nutila sklánět hlavu do klína.

„Hlídky?“ vytrhl se znenadání z dřímoty a rozhlédl se kolem.

„Vlčí čich a oko krahujce,“ odpověděl muž na hlídce starobylým rčením a potichu se zasmál. „Vydržím do večera, Leife Olafsone, ale pak mě bude muset někdo vystřídat.“

Leif mátožně pokýval hlavou a už se zase poddával únavě.

Ani netušil, jak dlouho spal. Dlouho se rozhlížel kolem sebe a posléze se přinutil vstát. Zkontroloval Arminova pouta a obešel raněné a pošlapané sedláky. Nechtěl s nimi nic dělat. Až odtud se svými muži zmizí, pak budou moci odejít i oni. Drcl do Sigvalda s Ogmundem, poslal je k pastvinám pro maso a zbytek mužů nechal spát. Ještě jednou se rozhlédl ospalým zrakem kolem sebe, zhluboka a přerývaně se nadechl a opět si lehl do trávy. Víčka se mu zachvěla pod dotykem podzimního slunce a ve svalech ucítil příjemnou únavu, rozlévající se celým tělem. Znovu přicházel spánek. Před očima se mu mihla Helgiho zmučená tvář, Malvíny rozmočené prsty, rozšklebený obličej Larse, norského krále... Jeden za druhým, jak je poznal. Mordredův zažloutlý úsměv, bílý plnovous Karla Franského a oči... Odněkud z dálky, z hranice mezi snem a bytím, připluly Eponiny oči. Stiskl víčka, jak nejsilněji mohl, aby její tvář zase nezmizela, a cosi zašeptal. Ani o tom nevěděl.

„Rezovlásko...“

Netušil, že ty ruce, které berou jeho hlavu do dlaní, nepatří té, jejíž tvář přicházela ze sna. Tetelil se vůní dívčího těla a chvěl se pod dotyky rtů, vynořujících se ze tmy. Zapomněl na všechno, co se kdy stalo, a přestal přemýšlet, co bude dál. Na okamžik procítl

a nakrčil obočí pod záplavou zářivě žlutých vlasů. Sen zmizel jako pára ve větru.

„Kdo...?“

V očích měla všechno, co může chtít muž od ženy.

„Ty jsi Arleta,“ ospale zablábolil a zvedl se na loktech.

„Zdalo se ti o jiné.“ Neptala se. Věděla to.

Posadil se a vztáhl ruku k jejímu čelu. Na okamžik jako by zaváhal, a pak jí zabořil prsty do rozpuštěných vlasů „Ty nechceš být otrokyní,“ řekl rozvláčně a tiše. „Chceš víc...“

Mlčky přikývla.

„Proč?“

„Až...“ zajíkla se a hlasitě polkla. „Až přijedeme na Killhamianh, tak pochopíš. Pojedu s tebou...“

„S kýmkoli,“ připomněl její žadonění.

Zavrtěla hlavou. „To bylo ze strachu...“

Chvilí jí hleděl do modrých očí, v nichž umíraly jiskřičky jako létavice na srpnové obloze. Odpovídala mlčky a rozdychtěnýma očima, dokud si zase beze slova nelehl a nepoložil hlavu do jejího klína.

„Chci spát...“

Ztuhla jako socha, jako skály kolem, vypínající se milióny let nad dotírajícím mořem. Nerozhlížela se, jako by jí byla vzácná každá chvilka, kdy se mohla dívat na jeho sluncem osmahnutou tvář a s šibalským úsměvem foukat do rozházených, rudohnědých vlasů.

Nikdo, ani ona, si nevšiml Kaherdina. Vrhla k ní ukřivdně, vzteklé pohledy a mumlal si cosi na půl úst. Celý život miloval svou sestru a nenáviděl vykladače. Ještě před chvílí byl šťastný, jak to dopadlo. Nyní se opíral zády o skálu, v rameni mu cukalo bolestí a z očí vytlačoval slzy. Báł se sám sebe. Cítil, jak se v něm cosi mění. Ani netušil, co by to mohlo být. Každý den, měsíc, rok žil jen pro ni. Kvůli jejímu nadšení a obdivu se poprvé vrhl z killhamianských hradeb dolů ve svém plášti, sešitém podle tvaru dračích křídel. Jedině on a ten baculatý viking pro ni prolili krev...

V ráně zacukalo a Kaherdin se zhroutil bolestí. Cítil, jak se mu obsah žaludku stěhuje do krku, a sotva se stačil převalit na

břicho. Dávil a zdálo se mu, jako by se skály okolo roztáčely ve stále rychlejším a děsivějším rytmu. Jako by tančily při písťalách pastýřů... Melodie se ztrácela, kdykoli se dole na pobřeží s hukotem roztříštila vlna o skály. Přicházela z vnitrozemí spolu s vánkem, přinášejícím vůni sena a hub. Kaherdinovi připadala známá. Vykašlával hořkou pachut' z úst a snažil se zachytit útržky tiché hudby.

Chvalme Boha, vzpomněl si na první slova písně, než ztratil vědomí, a usnul opřený zády o prochladlou skálu.

V CHRÁMECH BOŽÍCH STVŮRY NEVLÁDNOU

Ros Láir. Možná jenom ten křesťanský bůh ví, co ta slova znamenají. Prý Tábor růží... Tady...

Celé dny vidím jen kamennou klenbu své cely. Kdybych mohl vstát, chodil bych. Dva kroky sem, dva kroky tam. Nemůžu. Nemůžu se dokonce ani pohnout. Jenom ležím a každý kámen ve stropě znám nazpaměť. I jména jsem jim dal. Dívčí, abych si s nimi nemusel vyprávět o tom, jak se sbírá ruda na Eiderských bažinách. Jak se taví, jak se ocel vytahuje do dlouhého, bílého

jazyku. Opatrně, aby nejiskřila... Jak se kalí ve vodě a oleji a jak se potom brousí. A zabíjí... Nechci si o tom povídat.

Ten špičatý kámen se zeleným povlakem je Rixa. Bývalo to nejkrásnější stvoření ve vesnici a její oči měly zrovna takovou barvu. Vedle je Ivaina, mívala bradavičku nad pupkem a nikdy mě nepustila ke slovu. Všem jim vyprávím o Ulrice. Mlčí a poslouchají. Někdy v noci, když dohoří svíčka na prkénku vedle lůžka, se mi zdá, že si šuškájí mezi sebou. O mně a o ní. O tom, že může být pozdě, až konečně vstanu, a ještě později, až se posadím do sedla.

Celé dny mluvím a poslouchám se. Ještě taky můžu mlčet a dívat se na stěnu před sebe, kde visí těžký, stříbrný kříž. Jestli je takový v každé cele Ros Láiru, pak to musí být ten nejbohatší klášter, o jakém jsem se kdy doslechl. Na kříži visí stříbrný, zčernalý Kristus. Vypadá, jako by byl mrtvý. Hlava mu leží na levém rameni, a kdyby to bylo doopravdy, divil bych se, že mu z úst netečou sliny. Dívám se na něj každý den. I kdybych nechtěl. Nepohnu s hlavou, abych necítil šílenou bolest v zádech. Připadám si při tom trochu jako on. Uprostřed těla má hřeb. Myslel jsem, že je to oštěp s ulomeným ratištěm, ale když jsem se zeptal, řekli mi, že je to hřeb... I mě ještě teď pálí útroby od dýky. Ocel jako ocel.

Každý den pětkrát přijde mnich v hnědém hábitu, krmí mě a pomůže mi se vymočít. Taky mě přebalují jako malé dítě. Mě, muže, který byl dvakrát u toho, když dánské drakkary srážely norské krále na kolena.

Ros Láir...

Připadám si jako trosečník na ostrově. Ragenhilda a Hakan museli zůstat venku na nádvoří. Jen ona může někdy přijít... Čekají na mě, co jim zbývá? Všímám si jich už od Bornemia. Hltají se očima jako vyhladovělí psi. On si hraje na ochránce její cti, a nejspíš jí nikdy nedokáže říct to, co se stejně jednou dozví... Mají to lehčí. Jsou spolu.

Zase slyším na schodech za dveřmi kroky. Za chvíli se ozve příšerné zavržení pantů, jako by v celém klášteře nebyl kus mastné kůže na promazání. Víc o těch dvířkách nevím, otočit se budu moci až za pár dní. Jestli ještě někdy...

* * *

„Přicházím s jídlem, synu,“ promluvil mimo dosah Helgiho pohledu stařecký, roztřesený hlas.

„Chleba a vodu,“ utrousil viking a zavrátil oči.

Mnichovy nohy zašouraly po podlaze a vedle lůžka se objevila vychrtlá postava v poloztrouchnivělém rouchu.

„Z tvých slov jsem vycítil roztrpčení, synu,“ vysoukal ze sebe mnich a pohledem vyhaslých očí zůstal viset na stěně nad Helgiho hlavou. „Chléb nám poslal Pán a voda je na světě od druhého dne stvoření. Není nic lepšího...“

Helgi by se jindy vysmál každému, kdo by mu řekl něco podobného. Ted' však mlčel. Mnich vycítil napětí a mlčky se sehnul, aby položil džbán s vodou a tři chlebové placky na prkénko vedle vyhořelého svícnu.

„Obíral jsi někdy srnčí kost, mnichu?“ promluvil Helgi do nastalého ticha, dáváje si pozor, aby slepec nevycítil v jeho hlase jakýkoliv náznak posměchu. „Nebo pil jsi někdy pivo?“ vyhrkl ještě dřív, než stačil stařec odpovědět na první otázku.

„Nejsem opat, abych dodatečně vymýšlel svoje přednosti,“ tajuplně se uchechtla vrásčitá tvář pod kutnou. „Jsem jen laik, bratr Jasper, kterého vykoupili od Saracénů...“

„Byl jsi v otroctví?“ ožil viking, vděčný za každé téma k rozhovoru.

„Čtyřicet let,“ vážně přikývl bratr Jasper, nahmatal stoličku a přisunul si ji blíž k lůžku. „Od malička jsem pracoval v Toledu u kováře. Šlapal jsem měchy od kuropění do večerní modlitby. V kovárně mistra Arrahmana...“

„Zbraně?“

Mnich přikývl.

„Meče?“

„Ty nejlepší...“

„Nechci o nich slyšet.“

„Chápu,“ přikývl stařec. „Jen jsem chtěl říct, že jsem nikdy neměl moc možností vybírat si v jídle, ale přesto...“

„Co?“

„Ta tvá zvěřina a pivo mi v té době připadaly stejné jako tobě dnes chleba s vodou.“

Helgi se pokusil přetočit na bok a vzápětí zasyčel bolestí.

„Proč se tak hloupě chvástáš? Kdo bude krmit otroka kančí kýtou?“

Bratr Jasper zašmátral rukou po pokrývce, až našel Helgiho prsty a stiskl je. „Abych mohl pracovat v kovárně, musel jsem mít hodně síly, vikingu. A síla je v mase. Kovář Arrahman to věděl. Kdyby mne cpal jen chlebem a vodou, mohl si začít ukládat stříbrňáky na nového otroka...“

„Bylo ti líp než tady,“ prohodil Helgi, ale čekal nesouhlas.

Nezklamal se. Stařec sebou trhl a rozhodně zavrtěl hlavou. „Čtyřicet let jsem se musel dívat do výhně a jiskry mi pomalu vypalovaly zrak, často jsem večer nevěděl, jestli je venku už tma nebo si jen nemohu zvyknout na sluneční světlo.“ Bratr Jasper se odmlčel a zamyšleně se usmál. „Jsi u nás už sedmý den...“

„Alespoň padesátý,“ vyhrkl Helgi a zatápal rukou po chlebové placce. Už teď měl ústa plná slin v očekávání nakyslé chuti překvašeného, připáleného těsta.

„Jsi netrpělivý,“ přikývl stařec s pochopením. „Rána se ti ale pomalu zaceluje, a přitom byla nejnebezpečnější ze všech, jaké jsi kdy utržil.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Omývali jsme tě hned první den, kdy tě přivezli. Nebyl jsi při vědomí,“ vysvětlil bratr Jasper. „Myslíš, že se ty jizvy daly přehlédnout?“

Od slepce ta slova vyzněla směšně a Helgi se pobaveně zašklebil.

„Možná si to uvědomuješ, možná ne, vikingu,“ pokračoval mnich, „ale za uzdravení vděčíš Bohu, našemu Bohu,“ dodal rychle. „A stejně tak jeho synu Ježíši Kristu...“

„Nevšiml jsem si ani jednoho,“ pokusil se Helgi zažertovat. „Ale možná mne ošetřovali ve chvílích, kdy jsem nebyl při sobě.“

„Víš dobře, jak to myslím,“ rozčertil se mnich, vyskočil z lůžka, ale hned se zase uklidněně posadil. „Jestli ti to musím vysvětlovat, tak jako každému jinému barbarovi, pak tedy nebýt víry Kristovy, nestál by v těchto místech klášter mnišských bratří a nebyl by ani nikdo, kdo by ošetřil tvé zranění...“

„Za ošetřování nezůstanu nic dlužen,“ vyhrkl Helgi popuzeně.

„Mám zlato, a pokud hrozí klášteru nebezpečí, není sice naše družina příliš početná, ale na hradbách vás ubráníme dost dlouho na to, aby stačila dorazit pomoc z vnitrozemí.“

„Ani nevíš, jak blízko jsi pravdě,“ zašeptal mnich. „Ale nebezpečí nepřichází od moře, jak jsme si zvykli v minulých letech. Ostatně, vikingským lodím se pravidelně vyplácíme. Hrozba pro náš klášter přichází odjinud.“

„Váš král na vás zanevřel?“

Bratr Jasper zavrtěl hlavou. „Hrozba pochází od těch, kteří tě zranili. Od vykladačů vůle ušatých hadů,“ dodal pomalu a s důrazem na každou slabiku.

Helgi se přidušeně zasmál: „Snad nechtějí mezi ty dívky a panny, které svázejí z okolí několika set mil, zamíchat i mnichy?“

Slepec se otřepal. „To by nebyla věc, o níž bych s tebou mluvil, vikingu. Každý z nás by to přijal jako důkaz milosti Boží, že může dokázat svoji ochotu k mučednictví a tím si vysloužit posmrtný život v blaženosti...“

„Takže?“ přerušil jej střízlivě Helgi.

„Když tě přivázeli, viděl jsi, jak vypadá klášter? Nebo jsi byl celou dobu v bezvědomí?“

Helgi se zakabonil. „Dvě věže?“

Mnich přikývl.

„Dole mnohem širší než nahoře?“

Nyní stařec rozpačitě pokrčil rameny: „Tohle nevím, na půdu Erinu jsem vstoupil už jako slepý, ale... snad ano.“

Viking spokojeně mlaskl. Obraz se mu začínal vybavovat. „Obě věže jsou spojené vysokou hradbou s obrovským cimbuřím...“

Mnich přikývl: „Ty věže jsou pozůstatkem po piktských kmenech, než se stáhly na sever. Byl tady kdysi mužský klášter s nejtvrdší řeholí na západ od Monte Cassina, až se sestra mumhanského krále, Birgit, jejíž jméno budiž pochváleno do skonání věků, rozhodla založit ve své zemi řád Nevěst Kristových...“

„Jeptišky?“

Stařec přikývl. „Jedna věž Ros Láiru patří nám a v druhé sídlí

tyto panny, jejichž jedinou touhou je chválit Boha...”

„...a prát vám prádlo.“ Helgi se zakuckal smíchy a vyprskl.

„Taková řehole je už víc k obrazu mému!“

„Mniši se s Nevěstami Kristovými nestýkají, a ani se s nimi nevidí. Jen opat, když je to nutné, přichází k mříži, oddělující nádvoří obou věží, a projednává zásoby a obranu se sestrou abatyší, požehnanou Birgit...”

„Vykladačům jde o jeptišky?“ přerušil viking starcovo květnaté souvětí a ani nečekal na odpověď. „Kolik jich je?“

„Nevím,“ pokrčil bratr Jasper rameny. „Z hradeb naši bratři spatřili jen několik hloučků na koních...”

„Myslím, kolik je těch dívek?“

„Dvacet, ale těch nejkrásnějších a nejvznešenějších. Stává se dobrým zvykem, že šlechtické dcery získávají výchovu v klášteře královny sestry.“

„Pošlete pro pomoc k jejich otcům.“

„Ještě nikdo neprošel, vikingu. Jsme obklíčeni.“

„A po mně chcete co?“ vztekle, proti své vůli, vykřikl Helgi. „Nemohu se skoro hýbat...”

„Opat mne pověřil, abych ti přednesl návrh, vikingu. Chceme, abys tady zůstal. Tah draků bude trvat do jara a po celou tu dobu budou táhnout karavany s dívčím masem k západnímu pobřeží. Po ten čas nebudou sestry v sousední věži v bezpečí... Ty jsi válečník od malička. Dozajista dokážeš vymyslet lsi, na jaké bychom my nikdy nepřišli. Dokážeš bojovat! I mezi námi jsou bratři, kteří se nerozpakují vzít do ruky meč, když jim dá opat rozhřešení, ale je to spíš dobytek, který před tím, než použije své rohy, padne pod širočinou řezníka.“

„Jsem vám vděčný za život, mnichu,“ pokývl Helgi hlavou, „ale hned, jak se uzdravím, potáhnu právě tam, kde spadají mumhanské útesy z výšky tisíce stop do moře. Dívka, jež se jednou stane matkou mých dětí, je na palubě lodi, která míří právě tam, a já nemám mnoho času.“

„Bojím se, že bude pozdě,“ ztišil bratr Jasper svůj hlas. „Nejsi ještě zdrav, a než se tak stane, dá-li Bůh, ještě tě nejednou zachvátí horečka a mrákoty... Bojím se, že se můžeš za její duši už jen modlit.“

Helgi pobledl a sevřel v pěsti slepcovu dlaň, až nebožák vykvikl bolestí. „Něco podobného jsi řekl naposled, kutno! Nebo, s pomocí Odina, jediného boha, který za něco stojí, nezůstane z téhle poloviny kláštera kámen na kameni!“

„Každý den budeš mít maso a nikdo tě nebude nutit chodit na bohoslužby,“ zkusil ještě stařík, ale bezúspěšně.

„Až zachráním Ulriku, slibuji, že vám přijedu pomoci a zůstanu třeba až do jara,“ pronesl Helgi hlasem, který neměl daleko k pokoře. „Ona pro mě znamená mnohem víc než všechny nejkrásnější a sebeurozenější panny v Ros Láiru... Byl jsem jednou při vydrancování ženského kláštera pár mil od Tours ve Francích,“ pokračoval zamyšleně. „Kdybys byl mužem jako já, jak by se ti líbilo, když dívčí rty pod tebou melou do omrzení pár latinských slovíček?“

„Vzali jste si je násilím?!“ vykřikl bratr Jasper a pokřičoval se.

„Vzali,“ přiznal Helgi, „ale už bych to neudělal. Vaše víra bere ženám to, co je činí něčím vznešenějším, než jsou všichni bohové, chrámy i zpěněné hřebínky vln na pobřežních skalách...“

„Jménem opata tohoto kláštera se dovolávám tvé vděčnosti!“ Mnichův hlas se třásl a poslední slovo stařec už jen zasípал.

„Pokud zaútočí v době, kdy tu ještě budu, postavím se na hradby nebo k bráně a budu vás bránit, že i Finn z vašich prastarých ság by bledl obdivem. V opačném případě...“

„Ty musíš zůstat!“

„Ani kdybych dopadl jako Hakan,“ vykřikl Helgi. „Ani tehdy! Nepatřím k lidem, kteří chtějí ztratit život čekáním na jiný. To mohou dělat jen hlupáci...“

„I Vikingové přece věří na Valhallu a...“

Helgi zvedl ruku, aby starce utišil, ale neuvědomil si, že mnich jeho gesto nemůže vidět. „To jsou báje, starče! Někdo jim věří, někdo ne, ale nikdo si kvůli Valhalle nepromodlí opravdový život. Konečně, s Odinem ke stolům může zasednout jenom ten, kdo svůj život nepromrhal! Jen ten, kdo dokázal bojovat, pít, jíst, milovat! Ti ostatní by ani neměli při kančím o čem vyprávět...“

„Musíš zůstat,“ zašeptal stařec zlomeně.

„Už jsem řekl!“

„Ani kdybys dopadl jako Hakan...“ Bratr Jasper vzpomněl na Helgiho slova a oživeně zvedl hlavu. „Co se tomu mladíkovi stalo?“

Helgi si nevšíml úlisného tónu v jeho hlase. Položil ruku zpět na peřinu z kachního peří a utrl z chlebové placky malé sousto.

„Dopadl nejhůř, jak může muž dopadnout. Spolu s celou posádkou drakkaru jeho otce byl zajat Nory. Mučili je dva dny...“

„Vikingové se rádi chlubí jizvami –“

„Takovouhle se nechvástá nikdo,“ nenechal Helgi mnicha domluvit. „Není už mužem se vším všudy.“

„Rozumím,“ hlesl bratr Jasper tiše a v tváři se mu rozhostil klidný výraz.

Oba se odmlčeli a mnich se zvedl. Zatápal rukama před sebou, ale směr ke dveřím našel vcelku najisto. „On by možná zůstal,“ řekl polohlasně a nečekal na odpověď. Spěchal za opatem. Koneckonců, ten mladík, který spolu s tím saským děvčetem živoří pod plátěným přístřeškem na nádvoří, by snad také dokázal zorganizovat obranu Ros Láiru, kdyby bylo nejhůř. A měl by možnost vstoupit do ženského traktu kláštera... Bratr laik Jasper si vzpomněl na dobu, kdy žil nedaleko honosných paláců kalifova toledského serailu. I tam mohli vstupovat jen kleštěnci...

* * *

Začátek října se přihlásil studenými nocemi.

Neodvažovali se rozdělovat oheň jinde než pod ochranou stromů, ale i tak byly plameny, probleskující sítinou větví z osikových hájů, zbavených severozápadním větrem zbytků zežloutlého listí, vidět dost daleko.

Šli pěšky a nemohli postupovat příliš rychle. Ve vylidněných vesnicích nenašli jediného koně či osla a těch pár vozů, co tu zůstalo, prchající obyvatelé zničili, aby nepadly do rukou nepřátelům.

Jakým?

Nevěděli. Možná přirazili u břehů Norové nebo Dánové. Možná nějaký jiný národ vyrazil na moře v galérách přecpaných vojáky, aby se vylodil u břehů zeleného ostrova.

Leif kráčel vpředu s rukou na jílci zbraně, kdyby se snad za nejbližším ohbím vynořil někdo, kdo by jim chtěl bránit v další cestě. Vedle něj se mu snažila stačit Arleta ve svých střevíčkách, na nichž už po prvním dni bylo znát, že se co nejdříve rozpadnou. Každých pět kroků zaostávala, a pak Leifa dobíhala, zadýchaná, vyčerpaná, dávající mu neustále najevo štěstí, že může být blízko něj.

„Miluju tě,“ šeptala do podzimního, studeného větru dvě slova, jako tajemné zaklínadlo, jemuž se nemůže ubránit ani on, který se tolik podobá...

„Já tebe ne,“ sveřepě jí odpovídal.

Neslyšela. Nechtěla slyšet. Už když bylo malá, vídávala tamtoho jinýma očima než matka nebo služebné. Vlastně ani Kaherdin, s nímž od té doby, co zjistila, že žije na Killhamianhu a že je její bratr, trávila nejvíc času, se nikdy ani neohlédl po tom, jemuž patřily její oči... Jako dítě doufala, že je to její otec, kterého nikdy nepoznala, ale s léty se měnil v cosi jiného. Z šatiček a vlněných punčocháčů dávno vyrostla, a když do ložnice vstupovala tma a chůva odešla dřímat do vedlejšího pokoje, dívala se na něj a snila, jak vystupuje z obrazu a kývá jí. Vždycky se usmíval jen na ni...

V duchu se sama sobě zasmála. Jak je to dlouho, kdy konečně pochopila, že ten, kdo se na ni dívá ze stěny její ložnice, nikdy neobživne a nepodá jí ruku? Tehdy jej ve vzteku bodla nožikem na porcování ovoce a potom tajně v noci vyhlazovala pečetním voskem protržené plátno...

* * *

Druhý den už musela jít vedle nosítek s Kaherdinem. Jeho rameno se zanítilo, zmítala jím horečka a skřet upadal do mráкотných stavů. Blouznil.

Trhala sebou, kdykoli vykřikoval její jméno, a doufala, že nikdo z Leifovy družiny nerozumí ani slovo cornwalštině, kterou se dodnes mluvilo už jen na hradě potomků loonoiských králů. Rudla studem, když blekotal sloky dávných básníků a místo jmen polozapomenutých a nepřiliš cudných krásků dosazoval to její. Jen párkrát se letmo dotkla hřbetem ruky jeho čela a pokaždé

ucukla, jako by se spálila. Žhnul...

„Kdo jsou ti jezdci?“ Leif couvl zpět do hlohového houští, ale nepustil skupinku mužů na chlupatých irských koních z očí. Proti zapadajícímu slunci vypadali jen jako siluety, vystřižené z černé látky.

„Mohou to být ti, před kterými utekli lidé z vesnic,“ ozval se za ním Ogmund, který v nepřítomnosti Helgiho pomalu přejímal roli Leifova pobočníka. Dřív ho dělal jarlu Hakanovi a muži z družiny na něj byli zvyklí. „Nájezdníci,“ dodal po chvíli.

Leif nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Než by se jejich lodě dostaly k břehům Irska, dávno by je rozprášily naše a norské drakkary...“ Obrátil se k Arletě, která z něj nespustila oči, a přivolał ji gestem ruky. „Podívej,“ ukázal před sebe a trochu uhnul stranou, aby měla lepší výhled. „Vikingové to nejsou a není to ani mumhanská jízda, to by vesničané neutekli. Kdo myslíš...“

V očích jí probleskl strach, ale nahlas neřekla nic.

„Mohl nějaký král ze severu napadnout Mumhan?“

„Na sever odtud, jen pár mil, je hranice království Laighean a území klanu O'Sraigeů.“

„Mohou to být jejich vojáci?“

Zavrtěla hlavou. Chtěla říct, co si o tom myslí, ale bála se ta slova vypustit přes rty, aby to tím spíš nepřivolala. „A dál na sever?“

„Meath a západně od něj Connacht, země šílené královny Medb –“ Zmlkla uprostřed věty a ukázala před sebe. „Blíží se k nám, Leife. Sám vidíš, že to nejsou zbrojní žádného krále.“

Ačkoliv je zatím nemohli spatřit, jezdci se hnali přímo k nim. Jejich siluety zesvětly a sem tam se zablýskla stříbrná zbroj.

„Vykladači,“ ozval se šepot.

Někdo to řekl za ni. Arleta se stáhla hlouběji pod ochranu větví a neovladatelně se roztřásla. Její sebevědomí bylo rázem pryč. „Mohou nás vidět?“

Leif stále ještě nespouštěl jezdce z očí, a když se přiblížili na vzdálenost dvě stě kroků, zmizel ve spleti větví také.

„Říkala jsi, že kromě Ritigera a těch pár dalších, co s ním byli, nebude v okolí ani jeden vykladač...“ Leif se na ni tázavě podíval.

„Třeba to nejsou oni,“ zadoufala.

„Jsou,“ odsekl viking. „Můžeš vyběhnout na pastvinu a prohlédnout si jejich pláště...“ Vztekla sekl rukou do hlohového kmene. „Co tady dělají? Přece ještě nemohou vědět, co se stalo u sluje?“

„Teď už možná ano,“ špitla Arleta.

Dunivá hudba cválajících kopyt se přehnala kolem jejich úkrytu a zmizela kdesi na jihu. Větve hlohu a šípkových keřů kolem zachřestily v závanu studeného větru a už se neuklidnily.

„Přijde zima,“ řekla Arleta, jako by to bylo v té chvíli to nejdůležitější.

V povětrí se zničehonic objevily první vločky sněhu. Tály ještě ve vzduchu a mísily se s velkými kapkami deště, řídce se rozstříkujícími ve větvích nad nimi.

Leif zvedl rozmrzele zrak k obloze a přehlédl ostatní. Dvacet jich zbylo. A navíc Kaherdin a ta dívka. Nejrozumnější by bylo nechat je přímo na místě...

„Musíme na Killhamianh,“ důrazně prohlásil po chvílce přemýšlení. „Tam necháme Arletu s Kaherdinem, odpočineme si a pak vyrazíme k západnímu pobřeží.“

Obloha zešedla. Setmělo se a ochladilo. Arleta se potácela vedle něj jako oživlá představa bídy a vyčerpání.

„Pořád mlčíš?“ Od setkání s jezdci už neslyšel ani jednu její „miluji tě“ a skoro mu to začínalo chybět. Trvalo to do večera, než promluvila. Věděl, co bude říkat, a čekal i pláč.

„Ještě možná deset mil,“ řekla najednou, když už ani nečekal, že se ten den vzpamatuje.

„A co?“

„A jsem doma...“ Odmlčela se, zůstala stát a opřela se o kmen rozložitého ořešáku při okraji lesní stezky. Zatínala nehty do kůry a doufala, že neukáže slzy. „Slíbil jsi mi, že mne odtud odvedeš. Když zůstanu na Killhamianhu nedočkám se jara. Jednou mne druid vykladačů určil k oběti a uniknutí mi neodpustí ani vlastní chuť. Všichni mají strach.“

„Odinovo oko!“ spráskl Leif rukama a posměšně se zapitvořil. „Z čeho? Kdyby vzali kosy a vidle, vyženou tu sběr ve žlutočerných pláštích ještě dnes...“

„Mají strach z draků,“ přerušila ho. „Z pomsty dračích královen.“ Zajíkla se a hlasitě polkla. „Já taky...“

„Hloupost,“ mávl rukou. Opět se dali do kroku. „Kdysi jeden zabloudil v moři a proud ho vyvrhl na stejném místě jako náš drakkar. Doplazil se z posledních sil přes skály do sluje a nějaký hlupák si hned domyslel, že drak chce lidskou potravu. Všichni mu uvěřili a drakovi bylo jedno, jestli žvýká ovci nebo pannu. Jestli dával pannám přednost, pak jedině proto, že se mu nepletla vlna mezi zuby.“ Leif rozhodil rukama a sám se musel zasmát svým posledním slovům. „Tvůj prapraděd jej přemohl a zabil,“ pokračoval. „Myslím, že k porážce té obludy bylo třeba především odvahy. Nemohla se přece skoro hýbat. Kostra je ve sluji, a ne venku. To znamená, že drak nemohl použít křídla. A navíc neměl nohy... Tristan prostě přišel a zabil ho.“

Vyrazilo jí to dech. „Tak jednoduché to nebylo,“ zastala se svého hrdiny. „Stačilo, aby se nadýchl dračího dechu, a muži z Loonois se rodí přinejlepším takoví, jako je můj bratr!“

Nechtěl se přít, a tak raději počkal na ostatní, střídající se v nesení nosítek s Kaherdinem.

Blížil se večer a tma houstla rychleji než jindy. Černé bouřkové mraky se kupily na obloze do hradů a cimbuří neuvěřitelných tvarů a každým okamžikem hrozily propuknutím sněhové bouře.

„Jestli to není daleko, bylo by lepší dojít ještě dnes.“

Arleta zavrtěla hlavou. „V té tmě se nám to nepodaří. Před čtyřmi sty lety, když se náš rod musel vystěhovat z Loonois, hledal tehdy můj prapraděd místo co nejdlehlější a nejneprístupnější. Mimo stezku jsou všude průrvy a trhliny ve skále, kam se může zřítit jezdec i s koněm a už je nikdy nikdo nespasí. Stačí jediný chybný krok...“

Leif už chtěl družinu nahnat do lesa, aby je na stezce nikdo nepřekvapil, ale nyní se zarazil. „I tady?“ zeptal se a rozhodil rukama, jako by chtěl pojmout do náručí celé okolí.

Arleta zkroutila rty do obráceného obloučku. „Nikdy jsem se netoulala po lesích. A už vůbec ne v okolí Killhamianhu. Říká se, že je tu někde propast, kudy vylétají na svět ďáblové.“

Leif se zašklebil a všiml si stejného úšklebku u ostatních.

„A Kaherdin?“ napadlo ho.

Přikývla „Ten tu zná každou skulinu. Kdyby byl zdravý, dovedl by nás domů i po tmě...“

Oba se dotkli pohledem zkroucené postavy na nosítkách. Kaherdin měl otevřené oči a skučel bolestí. Leif se zachvěl a na okamžik měl pocit, jako by jej někdo zasáhl špičatým rampouchem přímo do srdce. V záblesku mrzákových zorniček zahlédl cosi docela jiného než utrpení. Zavalila jej vlna nenávisti. Cítil ji jako záplavu něčeho chladného, mrazivého a zuřivého. Hlavou mu proběhla Arletina slova o ďáblech. Trvalo mu dlouho, než se opanoval, a zaposlouchal se do větru. Zdálo se, že jsou v lese přece jen sami. Vrátil se pohledem k zraněnému a zamýšleně jej chvíli pozoroval. Vycítil, že se cosi změnilo. Mlčky ukázal svým druhům místo, kudy by měli vniknout pod stromy a v dostatečné vzdálenosti od stezky vybudovat noční ležení. Vikingové zmizeli v temnotě a okamžitě se začalo ozývat praskání lámaného dřeva na oheň.

„Chci s tebou mluvit, Kaherdine,“ řekl polohlasně. V duchu napočítal do deseti a popošel k nosítkám na zemi. Váhavě zvedl nohu a rýpnul špičkou boty Arletina bratra do boku. „Slyšíš?“

Bolestivé zaskučení nebylo tentokrát tak přesvědčivé jako před chvílí.

„Jsi při vědomí, skřete, a hledíš na mě zpod obočí. Cítím tvou nenávist... Proč?“

Poslední mužský potomek králů z Loonois nyní otevřel oči.

„Odpovíš mi?“ promluvil Leif znovu, objal jednou rukou Arletu kolem ramen a s rozmyslem si ji přitiskl k sobě. „Je to kvůli ní?“ zeptal se nevinně.

„Ty víš, že ano,“ uslyšel odpověď.

„Proč, pro živého Boha?“ Arletin hlas vypadal zmateně.

Leif po dívce sklouzl útrpným pohledem, jako by nikdy nepotkal hloupější stvoření.

„Protože tě miluji! A ty přitom žžebráš o lássku u barbara zze sseveru.“

„Bylo by smutné, kdybychom se neměli rádi,“ zašeptala a nechtěla si přiznat, že konečně chápe.

„Když jsem blouzznil,“ začal znovu Kaherdin mnohem

klidněji. „Mluvil jsem o tobě?“

„Neposlouchala jsem to.“

„Co jsem říkal?“

„Neposlouchala jsem to!“ rozkřikla se a vytrhla se z Leifova provokativního objetí. „Co bych taky měla poslouchat? Jak můj vlastní bratr pokřikuje po cizích chlapech jakou...“

„Co?“ Kaherdin se překulil na břicho, a pomalu se začal zvedat. Konečně se narovnal, ale musel se zachytit kmene stromu, aby udržel rovnováhu „Co?“ zeptal se znovu.

Neodpověděla.

„Vykřikoval jsi, jak vypadá bez šatů,“ vmísil se Leif do rozhovoru. „Bylo to v nějakém podivném nářečí, ale kdo ovládá irštinu, tomu nedalo moc práce porozumět...“

Kaherdin přikývl a zprudka se obrátil k sestře: „Ty jsi jediné, co mne zajímá, Arleto! Celé ty roky jsem ssi představoval, jak tě unessu Ritigerovi před nossem, a pak mne nedokážžesš odmítnout. Já jsem chtěl...“

„Nechci to slyšet!“ Hlas se jí zlomil a z šera se ozvaly vzlyky.

„Pro tebe jsem se naučil létat, pro tebe jsem sskočil do cessty Ritigerovu kopí, pro tebe... Všechno bylo pro tebe, Arleto! Já... Na mne se musíš dívat tak jak na něho!“

Hlasitě polkla a cítila, jak rudne. „To je hřích.“

„Chcešš říct, žže jsem mrzzák který nemá úplné ruce... Žže mám hrb jako...“

„Jako zubr,“ vmísil se do řeči Leif.

Nevšíkali si jej. V této chvíli byli sami.

„Chci říct, že jsi můj bratr!“

„Předsudky hloupých...“

Rozhodně zavrtěla hlavou. „Biskup o tom jednou mluvil při mši. Je to hřích...“

„A podbízet se pohanovi z Danemarku ne?“ Zmlkl a opatrně si sáhl pravicí na zraněné rameno. Rána se otevřela a strup popraskal. „Víšš, žže jsem četl všechny knihy v bisskupově knihovně,“ pokračoval vzápětí. „A nejen u něj. I ty, co byly dvě stě let zality voskem ve věži kláštera v Kildare. Je tam psáno, a ne jen jednou, žže v egyptské říši ssi panovník vžždycky bral zza žženu ssvou ssesstru...“

„Nejsme v Egyptě,“ zaječela. „Jen Bůh ví, jestli taková země vůbec existuje a jestli sis ji nevymyslel! Já na tebe nechci myslet jinak než jako na svého bratra!“

„A kdybych vypadal sstejně jako Leif?“

Zoufale svěsila ruce a otřela si z tváří slzy. Chvíli to trvalo a jemu se zdálo, jako by zaváhala.

„A kdybych –“

„Nikdy!“ nepřičetně zaječela.

Les se rozvřeštěl křikem probuzených ptáků a opět pomalu začínal tichnout.

* * *

„Vstávat, vlci!“ Leifův hlas nebylo téměř slyšet, ale všichni jeho muži měli o okamžik později v ruce meče a napjatě zírali do tmy před sebou. Někde blízko se ozval dusot kopyt a cinkot stříbrných rolníček.

„Kolik jich je?“

Leif se zvedl z pokleku a velice pomalu se narovnával. Ani ne tak z opatrnosti, ale chvíli trvalo, než rozhýbal prokřehlé a ztuhlé tělo. Od úst mu stoupala pára. Mrzlo. Polehané šlahouny ostružiní kousek napravo od něj zapraskaly a ze tmy se vynořil Kaherdin. Po včerejší nenávisti jako by se zem slehla.

„Je jich patnáct,“ zašeptal dřív, než se stačil Leif na něco zeptat „Čcíhají. Domýšlí se, že náss nenapadne nic jiného, nežž se vrátit na Killhamianh a tam počekat do jara, ažž sskonččí tah draků. Potom se vykladačči mussí sstáhnout do ssvých jesskyň.“

„Našli Ritigera?“

Kaherdin potřásl hlavou. „Nejsspíš ano. Vysslechl jssem je, ale o tomhle nemluvili.“ Dýchl do dlaní a pokračoval: „Obsazzují vššechny sstezzky, vššechny cessty k hradu. Vědí, že tam ješštē nejssme.“

„Jak se rozední, musíme zamířit jinam.“

Princ z Loonois nesouhlasně zavrtěl hlavou: „Zachránit se můžžeme jedině zza hradbami. Nic jiného nám nezzbývá, vii...kingu! Ssjížždějí se ssem odevššad. Na cesstě ssem je jich prý nejmně dalšších ssto. My jdeme pěššky, a oni mají koně. Pokud vyjdeme zz lessa, budeme ve volné krajině, a tam jim

nikdy nemůžeme uniknout!“

„Chceš tedy na hrad?“

Kaherdin vážně přikývl: „Dokud to ještě jde. Nemůžeme se dlouho sschovávat v roklinách po okolí.“

„Mohou nás tam dlouho obléhat.“

„Tady nás mohou rychle zžabít...“

Začínalo se rozednívat. Pár kroků od nich, po stezce, kterou včera přišli, se přehnal hlouček jezdců v žlutočerných pláštích.

„Míří k bráně,“ řekl Kaherdin. „Budou ji hlídat lépe nežž vlastní oči... Mussíme se dostat k hradbám zzezadu.“

„Tam je propast,“ zesinala Arleta.

Kaherdin souhlasně přikývl. „Zavedu vás na dno nejhlubší propassti, jakou jste kdy viděli, a pak musíte vyššplhat po sskalní sstěně ažž nahoru k hradbám.“

„Mohou nás tam sestřelit?“

Mrzák se s převahou zasmál: „Ani je nenapadne, že by se někdo pokussil proniknout dovnitř právě tudy...“

„A ty?“

„Vylétnu ss Arletou jako pták,“ nakrčil Kaherdin úzkou škvíru rtů, „Ažž se dosstanete nahoru, užž budeme po jídle.“

* * *

Nikdy by je ani nenapadlo hledat v této divoké krajině lidské obydlí, natož hrad. Vypínal se na skalnatém ostrohu, zvedajícím se uprostřed bludiště skal, propastí a mohutných, tlejících kmenů. Vypadal jako pětice obřích svíc, namačkaných těsně k sobě.

„A hradby?“ zeptal se udiveně Ogmund.

Kaherdin se místo odpovědi zazubil. „Nezbylo na ně míssto,“ řekl po chvílce. „Na Killhamianh je jediný přísstup, a ten odtud nemůžžete vidět. Tam je Killhamianh chráněný dokonce dvojitym opevněním. Zz této sstrany je zbyteččné. Aby se někdo dosstal jen k úpatí některé zz věžží, mussí se nejdřív vyššplhat po pětkrát vyšší sskalní sstěně...“

„Třeba my?“

Kaherdin se ironicky zašklebil a rozhodil rukama. „Taky tu můžžete zzússtat a dřív nebo později narazzíte na ty ssluhy dračcích královen.“ Přimhouřil oči, aby dodal svým slovům

nádech hrůzypnosti a šeptem pokračoval: „Říká se, že zžate předhazují velkým hadům, stejně barevným, jako jsou jejich pláště...“

„Už jsme ty hady viděli,“ utnul Leif Kaherdinovy jízlivosti. „A dva jsme zabili...“

Arleta loupala po Leifovi obdivnými očima, ale hned je pod Kaherdinovým pohledem sklopila k zemi.

Mrzák trhl ramenem a obrátil se k družině zády: „Pojďte zaa mnou...“

Na zdejší krajinu bohové zapomněli, když rozdávali krásu. Prohnílé stromky se kácely k zemi už při pouhém dotyku, mazlavá hlína ujížděla pod nohama a každým krokem hrozil pád do strží, střídavě se otevírajících po obou stranách stezky, kterou je vedl Kaherdin. Propasti a průrvy snad chtěly dát za pravdu povídkám o ďáblech. Brázdily zemi, jako by je vyryly nestvůrné drápy rohatého Pwccy. Pod stromy vládla vlhkost a pach hniloby. Spleť křovin se draly popínavé šlahouny, dusící všechno ostatní rostlinstvo v smrtícím objetí. Oranžoví slimáci, dlouzí na dvě tři pídě, olepili svým slizem kdejakou skalku či balvan, nořící se z polštářů polozmrzlého mechu. Kam až oko dohlédlo skrz loubí umírajícího lesa, vyrůstaly na všech stranách trsy rezavých kapradin, jen místy ustupující žahavé džungli kopřiv. Z prasklin ve skalách stékaly kapky páchnoucí vody, svědící v dlaních jako rozbíhající se mravenci...

„Tam!“

Kaherdin se náhle zastavil a v tomtéž okamžiku ustoupil stranou, jako by chtěl, aby muž prodírající se zdřevnatělými stonky kopřiv o krok za ním, nestačil zastavit a zřít se dolů. Ogmund byl ale ve střehu. Jen zakolísal na okraji propasti a couvl o krok zpět. Vztekle střelil pohledem po průvodci a opatrně nakoukl dolů.

Dno rokle nebylo vidět. Mezi skalními stěnami trčely vzpříčené kmeny stromů sražených dolů zimními vichřicemi, připomínajících obnažené kostry obludných zvířat ze starých legend. Třpytily se závojem potrháných pavučin a vytvářely tak jakýsi strop nad tím, co bylo docela dole.

Ogmund znovu ustoupil a kývl na Leifa. Položil ruku na jílec

meče a nespustil z Kaherdina oči, dokud si Leif neprohlédl rokli a neustoupil od okraje také.

„Zzdá se, že mi tvoji vii...kingové nevěří,“ broukl vyzývavě Tristanův potomek.

„Stejně jako já,“ zmrazil jej Leif a kývl směrem k propasti: „Co tady?“

„Sseššplhat,“ odsekl mrzák a ukázal prstem vzhůru.

Předtím je to ani nenapadlo. Museli neustále dávat pozor na půdu pod nohama. Stezka, kterou se prodírali, nedávala mnoho možností k rozhlížení... Protější stěna rokle se zvedala mnohem výš, než nyní stáli. Až docela nahoře, kde už splývala s oblohou, končila komolou střechou z dřevěných tašek.

„Killhamianh,“ řekl s úsměvem Kaherdin a pásl se na jejich tichém zděšení. „Tudy musíte vyššplhat. Z okna vám hodíme lano, ale nedossáhne níž než k úpatí věžže.“

„To úpatí není ani vidět,“ zabručel Ogmund.

„Není,“ přitakal Kaherdin naoko starostlivě. „Je moc vysoko.“

„Uděláme to jinak,“ ozval se znovu Ogmund. Vůbec se mu nechťelo nikam šplhat v takové zimě, kdy zkrěhnou prsty už chvíli potom, co se opřou o skálu. „Nejdřív vyneseš jednoho z nás a my si tady necháme Arletu jako rukojmí. Potom ji, a pak ostatní...“

„Ss vámi bych vzzlétnout nedokázzal. Tak tak se vzznessu ssám...“

„Má pravdu,“ přisvědčila dívka. „Jiná cesta asi není. On vás přece nechce zabít. Vykladači se pokusí o útok a my se sami neubráníme.“

Leif mlčky přikývl a zadíval se přes propast. Byla široká jen asi dvacet kroků, ale přesto se protější skalní stěna zdála nedostupně daleko. „Jak se tam dostaneme?“

„Musíte nejdřív dolů,“ zacukalo to Kaherdinovi v koutku.

„Ažž úplně dolů. Přebrodit rokli a pak užž jen ššplhat...“

Ogmund s dalšími dvěma muži mezitím propátrali okraj propasti sto kroků na obě strany a vrátili se s pochmurným výrazem v očích.

„Ta rokle se táhne kolem celého hradu?“ volal Ogmund, sotva se vynořil mezi kopřivami.

„Jako příkop,“ odpověděl Kaherdin. „Nemusseli jsste nic hledat. Jedno zz mála mísst, kudy se dá dosstat dolů, je právě před vámi...“ Protáhl se a rozpažil ruce. Párkrát jimi zamával, až poryvy zvířeného vzduchu rozčechraly křoviny a kapradiny kolem.

Leif jej nevšímavě obešel k balvanu na okraji propasti, kolem nějž se dalo spustit na skalní římsu o dva sáhy níž. Zastavil se, pustil před sebe Ogmunda a zdráhavě se otočil.

„Arleto?“

Přiběhla, jako by se měli loučit nadosmrti. Políbíš mne alespoň teď? Slíbil jsi přece, že si vezmeš všechno, a zatím... Ani pohlazení...

„Hlídej ho,“ zašeptal jí do ucha.

To je všechno? Jen přikývla, že rozumí, a pozpátku se vrátila.

Počkali, až se vznese. Kdo z nich vídal často člověka, který létá? Kaherdinův plášť se rozevřel jako gigantická netopýří křídla. Mrzák prostrčil ruce mezi rozparky rukávů a vystrčil je ven.

„Drž se!“

Už to znala. Nebude to poprvé, co se s ní rozletí nad killhamianskými skalami. Nezdřela se výkřiku, když s ní skočil dolů. Křídlo se nafouklo, Kaherdin sklouzl ve vývrtce ještě o pár sáhů níž, a hned poté začal zdlouhavě stoupat v soustředných kruzích vzhůru. Zavřela oči a vnímala jen jeho ruce, svírající ji v podpaždí a pod koleny. Cítila k němu lítost, a kdyby to nebyl bratr, pak možná... V duchu se otřásla, když si vzpomněla na jeho slintající koutek při jídle, a podobné myšlenky zahnala pryč. V očích se jí objevily slzy lítosti nad sebou samotnou a zvolna usychaly v závanech větru. V duchu se chvěla strachy z toho, co bude. Tušila, že končí život, jaký měla ráda a jaký zároveň nenáviděla. Noční můry z toho, jaké to jednou bude ve sluji na pobřeží... A dětský smích, křik a toulání s Kaherdinem... Proč nezůstal takovým, jako byl kdysi? A byl vůbec někdy takový, jak si myslela?

Opatrně se vyklonila z jeho náruče a pohlédla dolů. Vikingové už začínali sestupovat na dno rokle. Sama tam dole nikdy nebyla... Ze zapomenutých vzpomínek se jedna vynořila tak

náhle, až hrůzou zavřela oči.

„Jednou jsem chtěla dolů,“ zakřičela do svištění větru v záhybech dračího křídla. „Vzpomínáš?“

Neznatelně přikývnul.

„Řekl jsi mi tenkrát, že je na dně bažina!“

Znovu jen slabě pohnul hlavou. „Bezdná,“ vykřikl na odpověď a samolibě se usmál. „Upozornil jsem je přece, že rokli musí přebrodit!“

* * *

Útok!

Rozzuřená zmije neútočí rychleji. Až v poslední chvíli se podařilo strážnému mnichovi vytrhnout tyč z kola rumpálu, jímž se vytahuje mříž v bráně. Útočící jezdci strhli své koně zpět a už jen kopí dokázalo proniknout přes kovovou překážku. Holohlavý muž v kutně vytřeštil nevěřícně oči, sevřel oběma rukama ratiště a padl k zemi. Okovaná kopyta zaduněla před mříží a poletující žlutočerné pláště zaplnily prostor klášterní brány jako vzdouvající se plachty.

„Sochory!“

Jezdci couvli a mezi zvířaty se protáhlo několik mužů s dřevěnými kulatinami a sotva sáh dlouhými kusy trámů, jež měly sloužit jako podklady pod páku.

„Opřete se do toho, nebo ještě dnes posloužíte žlutočernému k večeři!“

Mříž se nadzdvihla dřív, než si celé nádvoří kláštera Ros Láir uvědomilo, co se děje.

„Hééj!“

I někteří z jezdců v žlutočerných pláštích a s reliéfem hadí hlavy na prsním pancíři seskočili ze sedel a pověsili se na konce dlouhých otesaných kmínků jedlí.

„Hééj!“

Mříž se znovu pohnula směrem nahoru. První ozbrojenci se překulili pod ostrými železnými špicemi, a než stačili na druhé straně vstát, srazil je druhý ze strážných těžkou bradaticí k zemi. Půdu kláštera znesvětila krev.

Útočníci pustili páku a mříž dosedla na hranol, podsunutý pod

její nejspodnější železné břevno. Další trámek bylo nutné vrazit pod jedlovou kulatinu. Uběhlo sotva pár chvil a ozbrojenci ve službách ušatých hadů se znovu opřeli do pák.

„Hééj!“

Hakan Básník vyběhl po čtyřech z plátěného přístřešku a ani se nestihl obléknout. Ještě bylo ráno a bránu sotva před chvílí otevřeli, aby dovnitř mohli vesničané s vejci, chlebem a dalšími věcmi, které každý den přiváželi pro potřeby kláštera. Nemusel se ani dlouho rozhlížet, aby pochopil, co se stalo.

„Vykladači!“ štěkl přes rameno za sebe, padl na zem a vkutálel se dovnitř.

„Meč!“ křikl spěšně na Ragenhildu. „A oblékej mě co nejrychleji!“

Nikdy to nedělala. Jen kdysi, ještě doma, když se otec chystal do sídelního města na dvůr královny Vilmy, občas pomáhala dopínat bronzové spony. Záhy však zjistila, že Hakanova zbroj je daleko jednodušší než propletenina bronzových a železných sponek a háčků na otcově lehkém brnění.

Ryk na nádvoří už zcela jistě vzbudil celý klášter. Z prázdných oken kaple, potažených místo skleněných tabulek prasečími měchýři, pomalovanými strakatou směsicí postav svatých, zaznělo první slova liturgické písně.

„Bojím se, že jsem jediný, kdo je schopen pořádně zvednout meč nebo sekyru,“ vykřikoval Hakan ve spěchu a dopínal poslední řemínky prsního pancíře. „Pokus se dostat do věže k Helgimu Trollovi a dones mu zbraň. Bude se bít i vleže...“ Víc už neřekl ani slovo. Vyběhl ven a pobíhající dav jej pohltil.

Ragenhilda sáhla po Helgiho meči a opatrně vykroukla zpod plachtoviny. Hakana už nikde nebylo vidět. K bráně, vstříc vykladačům, se valila záplava hnědých kuten s těžkými sekerami v rukou. Mniši si šlapali na spodní lem svých rouch, klopýtali a padali pod nohy těm za nimi... Od brány zazněl vítězný výkřik a nad nádvořím Ros Láiru zavlála žlutočerně žíhaná korouhev.

„Braňte se, bratři v Kristu! Ve jménu Pána!“

Jako nůž máslem pronikaly meče vykladačů šermířským uměním řadových bratří. Hnědé kutny, přepásané lýkovým provazem, tmavly krví a hroutily se pod kopyta nájezdníků.

„Hakane!“ zahlédla ho jen na okamžik, jak sráží úder jednoho z jezdců a sám vníká svým ostrým pod stříbřitě se lesknoucí prsní krunýř.

„Odiiiiin!“

Útočící hráz couvla, když se nádvořím rozlehl vikingský řev. Jen na chvíli... Ragenhilda ještě spatřila, jak se jezdec skácel k zemi a jak se Hakan chytá hrušky sedla, aby se dostal na hřbet zvířete.

Byli všude. Zpocení, klející, s červeným bělmem v očích. Jedni přišli, aby vraždili, a druzí pro tuto chvíli zapomněli na svou bohabojnost. Sama smrt svými kostnatými rukama lámala těla mužů jako rákos na podzimním jezeře.

Zachvěla se hrůzou a zavřela oči. Nevěřila, že doběhne živá. Cítila horečku, jež se jí pomalu zmocňovala, a silou vůle se snažila uklidnit roztřesené ruce. Znovu vyhlédla ven. Pohledem se přilepila ke vchodu do věže a vyrazila. Jako ve snách se vyhnula kopí, jen těsně míjejícímu její hrud', a vyděšeně se vrhla k zemi. Zhluboka se nadechla a po čtyřech se rozběhla k portálovým dveřím věže. Tam se zhroutila na široký, kamenný schod, stočila se do klubíčka a otřela si rukávem uslzené oči.

Co... co jí to Hakan říkal?

Meč pro Helgiho! Sevřela jej v ruce vši silou, až jí klouby prstů zbělely námahou. Věděla, co musí udělat. Dál nečekala a vrhla se dovnitř. Najednou si připadala, jako by se brodila proti proudu rozběsněné řeky. Nikdy by nehádala, kolik následovníků svatého Patrika může žít v jedné takové věži s nízkým přístavkem, hodícím se spíš pro dobytek... Uskočila před vybíhajícími obránci a schoulila se v koutku před dveřmi. Za okamžik bylo na schodišti prázdno. Zprava se hrozivě přiblížila žlutočerná zeď, a teprve na zemi, sražená na kolena, si Ragenhilda uvědomila, že je to štít jednoho z útočníků. Chtěla vstát, ale nový úder štítem ji srazil k zemi a zatlačil do prachu.

„Pust'!“ Svíjela se pod bronzovou puklicí jako kočka. Škrábala, a hned zase prosila němýma, vylekanýma očima.

Tlačil ji k zemi a čekal, až jeho druzi srazí hlavu poslednímu z obránců. Měl první kořist pro své ušaté hadí modly.

Zasykla a cosi zamumlala. Neposlouchal ji a ani se po ní

nedíval. Sledoval své okolí a hlídal, aby se k němu nepozorovaně nepřiblížil některý z nepřátel. Jen jakýsi podvědomý instinkt bojovníka jej zburcoval zlomek vteřiny předtím, než mu Ragenhilda vrazila čepel Helgiho meče do podbřišku. Ocel se daleko nedostala. Ragenhildě chyběla síla, aby dokázala protřhnout kovovou tkaninu pod pancířem. Sevřela jílec oběma rukama a vrhla se proti hadímu rytíři. Tkanina povolila, meč pronikl dovnitř a nohavice útočníka se zbarvily krví. Odhodil štít a zbraň a pokusil se sevřít její hrdlo křečovitě roztaženými prsty. Zacloumala mečem v zoufalé snaze jej vytrhnout, ale jílec jí vyklouzl z ruky a sama ztratila na okamžik rovnováhu. To ji pro tuto chvíli zachránilo. Vykladačovy ruce hmatly do prázdna. Ragenhilda padla na zem a překulila se stranou.

Zůstal stát, podivně zkroucený, a svíral si dlaněmi břicho. Skrz prsty se mu drala krev, stékala k loktům a kapala do prachu klášterního nádvoří.

Dívka vstala a horečně se rozhlédla kolem. Nikdy netušila, jaká může bitva ve skutečnosti být. Odevšad se ozýval křik umírajících, řev vítězů, a přitom nikoho neviděla. Jen mátožné siluety občas se vynořující ze zvířených oblak prachu. Chvěla se rozčilením, vztekem a strachem. Nevěděla co dál. Helgiho meč pořád vězel v těle zraněného. Vůbec ji nenapadlo, že na nádvoří je víc mečů než živých mužů. Stačilo se sehnout a vykroutit zbraň z mrtvých prstů... Nepřemýšlela. Pozorovala muže před sebou a čekala, kdy padne.

Zraněný musel šíleně trpět. Potácel se podél zdi a každou chvíli do ní narážel ramenem. Nakonec se opřel zády o kamenné zdívo a trhaně zvedl hlavu. Jejich pohledy se setkaly. Najednou jako by ztratila sílu. Oči se zalily slzami a obraz se jí začal rozmazávat...

„Chceš mne zabít!“ Neptala se. Přečetla to z jeho zúžených rtů, mezi nimiž se objevila bílá krajka slin. Nedokázala pohnout ani hlavou. Zátylek jí ztuhl a tělo se otřásló záchvatem zimnice.

Neodpovídal, snad by to ani nedokázal. Na okamžik strnul, stále opřený zády o zeď, a zahleděl se na ni. Couvla a ucítla cosi velkého v hrdle. Snažila se to polknout, ale bylo to příliš veliké a hořké... Zíral na ni studenýma očima, bez hnutí, bez zachvění

víček, jako kdyby měl hadí oči.

Kdysi viděla, jak zmije pohledem donutila myš, aby jí sama vlezla téměř až do chřtánu. Ted' poznala, jaké to je. Zastavila se. Další krok dozadu zůstal nedokončený. Pomalu a bez vůle položilo nohu zpět na původní místo.

„Ke mně!“ Poprvé promluvil. Celý se trásl v bolestivých křečích, ale nespouštěl z ní oči. „Ke mně!“ Spíš odezírala, než aby rozuměla. Mluvil tiše, přerývaně a jen z pohybu rtů se dalo pochopit, co vlastně říká. Udělal krůček. Zavrával, ale na nohou se udržel. Třesk zbraní a křik raněných ustoupily do pozadí. Bylo jen ona a... Nemůže to být člověk, když dokáže tohle! Zhlcená odporem k muži, který pár kroků před ní dlouze a pomalu umíral, se poslušně o kousek přiblížila.

„Blíž!“

Nedokázala neposlechnout. Srdce jí bušilo strachy, ale opět pokročila dál. Ucítla na tváři jeho dech, páchnoucí kyselým vínem. Hryzala se do rtů a snažila se vymanit z jeho moci. Marně. Zastavila se sotva dva kroky před ním a odevzdaně rozpažila ruce. Úzká linka jeho úst se spokojeně nakroutila koutky vzhůru. Opřel se o zed' za sebou a napřímil směrem k dívce širokou čepel vykladačského meče. Ostří se zalesklo na stopu od Ragenhildiných nader.

„Blíž,“ zasyčel.

Krok... Přes saténový živůtek šatů ucítla na hrudi tlak oceli. Síla a moc jeho myšlenek jí znásilnila vůli a vymetla její já pryč z jejího vědomí. Ragenhilda pohlédla na modré nebe nad hlavou a zhluboka vdechla svěží ranní vzduch. Natáhla ruku před sebe a pohladila sinavě modrou ocel.

„Chceš mne zabít.“

Úder naplocho mečem ji srazil stranou. Dopadla bolestivě na kolena a už zcela při smyslech se ohlédla za sebe. Hakan!

Hřebec, jehož boky svíral viking mezi svými nohama, zabušil kopyty do vzduchu a nechal se jezdcem strhnout stranou.

„Utíkej!“

Nečekala. Zašmátrala kolem sebe napůl poslepu, oči zalepené solí a prachem, našla alespoň odhozenou dýku a rozběhla se k věži. Už se ani neohlédla. Po dvou krocích ji předhonila hlava

toho, který ji před chvílí málem donutil dobrovolně se nabodnout na meč. Přeskočila balík zachumlaných, zkrvavených vlasů a vrazila do chodby. Byla prázdná, jako by se tam venku na nádvoří nedělo nic, co by narušovalo obvyklý běh pátečního postního rána. Odněkud shora se rozlehl kamenným schodištěm výkřik. Vyběhla pár schodů a nerozhodně se zastavila. Bylo ticho, ale chropot, jímž výkřik skončil, svědčil o tom, že ji nejméně jeden z útočníků předstihl. Naklonila se přes chatrné zábradlí schodiště a zadívala se vzhůru. Neviděla nic. Ještě o kousek vystoupila a vyjekla úlekem. Ve vchodu do věže se kmitl žlutočerný plášť. Muž zůstal stát, dokud nepřehlédl chodbu. V téže chvíli si jí všiml.

Nahoru!

Skočil na první schod, rozkročil se a prohlédl si ji drzým, neuhýbajícím pohledem. Trhla sebou, jako by ji přistihli na tržišti s rukou na cizím měšci.

„Co chceš?“

Zpod stříbřité přilbice zabublal smích. Jako by jí ledová ruka sevřela šíji. Ten hlas jí připomněl tříšť mořských vln a chlad z promáčených šatů... Podvědomě sestoupila o schod dolů, aby se mohla lépe podívat. Ten... Vzpomněla si. Ďábel! Posledně měl, stejně jako ďábel rohy. Rohatou přilbu na hlavě. Vyjekla a uskočila co nejvýš. Neměla ani zdání, jestli ji poznal, byla tehdy zachumlaná v Hakanově kazajce, ale domyslela si, že je to jedno. Na ošoupaných dlaždicích zaduněl jeho těžký krok. Hnala se vzhůru jako srna před rozvodněnou řekou. Chtěla se modlit, ale běh do schodů jí bral veškerou sílu a dech. Běžel za ní. Cítila ho za sebou a slyšela jeho sípání. Bála se otočit. Schodiště bylo nepravidelné, každý schod jinak vysoký, a jediné zaváhání by honbu rychle ukončilo.

Před oči jí vyvstala jeho tvář, jak si ji pamatovala od chvíle, kdy se jeho loď ztratila mezi vlnami. Jak mu to tehdy říkal Helgi Troll?

Nedokázala si vzpomenout. Poslední dvířka a vedle nich nízký průchod ke zvonům. Za těmi dvířky je Helgi...

Popaměti hmátla po klíce a ramenem napřed vrazila dovnitř. Helgi se opíral v rohu o zed' a zúženými očima sledoval muže ve

stříbřité zbroji, který už dodýchal na chladivé žulové podlaze.

„Kolik jich je?“ vyhrkl na Ragenhildu o zlomek vteřiny dřív, než zahlédl v jejím týle napuchlou, vodovou tvář norského krále.

„Přivedlas' ho, aby mne zabil?“ zařval na dívku a hlas mu selhal. Někde hluboko v sobě pocítil stín strachu. Skučel by bezmocí, kdyby nevěděl, jakou tím Larsovi ve stříbřité zbroji vykladačů udělá radost. Měl pocit, že mu srdce v hrudi zpomaluje a tuhne jako uvězněné v zamrzajícím kusu ledu.

Nohy jí ztěžkly a zůstala stát ve dveřích.

Mohutná tlapa Larse, Šťavnaté lebky, v rukavici z měňavé hadí kůže ji neurvale odstrčila stranou.

„Helgi Troll!“ vybuchl nadšeně norský král. „Tebe jsem tu nečekal ani v nejpříjemnějších snech, ty dánský parchante!“ Široká čepel Larsova meče opsala kruh a vyrazila Helgimu z ruky ukořistěnou zbraň. „Nemáš moc síly,“ zlomyslně se mu ušklíbl do tváře a požitkářsky vychutnával okamžik moci nad dávným nepřítelem. Pohledem se dotkl těla na podlaze a potřásl hlavou. „Jednoho jsi ale už zabil, a tak mi nikdo nemůže vyčítat, že jsem tě podřízl nemohoucího...“ Obezřetně udělal krok do místnosti a se zbraní v pohotovosti nakoukl, jestli se někdo neschovává za dveřmi.

Helgi bezradně zatěkal očima kolem sebe. Opíraje se rukou o stěnu rychle zacouval zpět do rohu. Připadal si jako jehně políčené na medvěda. Ve stavu v jakém byl, neměl nejmenší možnost uniknout, ani se ubránit.

„Utekl jsi od svých?“ zeptal se, aby získal čas. „Nebo tě už konečně vyhnali, zpuchlá hlavo?“

Přes Larsův obličej přelétl vztekly úsměšek a stejně rychle zmizel. „Koleduješ si o rychlou smrt, ty bečko sádla?“ bez obav se přiblížil k Helgimu hrbícímu se v protějším rohu cely, a s rozmyslem jej nakopl do holeně.

Viking, oblečený jen do dlouhé lněné mnišské košile, se sesul na podlahu. Opřel se rukama o zem a obrátil oči k Larsovi: „Přiznávám, že na smrt nemám chuť, Šťavnatá lebko.“ Odmlčel se a zvedl hlavu ještě víc. „Můj život ale stál za to. I když mě teď zabiješ, nebo mi vyřízneš orla do zad, přes to všechno ti nezávidím...“

„Měl jsem vždycky všechno, co jsem chtěl,“ odpověděl zachmuřeně norský král. „Ke štěstí mi chyběla jenom tvá hlava nabodnutá na kůlu u brány mé skály. I to se splní,“ dodal prorocky.

„Měl jsi zlato?“

Nor přikývl: „Hromady, jaké jsi neviděl ani navršené z hlíny...“

„Moc?“

Lars se zlomyslně zašklebil: „Za chvíli ji poznáš sám.“

„A jinak už nic, Larsi,“ zvedl Helgi vyzývavě hlas. „Každý se od tebe musel odvrátit hnusem, kdykoli tě potkal.“

„To je lež!“

Dán zavrtěl trpitelsky hlavou. „Sám víš, že je to pravda. Tvá vlastní žena se tě šútila a nakonec zemřela hnusem, když jsi za ní přišel ještě za světla...“

Larsova vodnatá tvář znachověla na zdravých místech vzteky. „Kvákáš strachy, a máš proč!“ Zachechtal se dovnitř sebe sama a navenek to připomínalo zdušené zakašlání. „Už jsi někdy viděl někoho umírat na háku?“ Nečekal, až mu Helgi odpoví, a mluvil dál: „Jako mladík jsem byl v Miklågardu, říkají té zemi taky Byzanc. Jeden z poručíků palácové stráže tehdy svedl děvče z císařské rodiny. Za trest umíral čtyři dny na háku. Chodil jsem se na něj dívat...“

Helgi mlčel. Vlastně ani k odpovědím už neměl sílu. Při bitce s prvním vykladačem, který vnikl do jeho cely, mu praskl strup a viking, již tak oslabený krvácením v minulých dnech, pomalu ztrácel vědomí.

„...železný hák zapuštěný do vnější stěny věže.“ Larsova slova už vnímal jen napolo. Víčka se mu klížila vyčerpáním a slabostí. V duchu pocítil uspokojení, že alespoň takto tomu šílenci unikne.

„...na něm pak visel za žebro, než zemřel. Dřív, než vydechl naposled, stačily mu ještě vrány vyklovat oči. Těch černých ptáků je i v téhle zemi dost, Helgi Trolle...“ Teprve nyní si Lars všiml, že jej jeho nepřítel nevnímá. Zvolna se sesouval, drásaje si záda o nerovnou stěnu cely. Kopl do něj ještě jednou a spokojeně roztáhl paže, aby se protáhl. „Krásný den,“ usmál se mlaskavým

způsobem a rozhlédl se po místnosti. Pohledem ohodnotil stříbrného Krista na stěně a obrátil pozornost na Ragenhildu, tísňící se pod úzkým oknem do nádvoří. „Jsi jeptiška?“

Vyděšeně zavrtěla hlavou.

„A kdo?“ Sehnul se až k ní, roztrhl límeček šatů a vytáhl ze západní zlatý křížek. „Víš, co provádím s těmi, kteří vyznávají Ukřižovaného?“

Proti své vůli opět zavrtěla bojácně hlavou.

„Pomáhám jim, aby u něj byli co nejdřív...“ Skoro přátelsky se usmál a pomohl jí vstát. Zvedla se na obě nohy a očistila si rukávy od prachu. Ještě se ani nenarovnala, když ji přitlačil ke stěně. Jeho tvář vypadala zblízka ještě odpudivěji. Cítila, jak se jí stěhuje žaludek do krku, a vzpomněla si na chvíli, kdy jí v bornemijské zátocě olízl rozeklaný hadí jazyk čelo. Tehdy jí bylo stejně...

„Jsi jeho děvka,“ zachrčel Lars. „Přiznej to a budeš to mít snazší...“

„Či?“ nechápala a zapomněla zrudnout nad jeho výrazem. Chtěla jej odstrčit a zvedla ruce. Lars zahlédl ostrí dýky, kterou přinášela Helgimu, a jedinou ranou ji srazil na zem.

„Jeho,“ rozkřikl se, pustil ji a kopl do Helgiho bezvládného těla.

„Nejsem.“ Sama nevěděla, jestli odpovídá nahlas, nebo jen vrtí hlavou.

Na schodišti zadupaly číši kroky. Hakan! Zatajila dech a upřela pohled na habrová dvířka. Je to on, docela jistě...

Lars si všiml záblesku v jejích očích a přitlačil se zády ke stěně. „Otevři,“ sykl. Pod okem mu praskl vodový puchýřek a kapka bezbarvé tekutiny jakoby zdráhavě stékala ke krku.

Zaváhala.

„Otevři,“ procedil skrz zuby. „Poslechni... a slibuji, že tě zabiju ještě dnes. Ušaté hady neuvidíš ani ve snu.“

Opovržlivě se ušklíbla. Podobný sen se vrací každou noc. Krůček za krůčkem se blížila k dvířkům, odhodlána ve chvíli, kdy Hakan vstoupí, pověsit se na ruce a zbraň Nora ve službách žlutočerných válečníků. Dvířka byla jen přivřená. Váhavě natáhla ruku a ohlédla se po Larsovi. Jen přikývl. Začala prsty za okraj

měděného kování a otevřela dvířka dokořán.

Muž na chodbě zareagoval jen o okamžik později. Široká čepel protla vzduch na píď od Ragenhildina hrdla, prosekla měděný plíšek a zůstala vězet v habrovém dřevě. Jen na okamžik. V téže chvíli vyrazila Larsova zbraň a srazila meč útočníka k zemi. Dva žlutočerné pláště zavířily vzduchem.

„To jsi ty?“ Larsův hlas zaduněl pod kamennou klenbou a vrátil se jako ozvěna.

„Já, jarle,“ odpověděl muž. „Hledal jsem tě. Celý klášter je v našich rukách, jen na konci nádvoří se brání dánský vlk a s ním asi patnáct dvacet kněží...“

„Leif Olafson?“

Muž zavrtěl hlavou „Toho bych poznal. Je to někdo jiný.“

„A jeptišky?“

„Zavřely se ve druhé věži. Musíme vyrazit bránu mezi nádvořími. Jen aby si dřív nepřeřezaly žíly...“

Lars, Šťavnatá lebka, klidně mávl rukou. „To jim jejich bůh nedovoluje. Vyražte bránu, ale nezkoušejte to zapálit. Rytíři krále Gormonda zase nejsou tak daleko, aby nezahlédli kouř.“ Král severního Norska počkal, až viking v plášti vykladačů zmizí na schodišti, a obrátil se k dívce: „Slíbil jsem ti rychlou smrt. Vždycky plním svoje sliby.“

Ragenhilda couvla. Pohlédla oknem do slunce a slastně přimhouřila oči. Svítilo jako jindy. Jako doma na nízkých pahorcích západního Kentu. Tiše vzlykla. Najednou zatoužila ještě jednou vidět Hakana. Třeba jen z okna, na dálku...

„Mohu mít přání?“

Vychutnával si její strach. Rozmyslně pomalu kroutil hlavou ze strany na stranu a usmíval se. „Můžeš se jen pomodlit. Ještě nikdy jsem to nikomu nedovolil...“

Polkla a vzdorně otřela slzy z tváře. Nespouštěje z něj oči, zacouvala pod stříbrný krucifix na zdi. V jeho pohledu nebylo nic, čeho by se měla bát. Pomalu, jako by naposledy vychutnávala každý pohyb svého těla, si klekala a obrátila se tváří ke kříži.

„Můžeš mít přání,“ promluvil dřív, než stačila zvednout oči ke Kristovi. „S podmínkou, že se bude shodovat s mým!“

Čekala to už dávno. V útrokách pociťovala podivné, křečovitě zachvívání už od chvíle, kdy se Helgi zhroutil na podlahu. Pomalu ustupovalo, až teď znovu... Zasmíkala se v jeho rukách jako pstruh, vytažený z bystřiny. Nevzrušeně s ní smýkl k lůžku a zvedl meč. „Mám tě přibodnout k podlaze jako tamtoho?“ ukázal bradou ke krucifixu.

Nevěděla, co má dělat. Zavírala oči a hned se zase snažila stahovat šaty, vyhrnované jeho chtivýma rukama. Kousala, zatínala nehty do jeho hrudi, ale jako by jej bolest ještě více rozdráždila... Jsi cítit jako prase před porážkou. Potí se snachy, ale jeho osiny nejsou tak tvrdé jako chlupy na tvých prsou. Vikingu! Nenávídím to slovo, jak jen mohu něco nenávidět. Vikingu! Přeji ti smrt. Tisíckrát hroznější, než jakou měl ten největší mučedník... Vikingu... I Hakan je viking. Má vlasy a vousy stejné barvy a mluví stejně jako ty. Řečí, co připomíná datla v lesích. Tvoje ruce se dostanou všude, kam budou chtít. Nedokážu tomu zabránit, ani kdybych měla dvojnásobnou sílu... Dělá ti dobře, když křičím? Dobře, budu mlčet. Jako hrob Hrůzněji než hrob... Kolika jiným se to už stalo! Bývá to vždycky takové?

Ragenhilda napůl překvapeně vyjekla a pokusila se mu vrazit prsty do očí.

„Křič!“ poručil jí šeptem. Zatlačil ji do slamníku a donutil její tělo uznat porážku.

„Křič!“

Chci mlčet, ale nedokážu to. Kvičím jako králík, když se nepovede zabít jej napoprvé. Zavírám oči, abych se nemusela dívat na jeho tvář, zrudlou námahou. Ještě, ještě, ještě...

* * *

Proč to všechno? Kolem je ticho jako v canterburské katedrále o poledni. Ticho a smrt. Zabili Helgiho, než odešli? Chtěla bych se podívat, ale bojím se pohnout, že se rozsype jako popraskaný džbán. Co mne nebolí? Vlasy. Asi jenom ty vlasy. Jeden, druhý, třetí... Zavírám oči a snažím se vzpomenout... Čtvrtý s knírem a bez vousů na bradě... Potom... Pět jich bylo? Kdyby mi raději utáli ruku a nechali mne být... Šest a sedm! Jak se tohle

může dít před Božíma očima? Kolika jiným se to stalo! Ale já smím žít dál. Alespoň prozatím. Nebo je právě tohle na tom to nejhorší? Zapomenu někdy? A Hakan? Muži si prý cení toho, když s nimi uléhá do manželského lože panna... Možná ani nejšpinavější děvka v Lundenwicu tohle nezkusila.

„Hakane!“

Šeptám, protože se bojím, že by mne opravdu uslyšel a přišel se podívat. Možná je po smrti...

Z očí jí vyhrkly slzy. Namáhavě se nadzdvihla na loktech a přehlédla celu. Dva mrtví. Jeden v žlutočerném plášti, a ten druhý... Helgi. Je to on. Hýbá se... Jak to, že ho nezabili? Skulila se z lože na zem, a opírajíc se o pelest klášterního lůžka, se opatrně zvedala.

„Už se asi nikdy nepostavím...“ Nešlo to. Zbytek šatů se sesul z jejích ramen a zapletl se jí mezi nohy. Zavřela oči, soustředila se a na dvakrát vystoupila ze zachumlané látky.

„Žiješ?“

Neodpovídal, ale hýbal se. Jeho ruce občas zašátraly po kamenných výčnělcích ve zdi a zase klouzaly na zem.

„Helgi!“ vykřikla a naplno se rozplakala.

Viking otevřel oči. Naráz, jako zvíře probuzené pachem šelmy.

„Jsi taky viking,“ vyhrkla plná zášti. „Kdybys tady nebyl, třeba by tu nebyli ani oni!“ Uvědomovala si, jakou říká hloupost. Zkusila se bránit sama sobě, ale prohrávala. Zvedla dýku, kterou přinesla, a vzpřímila se.

„Vikingu!“ Její hlas zněl úsečně a cize.

Stačil mu jediný pohled, aby pochopil, co se s ní děje.

„Jsi taky viking,“ pokračovala na pohled nevzrušeně. Uvnitř se svíjela bolestí, hanbou a ponížením. Toužila se mstít.

„Jsem,“ přisvědčil tichým hlasem. „A nemůžu se bránit,“ dodal.

Nezarazilo ji to. Křečovitě sevřela dýku a dobelhala se k dvířkům, aby je zavřela.

„Ragenhildo!“

Otřásla se a mávla rukou, jako kdyby chtěla zahnat všechny jeho námitky co nejdál. „Kdybych ti nenesla zbraň, nepotkala bych se tady s nimi.“

„Stalo by se to jinde...“

Přerušilo ho. „Musím zabít vikinga, jinak bych se zbláznila.“

„Hakan je taky viking.“

„Není!“ odsekla a zavrtěla nevěřičně hlavou. Ohlédla se ke vchodu, jako by doufala, že někdo vstoupí a zabrání jí v tom, co chce provést. Přiblížila se k bezvládnému Helgimu o další krok.

Proti své vůli se přikrčil. Viděl v jejích očích nepříčetný lesk a věděl, že nemá sílu ji zastavit. „Nepatřím k nim!“

Zvedla zbraň nad hlavu jako někdo, kdo ji nikdy pořádně nedržel v rukou, a zarazila se. „Nechci, aby tě to bolelo“, zašeptala pobledle. „Ukaž mi, kde tě to zabije hned...“

„Bodni mne do břicha! Budu se až do večera svíjet, a když mi bude Odin přát, už před rozedněním si bolesti překousnu jazyk a vydechnu naposledy.“

„To nechci,“ ošila se.

„Udělej to, jestli jsi přesvědčena, že na tom mám vinu jako oni!“ Mluvil tichým, unaveným hlasem, aby ji uklébal. Každý rychlejší pohyb nebo hlasitější slovo by ji teď mohlo vyprovokovat k útoku...

„Menší,“ hlesla.

„Žádnou,“ nezdržel se přes svoji opatrnost výkřiku. Jejich pohledy se střetly. Potom sklopila oči i dýku.

Nadechl se a beze slova, aby ji zbytečně nevydráždil, k ní natáhl ruku. „Ragenhildo...“

Nechtěla poslouchat. Ani jeho, ani tamto, co se vynořilo z ticha a vlezle se dobývalo do jejího vědomí. Sílilo to jako blížící se bouře.

„Žalmy,“ najednou zablábolila. „Někdo zpívá...“ Opřela se o lůžko a ztěžka se dobelhala ke čtverhrannému otvoru, nahrazujícímu okno.

„Co vidíš?“

Čekala orgie vítězů, a tak se k oknu přiblížila opatrně a ze strany, aby ji zezdola nemohli spatřit. Uprostřed nádvoří, mezi mrtvolami mnichů a nájezdníků, přešlapovali černí, chundelatí koně, chránění na krku a na bocích plíškovým brněním. Sedla byla prázdná. Jejich jezdci, se sňatými přilbicemi v rukou, překračovali mrtvá těla a skláněli se k raněným vykladačům s

dlouhými, loveckými noži v ruce. Z chrámu zněly tóny Te deum, okořeněné přestálým strachem, a tak vroucně, jako by měl přijít den posledního soudu již zítra.

„Vidíš tam něco, u Thorových kozlů?“

Nevnímala Helgiho, ani jeho otázky. Branou přicválali další jezdcí s černorudou zástavou nad hlavami. Přemýšlela, jestli má věřit tomu, co vidí. Ti cizinci tam dole dobíjejí jen vykladače, jsou tedy na straně mnichů... Na nahých zádech ucítila něčí dech a ztuhla strachy. Prožitá hrůza se znovu vrátila a v uších zahučelo jako v úle.

„Helgi? Jsi to ty?“ přidušeně vyjekla. Poslední hlásku spolkla a zaťala nehty do škvír mezi kameny ve stěně.

„To je Jasper,“ ozval se po chvílce, která jí připadala nekonečná. „Možná jej znáš.“

Prudce se odvrátila od okna a vykřikla úlekem, když z nečekané blízkosti pohlédla do vrásčitého obličeje laického bratra benediktínů. Zarděla se, když si uvědomila svou nahotu, v rozpacích si dřepala a zkrřížila ruce na prsou.

„Je slepý,“ dodal Helgi s pobaveným tónem v hlase.

„Jsem,“ přikývl stařec, netušící, co se před ním odehrává.

Ragenhilda spěšně sesbírala ze země zbytky šatů, z nichž by už ale nedokázala dát dohromady téměř nic. Bez dechu se protáhla kolem slepce a cestou stáhla plátno z Helgiho lůžka.

„Co se stalo, mnichu?“ promluvil Helgi. S potěšením si uvědomil, že rána na zádech opět přestává krváčet.

Bratr Jasper se natočil po hlase a pokrčil rameny. „Moc jsem toho neviděl,“ zašklebil se cynicky. „Vím ale, že nás napadli vykladači společně s vikinky, oděnými v jejich zbroji.“

„Pár se jich dostalo až sem,“ přikývl Helgi neznatelně. „Spojují se často?“

„Hakan!“ skočila mu do řeči dívka. „Žije?“

„Byl to on, kdo mne sem poslal,“ uklidnil ji mnich. „Sekli ho do stehna a špatně by se mu stoupalo do schodů...“ Na několik dlouhých chvil zavládlo v cele ticho.

„Něco se tu stalo?“ přerušil slepý Jasper mlčení a vztáhl ruce před sebe, aby do něčeho nenarazil, až se rozejde. Prsty se letmo dotkly dívčina ramene a měkce klouzaly dolů, dokud zděšeně

neucukly.

„Vzali ti chuť k životu, dívka z Kentu?“ promluvil docela jiným, zvonivým hlasem.

Rychle a křečovitě zakývala hlavou. Bratr Jasper nemohl její gesto vidět, a tak popošel o dva kroky a narazil do Helgiho lůžka. S vrznutím se posunulo.

„Kde jsi, vikingu?“

„Ležím u stěny,“ zavrčel Helgi. „A nemám sílu se zvednout. Sejdi dolů a přines pro ni nějaké šaty, ať tu nechodí nahá.“

Mnich sepjál ruce a s jistotou se obrátil k východu: „Přivedu abatyši. Přinese jí šaty novicky.“ Klopýtl o mrtvého vykladače, šátravě jej překročil a již daleko opatrněji se rozešel ke dvířkům. Ve vchodu se zastavil a obrátil se do místnosti: „Myslím, že jiný život ti už nezbyvá, dcero. I vynucený hřích je hříchem a je třeba jej odčinit...“

Osaměli.

„Ani nám neřekl, proč vykladači zmizeli. Podívej se ještě jednou ven.“

„Nic tam není,“ odsekla a ani se nepohnula. „Prostě se jen přihnali rytíři na černých koních a vyhnali je. Někdo měl štěstí, někdo ne,“ dodala sebetřýznitelsky.

„Jsi mezi těmi prvními,“ přerušil ji. Ze spleti vzpomínek se mu před očima vybavila napůl dětská tvář, orámovaná černočernou záplavou vlasů: „Moje Ulrika...“

„Tvoje Ulrika!“ rozkřičela se. „Tvoje Ulrika, pořád jen Ulrika! Leif zase pořád vykládá o nějaké rezovlásce...“

„Dost!“ utál její probouzející se zuřivost. Tak silně naposledy řval na veslaře, když snekkarem zmítalo moře. „Pět chlapů se na tobě vystříдалo. Bylo ti na zvracení? Dobře, věřím ti... Ale, u Thorových kozlů, nejsi sama, komu se to stalo! Chceš skočit z okna, nebo se k prasknutí nacpat jalovcovými bobulemi? Udělej to! Udělej to, rytířská dcenko, ať všichni vidí, že nesaháš svému otci ani po kotníky! Nebo si myslíš, že umírat s dírou v břiše bolí méně? Při Lokiho dětech, nejsem ženská, abych mohl porovnávat, ale nevěřím, že ano! A s dírou v břiše se navíc umírá!“

„Tomu nemůžeš rozumět!“

Nechal se strhnout. „Že nemůžu? Rozumět ponížení?“

„Nemůžeš,“ znovu se rozkřikla, a vzápětí ztišila hlas. „Když se teď na tebe dívám, třesu se strachy a odporem... A nevím proč...“

„Zapomeneš. Zítřka, pozítří...“ Bolest pozvolna odeznívala. Opřel se rukama o podlahu, a co nejopatrněji se přetočil na bok. Konečně mohl lépe dýchat.

„Já vím, že ne,“ odmítla jeho slova. „I ten stařík v kutně... Byl slepý, a stačilo fouknout, aby mi zmizel z očí... Málem jsem zešilela, když se mne dotkl.“

„To se nedivím,“ pokusil se Helgi o žert a ještě se o kousek posunul. „Každý den mě krmil. Ruce mu páchnou kamencem...“

„Já...“ Neposlouchala ho. Zajíkla se a nevěděla, jak říct, co má na srdci. „Co Hakan...?“ vyrazila nakonec ze sebe. Hlas jí nadvakrát přeskočil a utopil se ve vzlycích.

Helgi se v duchu ušklíbl, ale navenek zůstala jeho tvář vážná: „Jestliže mu nic neřekneš, nikdy se to nedoví...“

„Já přece vím, že muž pozná, jestli je první nebo ne,“ odsekla vztekle.

Helgi Troll povytáhl obočí: „Mluvíš, jako by ti slíbil, že tě vezme s sebou domů.“

Zavrtěla hlavou. „Prý je psanec, vlk v lese, jak se u vás říká. Nesmí zpátky na Pellworm...“

Helgi mlčel a užasle ji pozoroval. „Je něco, co bych měl jako Leifův pobočník vědět?“ zeptal se posléze.

„Slíbil mi, že se nechá pokřtít...“

Helgi se zakuckal a zkřivil tvář probuzenou bolestí. „Rozuměl jsem dobře?“ Ani se nepodíval na přitakávající dívku. „Proč?“

Rozhodila rukama a plátno, do něhož se celou dobu halila, jí sklouzlo k zemi. Rychle se pro něj sehnula a poprvé po dlouhé době se rozpačitě usmála. „Aby se mnou mohl domů, do Kentu. Rodem se mi vyrovná a otec bude jen rád, že se mu vrátím...“ Ztichla jako říčka pod peřejí. Šouravým krokem přešla ke kříži na stěně a bříšky prstů pohladila zčernalé záhyby Kristova těla. Taký trpěl. A víc. Neměl na vybranou a já... Roztrásla se pláčem. Vracel se jako bouře v horách a utápěl její slova v slzách.

Helgi netrpělivě pomrkával po dvířkách. Už by tu měli být.

Jestli se jí znovu vrátí představa o jeho vině, nedokáže ji zastavit...

„Ještě ráno jsem byla nejšťastnější na světě. Leželi jsme ve stanu vedle sebe a já měla pod hlavou jeho rameno...“

„Žije a ty taky. Tak čeho se bojíš?“

„Že už nikdy nedokážu být taková, jaká jsem byla předtím!“
Otřela si slzy a vysmrkala se do saténových cárů. Třásla se jí brada a musela chvíli počkat, aby mohla mluvit dál. „Rozumíš, Helgi Trolle? Bojím se, že se mne dotkne a já budu křičet jako dnes. I když to bude on...“

„To...“ Kulatoučký viking už nedomluvil. Dvířka cely se otevřela dokořán a stará hubená žena v černém šatě jeptišek vstoupila dovnitř. Rozhlédla se přísným pohledem a její tvář změkla.

„Myslela jsem, že budu mít v tobě sestru, drahé dítě. Zaslechla jsem tvá poslední slova a poznala jsem, že ses už rozhodla jinak. Kdyby se však tvé rozhodnutí někdy změnilo, pak věz, že zdi Ros Láiru tě vždy laskavě přijmou...“

„Tady bych na to nezapomněla nikdy,“ pohodila dívka hlavou.
„Nechci se rouhat, sestro abatyše, ale kříž ani zvony mě před těmi stvůrami nezachránily. Půjdu s ním, jestli mne nyní neodvrhne...“

A KDYŽ DÁM ŽIVOT, ZŮSTANEŠ?

Dno soutěsky vypadalo jako povrch těsta, nakynutého do bublin a potaženého žilkovinou tenkých ostnatých šlahounů.

„Proboří se to?“

Leif se ani neohlížel, kdo to řekl. „Zkus to,“ odsekl popuzeně. Visel za jednu ruku na obnažených kořenech polomrtvých stromů, vyrůstajících v divokých úhlech ze skalnatých stěn, a snažil se tou druhou nalézt pevnější oporu. Bahno pod nimi se takřka neznatelně hýbalo. Snad díky mírnému proudu, snad díky mlaskavým bublinám, líně vystupujícím na povrch. Okraje

bažiny pokrývaly ochmýřené lístečky rosnatek lepící se k tmavé skále jako k jedinému kusu pevné země.

„Jak to může být daleko?“

Leif zamračeně přeměřil vzdálenost k protější skalní stěně, a jak mu to jen jeho postavení dovolilo, pokrčil rameny. „Deset kroků?“

„Kdyby to bylo příliš hluboké, ten mrzák by nám to řekl...“

„Tsss.“ Leif si okázale uplivil a zavrtěl hlavou. „Nic by nám neřekl, Gisle... Ale teď už se nedá nic dělat. Musíme přebrodit.“

Ogmund přeručkoval po kořenech až k Leifovi a volnou rukou ukázal vzhůru, kde se navzájem křížily zřícené kmeny stromů, tvořící nade dnem soutěsky strašidelnou dřevěnou klenbu, zanesenou drobnými větvičkami, trávou a listím.

„Měli bychom to zkusit tam,“ souhlasil Leif. „Snad by některý z nich vydržel...“ Jako na odpověď se soutěskou rozlehlo zapraskání a shora se zřítíl ranec poloshnilého listí.

Vůdce vikingů sešplhal po vzdušných kořenech až těsně nad hladinu bahniska a opatrně se opřel špičkou boty o měkkou půdu.

„Drží?“

Spustil se ještě o kousek a připravený bleskově přehmátnout výš, začal pomalu přenášet svoji váhu na zrádný povrch bažiny. Masožravé rosnatky uzavřely své kalichy a bezbranně se nechaly zatlačit do bahna. Půda se pod ním zahoupala, ale udržela jej. Zlehounka se pouštěl kořene, až zůstal stát docela bez opory.

„Po kotníky!“ vítězně zavolal nahoru, ale stále se neodvažoval udělat sebemenší krok.

V rokli vládlo kalné příšeří a pach tlejících rostlin nedokázal docela zahnat těžkou vůni drobných, masožravých kvítků. Leif štitivě nakrčil nos a rozhlédl se. Viděl sotva na těch deset kroků, jež jej oddělovaly od protější skalní stěny. Tam na druhé straně chyběly kořeny, jež se tady pnuly po skále jako pomocná lana. Zato alespoň dolní část skalní stěny vyhlížela, jako by byla kdysi při stvoření světa rozrytá ďáblovy prsty. Úzké komíny ve skále, přerušené každých deset dvacet sáhů skalní římsou, dosahovaly vzhůru, kam až oko dohlédlo... Neopatrně přešlápl a zabořil se levou nohou do poloviny lýtky.

Shora se ozval výkřik.

„Ječíte jako baby,“ zavrčel Leif a rychle se vyšplhal po kořenu zpět za ostatními. „Budeme to muset zkusit jinak,“ dodal rozmrzele, když se ocitl vedle nich.

„To musíme,“ vyhrkl Ogmund a ukázal prstem přímo dolů. „Při Odinově oku, musíme...“ Jeho další slova zanikla v děsivém hadím zasyčení.

Žádný z vikingů neztratil čas ohlížením. Svaly na rukou se napjaly jako ještě nikdy při veslování v zuřících ledových mořích. Vzdušné kořeny, obsypané Seveřany jako těžké hrozny na asturijských vinicích, se divoce rozhoupaly. Několikrát se srazily a narazily na skálu, ale Leifovi muži se drželi jediné záchrany příliš pevně, než aby se nechali srazit dolů...

Leifovi se zatmělo před očima, když jej ovanul těžký, hnilobný dech obřího plaza. Musí být blízko. Při všech démonech Niflheimu, jak vysoko se ten netvor dokáže zvednout? Zůstal viset na kořenech sám. Ostatní se už dávno dostali na nízkou terasu, po níž se dalo rychle stoupat vzhůru... Obrátili se zpět s kameny a klacky v rukou. Několik jich prolétlo nebezpečně blízko Leifovy hlavy. Viděli to, co on vidět nemohl.

„Rychle...!“

Vycítil v tom strach a hrůzu.

Otočit se... Ne. Někde napravo se mihlo cosi, co mu v první chvíli připadalo čímsi známé. Jen si nedokázal vybavit odkud. Černá a žlutá!

Ještě kousek. Jen na dohmátnutí. Shora se k němu natahují ruce jeho berserků. Ve vyděšených očích jim může číst, že by nejraději utekli a že se docela určitě nepokusí o nový přechod bažiny tam dole.

Ogmund, Orwald, Sigvald... Sevrhel něčí zápěstí a přehoupl se za nimi na skalní římsu. Koleno narazilo bolestivě na kámen a jen tak tak že se opět nezřítil dolů.

„Otoč se,“ vybídl jej tiše Ogmund.

Ploská, žlutočerná hlava se tři sáhy pod nimi pohupovala jako stará, suchá větev ve větru.

„Kde se tu vzal?“

Leif zíral do skelných očí a musel se přemáhat, aby vůbec

odtrhl svůj pohled stranou. Sehnul se pro kámen, hodil a zasáhl nestvůru přímo do hlavy. Černé žíhance na čelisti se zbarvily krví, a jako by tento důkaz, že jde o živého tvora, vikingům stačil, zasypali hada přívalem kamenů a kusů dřeva.

* * *

Plaz už dávno zmizel v bahně, když konečně vyšplhali zpátky k místu, kde se rozloučili s Kaherdinem a Arletou.

„Jestli chceme do hradu, musíme branou,“ řekl Leif, když znovu popadl dech. „Ta bude určitě dobře chráněná. Možná stejně jako ta propast...“

„Nemyslím, že by Kaherdin o tom netvoru něco věděl,“ ozval se Ogmund, který v Helgiho nepřítomnosti stále samozřejměji přejímal jeho starosti a postavení.

„Já také ne,“ souhlasil dánský králevic. „Ten had patří vykladačům. Má jejich barvy a tam dole může být nanejvýš pár dnů... Čím by se tam živil? Možná jsme jediní lidé za posledních pár set let, kteří se pokusili tamtudy projít. Možná se jednou za rok zítí dolů jelínek nebo srna, ale to by pro něj nestačilo. Vypustili ho tu a zase si ho vezmou s sebou, až...“

„Kdy?“

„Až si odvedou princeznu. Hledají ji a stejně tak ty, kteří jí pomohli uniknout ze sluje na pobřeží...“ Odmlčel se a zadíval se nahoru, kde se slunce začínalo skrývat za zubatý hřeben hradního cimbuří.

Až do večera obcházeli Killhamianh v dostatečné vzdálenosti, aby se nesetkali s hlídkami vykladačů. Ty přecházely těsně pod hradbami a především na jediné přístupové cestě k hradu. Noc byla o poznání chladnější než ta včerejší. Pára se srážela u úst jako obláčky nad horkými prameny a klouby, prochládlé za posledních pár nocí, kdy si z opatrnosti nemohli rozdělat oheň, se ozývaly nepříjemnou bolestí.

„Zítra musíme prorazit do hradu, anebo jít dál k západnímu pobřeží...“

Po půlnoci už přišel první mráz toho roku. Zažloutlá stébla trávy se potáhla stříbrnými nitkami jíní a jedovatě zelené mechy na skalnatých okrajích příkopové propadliny, obklopující

killhamianhský hrad, mrazivě ztuhly do podob chaotických intaglií a kamejí z rukou šíleného rytce. Sněhový poprašek pokryl skály a ztverdlo půdu a jen pod větve prastarých, pokřivených, tumorovitých stromů nepronikl, zachycen rezavými štětinami jehličí.

Spánek nepřicházel. Jen dřímota, kdy si tělo nedokáže oddychnout a pouze na krátkou chvíli upadá do mrákot, dokud od země neprochladnou záda. Pak se člověk probudí, převrátí se na břicho a zaklíní vlastní ruce pod sebe, aby se co nejméně dotýkal zmrzlého podkladu.

Leif nemohl spát, ani nechtěl. Už zažil takové noci... Procházel se mezi převalujícími se muži a každou chvíli zvedl oči k tmavé obloze, zářící hvězdami. Jako temeno kamenného obra se proti nebi zvedala černá skála s věžemi Killhamianhu. Až úplně nahoře, jako nejjasnější z hvězd, zářilo světlo svíc ze špičatě zalomeného okna hradní hlásky.

„Čekáš, jestli ti zamává?“ Ogmundův hlas zněl pobaveně. „Té keltské klisniče stříkala smyslnost z očí...“

Leif se proti své vůli usmál: „Víc by nám pomohlo, kdyby se tady objevili zbrojní z hradu a vzali nás za hradby. V tomhle stavu, zmrzlí, hladoví a bez pořádných vlněných kabátů, nás nedojde k západnímu pobřeží ani polovina...“

„Nikdo,“ skočil mu do řeči Ogmund a popotáhl se za svoji dlouhou, slámovou bradku. „Nikdo by nedošel, a jestli ano, tak bez prstů a s omrzlým celým tělem.“

Leif vážně přikývl. „Pár dní na Killhamianhu...“

Ogmund plácl Leifa po zádech a zachechtal se: „Jestli tam nebudou mít žádné otrokyně...“

„Křesťané nemají otroky.“

„...Nebo služky,“ nenechal se Ogmund vyvést z míry, „tak mi ji někdy půjčíš...“

„Freyja ti zatemnila mozek, Ogmunde z Pellwormu,“ zpražil jej Leif a přitáhl si cípy pláště úžeji k tělu. „Arleta je z rodu loonoiských králů. Taková panna si vybírá, s kým bude sdílet lože...“

Ogmund okamžitě vystřízlivěl a zkrivil levý koutek rtů do zdráhavého úšklebku. „Úplně jsem zapomněl, že jí nemám co

nabídnout...“ Vztekla nakopl vyhnílou soušku. Zvedl pohled k hradní věži a téměř plačtivě se obrátil na Leifa: „Odvedeš si ji domů?“

Tváře žen se dovedou v myšlenkách střídat rychleji než třepotání ptačích křídel. Leif sám sebe v duchu proklel, když si uvědomil svoje zaváhání. Přece jen nakonec zavrtěl hlavou, ale ještě chvíli mlčel, než to vyslovil: „Ne... Nabízí všechno, co mohu chtít...“ Na okamžik se zasnul.

„Leife?“

„Já nespím, Ogmunde,“ mávl mladík rukou, jako by zaháněl roj tiplic. „To není moje pýcha, co mě zahání od Arlety. Od keltské dívenky, která měla to štěstí, že se narodila ve vznešeném lůžku...“ Najednou měl pocit, že vedle něj nestojí Ogmund, kterého ještě před dvaceti dny neznal. Teprve nyní si uvědomil, koho mu celou tu dobu kormidelník z Pellwormu připomínal. Otce... Stejně držení těla, stejný hlas... Jenom nebyl stejně jako otec nevšímavý. S každým mluvil, každému pomohl, i jemu, ačkoliv musel pro něho být aspoň podle věku nedorostlým vlčetem...

Zahnal podobné myšlenky, opřel se o strom a jen podle odlesku hvězd na přilbici poznal, kde Ogmund stojí... „Letošního jara jsem se pokusil získat zpátky trůn,“ začal bezbarvým hlasem. „Jsi Dán, Ogmunde z Pellwormu, a tak víš, jaká byla Godfredova podmínka. Měl jsem získat hlavu krále. Vybral jsem si toho nejslavnějšího...“ Na okamžik se ztišil, když přinesl vítr hlasy nepřátelské hlídky, a hned pokračoval: „Sám dobře víš, že kdybych přivezl do Hedeby hlavu Karla Franského, ještě týž den by mne dánský thing prohlásil králem... Nepovedlo se to. Celou jeho družinu jsme pobili, a Frankové zase moji. Utíkali jsme s Helgim na jih. Tvrdil, že zná kraj, ale znal jen pobřeží a dvě nebo tři velké řeky... Ve vnitrozemí nás zajali Galové, šílení druidi, uctívající bohyni koní a koňskou smrt. Viděl jsem ji, Ogmunde!“ Leifův hlas znenadání ožil. „Nikdy jsem nepotkal krásnější dívku, ani na otrokářských trzích v Lundenwicu takovou neměli, a to se říká, že tam se najdou ty nejspanilejší... Na vlastní oči jsem viděl koňskou smrt, jak párala kůži mrtvých hřebců a brala jejich stúny s sebou, do země zapomnění. Při prvním setkání mi

chtěla protnout hrdlo zlatou zbraní, a při druhém jsme promilovali noc. Dvakrát mi od té doby zachránila život, a vždycky se ztratila...“ Leif si povzdychl takovým způsobem, že se Ogmund nezdržel tichého, pohrdavého úsměšku. „Až pomohu Helgimu, vydám se hledat ji. Jmenuje se Epona... Uloupím Galům jejich bohyni a...“ Leif se zarazil a v rozpacích pohlédl na Ogmunda.

Starý vlk z písčného ostrova na západním pobřeží Danemarku hleděl k osvětlenému oknu v tmavé mase killhamianského hradu. Leif sledoval jeho pohled a ošil se.

„Neodmítám dary,“ odpověděl na nevyřčenou otázku. „Když mě zabil Karel, franský král, daroval mi život a čekal vděčnost... Nedá se vynutit,“ dodal. „Nikdy a od nikoho...“

* * *

„A co Helgi Troll,“ namítl Sigvald a se zaskučením se protáhl. „Řekli jsme mu, že se potkáme přímo na mumhanských útesech. Až tam dorazí, bude sám...“

Ogmund, podupávající vedle Leifa, zavrtěl nesouhlasně hlavou: „Hned tak se nezotaví. Rána bylo zlá a tělo vyčerpané dvojím plaváním v rozbouřeném moři. Dřív jak před zimním slunovratem brány rosláirského kláštera neopustí... To už dávno nabere síly, zastavíme se pro něj a společně vyrazíme k západu.“

Leif, mlčky se opírající o smrkový kmen, zbavený kůry, se zhoupl na špičkách a kývl. „V tomto stavu nejsme schopni Ulrice pomoci. Potřebujeme oddych, jídlo, pití... ještě dnes se musíme proplížit k bráně hradu a prorazit obklíčení.“

„A když nám neotevřou bránu?“

„Pak ukážeme těm suchozemským bláznům, jak bojují vikingové!“

Slova vystřídalo cinkání bronzových spon a přezek. Čepele mečů zazvonily mrazem a zablýskaly se stříbřitým jíním. Dánští vlci rozcvičovali svá ztuhlá těla a jeden po druhém se houfovali kolem svého vůdce. Od úst stoupaly obláčky páry a prsty bez rukavic ztrácely cit.

„Zkusíme včerejší cestu,“ ozval se číši hlas.

Leif se zašklebil. „Můžeš, Gisle. Té žlutočerné bestii už muselo pořádně vyhládnout.“

Mladík se zatvářil dotčeně. „Čím je větší zima, tím jsou hadi a ještěrky pomalejší. V takovém mrazu, jako je dnes, můžeme přecházet hadovi před očima, a on přitom nedokáže ani pohnout čelistmi...“

Leif zaváhal. Na horských svazích Upplandu uviděl párkrát hada ztuhlého ranním chladem. Spoléhat se ale na to, že se totéž stává i té obludě, kterou vypustili vykladači do příkopu?

„Ne!“ rozhodl. „Nebudeme nic měnit. A jestli má být poslední pannou, kterou obejmú, valkýra, nebudu uhýbat ráně...“ Vytasil meč a ukázal jím k hradu. „Za mnou, vlci! Ukážeme tomu hadímu plemenu, oč je dánská ocel lepší!“

Hlídky vykladačů se v ranním mrazu stáhly k oběma ohňům, praskajícím těsně při okraji přírodního kamenného mostu, po němž vedla jediná přístupová cesta na Killhamianh. Mrazivá mlha, stoupající z příkopu, potahovala skálu námrazky a měnila ji v kluzkou past. Z lesa se ozývalo praskání zmrzlých větví a křik hladových vran.

„Nevidím bránu,“ sykl Ogmund. Opatrně se zvedl za spleť holých křovisek a namáhal oči, aby pronikl pohledem až k hradu, topícímu se v mlze.

Leif vytušil v jeho hlase pochyby. Sám jich měl plnou hlavu. Beze slova vyrazil a příkrčeně přeběhl blíž k ohňům. „Je to jediná cesta,“ zdůraznil, když doběhl Ogmund za ním a padl vedle něj do skřípajících zmrzáků.

Nepřátel bylo asi třicet. Tísnil se kolem kotlíků s vařeným masem a vytahovali z vody velké kusy ovaru. Každou chvíli přicházeli ozbrojenci, hlídkující po okolí, přešlapovali u ohňů a nahřívali si promrzlá záda.

„Vidíš ty koše?“

Leif se zahleděl ve směru, kam Ogmund ukazoval, a přikývl. Asi pět kroků od ohnišť stály vyrovnané v řadě tři koše, dosahující výšky dospělého muže.

„Na jídlo?“

Ogmund zavrtěl hlavou. „Na hady,“ odpověděl s významným povytažením obočí. „Jeden z nich bude docela jistě prázdný, ten,

v němž přivezli tu bestii, co je teď v příkopu...“

„Doufám, že jsem tě pochopil špatně.“

Ogmund pokrčil rameny, jak měl ve zvyku před tím, než odpověděl: „Démoni Niflheimu budou mít radost z toho, co se tady chystá, Leife Olafsone. Kdybych já byl jarlem žlutočerných, nechal bych v koši alespoň jednoho hada, a to dost blízko k ohni, aby byl schopen se pohybovat, kdyby toho bylo zapotřebí...“

Leif se užasle ohlédl po Ogmundovi: „Věříš tomu?“

„Musíme počítat se vším,“ zavrčel starý viking. „Jestli udělali to, co bych udělal já, tak ve chvíli, kdy zaútočíme, někdo z nich zvrhne koše a budeme mít před sebou jednu či dvě hadí bestie. A jestli se nám nepodaří odlákat je od plamenů do mrazu a počkat, až ztuhnou a zpomalí se jejich pohyby, nikdy se na most nedostaneme...“ Oba zmlkli a ohlédl se po ostatních. Dvanáct, napadlo Leifa. Jenom dvanáct nás je proti třiceti nepřátelům a dvěma nestvůrám, o jakých si donedávna myslel, že patří jen do starých zkazek.

Hlouček vikingů v chatrných oděvech a kroužkových košilích, ukořistěných v bornemijském přístavu, jen s meči, bez štítů a seker, jež zůstaly na dně zálivu, kde ztroskotala jejich loď, se bez jediného slůvka nebo cinknutí kovu přesunul až ke svým vůdcům. Stále si jich nikdo nevšiml. Vykladači si byli příliš jisti, že jim nehrozí žádné nebezpečí. Chtěli Arletu z Loonois, a jen aby jí zabránili v útěku, vypustili do příkopové propadliny kolem hradní skály svoji černožlutou modlu. Jen proto střežili jediný přístup k hradu. Neměli důvod domnívat se, že by se v lesích pohyboval ještě někdo, kdo by chtěl za hradby Killhamianhu také...

„Rozdupete oheň,“ zašeptal Leif a kývl na černobradého Sigvalda a jeho druha, jehož jméno neustále zapomínal. „Co nejrychleji... Zbytek pod Orwaldovým velením zaútočí na vykladače a já s Ogmundem se pokusíme povalit koše a svrhnout je do propasti...“

„Proč?“

Leif se nerozhodně obrátil na Ogmunda.

„Řekni jim to, jarle,“ vybídl jej bývalý kormidelník. „Kdyby se nám to nepodařilo, ať vědí, co mohou čekat.“

* * *

Šíje trnuly hrůzou a dlaně se potily očekáváním boje.

„Musí nás zpozorovat až v poslední chvíli,“ hlesl Leif, než se oba začali plížit tiše jako stíny k volnému prostranství před skalním mostem. Tajil dech a nespouštěl oči z košů, jako by jej skelné hadí oči ochromovaly i přes vrbovou košatinu. Jeden je prázdný, druhý možná a třetí...

Ogmund jej přesvědčil. Nejméně v jednom z košů číhá smrt v podobě žlutočerných kliček. Kolik kroků ještě zbývá? Kdyby se někdo z mlaskajícího hloučku u kotle s masem ohlédl, docela jistě by je spatřil.

Bez sebemenšího krytí překonali holé prostranství a skrčili se za prvním košem. Byl lehký a prázdný... Ukryti za ním, opřeli se zády o sebe a nabírali dech před rozhodujícím výpadem.

„Jak jste se domluvili?“

„Jsme vlci,“ zachraptěl Ogmund. „Sigvald se svou smečkou zavýje těsně před útokem.“

Tísnil se za košem a čekali na znamení. Čas jako by se zastavil. Vousy, zvlhlé dechem, mrzly a balily se do jinovatky stejně jako každá jehlička smrčín a borovic kolem. Poryv vánku přihnul k Sigvaldovi závan tepla od ohně a pomohl mu v té chvíli víc, než několik doušků horkého piva. Oči se klížily a tělo malátnělo únavou...

Sigvald sebou trhl, netrpělivě se zahleděl ke košům na hady a spokojeně se usmál, když spatřil Leifa i Ogmunda připravené k útoku. Přiložil dlaň k ústům a skalami pod Killhamianhem se rozneslo vlčí zavytí, stejné, jako se ozývá v zimě na dánských slatinách.

„Odiin!“

Desítka vikingů spustila větší řev, než kdyby z lesa vyrazili jezdci mumhanského krále.

„Odiin!“

Zvonění mečů rozechvělo mrazivý vzduch. Sotva dva nebo tři žlutočerní stačili tasit své zbraně dřív, než se zkroutili první z nich s dánskou ocelí v břiše.

„Vezměte si jejich štíty!“ řičel Sigvald. Tanečním krokem se vyhnul výpadu nepřítele ve zbroji ze stříbrných plíšků a při

otočce prosekl jeho bok.

„Je jich málo,“ zaslechl výkřik v mumraji před sebou. Studeně se usmál. Třemi bleskovými výpady si uvolnil cestu k vůdci vykladačů a zašklebil se mu do tváře: „Stačí, Ire, na vás to stačí...“

Zleva se ozval Ogmundův spokojený výkřik, když se mu s Leifem konečně podařilo povalit první koš. Pletenina z vrbových větviček povážlivě zapraskala pod tíhou obludného těla uvnitř a oba vikinky zmrazil vzteklý sykot.

„Probudil se,“ promluvil Ogmund. „Musíme to dostat k propasti dřív, než vyleze...“

Proutěná poklička koše vypadla stranou a v otvoru se objevila ploská, trojúhelníkovitá hlava rozzuřeného plaza.

„Při Lokiho dětech, opři se do toho, Leife Olafsone! Je prohrátý od plamenů a ještě nesnídal...“ Nohy podkluzovaly na zmrzlé trávě a hadí tělo navíc tlačilo stěnu koše celou svojí váhou k zemi. Leif vytasil meč a vrazil jej pod válec koše jako sochor. Nemusel nic říkat. Také Ogmund viděl hadí kličky, jak se pomalu soukají ze svého útulku. Bleskově napodobil Leifa a opřel se do páky vši silou, jaké byl schopen.

Koš se zdráhavě pohnul a pootočil se o čtvrtobrat.

„Ještě!“

Teprve nyní si ozbrojenci ve žlutočerných pláštích všimli, co se děje u košů. Pár se jich obrátilo proti novému nepříteli, ale už bylo pozdě. Ogmund odrazil sevřenými pěstmi ploskou hadí hlavu od sebe a opět se zapřel do páky. Košatina se zachvěla pohybem hadího těla uvnitř a pohnula se k okraji propasti.

„Pár kroků,“ zasupěl povzbudivě Leif. Ještě jednou zabrali a pak se již začala půda pozvolna svažovat. Plaz jako by tušil, co mu hrozí. Jeho sykot se zadíral do uší a do duše. Hlava prudce vyrazila ven spolu s dvěma sáhy hadího těla. Valící se koš přidal na rychlosti, nekonečně dlouho balancoval na okraji propasti, až nakonec podklouzl na zmrzlém mechu a překulil se dolů. Had doslova vystřelil ze své proutěné nádoby, ale stačil už jen pohladit rozeklaným jazykem skálu a spolu s košem se propadl do obláček mlhy, stoupající ode dna.

„Ještě jeden,“ vyčerpaně zachraptěl Ogmund a odkašlal si.

„Jestli nás k němu pustí...“

Trojice vykladačů se vklínila mezi ně a poslední koš, v němž ještě dřímala obluda.

„Probudí ho,“ zašeptal pobledle Ogmund. „Uvidíš, že ho probudí...“

„Máš strach?“

„Nemám rád hady.“

„Ti ušatí jsou prý desetkrát větší...“

Ogmund se násilně ušklíbl: „Skoro to vypadá, že bude lepší umřít už tady...“

* * *

Zdálo se, že žlutočerná bestie dokáže rozeznat, kdo je její nepřítel. Pohupující se hlava na polovzpřímeném těle s nezájmem mýjela muže ve stříbřité, vykladačské zbroji a ničivě útočila na vikinky. Míhala se jako blesk mezi bojujícími a srážela severské bojovníky tvrdšími údery než náraz beranidlem. Vikingové couvli k okraji lesa a semkli se do hloučku. Na hada nestačila ani odvaha, ani síla.

Leif se zbavil posledního ze svých protivníků a ranou zezadu připravil Ogmunda o jeho soupeře. Zůstali v týlu vykladačů sami.

„Jestli se pokusíme prorazit k našim, neprojdeme kolem hada.“

Leif souhlasně přikývl. „Jak to, že neútočí na svoje?“ řekl nahlas to, co mu po celou dobu vrtalo hlavou. „Hadi mají přece k chytrosti daleko...“ Znenadání ožil a lišácky se zašklebil. Strhl z nejbližší mrtvoly žlutočerný plášť a přetáhl si jej přes ramena. „Dneska se musí bohové válet smíchy,“ zakřenil se na Ogmunda, který jej okamžitě napodobil. „Jestli ale rozeznává nepřátele podle čichu, tak se sejďeme ve Valhalle...“

Stále si jich nikdo nevšímal. Vlastně všechno nasvědčovalo tomu, že si nikdo, vyjma těch mrtvých kolem, ani jejich přítomnost neuvědomil. Vykladači i plaz byli zaměstnáni zbylou šesticí útočníků, kteří ještě dokázali unikat drtivým úderům kostěného pancíře na hadím čele. Leif se zezadu přiblížil k vykladačům, dotírajícím na zbytek jeho družiny, a jediným sekem srazil k zemi dva z nich.

Výkřiky a chropot zanikly ve vřavě bitky. Ogmund proběhl mezi nepřáteli a dřív, než postřehli, že k nim nepatří, strhl několika z nich jejich pláště v hadích barvách.

Plaz jako by zešílel. Beranidlo hadí hlavy v mžiku srazilo stříbrooděnce k zemi a v promáčklině brnění se objevila krev.

„Jako bych ho zabil já,“ potěšeně zavýskl Ogmund a v běhu mával na Dány, couvající stále hlouběji mezi stromy. „Zahalte se do jejich plášťů!“

Hadí pohyby se nápadně zpomalily. Škrtič kroužil kolem vyhaslých, podupaných ohnišť a jen marně vířil oblaka teplého popela.

Leifova zbraň zbarvila další brnění do ruda a tančila po bojišti jako sama smrt. Vykladači, jejichž rady o poznání prořídly útoky zmateného plazu, se stáhli. Leif přiskočil k hromadě dřeva u ohně, o níž byly opřeny kuše, a několika údery meče je zničil.

„Vypadá to, že nás nechají projít k bráně!“ vykřikl Ogmund. Chráněný ukořistěným štítem se shýbal u mrtvých druhů a zjišťoval, jestli některý z nich ještě dýchá. Bylo to zbytečné. Ani jeden z vikingů nepadl zbraní vykladačů. Všichni umírali těžce a neodvratně s rozdrceným hrudníkem...

Had se už téměř nehýbal, ale z lesa se ozýval křik přibíhajících posil stříbrooděnců. Ti, kteří bojovali s vikinky od začátku bitky, však nejevili ani nejmenší snahu je zadržet. Už neútočili. Stáhli se stranou od skalního mostu a už jen hlídali chvějící se hadí tělo. Trojboká hlava se chvílemi pomalu, jako tají ledovce v severních mořích, zvedala nad promrzlou půdu a opět klesala, stále víc spoutaná tuhnoucí krví ve svém těle.

Vikingové se ostražitě přesunuli k mostu a zastavili se.

„Vypadá to na léčku,“ nadhodil Ogmund. „Proč nás najednou pouští dovnitř?“ Přeslapovali před mostem, jehož konec se utápěl ve stoupající mlze. Byli jako vlci, větřící nebezpečí.

I přibíhající posily vykladačů zůstaly stát na okraji lesa a neútočily. Leif se nerozhodně rozhlížel na všechny strany. Žaludek se mu sevřel a nedovolil mu pořádně vydechnout. Tušil nebezpečí. Pomalu se obrátil. Skalnatý most, pnoucí se nad propastí jako kamenná duha, zářil ve vstávajícím slunci. Bylo to jen skalisko, jež tu kdysi vzniklo nad gigantickou bublinou

sopečných plynů. Dnes bylo ohlazené větrem a deštěm a ledová slupka náledí se ošklivě leskla jako glazura na saracénských nádobách.

„Už vím,“ řekl tiše Leif. „Na ten most se nedá vstoupit.“

Z lesa přicházely poslední skupinky stříbrooděnců a kolem vikingů pozvolna rostl polokruh oceli.

„Máme jen jedinou cestu,“ skočil Ogmund do Leifových myšlenek.

Leif přikývl. Zkusmo vstoupil na čedičovou skálu. Byla kluzká jako zamrzlá hladina řeky. Zvedl ze země jeden z pohozených mečů a několikrát jím udeřil o skalnatou půdu před sebou. Špičkou boty vydřel rozdrčené kousky ledu a pochybovačně se otočil po ostatních.

„Půjdu první,“ umlčel Leif hned v zárodku reptající hlasy. „Půjdu první, jak se na jarla sluší. A pamatujte si, vlci, kdo spadne, potká se dole s dvěma hady!“

Berserkové prý smrti opovrhují a vrhají se v bitvách tam, kde je boj nejzúřivější... Snad. I kdyby tu s Leifem byli ti, kteří před třemi sty lety vytvořili legendu o šílené statečnosti, modlili by se k Thorovi před každým krokem stejně jako zbytek družiny, která před půlrokem vyplula s jarlem Hakanem z Pellwormu... Dokud se neztratili v mlžných cárech, házeli po nich vykladači vůle ušatých hadů ohořelá polena z ohniště a kameny, které se jim podařilo vyloupnout ze ztuhlé půdy. Jinak nepodnikali nic. Jako by na něco čekali.

Z mlhy se vynořila mohutná mříž ze čtyřpalcových železných prutů, chránící průchod hradní branou. Po obou stranách zíraly z hradební zdi tmavé oči střílen a nad sepjatými dubovými křídly brány vystupovala ze zdi mozaika z červených a bílých kamenů, představující ohnivého draka na sněhovém poli.

„Hej!“

Každý i ten sebemenší pohyb byl na kluzkém povrchu nebezpečný. Při každém slově, kdy člověk přestával věnovat půdě pod nohama absolutní pozornost, hrozilo, že se zřítí do mlžnaté hlubiny pod sebou. Leifovi při výkřiku uklouzla noha a raději si klekl. Skála a tající led pod kolena nesnesitelně studily, ale bylo to o mnoho bezpečnější než volat na strážného vstoje.

„Hej!“

O skálu zabubnoval déšť šípů.

„Pláště!“ vykřikl Ogmund. „Shod'te pláště a zavyjte jako vlci. To byla ta past! Mají nás za tu sběř, co táboří před hradem.“

Leif srazil ukořistěným štítem poslední střelu a nadechl se. O čedičové hradby killhamianského hradu kříslo vlčí zavytí, a jako by odlétlo několik jisker, objevilo se na cimbuří světlo loučí.

„Kdo je na mostě?“ bylo slyšet číhavý hlas.

„Leif Olafson,“ vzkřikl viking vzhůru k strážnému. „Záchrance Arlety a téměř bratr Kaherdina Zrůdy...“

Z ležení žlutočerných se ozvaly výkřiky vzteku.

„Už jsem myslel, že nás obránci smetou dolů,“ odfoukl si ulehčeně Ogmund směrem k Leifovi. „Za chvíli je tu máme...“

„Ani Arleta z Loonois, ani pan Kaherdin, zvaný Zrůda, se nepřátelí s lidmi, kteří nosí žlutočerně žíhaný plášť...“

„To je válečná kořist!“

„Zeptám se,“ zavrčel strážný.

Vzduch se rozezpíval vysokým nápěvem jako vítr v ledovcových píšťálách a několik šipek s ocelovou špičkou zazvonilo o mříž.

„Střílejí,“ zavolal tlumeně Ogmund, ačkoliv pochopili všichni, co se stalo.

Leif se obrátil: „Všechny kuše jsem jim zničil...“

„Přijeli dozajista další. Zaslechl jsem ržání koní. Předtím tam žádní koně nebyli...“

„Hej!“ Leif nenechal Ogmunda domluvit a znovu zavolal na strážného. „Pusť nás!“

„Šel se zeptat,“ zabručel neznámý hlas.

„Jak dlouho mu potrvá, než najde princeznu?“

„No, jestli se cestou zastaví v kuchyni...“ Strážný se zachechtal a hlasitě mlaskl. „To bychom ho měli zpátky až večer...“ Na chvíli se odmlčel. „Jestli si to ale namířil okolo pivních sklepů...“

„Otevři bránu prase!“ zařval Ogmund.

Povětrí se opět rozezvučelo smrtícími střelami.

Ogmund padl k zemi první. Dopadl na placatý balvan jako na vodní hladinu. Sigvald s ostatními se vrhli vpřed a zachytili se

železných prutů mříže...

„Jestli ale šel kolem pokojíčku služebné Guduly...“

„Vyškrábu ti mozek skrz oči!“ Ogmund sjel po břiše z kamene a klouzal po ledovém škráloupu za ostatními...

„Leife?“

Její hlas se chvěl zimou a nadějí. „Leife, jsi to ty?“

Neodpovídal. Proč to zní tolik podobně, jako když jeho jméno šeptá ona? Epona...

Přijď, lásko, přízeň se se svým stádem koňů a zažeh tu divoženkou z potopeného království na druhý konec světa... Přijď, u všech bohů, anebo mi nikdy nic nevyčítej...

„Leife?“

Pořád mlčím a tvoji zbrojní hekají námahou u kliky rumpálu. Mříž se pohnula. Nejdřív pomalu, jako by se měl přetrhnout řetěz, vytahující ji nahoru. Křídlo brány se pootevřelo jako tvoje ústa, když se chtějí líbat. Váhavě a napořád. Vzduch zpívá píseň smrti a železná ostří střel se tupí daleko stranou na balvanech hradební zdi.

Ogmund se protáhl pod mříží jako poslední a zmizel v bráně. Jen já tu zůstávám. Chci věřit, že když vejdu, najdu zase sílu odejít...

Lásko... Nechci ti tak říkat, ale všechna ostatní slova jsou příliš všední. Každou noc se mi zdává, jak vycházíš ze sluje tam na pobřeží... Obě vás posadím do svého drakkaru a odvezu tam, kde jednou postavím svou skálu.

Danemark... Ztracený sen. Ethelredova hlava zůstala v Bornemiu zahrabaná pod prastarou jabloní a vím, že se pro ni nikdy nevrátím...

„Leife...“

Křičíš, nebo šeptáš, kdo to má poznat? Klekám si na všechny čtyři a protahuji se pod mříží. Spadla za mnou jako balvan. Čekáš za branou. Slyším tě. Vzlykáš. Je to proto, že jsem přišel? Možná jsi proplakala noc...

„Arleto!“

V jediné chvíli chceme lhát oba. Já, že tě miluju, a ty, že mi věříš. Tvoje rty chutnají jako perník, co se prodává na svavalských tržištích. Kořením z východních zemí.

Ozbrojenci, Ogmund, Sigvald... Nevidím je a ani nechci. Svírám v ruce tu tvoji, jako kdybych se vrátil domů ke své... Ne, neřeknu to slovo.

Kudy? Vedeš mne jako slepce. Kdo ti řekl, že mne máš milovat? Že máš vzlykat, když se objevím před branou opevnění... A čím jsi jiná než Luned, jejíž tělo roztrhaly vrány a divoké kočky? Čím jsi jiná než Epona? Ničím. Jste stejné, jste děsivě stejné... Myslel jsem, že padnu na nádvoří a probudím se až zítra. Hlad, špína a zima. A teď... Buší to ve mně jako kladivo. Držíš mne za ruku a pořád přede mnou utíkáš. Nestačím ti. Klopýtám jako zpitý a prosím o smilování...

Schody a zase schody. Bílé dlaždice s červeným drakem. Schody... Kdy se zastavíš? Rty se hledají už v té chvíli, kdy se od sebe odtrhnou. Chvěješ se a tvůj třes přechází do mne. Zmítá se mnou jako letní bouře obilím... Zvolnilas. Stejná chodba jako deset předešlých. Obílené stěny a prastaré obrazy na nich. Hnali jsme se jako běsi, abychom teď stáli před podobiznami svatých? Ne. Ten přede mnou není světec. Určitě ne. Tu tvář znám. Viděl jsem ji snad tisíckrát. Chvěju se stejně jako ty nad tou podobou. Jak to? Proč? Severští bohové se s těmi tvými domluvili, aby se mohli vysmát smrtelníkovi. Tu tvář znám. Očima přeskakují z obrazu na tebe a zase zpět. To jsi mi chtěla ukázat? Proto máme oba pocit, jako bychom se znali už tisíc let.

„Tu tvář znám,“ křičím.

Ne, není to zrcadlo, co visí na stěně přede mnou. Ten muž na obraze má jiný šat a přilbici, jakou dnes už není vidět jinde než ve starých hrobech...

Arleta se zhluboka nadechla, sevřela v pravici cínový svícen a natáhla ruku se světlem před sebe.

„Vidíš ho?“ zašeptala nábožně. „Tristan z Loonoi. Můj prapraděd, který kdysi zachránil Isoldu před drakem, a jiný muž s jeho tváří po staletích připlul až z Danemarku, aby učinil totéž...“

* * *

Abatyše měla světle hnědé, téměř žluté krahující oči nad

dravčím nosem, připomínajícím orlí zobák. Když mluvila, syčela jako had a jedna z laických sester každý den sepišovala její skutky, aby byl jednou důvod prohlásit ji za svatou. Na okamžik se zastavila na posledním schodu a rozhlédla se po nádvoří.

Černě odění rytíři spolu s mnichy už odtahali většinu mrtvol za klášterní zdi. Mezi raněnými pobíhaly sestry svatého Benedikta a spodním lemem svých černých hábitů stíraly krvavý prach z nádvoří.

Netrpělivě, ale důstojně vykročila ze dveří a znovu se rozhlédla. Tiše se usmála a její dravčí tvář na okamžik prolétl laskavý výraz. Vyhnula se dvěma sestrám s obvazy a rázným krokem zamířila k bráně, kde zahlédla vysokou postavu muže, jehož přilba byla na rozdíl od ostatních ozdobena vodorovně trčícími pery jakéhosi cizokrajného ptáka.

„Rytíři Briane!“

Vysoký muž se zarazil a otočil se po hlase.

„Volala jste mne, sestro?“

Abatyše přikývla. „A volala jsem vás jménem, rytíři Briane. I když jsme se dosud nesetkali, slyšela jsem o vás již mnoho. Hned mi bylo jasné, kdo velel oddílu, jenž zachránil náš klášter, naše životy a...“ významně se odmlčela, jako by chtěla poslední slova zdůraznit. „...a čest mých mladších sester.“

Rytíř o krok ustoupil a zvedl ruku v nesouhlasném gestu: „Ne, sestro abatyše. Odmítám slova chvály, a stejně tak i rytíři z mé družiny. Spíše by se dalo říct, že jsme přijeli příliš pozdě. Smrt tady slavila hody a mnoho následovníků svatého Benedikta vypustilo duši. Drzost těch žlutočerných šílenců roste každým dnem. Nejednou jsem zapřísahal krále, aby mi dovolil proniknout do jeskyní v západních útesech a pobít tam každého, koho potkám...“

Abatyše se mírně uklonila a nakrčila úzké rty v pokusu o nasládlý úsměv: „Bohu by se líbil váš cíl, rytíři Briane, ale docela jistě ne vaše nadšení pro zabíjení... Nakonec, proslýchá se, že to největší, co bylo třeba vykonat, již vykonáno bylo...“

„A to?“ Brian z klanu O’Sraigeů uctivě sklonil hlavu a přiblížil ucho k jejím rtům.

„Není to tajemství,“ odstrčila jej abatyše. „Nějací vikingové přistáli na pobřeží právě v den, kdy měla být obětována Arleta z Loonois... Kdysi jste měl oči jenom pro ni...“

„Kdyby mé pohledy opětovala, byl bych ten den u dračí sluje místo ní, a s obnaženým mečem,“ odsekl tiše Brian O'Sraige.

„Vikingové ji zachránili a jejich náčelník zabil Ritigera, velmistra jejich pobloudilého řádu. Armina umučili ještě tentýž večer...“

„Žádná muka pro něj nebyla dostatečně krutá,“ odvětil lhotejně rytíř v černém. „Proč mi to říkáte, sestro abatyše? Mám snad proto přestat pronásledovat každého vikinga, kterého spatřím? Vždyť i mezi těmi, kteří vás dnes přepadli, byly světlolasé bestie ze severního Norska...“

„A mezi mnichy bojovaly dvě zrzovlasé bestie z Danemarku,“ napodobila abatyše ironicky Brianův tón. „Chci, abyste je nechal s pokojem, rytíři. I tito dva byli mezi těmi, kteří vyrvali Arletu z Loonois zpod obětního meče.“

„Kde je princezna Arleta teď?“

Abatyše rozhodila rukama: „Snad na svém hradě. Odjížděla alespoň tím směrem...“

„S těmi vikinky?“

„S většinou z nich. Dva tu zůstali, jak už jsem řekla. A horoucí díky Bohu za ně!“ Abatyše se sebevědomě usmála a napřímila ukazovák do rohu nádvoří, pod okna chrámové lodi. „Tam je jeden z nich, Hakan z Pellwormu.“

„...Mám snad podat ruku mořskému lupiči?“

„Přeji si to,“ přikývla studeně abatyše. „Koneckonců, Hakan z Pellwormu se rozhodl požádat o křest a já mu vyhovím, neboť dnes tady prolil krev. Nebýt jeho, vaši muži by stejně přijeli pozdě. Sám zabil osmnáct nepřátel a dívka, jež čekala jen na okamžik jeho křtu, aby mu podala ruku ke společnému životu, přišla o všechno...“

„Chápu.“ Brian O'Sraige rychle přikývl a rozpačitě se rozhlédl kolem sebe. „Mám ještě mnoho povinností, sestro abatyše...“ Nedomluvil. Ze záplavy kuten se vynořil Ragenhildin obličej, rozmoklý pláčem, a proplul kolem jako mořská medúza.

„To byla ona,“ uhodl.

Ragenhilda v šatě novicky došla do středu nádvoří a váhavě se obrátila. Měla pocit, že se všichni dívají jenom na ni.

„Hakane,“ zajíkla se a poslední slabika se utopila ve vzlycích. Nadechla se a protřela si oči. „Hakane?“

Konečně jej spatřila. Vsedě, opřený o zeď chrámu se každou chvíli kousal do rtů, když mu proseklým stehnem zaškubala bolest. Rozběhla se, ale už po dvou krocích se zastavila a málem přepadla dopředu. Co říct? Jak mu říct, že nechci, aby se mne někdy dotkl? A že ho přitom miluju...

Pobíhající jeptišky, ranění mniši, hřmotní družiníci rytíře Briana, to všechno se slilo dohromady s prachem na zemi a černou barvou hradebních zdí... Zatočila se jí hlava a zvedla oči k nebi. Říká se, že v nejtěžších chvílích se zjevují svatí a pomáhají radou. Proč se nyní na bledě modrém pozadí oblohy žádný z nich neobjevil? A přece, něco se tam hýbe, nahoře v okně věže... Znovu si protřela oči a zamávala Helgimu, vděčná za každou chvíli, o kterou může oddálit setkání s ním...

„Hakane!“

Konečně zvedl hlavu. Má nejkrásnější oči. Krásnější než pohádka s dobrým koncem. „Hakane, miluju tě!“ Všichni to slyší a dívají se, jak k tobě běžím... „Miluju tě...“ Padám na kolena a kaji se ze svých hříchů. Jen v duchu. Nedokážu říct nahlas, co se stalo... Máš v očích slzy. Bolí to. Líbám je, jako kdyby měl končit svět.

„Ragenhildo.“

Něco mi chceš říct, ale já neposlouchám. Jeden, dva... pět jich bylo, říkal Helgi. Určitě se zkusím přemoci, až za mnou přijdeš poprvé. Zkusím to, slibuju... Pořád mluvíš. Horečně a koktavě. Cože? Chceš se přiznat. K čemu, pro lásku Boží? Poslouchám a ty chrlíš slova jako lavinu ze zasněžených hor. Mluvíš a mluvíš. Pláčeš. Ty, viking, pláčeš... Nikdy se mne nedotkneš jako muž, nebudeš moci, protože už jím nejsi. Něco ti chybí... Asi rozumím. Nikdy s tebou nebudu muset zažít to, co s nimi. Pláču taky, a ty si myslíš, že kvůli tomu... Blázínku! Nikdy, nikdy už to nebudu muset zažít, a přitom můžu zůstat s tebou.

„Přijmi křest, Hakane,“ zašeptala Ragenhilda a v srdci cítila

něco jako jaro. „Miluju tě a budu s tebou žít jako sestra s bratrem, když o to budeš stát,“ hlesla slavnostně. Kolena se jí podlomila a na tváři se kmitl šťastný úsměv. Nikdy, nikdy ti to nebudu muset říct, lásko!

* * *

Tvář rytíře Briana O'Sraige se potáhla shovívavým úsměvem: „Dojetí mě nepřemáhá, sestro abatyše, pokud jste snad čekala něco podobného. Srdce mi krvácí pouze nad těmi, kteří padli při obraně tohoto svatého místa...“

Dravčí pohled mnišky se protáhl do kyselého úsměvu: „Vaše další cesta, rytíři, nyní povede do Bílé pevnosti...“

„Sám se rozhoduji, kam zamíří kopyta mého koně.“

„Čím je vaše vůle proti vůli Boží?“ okřikla jej žena vztekle. Vzápětí nasadilo nejsladší výraz. „Předáte můj dopis královně. Bude v něm chvála na vás a vaši družinu.“

Rytíř se mlčky uklonil a vyčkával. Stařena ještě neskončila.

„Nebudete cestovat sám se svými rytíři, pane O'Sraige. Ta saská dívka, Ragenhilda se jmenuje, pocestuje s vámi spolu s tím vikingem. V dopise bude zmínka i o nich. Předáte je oba královně a ta jim už zajistí loď do Kentu.“

„Obdivuji vaše nezlomné přesvědčení, co královna učiní,“ uklonil se rytíř Brian s předstíraným obdivem.

„Je to mé přání. Či prosby by měla královna vyslyšet, když ne prosby své švagrové?“ Abatyšin pohled sklouzl zpět na dvojici, objímající se u chrámové zdi. „Můžete jít, rytíři Briane, a pokud budu spokojena s tím, jak jste vykonal můj... moji prosbu, pak neztratím slovo jen u královny, ale i u krále.“

Znuděný a lhostejný výraz na Brianově tváři vystřídala dychtivost a pochyby. „Ne, sestro abatyše. Král už nikdy znovu nesestaví vojsko, aby na laigheanském vládci dobyl kraj patřící mému klanu. Jednou se o to pokusil, a padl při tom jeho syn. Proklel naše hory a bojím se, že i mne...“

Abatyše si přitáhla škapulír víc ke krku a přesvědčeně zavrtěla hlavou. „V Listě Jákobově se píše: ‚Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky?‘ Co je platné, že král Gormond, můj bratr, souhlasí s vaším

nárokem na území klanu O'Sraige, když vám nepomůže?“ Pokusila se o povzbudivý úsměv a zmizela mezi sestrami, pobíhajícími kolem raněných.

* * *

Toho rána pokryl zemi jemný poprašek prvního sněhu a zakryl tmavé, krvavé skvrny na klášterním dvoře.

Brianova družina sedlala koně v horečném spěchu. Zatím vítr přinášel jen velké, nadýchané vločky, ale sněhové bouře přicházejí znenadání a nebylo by nic příjemného uvíznout na otevřených pláních.

Helgi slastně přivřel oči pokaždé, když bodavé sluneční paprsky dokázaly proniknout skrz clonu těžkých, šedých, sněhových mračen. Chumlal se do liščích kožichů a občas pobaveně kýval namyšleným tvářím rytířů Briana O'Sraige. Neodpovídali, ani to neočekával. Doslova cítil, jak se sami v sobě svíjejí vztekem, že Helgi Troll, tentýž, jehož jméno straší u anglických i irských břehů, posedává uprostřed nich, chráněn samotnou abatyší.

„Hezký den, rytíři Briane,“ zavolal, když se vysoká postava vyhnaneého vůdce klanu O'Sraigeů objevila mezi koňmi. „Budeš mi chybět, pane.“

„Zato mně konečně nebude na zvracení,“ odsekl šlechtic.

„Myslím to upřímně. Nebýt tebe a tvé družiny, byl by mě dal Lars, Šťavnatá lebka, zaživa stáhnout z kůže...“

„Kdyby neutekl, postavil bych vás dva společně do arény,“ pokračoval nenávisťně Brian. „Nesnáším vikinky, a když některého zajmu, dávám jim vybrat mezi moudrostí a odvahou.“

„Nerozumím,“ broukl Helgi se zájmem a poposedl ve svém proutěném křesle. Ještě nemohl příliš vstávat, ale již několik dnů jej celé tělo svědilo nedostatkem pohybu. „Zní to ale navýsost zajímavě...“

„Taky ano,“ pousmál se rytíř zlomyslně. „Nepatřím k lidem, kteří vnucují pohanům křesťanství. Znáám dokonce i vaše bohy. Odina, Thora, Tyra, Freyju...“

Helgi se zakolébal ve své sedačce a zvedl k Brianovi O'Sraige zvědavý pohled.

Rytíř v černém se sehnul až k němu: „Odin dal za moudrost oko, ne? A Tyr si prý nechal ukousnout ruku, když severští lžibohové chtěli spoutat vlka Femira...“

„Už chápu,“ pokývl Helgi hlavou. „Zajatci si mohou vybrat – ruku nebo oko.“

„Většinou si vybírají oko,“ sdělil Brian nezúčastněným tónem. „Já bych si raději vybral to druhé...“

Helgi se zasmál a plácl O'Sraigea po zádech: „Budu si to pamatovat, rytíři,“ zašklebil se. „Dlužím ti život, a už se těším, až svůj dluh smažu a začneme nanovo.“

* * *

Ragenhildina tvář, obložená rudohnědou liščí kožešinou kolem krku a stejně takovou kožešinovou čapkou, vykukla zpod románského oblouku okna věže. Dívka zamávala a cosi vykřikla. Na jejích slámových pramenech vlasů na kratičkou chvíli utkvěly velké sněhové vločky a ozdobily ji stříbrným přisvitem. Rychle tály a opět přimrzaly k liščím chlupům.

„Nechala jsem pro Ragenhildu z Ashfordu připravit nosítka,“ vyrušil oba muže ze vzájemných zdvořilostí hlas abatyše.

„Proč tolik ohledů, sestro?“ vyjel vztekle rytíř Brian. „To děvče může bez obtíží sedět v sedle. Nosítka by nás jen zdržovala. A hrozí nebezpečí bouře...“

„Je to dívka z dobrého rodu, která nebude sedat na koně po mužském způsobu!“ Abatyše zvýšila hlas a popuzeně povytáhla obočí. „Pokud jsem ji nenalezla u raněných, pak dlela jedině v chrámu, Je to dobrá křesťanka, a ačkoliv mám dojem, že ten dánský mladík nebude takovým věřícím, jak bych si představovala, přece jen nehodlám jakkoliv bránit jeho křtu. Vyrovnají se vám rodem, Briane O'Sraige, a nechci slyšet vaše pohrdavé poznámky. Ostatně, křest proběhne ještě před vaším odjezdem.“ Abatyše spiklenecky mrkla na Helgiho a vzápětí se pokřičovala, jako by zalitovala přátelského gesta k pohanovi.

Po chvilce ticha, které přehlušoval jen mnišský chorál, se převtělila do pokory a přívětivě se obrátila na Briana O'Sraige: „Mám takové neskromné přání, rytíři, ale snad vám nebude zatěžko je splnit králově sestře.“

Přes úzké rty vůdce klanu O'Sraigeů se kmitl vyčkávací úsměv. „Jste slavný bojovník ještě slavnějšího klanu,“ pokračovala abatyše. „Mou tužbou je, abyste to byl vy, rytíři, kdo povede Hakana z Pellwormu ke křtitelnici.“

Brian O'Sraige v černém koženém brnění, pobitém tmavými, kdysi snad cínovými cvočky, znachověl ve tváři a podvědomě couvl.

„Bojím se, sestro abatyše, že by mi to Bůh nikdy neodpustil...“

„Neodpustí ti, jestliže odmítneš! Ještě dnes proběhne křest, a hned poté jej spolu s ní odvedeš ke králi Gormondovi! Mé poslední slovo!“ Opět si neodpustila, aby nemrkla po Helgim a s tichým úsměvem na rtech se obrátila k oběma mužům zády.

Náhly porыв severáku zafučel nádvořím a zdvihl do vzduchu sloup prachu a navátého listí. Prašný vír se rozehnal proti klášterním zdem a v nejzazších zákoutích klášterního dvora zanikl stejně rychle, jako se objevil.

„Má to svoje nevýhody,“ ozval se rozšafně Helgi, jen co králova sestra zmizela mezi dveřními křídly chrámu. „Mnich Jasper do mě celé týdny, co jsem tady, cpe horem dolem všechny možné poučky. Jednou, ze zoufalství, aby mi dal pokoj, jsem si prolistoval celou bibli, i když jsem ty černé broučky, co jste zdědili po Římanech, nikdy neuměl číst. Ke každému odstavci by mi vyprávěl celou noc. Chvilími jsem ho i poslouchal. Nikde tam ale není řečeno, že mezi křesťany poslouchají válečníci ženské. U nás by si jarl, který by ji za taková slova nepotrestal alespoň padesáti ranami holí, musel ještě týž den naříznout žíly...“ Helgi se potutelně zašklebil a potřásl hlavou. „Ne, samozřejmě, že to nevyžadují naše zvyky, ale prostě by nevydržel se sousedy.“

Helgi Troll osaměl. Kolem zdí pobíhaly hnědé kutny jako vyděšené myši a u brány netrpělivě přešlapovali mohutní irští koně s uhlazenou srstí, připomínající nejjemnější koberce z Andalusie. Připadal si najednou jako někdo, na koho se zapomnělo. Z chrámu zněl chór mnichů, burácel jako ledový vítr v plachtách a tryskal z chrámových oken ven, kde se pozvolna začínalo všechno pokrývat tenounkým potahem nadýchaného sněhu. Zavřel oči. Poslouchal. V duchu se zašklebil, když si uvědomil, jakou by z něho měla abatyše radost. Dávno si všiml

její posedlosti konat bohulibé skutky a její vnitřní nenávisti ke každému, z jehož chování číselá pýcha. „Bůh je odpůrcem pyšných, ale pokorný dosahuje slávy...“ Jako by ji znovu slyšel. Kolik těch pokorných se utopilo, když nebyli dostatečně pyšní, aby se chopili lan a vesel a postavili se moři tváří v tvář?

Zpěv utichl a hlas opata, zkreslený blouděním po výztužích chrámové klenby, dosáhl k Helgimu ve zcela nesrozumitelné podobě. Jak dlouho to může trvat? Zima se mu drala skrz rezavé chlupy kožešiny, ale viking si ještě netroufal sám se zvednout a vrátit se po svých do cely, kde mu ráno novic se šilhajícím okem zatopil. Kdyby se mu podlomily nohy na poloviční cestě k věži, zůstal by ležet na opuštěném nádvoří docela sám, dokud se z dubových dveří chrámu nevyrojí Brianovi družiníci, mniši a každý, kdo si nechtěl nechat ujít příležitost zúčastnit se křtu jednoho z těch rudovousých severanských d'áblů.

Netrvalo to dlouho. Vyšli ven a minuli ho, jako by byl vzduch. Jako by na ně ještě působila vznešenost deskových obrazů, topících se na stěnách chrámu ve věčném šeru; oči svatých, zářící matným leskem vaječného bílku, přidávaného malířem do barev. Jako by je ještě oslňoval les vysokých, štíhlých voskovic, jejichž plamínky se v zaslzených očích rozdujují...

„Hakane!“

Mladý viking se zastavil a ohlédl se.

„Už odjíždím, Helgi,“ řekl tiše. Jeho hlas se utopil v dupání rytířských bot a klapotu mnišských sandálů. Kolem prošli poslední.

„Já vím,“ vyhrkl Hakan rychle, jako by chtěl zabránit výčitkám. „Slíbil jsem pomoc tobě i Leifovi, a snad ten slib splním. Až se jednou obrátíte tam, kde bude můj domov...“

„Nechci ti to připomínat, ale při všech démonech Niflheimu, víš, co znamená mít ženu s... s takovým zraněním, jako máš ty?“

„Slíbila svou čistotu Kristovi,“ hlesl Hakan s naučenou pokorou. „Říkala mi to. Je to moje štěstí,“ dodal spiklenecky a usmál se.

Helgi pokrčil rameny: „Za pár dnů vyrazím k západním útesům.“

Hakan mlčel. Nerozhodně se ohlédl po dívce, která pro něj byla vším, a pak prudce trhl hlavou zpět. „Ona odplouvá domů,

do Kentu. A já s ní!“

„Setkám se tam s Larsem,“ zkusil to Helgi znovu.

„Tohle je lepší než pomsta.“

Helgi poskočil i se svým proutěným křeslem. „Někdy se stane, že se muž zamiluje, a potom je šílenější než vztekla liška na blatech. Já bych tě pochopil, koneckonců příčinou, proč tuto zimu trávím v Irsku, je taky žena. Jak ti to mám ale říct? Co s ní budeš dělat? Její slib čistoty se rozplyne, sotva budete poprvé sami...“

„Ona to ví,“ řekl novokřtěnec o poznání hlasitěji. „Všechno ví, a stejně tak vím já všechno o ní.“

Tentokrát sebou trhl kulaťoučký viking: „Abatyše ti něco říkala?“

„Nejsem hlupák, Helgi,“ odpověděl skoro něžně. „To si mám myslet, že si sama roztrhala šaty a oblékla se do řeholního právě v době útoku? Cuká sebou, když jí podám ruku, a utíká, když to zkusí někdo jiný. Chceš mě přemluvit... Víím lépe než ty, jak budu tesknit po nocích probdělých u kormidla, po nekonečných, proveslovaných dnech, i když jsem je vždycky proklínal...“

„Po krvi na ostří seker,“ skočil mu Helgi do řeči.

„Po návratech domů, kdy se loď potápí pod váhou kořisti a podzim barví stromy do žluta...“

„Po bojích na mořských vlnách, když se ti houpá paluba pod nohama, po skučení ledové vichřice, po pitkách...“ Helgi se zarazil a zvedl oči: „Nechceš mi tu brebentit o hříchu jako ten blázen Jasper?“

Hakan se nenápadně ohlédl a odplivl si: „I Leif se přece nechal pokřtít, aby unikl smrti.“

„Ty unikáš smrti?“ opáčil kulaťoučký viking s úšklebkem.

„Pro mě by byla smrt věčné toulání po moři bez možnosti návratu. Svistot mečů a skřípot oceli na přilbách. Stud mi nikdy nedovolí vrátit se na Pellworm, a já chci mít místo, kde bych měl domov.“ Rozhodil rukama, jako by se mu už nedostávalo dalších slov, a pomalu se otočil. Udělal pár kroků ke koním a ještě jednou se ohlédl: „Řekni všem svým přátelům, že se na pobřeží Kentu mohou vylodit jedině v míru. Teď proti nim nebudou stát jen ti zženštilí Sasíkové, na něž stačí zablýskat z protějšího kopce

mečem, a zapomenou, jací jsou bojovníci. Teď proti nim bude stát viking, stejný jako oni! Nechci, aby jednou Helgi Troll zapíjel smrt svých přátel kvůli mně.“

Kopyta koní zabušila do dlažby nádvoří. Ragenhilda jen zamávala a vsoukala se do nízkých, nepohodlných nosítek, v nichž jezdívala abatyše do Bílé pevnosti na návštěvu bratra. Brian O'Sraige už vyrazil z brány a jeho první následovníci za ním, když se Hakan teprve šplhal do nezvykle vysokého sedla. Jeho hřebec obtančil nosítka, a když jej Hakan jakž takž zvládl, přiklusal, pohazuje nepokojně hlavou, k Helgiho odpočívadlu.

„Hakan z Pellwormu se s tebou loučí, vlku!“

Hřebec přešlápl a pokusil se vyhodit.

„Hakan Křesťan,“ někdo tiše zašeptal za Helgim s nádechem hrdosti v hlase.

„Hakan Básník,“ opravil bez jediného gesta nevole. „Říkali jsme mu tak. Málokterý skald dovedl proplétat verše jako on, i když jich moc nesložil.“

Sněžení o poznání zhoustlo a jezdci, kteří ještě nevyjeli a tísnil se v úzkém průchodu k bráně, se stali jen mlhavými stíny. Hakan zaslechl poslední Helgiho slova a pomyslel na něj skoro roznězněle. Strhl koně ze směru k bráně a přinutil jej zastavit uprostřed nádvoří. Hřebec poplašeně zařehotal a začal trojčit, zmatený navzájem si odporujícími povely.

„*Pro modré oči vzdal jsem se Danemarku!*“ Hakanův hlas se propadl do hloubky a jeho slova zněla jaksi zpěvně, jako by je už připodobnil i hudbě, schované někde hluboko v duši.

*„Pro modré oči vzdal jsem se Danemarku!
Pro dívčí sukni klaním se kříži...
Pro jiskry v očích, žhavější oharků,
za nocí na moři vyhlížet Polárku
nikdy už nebudu, a to mne tíží...“*

„Já té řeči nerozumím,“ hlesla abatyše a Helgi ucítil, jak sevřela v prstech opěradlo jeho křesla.

„Latinsky ještě neskládá,“ neodpustil si jízlivost.

Nosítka zmizela v bráně a Hakan se opět nadechl.

„Jed!“ zarazil jej Helgi.

Hřebec zafrkal nadšením, když Hakanova stehna přestala tak divoce a pevně tisknout jeho boky, a vyřítíl se branou ven, do polí, pomalu se halících do bílé barvy smrti.

* * *

„Jsem šťastná a posílám Bohu tisíce díky, že jste se dokázali ubránit nepřátelským mečům...“ Arleta z Loonois doprovodila svá slova malou úklonou a pozdvihla pohár s pěnivou tekutinou, vonící nakyslým medem.

Zamračené pohledy vikingů se dotkly prázdné stolice vedle princezny a zestudeněly.

„Díky zradě tvého bratra nás zůstalo méně než polovina,“ houkl od stolu Ogmund, aniž se obtěžoval vstát. „Za to děkuješ tomu svému bohu?“ Viking umlkl a ovzduší kolem stolu zhoustlo jako medové víno v číších.

V hradních chodbách skučela meluzína a plamínky tlustých svic v masivních bronzových držácích, zavěšených na kamenných zdech trůnní síně, se divoce zazmítaly. Jako kdyby je chtěla lezavá zima, vnikající do místnosti s každým truksasem, spoutat neviditelnými, mrazivými pouty. Ohnivé jazyky čas od času unikaly z prostoru krbu ven a šperkovaly okolní stěny žihanci sazí. Za mohutnými dubovými židlemi hostů pobíhali kolem zdí psi a s vyplazenými jazyky vysílali kradmé pohledy k lidem, kdy už některý z nich odhodí napolo ohryzanou kost.

„Kde je Kaherdin?“

Čekala tu otázku už dávno. Oči hostů i princezny se opět oťřely o prázdné místo po jejím boku. Pokrčila rameny a dala si záležet, aby byla co nejroztomilejší: „Je to můj bratr. Slušela by vám velkorysost...“

„Nikdo z nás se toho mrzáka ani nedotkne.“

Ogmund konečně vstal a přehlédl zbylou šestici Dánů. „Zbabělost dokáže přemoci i muže širší v ramenou, než jsem já. Natož tvého bratra, který nedokáže ani pořádně sevřít jílec meče. Kdo by se divil?“

Arleta překvapeně mrkla po Leifovi a všimla si jeho zakaboněného výrazu. Tušila správně. Nebýt Leifa, zachvěla by

se strachy.

Ogmund pokračoval: „Jiná věc je ta, že se nesluší nepřivítat hosta na svém vlastním sídle!“

Princezna z Loonois se násilím usmála a zavrtěla hlavou: „Killhamianh není Kaherdinův. Vždy patřil našemu rodu, ale dědí se v ženské linii, neboť mužští potomci se rodí mrtví nebo znetvoření. Patřil i mé matce...“

Leif loupł očima po Arletě, když zaslechl plačtivý nádech v jejích posledních slovech. „Patřil?“

„Vzala si život,“ řekla zadržle. „Ten večer, kdy mne ve stříbrných poutech odvedli vykladači. Nechala si přinést zmijs. Prý tak umírají královny.“

Rozhovor vázl, ale vína v konvicích ubývalo. Kaherdinovo jméno se vznášelo nad hodovním stolem téměř v každé větě.

„Má strach?“ vyjel zotra Sigvald, poposedávající vedle Leifa. „Tvůj bratr, který létá lépe než albatros nad mořem, má strach mezi nás přijít?“ Jazyk se mu už pletl a každou větu opakoval dvakrát.

„Už dost!“ Leif vyskočil a srazil opilce i s židlí k zemi. „Kaherdin se ztratil, sotva s Arletou přistál na nádvoří. Někde tady je, šine se jako neslyšný stín po schodištích, možná dokonce poslouchá, o čem tady mluvíme... Hrad je protkán chodbami, jimiž nikdo neprošel už kolik desítek let. Nebylo proč. Pod námi ve skále jsou vytesány chodby a kobky a jen Odin ví jak hluboko. Nikdo nezná Killhamianh tak jako on. Vím to od ní,“ pohodil hlavou k Arletě a hned se zase obrátil na zvedajícího se Sigvalda. „Možná máš pravdu a on má strach,“ potřásl hlavou „Možná se ale jen nechce nechat chytit. Můžeme od něj čekat všechno. Budeme spát pohromadě v jedné místnosti a dva z nás zůstanou na hlídce. Budou na sebe dávat pozor...“

Těžké závěsy ve vchodu se rozvlnily, roztažené svažetlou ženskou rukou, a kolem staré služebné vešly dovnitř tři dívky s velkými tácy pečených koroptví. Tmavovlasá dívka s prázdným živůtkem, vlastně ještě holčička, proběhla vchodem jako poslední s velkým, kameninovým džbánem a zalila ptáky brusinkovou omáčkou. Všichni beze slova počkali, až služebné zase zmizí ve vlnících se závěsech.

„Možná nás chce zabít,“ špitla Arleta. Myslela to jako žert, ale dřív, než vyslovila poslední slabiku, uvědomila si, že nemusí být od pravdy příliš daleko.

„Mám snad důvod zhabít své sspojence?“ zaskřehotalo to od krbu. Neměli ani tušení, jak se skřet mohl objevit mezi nimi. Kaherdinova tvář byla popelavě bledá. Odstoupil od stěny, u níž se tak záhadně objevil, jediným nepostřehnutelným pohybem ukázal čepel svých goferwických mečů a zase je utopil v nabraných rukávech. Jeho tvář zesinala, ale pohled ztvrdl a v hlase se objevila britkost, jakou neznali.

„Všichni, jak tu ssedíte, jsste vítáni na tomto hradě. Kromě něho!“ Ukázal prstem na Leifa a neudržel se, aby se pohledem nedotkl Arlety, kolem jejíž hlavy, zezadu osvětlené chvějivým světlem svíc, zářila korona jako při zatmění slunce.

„Nepřeji ssi ve zzdech Killhamianhu Leifa Olafssona!“

„Kaherdine!“ Jako by jej Arletin výkřik srazil k zemi. Ještě před chvilkou bubnovala jeho sebevědomá slova o strop trůnní síně killhamianského hradu. Nyní šeptal.

„Já ho tady nechcci...“

„Proč?“ Vínem rozjařený Ogmund odskočil od stolu a významně položil ruku na jantarem zdobenou hlavici rukojeti meče. „Bojíš se o čest své sestry? Všiml jsem si, princezna Arleta může na našem jarlovi oči nechat. Kdyby nebylo jeho, už by z ní zbyly jen kosti, obrané vránami...“

Oči mu znachověly vztekem. „Nepřeji ssi to!“

Zamířil zpět ke krbu, ale na poslední chvíli si to rozmyslel, a místo aby použil tajné dveře jako před chvílí, zmizel mezi závěsy vchodu do trůnní síně.

Kolem něj se protáhl kejklíř s cvičenou veverkou na rameni. Zprvu se zarazil, když si všiml zarostlých rozcuchaných, rudovousých tváří kolem stolu. Rozpačitý úsměv na princeznině tváři však nevypadal na to, že by byla nešťastná z jejich přítomnosti. Kejklíř začal vyhazovat do vzduchu oříšky, veverka vyskakovala, v letu chytala vyloupaná lísková jádérka a dávala pozor, aby zase dopadla na hlavu či ramena svého pěstouna...

* * *

„Mám z něho strach,“ špitla Arleta. O trochu víc vína, než byla zvyklá, udělalo své. Cítila, jak se kolem ní točí podlaha i stěny chodby, a nedokázala si uvědomit, jestli se drží Leifa nebo kamenné zdi.

„Nic ti neudělá.“ Viking se sklonil, nahmatl v šeru kliku nízkých dvířek, stiskl ji a dveře kopnutím otevřel.

„Bojím se,“ zablekotala a přitiskla se k němu.

„Mám prohledat tvůj pokoj?“ Leif protáhl zmalátnělou dívku dovnitř a opatrně ji opřel o stěnu.

„Chci, abys tu zůstal,“ mňoukla mazlivě. „Kdo to kdy, pro lásku boží, slyšel, aby se viking vyhýbal krásné, štíhlé...“ zmlkla, doškokbrtala k zrcadlu a spokojeně se zachichotala na svůj obraz, „...a modrooké princezně?“

Leif cosi zabručel, klekl si a zašátral obnaženým mečem pod Arletiným lůžkem.

„Nic,“ vydechl, když se opět postavil. Rozhlédl se po komnatě a vykročil ke dvěma truhlám pod oknem, hned vedle malého oltáříčku, připevněného na stěně.

„Já mám z něho strach!“ Její hlas zněl najednou střízlivě a vyděšeně. Leif sebou trhl a otočil se. Stála docela rovně a dlaněmi si přejížděla odhalená zápěstí. „Viděl jsi, jak se zničehonic objevil v trůnní síni? Jako by ho někdo vyčaroval...“

Škytla a zase upadla do bezstarostné malátnosti. Zamlaskala na můru, bláznivě poletující kolem mihotavého plamínku svíčky a připlácla ji do žhavého vosku. Zasykla bolestí a prudce se obrátila na Leifa, otevírajícího první z červenohnědých truhel: „Co mám udělat, abys uvěřil? Nejvzácnější víno jsem dalo narazit, abys mne alespoň jednou vyslechl až do konce! Miluji tě a přísahám, že s tím tvá podoba s tím na obraze nemá nic společného. Opravdu...“

Téměř neznatelně zavrtěl hlavou: „Zase lžeš!“ Prohlédl obsah druhé truhly a nakoukl za závěsy u okna. „Ve chvílích, kdy jsem s tebou, mi připadá, jako bys bylo sama bohyně lásky. Dole, v trůnní síni, jsem se musel kousat do rtů, abych se na tebe nevrhl a nestrhal ti šaty přímo na stole před služkami, před Ogmundem... Tam u obrazu toho tvého Tristana jsem poprvé ucítil to, čemu vy

říkáte bohobojnost. A měl jsem strach...“ Skončil a posadil se na truhlu. „Představil jsem si, kdo ještě může být na těch obrazech,“ dodal přiškrceně.

„Kdo?“ Visela mu na rtech a čekala, že ji konečně obejmě a stiskne v náručí.

„Ty,“ vydechl skoro polekaně. „A ještě ona...“

„Nemluv o ní,“ vztekle vyjekla. Odlepila se od stěny a převrávorala k lůžku. „Zůstaneš?“

Neodpověděl. Ani nezamrkal, aby si to nevyložila jako souhlas.

„Je tam tvář, co se podobá tvojí?“

Odstrčila se nohama do nejzazšího rohu lože, přitáhla si kožešiny až pod bradu a bázně přikývla.

„Úplně stejná jako ty?“

Ani nemusela odpovídat. Viděl jí to na očích.

„Kdo je to?“

Nevím, chtěla říct, ale selhal jí hlas.

Z hradní kaple zaznělo zvonění klekání.

„Dnes už to nikdo neví,“ zašeptala po chvílce ticha.

„Nebo mi to nechceš říct?“

„Nechci,“ pohodila hlavou. „Kdyby to bylo, jak myslím...“

Leif se zvedl, došel ke dvířkám Arletiny ložnice, dovřel je a pak se vrátil k ní.

„Posadím se vedle tebe.“

„Který muž by čekal na svolení, kdyby byl na tvém místě?“

„Co si myslíš,“ ignoroval její poznámku „může něco znamenat moje podoba s tím na obraze?“ Teprve nyní si všiml, že má v očích slzy. Únava z vína byla pryč jako mávnutím kouzelného proutku. Přisedl blíž a bez dechu položil ruku kolem jejích ramen. „Co mi chceš říct?“

„Jsi jako Tristan!“ vykřikla konečně. „Ve všem!“ dodala plačtivě. „Tam na severu neznáte legendy, které tady slýchají děti už od kolébky... On miloval dceru mumhanského krále, ale svůj život musel spojit s jinou. Ta druhá zavinila jeho smrt...“

„Arleto...“

„Já nechci být ta druhá, Leife!“ Vzlykla a rozmazala si hřbetem ruky slzy po tváři. „Miluj mne, já budu tvoje Isolda a můžeme být šťastní. Království ti ukradli a to moje se potopilo do vln, ale na

Killhamianhu nám nebude nic chybět! Vyjžděj si na moře s drakkarem, když chceš, budu jen ráda, když ti to pomůže být šťastným! Zlomíme kletbu...“

„Jestli nějaká je.“

Nevšíkala si jeho slov. Neviděla ho, nic kolem sebe. Světlo svíček se rozplizlo do žlutočervených skvrn, slévajících se jako kalužiny roztaveného železa.

„Bojím se, že budu ta druhá.“

„Ta druhá...“ Zaváhal a přemýšlel, jak to říct. „Zabila jej schválně? Jak? Nožem, mečem, jedem...“ Cítil, jak jej ten příběh vzrušuje. Šero v koutech komnaty dýchalo tajemnem...

„Slovem,“ přerušila jeho myšlenky. „Stačila lež. A on uvěřil smyšlené zradě té, kterou skutečně miloval. Zemřel smutkem.“

Leif měl co dělat, aby se nerozesmál. Vstal, přetáhl si drátěnou košili přes hlavu a odepjal pochvu s mečem.

„Nikdy nebudeš ani tou první, ani tou druhou,“ řekl chladněji, než chtěl. „Ale ve sluji na pobřeží jsi mi něco slíbila a já jsem si po to přišel...“

„Pro lásku?“ špitla.

„Pro odměnu!“

Klouby jejích prstů zbělely, když v náhlém zmatku sevřela cípy černých medvědíků kožešin, dovezených odkudsi z východu.

„Zase se bojíš?“

Chvěla se štěstím a chladem. Voněla kouřem z borových polen a její oči se blýskaly jako tající ledovce.

„Miluješ mě? Zalži!“

Neodpovídal. Jeden po druhém jemňounce páčil její prsty, svírající černou chlupatinu. Už to nebyl strach, ale hra.

„Ještě jeden,“ zašeptal a usmál se, když mu marnivým hlasem odpověděla jako ozvěna.

Kožešina se sama svezla z jejích zvednutých kolen. Pomalu, s rozmyslem, stáhl medvědinu stranou a sklonil se k nahým kotníkům. Zasněně přimhouřil oči, když zaslechl její zrychlený dech, a vystoupil rty až ke kolenům.

„Miluješ mě? Zalži, prosím...“

Třásla se jako osika za ranního vánku a mezi vzlyky prosila a žadonila o každý dotek.

„Leife!“

Třásňový lem šatů sklouzl k jejím bokům... Už nestačila vyhrknout, co ji polekalo. Ostří goferwického mečíku důrazně zatlačilo na Leifovo hrdlo.

„Vstaň,“ vrátil jej Kaherdinův sykot do skutečnosti.

Arletino tělo ztuhlo jako leštěný mramor.

„Přál jsem ssi, abyss zzmizel...“

Princezna vyskočila a stáhla si šaty dolů. „Kaherdine!“

„Mlč!“ okřikl ji skřet. „Jsi horší než čubky z přístavních měst! Já jsem tě zubožňoval! Tyhle chvíle měly patřit mně!“

„Jak můžeš tohle říct!“ Arletiny oči se rozšířily hrůzou nad takovou představou.

„Má pravdu,“ přikývl Leif a o krok ustoupil před stále dotěrnějším ostřím. „V Cambrianských horách nám kdysi vyprávěl, jak se tajně dívá na svou sestru při koupeli.“

„Ka...“

„Nechci nic slyšet,“ zaječel skřet. „V těch nejvznešenějších zzemích východu vstupoval král do manželsství se svou sestrkou. Četl jsem o tom v kronikách...“

„Opakuješ se, skřete,“ prohodil Leif posměšně. „Tedy jsi ji nabízel za to, když ji zachráníme,“ připomněl mu jeho slova.

„Stalo se.“

Kaherdin už neodpověděl. Postupoval krok za krokem k východu z ložnice a svým mečíkem tlačil vikinga před sebou.

„Jediná místnost na hradě, do níž se nedá vejít jinak než dveřmi,“ zaskřehotal, když skláněl hlavu v nízkých dvířkách. „A vy zapomenete zajistit zásstrčku!“ Jehlová špička zbraně protla kůži a na Leifově krku se objevila rudá kapička krve.

„Co chceš?“ Arleta seskočila z lůžka a váhavě se přibližovala k bratrovi. „Nechtěj po mně, abych tě milovala...“ V očích se jí opět objevily slzy. „Máme stejnou matku, mám tě ráda, ale...“

„Nezabiju ho,“ mávl Kaherdin volnou rukou.

Leif již vycouval na chodbu a váhavě se zastavil.

„Doleva!“ zavelel skřet.

Ve sporadických zákmitích světla se po dlažbě chodby plazila mlha, vzlínala po stěnách a vytvářela nad hlavou mlžnaté loubí, jež jako by chtělo potvrdit povídky o tom, že Killhamianh je víc

strašidelný hrad než něčí obydlí.

„Kaherdine!“

Stačil mu jediný úder, aby ji odrazil. Princezna z Loonois zamávala rukama, zvrátila se dozadu a v pádu se pokusila zachytit masivního rámu obrazu, vykládaného květinovými ornamenty z tmavšího dřeva. Skoba ve zdi, za roky uvolněná, neudržela další zátěž. Arletiny ruce vyrazily vzhůru v zoufalé snaze zadržet těžký deskový obraz. Zbytečně. Už jen stačila vyklouznout zpod padajícího dřeva. Pod kamennou klenbou zaduněla rána a celá malba se rozpadla na jednotlivé desky jako domeček z kolíčků na hraní.

Kaherdin sebou v první chvíli trhl. Rád by se sehnul k dívce, aby se podíval, co se jí stalo, ale správně tušil, že by toho mohl v bitkách ostřílený viking využít. Goferwický mečík se ještě důrazněji opřel o kůži a na Leifově krku se zaleskla nová krupěj krve.

„Na konecc chodby a pak po sschodišti dolů,“ řekl polohlasně Arletin bratr. „Zachránil jssi mou ssesstru, a proto tě nechám žít... Nemůžeš ss ní ale zússstat mezi sstejnými sstěnami, ve sstejném královssství, na sstejném ssvětě...“

Leif byl přesvědčen, že se Kaherdin pomátl. Poslušen němých pokynů jeho zbraně sestoupil po nekonečné spirále schodiště a zůstal stát hluboko ve sklepeních v naprosté tmě.

„Ještě pět kroků,“ zaslechl skřeta a vztekle zaskřípal zuby. „Pět kroků,“ zopakoval syčivý hlas.

Do čehosi narazil, ustoupil o krok stranou a prošel dál. V tom okamžiku zmizel svíravý tlak goferwické oceli. Leif se bleskově otočil a zatápal před sebou. Odněkud ze tmy se ozvalo zaskřípění a řinčivé prásknutí zamřížovaných dveří.

„Kobka v nejsspodnějšším podlažží,“ zaslechl ze tmy triumfální tón. „Pusstím tě, ažž ona pochopí, žže její ossud není mužž, který má Trisstanovu tvář, ale ten, jemuž v žžilách proudí hrdinova krev...“

* * *

„Princezno?“ Ogmund zatřepal hlavou a zapotácel se na nejistých nohou. Rukou se opřel o zeď a znovu se podíval na

ležící postavu. Byla to ona. Určitě to musela být ona. Kdysi v opilosti spatřil valkýru, a když potom do dvou dnů nezemřel, byl za svoje řeči pro smích. Od té doby nevěřil ničemu, co viděl po čtvrtém rohu pítí. Tentokrát však o tělo před sebou zakopl...

„Princezno Arleto?“

Ležela zkroutená na zemi v tmavé, šeré chodbě pod hromadou pomalovaných modřínových desek. Klekl si a vzal její hlavu do dlaní. Vlasy měla spleené krví. Posadil se na studenou dlažbu a pokusil se uvažovat. Šlo to těžko. Už příliš dlouho bloudil hradním palácem a pořád nemohl najít chodbu s těžkým šútem ve tvaru dračí hlavy na stěně. Visel právě proti dveřím jeho pokoje... Těžká vůně medového vína pořád nechtěla ustoupit z jeho nosu a stále si připadal, jako by se celá chodba převalovala v šedivém mléce, jímž on sám plaval jen s obtížemi...

Dívka na zemi zasténala a pohnula rukou. Odházela několik desek a sklonil se nad bezvládným tělem. Dýchala. Přerývaně a chrčivě, ale dýchala. Vrávoravě se zvedl a vydal se k nejbližšímu svícnu, zavěšenému právě v ohybu chodby, aby osvětloval oba směry. Opřel se o stěnu a zacloumal pleteninou bronzových, trnitých větvíček zakončených plochou, olejem naplněnou mističkou. Plovoucí knot málem vystříkl z misky, když jím Ogmund poprvé trhl. Viking si vztekle odplívl, vrátil se ke sténající Arletě a za nohy ji přitáhl pod světlo.

Měla zkrvavenou hlavu, ale její rány se nezdály být nijak nebezpečné. V okamžiku, kdy ucítila dotyk jeho vlhkých, zpocených dlaní na tváři, otevřela oči, pokusila se o úsměv a rychle víčka zase zavřela. Svět se kolem ní točil a kolébal jako mořské vlny za bouře. V ústech jí zhořklo žaludečními šťávami, její tělo se zachvělo v předtuše dávivých křečí a rychle se překulila na bok. Ogmund uskočil, sotva vytušil, k čemu se Arleta chystá, a šouravým krokem se vrátil k místu, kde ji našel. Všechno nasvědčovalo tomu, že na ni spadl obraz, ale starý kormidelník Hakana z Pellwormu zase nebyl natolik otupělý vínem a pozdní hodinou, aby si nevzpomněl, že princezna odešla od stolu spolu s Leifem. Představil si toho skrčence s královskou krví v žilách, jak se plíží chodbami za ním, a neovládl se, aby se neotočil. Všude bylo ticho a pusto, ale to nevylučovalo možnost,

že se tu nebezpečí přece jen někde skrývá.

Pach zvratků naplnil chodbu a vyhnal Ogmunda ještě o dalších pár kroků dál. Se vším soustředěním překročil hromadu trosek. Chtěl zavolat sloužící, dvakrát vykřikl do ztichlé chodby, ale pak jen mávl rukou, když si uvědomil, že jen těžko bude někdo z nich rozumět jeho dánštině. O franštinu či saštinu se ani nepokoušel.

„Hej!“

Výkřik se roztříštil o klenbu chodby a nadvakrát se vrátil jako tiché zařvání nějaké velké šelmy. Odpovědí bylo jen ticho. Ogmund se rozkročil na svých vratkých nohou a nadechl se: „Hej!“

Zvuk se ještě lámal jako led na tající řece, ale Ogmundovy uši, navyklé rozpoznávat zvuky splývající s hukotem moře, zachytily šouravý krok v chodbě před sebou. Zavřel oči, jako by tak chtěl vypudit nejistotu v pohybech, nadechl se a zatajil dech. Levičkou se opřel o stěnu, kdyby jej snad přece jenom rovnováha zradila, a opatrně natáhl nohu před sebe. Čím byl dál od olejové lampy, tím větší všude kolem vládla temnota. Jeho oči si ale pomalu zvykaly. Se zaváháním se ohlédl po dávicí Arletě a zase se vrátil pohledem před sebe. Něco tam bylo... Skrývalo se to ve tmě výklenku a snažilo se to zadržovat svůj sípavý dech. Ogmund přimhouřil oči a zastavil se. Prsty se dotkly jílce meče a zabrnkaly na jeho matně žlutém vykládání. Výklenek už byl na dosah. Starý viking se snažil zahlédnout v tmavém stínu nějaký pohyb, něco, co by mu prozradilo, koho nebo co může očekávat. Vzpomněl si na žlutočerné obludy v hradním příkopu a o krok ustoupil. V podzemí Killhamianhu může být tisíce chodeb a jen skřeti z podzemí vědí, jestli některá z nich neústí právě tam...

Nechtěl útočit, dokud nevěděl s jistotou, kdo se ve tmě skrývá. Myšlenka, která mu prosvištěla hlavou jako vichřice, jej samotného překvapila. Zmateně se ohlédl po dívce, převalující se na bíločervené dlažbě. Mohla se nakonec bránit a Leif...

„To jsi ty?“ houkl Ogmund do tmy. Vytasil meč a s napřaženou zbraní vykročil vpřed. „Leife?“ Špička meče prošátrala tmu a narazila do měkkého. Bleskově vystřízlivěl. O krok ustoupil a zůstal stát. „Vylez,“ pronesl číhavě. „Vylez, nebo se na světle objeví první tvoje játra!“

Rys na Sléibhteanských horách neútočí rychleji. V první chvíli vypadalo to, co se vyřítilo ze tmy přímo proti Ogmundovu meči, jako velká kočka. Viking nestačil zareagovat. Čekal útok muže, ale to, co proti němu vyrazilo ze tmy, dosahovalo dospělému muži stěží nad pupek. Jen zahlédl pohyb. Ostří jeho zbraně proťalo vzduch ve výši prsou a neškodně zazvonilo o kamenný roh zdi. Teprve nyní si Ogmund všiml, že to, co považoval za výklenek, je ve skutečnosti počátek schodiště, ztrácejícího se hluboko ve tmě.

Podivné stvoření se překulilo z dosahu Vikingova meče a vyskočilo na nohy.

„Kaherdin!“ Ogmund vztekle zasyčel a zlostně se usmál. Konečně má toho skrčka na dosah a navíc důvod, proč mu vyříznout vnitřnosti z těla.

„Do toho, pokřivenče,“ zašeptal v náhlém záchvatu strachu, že se Arleta probere a zarazí jej dřív, než bude moci toho skřeta zabít.

Kaherdinovy krátké mečíky zakroužily ve výšce Ogmundových očí a poslední mužský potomek králů z Loonoi couvl. V Ogmundově pohledu spatřil něco, co ještě nikdy neviděl. Zahlédl něco, o čem mohli mluvit jen ti, kteří se po dlouhých dnech v horečkách dokázali vylízt z ran, jež utrpěli v předem prohraných bitvách se severskými piráty. Berserská zuřivost zatemnila Ogmundův mozek s takovou silou, jakou by nikdy ani sám nečekal.

Ticho před srážkou přetrhl nový Arletin záchvat dávení. Ogmund získal výhodu, nemusel pohnout očima. Věděl, co se děje... Kaherdin cukl panenkami jen na zlomek vteřiny, ale ještě dříve, než nepostřehnutelný pohyb dokončil, pochopil, že to byla chyba. Seveřanova zuřivost vybuchla lavinou úderů. Kaherdinovy meče, zkřížené v posledním okamžiku nad hlavou, odclonily Vikingovu zbraň stranou jen dvakrát. Víc už nestačily. Vymkly se ze skřetových rukou a zacinkaly o dlažbu daleko za Ogmundovými zády. Nešťastník se prosmýkl kolem vikinga a vyrazil k Arletě.

„Ta ti nepomůže,“ Ogmund se zlověstně usmál. „Má co dělat sama se sebou.“

Viking nespíchal. Nebyl si jist, jestli by při rychlejší chůzi dokázal zakrýt svoji nejistotu z pití. Skřet couvl ještě o krok a uklouzl na znečištěné podlaze u Arletiny hlavy. Ogmund se rozhýkal chvástavým smíchem a opatrně došel až ke svému soupeři.

„Měl bych tě hodit do příkopu k těm hadům!“ Až nyní, když si byl jist, že loonoiská princezna nevnímá nic ze svého okolí, se odvážil zvýšit hlas. „Mám ale jiný nápad... Slyšel jsi už někdy, jak se vřezává orel do zad?“

Kaherdin vdechl pach zvratků a cítil, že už to nebude dlouho trvat a napodobí svou sestru. S odporem se začal zvedat a jeho sandály zamlaskaly, než se mu je podařilo odtrhnout z lepidla dlažby.

„No tak,“ oslovil jej Ogmund znovu, „Slyšel jsi?“

Kaherdin přikývl.

„Takže slyšel!“ vybuchl starý viking nadšeně a přirazil skřeta volnou nohou ke zdi.

„Ne!“ zakoktal Tristanův potomek „Nechci!“

Byl teď kluzký a navíc rychlý. A Ogmund ještě stále cítil v nohách závaží medového vína. Skřet vyklouzl ze sevření a uskočil jako veverka stranou. Co se před chvílí nepodařilo vikingovi, to se Kaherdinovi podařilo okamžitě. Na rozdíl od něj věděl, že nemusí ze zdi sundat celý svícen. Stačí jen sejmout mističku s olejem. Ve skoku se natáhl po bronzovém kalíšku, a ještě dřív, než doskočil, vychrstl jeho obsah Ogmundovi do obličeje. Slámové vlasy, nasáklé olejem, okamžitě vzplály. Viking zaječel, pustil meč na zem a bleskově si přetáhl halenu přes hlavu. Kaherdin z Loonois zaváhal. Stál tři nebo čtyři kroky od klopýtajícího nepřítele a nevěřil, že na něj dosáhne zbraní dřív, než se on vymotá z látky. Štiplavý pach spálených vlasů provanul chodbou a vytratil se. Tolik si přál zmizet... Couvnout už nemohl ani o krůček. Za ním byla hromada dřeva z rozbitého obrazu. Jít pozpátku se nedalo a obrátit se k Vikingovi zády neměl odvahu. Možná... Na okamžik zavřel oči. Snažil se vybavit si chladivý, stoupavý vánek nad pobřežními skalisky. Na poryvy větru, které s ním smýkaly ve skalnatých průsmycích hor... Střelil očima, jestli se Ogmund ještě stále nedostal ze své

haleny, ale zdálo se, že se látka přilepila ke spálené kůži na hlavě a nejde dolů. Zahnal myšlenku na útok a konečně se rozhodl. V labyrintu killhamianských chodeb se během chvilky ztratí... Už už se chtěl rozběhnout od místa setkání pryč, když průvan přinesl hlasy, blížící se ze směru, kterým chtěl zmizet. Vyzývavé a hřmotné. Nemusel přemýšlet dlouho, kdo se sem jde podívat. Tudy už nemůže, jediné tam, odkud přišel... Kousl se do rtů a odrazil se.

Ještě nikdy nezkusil plachtit v chodbě. Vlastně ho to ani nenapadlo. Chyběly tu silné vzdušné proudy, zvedající jej k oblakům. Jindy by se mu to zdálo příliš fantastické, ale nyní mu nezbývalo než doufat, že se to podaří... Silueta ve tvaru dračích křídel, která kdysi okopíroval ve sluji na pobřeží, se jen s námahou odlepila od podlahy. Konečky prstů se na obou stranách téměř dotýkaly zdí a teprve nyní si Kaherdin uvědomil, jak šířka chodby kolísá. Nesměl pokrčit ruce, udržující blány křídel v napětí, jinak by se okamžitě zřítíl. Hrubá, kamenná stěna mu v jediné chvíli rozedřela klouby prstů téměř až na kost. Ani přesto nezískal výšku, jakou potřeboval, aby se prosmýkl mezi oslepeným Ogmundem a klenbou stropu. Ještě se nestačil ani podruhé nadechnout, když pravou rukou zavadil o potácejícího se Ogmunda a ve vývrtce se zřítíl na dlažbu vedle něho.

Viking zařval a jediným rázem si strhl připečenou halenu z ovčí srsti z hlavy. Chomáče vlasů, jež zůstaly přiškvařené do zašpiněného rouna, jej už ani víc rozzuřit nemohly. Krví podlité oči se vpily do zkrouceného těla u jeho nohou. Poloslepý od kouře a čpavého dýmu se rozhlédl po ztracené zbraně. Meč ležel na dosah. Na konci chodby zahlédl svíce a louče v rukou svých družiníků, ale nevšímal si jich. Jeho chuť zabíjet byla vystupňována k šílenství. Levou rukou popadl killhamianského pána v týlu a kolenem jej přitlačil k zemi. „Vydrž, pokřivenče,“ zašeptaly jeho rty s nenávisným syčením. „Vydrž!“

Kaherdin se zachvěl. Cítil z těch slov mráz a smrt. Jak jen mu dovolovalo vikingovo sevření, zkoušel se vykroutit nebo aspoň vyklouznout rukama z poutek křídel, aby dosáhl na svá goferwická ocelová dvojčata. Ogmund střídavě klel a vzýval bohy, aby mu vnukli nejhorší mučení pro jednoho skřeta...

Natáhl se po svém meči a spokojeně se postavil nad poraženého soupeře.

„Budu milosrdný, pokřivenče, slibuju,“ zasmál se Kaherdinovi do popelavé tváře. „Napřed ti vyloupnu oči, abys to nemusel vidět!“

Silná ruka popadla Tristanova prapravnuka za kšticí a zvrátila mu hlavu dozadu. Ogmund se nerozhodně podíval po své zbrani a bez zazvonění ji položil vedle sebe na bíločervené dlaždice tak, aby na ni nemohl zajatec dosáhnout. S hlavou skřeta mezi koleny se došoural ke kaluži oleje, na níž skomíral převrácený knot lampičky.

„Na záda,“ poručil.

Kaherdin se jen bezmocně převálil jako pes, který si chce hrát.

„Zavři oči!“

Ted' už dědic Killhamianhu pochopil, co se má dít. Soustředil zbytky sil do posledního pokusu vzepřít se pažím, které jej tiskly k zemi, ale již dopředu tušil, že to nedokáže. Ucítil vazkou vlhkost, jak mu jeho mučitel ždímal olej z nasáklého hadříku do očních jamek a roztřeseným hlasem zabreptal první verš otčenáše.

„Při Lokiho dětech, mlč, nebo ti strčím loket až do žaludku!“

„Ogmunde!“ Vikingové přicházeli blíž.

Zvedl hlavu a jediný zlomek okamžiku přestal sledovat svého zajatce. Kaherdin byl naopak ve střehu. Čekal, kdy konečně povolí smrtelný stisk prstů na volném límci jeho pláště. Čekal a modlil se, aby to bylo dřív, než přestane dýchat. Neměl ani zdání, jestli už v kalíšku jeho očí plave knot, provlečený korkovým plováčkem. Břicho se mu svíralo v křečích ze strachu, kdy mu plamínek ožehne obočí... Nebylo těžké vytušit, že mu Ogmund připravil dlouhé umírání. Dokud se olej nevypálí a dokud skomírající plamínek na dně nevypálí přes víčka jeho oči... Možná právě nyní nastala ta jediná chvíle, kdy je šance na útěk. Zlomeček vteřiny poté, kdy pevně sevřené Ogmundovy prsty začala křivit křeč a viking přehmátl, aby jej popadl druhou rukou, kdy se ještě jeho nehty jak se patří nezaryly do rozdrásané kůže a nezapletly do poutek u krku, zapřel se Kaherdin patami o stěnu a odrazil se.

Přicházející hlouček mužů, kteří zbyli z posádky Hakana z Pellwormu, jen stačil jednohlasně vydechnout, když skřetovo tělo

s mihotajícími plamínky v očních důlcích vyrazilo jako vystřelený šíp zpod Ogmundových tlap.

Skřet byl přes svou znetvořenou postavu hbitější než kočka. Ani nezasykl, když mu hrany nepravidelně usazených dlaždic rozedřely záda. Těsně před tím, než narazil hlavou na protější stěnu, se převrátil na břicho, protřel si oči a zděšeně zaskučel, když v první chvíli neviděl vůbec nic. Nemohl čekat. Ve vodnaté mlze před sebou zahlédl cosi velkého a rozmazaného, blížícího se k němu ze směru, kde před chvílí stál jeho trapitel. Chtěl zmizet, ale nemohl. Nohy jako by mu přirostly k zemi. Svět se s ním točil a rukama tápavě vyrazil před sebe.

Chodbou se rozlehl Ogmundův posupný smích a řehot ostatních vikingů. Vzdychl a opřel se rozbitými zády o stěnu. Leif, napadlo jej. Beze mne ho nikdy nenajdou... Na okamžik zauvažoval, jestli právě tohle není ta jediná cesta k tomu zachránit si život. Ne, tušil, že je to nezadrží. Budou si myslet, že Leifa najdou. Konečně, prohledat jeden hrad... Nikdy ho nenajdou. A i kdyby... Museli by vysekat mříže, zapuštěné do skály. Zatím se může tam dole v podzemí stát cokoli. Kolikrát jako dítě slýchal od starce, který vždy na noc vařil strážným horkou polévku, o hagenech, pidimužících s velkou hlavou a zeleným světlem v rukou. O hagenovském loži, ukrytém kdesi uprostřed katakomb, a obrovském gongu, kterým se svolávají... Sám už viděl, jak z člověka přes noc zavřeného v kobkách tam dole nezbyla do rána ani kupka kostí.

„Jako kdybych zabíjel zchromlého koně,“ zaslechl Ogmundův hlas, okořeněný neutuchající zuřivostí. Plivanec pleskl Kaherdinovi pod oko. Skřet váhavě zvedl ruku a hřbetem dlaně setřel Ogmundovu slinu z tváře.

„Nevíš, co máš dělat?“ zasmál se Sigvald z hloučku opilců a rozřehtal ostatní. „Tohle se smývá krví, pokřivenče!“

Chápal vikinga. Chtěl bojovat, neměl chuť jej jen zaříznout jako sele. Znovu si protřel oči bříšky dlaní a usmál se nad prostou pravdou, že už zase vidí. Úsměv mu ale rychle povadl. Čepel Ogmundova meče se pohupovala na pět prstů od jeho břicha.

„Oči sis zachránil,“ špitl viking a vycenil zuby do úsměvu. „Možná bys chtěl vidět, jak vypadáš uvnitř...“

„Pokud mám na vybranou, pak ne,“ zmohl se potomek loonoiských králů na odpověď.

„Nemáš,“ zavrtěl hlavou Leifův pobočník. Ostří vyrazilo vpřed o zlomek okamžiku později, než se Kaherdin pohnul. Zabroušená čepel meče, ukořistěného při bitce v bornemijském přístavu, protнула kůži Arletina bratra jen na boku a o píd' dál vylezla opět z těla ven.

„Pohnul ses,“ zamračil se viking.

Kaherdin myslel, že omdlí bolestí. Se zatnutými zuby přikývl a couvl, aby unikl. Sklouzl z Vikingovy zbraně a padl na zem. Bolest byla děsivá. Kaherdinův výkřik probudil hrad. Čepel protrhla kůži a z rozervaného boku se vyvalila krev. Zaklesl se prsty svých znetvořených rukou do škvír mezi kameny ve zdi a vyšplhal se po nich zpátky do stoje. Bez hlesu se obrátil a vrávoravě vyrazil ke schodišti.

„Jako medvěd,“ pokývl uznale hlavou Sigvald. Už nehrozilo, že by zbytek družiny zasáhl do bitky na straně Ogmunda. Tím, co Kaherdin udělal, si získal jejich respekt a uznání. Jestli dokáže uprchnout nebo dokonce Ogmunda zabít, ještě zvednou poháry na jeho válečnické štěstí.

„Pak se říká, že jsou křesťané zženštilí,“ řekl kdosi.

Ogmundovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval a otočil se za prchajícím. Pět šest kroků jej sledoval, a potom zastrčil meč do pochvy. „Brzo umřeš,“ zavolal do tmy a překročil krvavou stopu Arletina bratra.

Kaherdin neslyšel, nevnímal. Třásl se jako list ve vichřici, vstával, padal a cítil, že každým okamžikem musí omdlít bolestí, nebo ztrátou krve. Ještě dva koky... Oběma rukama se pokoušel svírat rozervaný bok a usilovně polykal krev, která se mu zničehonic začala objevovat v ústech. Jako by právě na tom záleželo, jestli přežije.

Tmavý výklenek schodiště lákal a pro něho se stal jediným cílem. Ještě krok... Kdyby teď upadl, tak už dosáhne špičkami prstů na první schod... Před oči mu vyplula rudá kola, pomalu tmavnoucí do černé, černější než tma na dně killhamianské studny. Pokusil se něco říct, ale jen se zakuckal krvavými hleny. Vyplivl obsah úst, zapraskal a obrátil se.

„Proklínám,“ zamumlal. „Proklínám vikingsy, kteří kdy stanou na půdě této země. Ve jménu všeho, co je mi svaté...“

Tma jej pohltila jako tmavorudý, hladový chřtán dávné obětní modly.

Ogmund sledoval Kaherdina krok za krokem, dokud se nezřítíl do šachty schodiště, a pak se vrátil ke svým.

„Musíme ji polít vodou,“ ukázal na Arletu. „Ani muk o tom, co se tu stalo! Byl to těžký soupeř a bolestí nejspíš několik nocí neusnu. Přitom to ještě před západem slunce vypadalo na pitku, o jaké se dlouho mluví...“

„Den před večerem nechval,“ zvedl Sigvald prst ke stropu a zanotoval starý pořekadlový nápěv. „...a ženu, dokud spálena není. Meč chval, až ho vyzkoušíš, a děvče, až se vdá. Led, až jej přejdeš...“ Sigvald počkal, až se všichni nadechnou k poslednímu verši, a pak hýkavě spustil s ostatními: „...pivo po vypití!“

* * *

Hlas rohu se zvedl jako ze dna nejhlubšího moře a pomalu ve spirále stoupal k nebi.

„Co je to?“ Ogmund se celou noc kvůli ranám, utrženým v souboji s Kaherdinem, jen převaloval a teď byl jediný, koho znamení strážného vyburcovalo k otevření očí.

„Co je to, u Thorových kozlů,“ vzpomněl si na oblíbené rčení Helgiho Trolla. Spěšně vyskočil, navlékl se do plíškového pancíře a seběhl k širokým schodům, vedoucím k trůnní síni. Strážný přešlapoval před vchodem do místnosti a už po několikáté bušil na dveře.

„Princezna je nemocná,“ houkl Ogmund, „a stejně tak její bratr!“

„Potřebuji s nimi mluvit,“ odpověděl zbrojnoš a pánovitě zvedl bradu. „Nemám přístup do princezniných pokojů, a jak se zdá, v trůnní síni nikdo není...“

„Co chceš,“ zavrčel viking a opatrně se dotkl svědící spálené kůže na hlavě. Musel to být nehezký pohled... V duchu se zašklebil.

„Jelikož ty a tvoje vikingská družina se můžete pohybovat všude po hradě, i když nechápu proč —“

„Starej se o věci, které ti přísluší,“ odsekl Ogmund zvýšeným

hlasem. „Chceš princezně něco vzkázat?“

Zbrojnoš odevzdaně pokrčil rameny a přikývl. „Před branou stojí vyslanci obléhatelů. Mají s sebou svůj praporec a zdá se, že jsou beze zbraní...“

„Co chtějí?“

„Vyjednávat,“ odtušil strážný dřív, než Ogmund skončil. Na okamžik se odmlčel a hned zase vyhrkl: „Je to lest!“

Ogmund souhlasně přikývl: „Určitě. Pokud jsou ale skutečně beze zbraní, nemáme se čeho obávat. Ať přijdou o něco později. Vyřiď jim, že tady na hradě zase není taková zima, abychom byli nuceni vstávat ještě před východem slunce jako oni.“ Suše zakašlal a povytáhl obočí: „Byl jsi na hradbách celou noc?“

Zbrojnoš vztekle přikývl, ale víc si už netroufal. Věděl, jak rychle dokáží být tihle rudovousí ničemové bez sebe a zabíjejí dřív, než vychladnou.

„Co se dělo u nich v táboře?“

„Byla mlha,“ odtušil voják. „Jen ohňů od včerejška přibýlo. I vyslanci, co čekají před branou, mají s sebou železné koše s dřevěným uhlím. Prý je jim zima...“

Ogmund protáhl tvář a obrátil se zpět k pokoji, kde strávil noc. „Udělej, jak jsem řekl...“

„Ty jsi pán na killhamianském hradě?“ odvážil se zbrojnoš k drzé poznámce a nenápadně pro všechny případy položil dlaň na jílec zbraně.

„Nejsem,“ zamračil se Ogmund zpod hustého obočí. „Ale s princeznou si já, Leif i všichni naši muži dobře rozumíme, a jestliže ji požádám, aby nám na další cestu dala někoho ze svých mužů, určitě neodmítne a nechá nás si dokonce vybrat...“

Zbrojnoš zrudl ve tváři a vyběhl na nádvoří.

* * *

Jak dlouho už? Svíravý pocit hladu odezněl a žaludek se přestal vzpírat páchnoucím, nakyslým kapičkám vody s lišejníkovou příchutí, dopadajícím na plochý kámen kousek ode mne.

Kap... kap...

Jako umrtvující bubnování na otrokářské galérie. Křičel jsem, řval jsem, ale je to zbytečnější než volání o pomoc uprostřed

oceánu. Kdo tě tam slyší? Racci a buňňáci... Tady jsou jen mazlavé píďalky. Jednu z nich jsem rozmázl, když jsem se opřel o kamennou zeď právě v místě, kudy lezla. Ani nevím, jak vypadala. Je tu taková tma, až to bodá do očí... Kaherdine...

Tisíckrát jsem vykřičel do temnoty kolem, že tě za tohle zabiju. Jen co se odtud dostanu. Už jsem vzýval Odina, a dokonce se modlil k Ukřižovanému. I na ni jsem si vzpomněl. Jak se k ní Keltové modlí? Vzpínají ruce k obloze nebo rvou srdce z těla živým obětem?

Epono... Dlaně mi už znecitlivěly chladem od železných prutů mříží, studených vlhkostí. Možná ani nevíš, kde jsem. Posledních pár dní se snažím vybavit si tvou tvář. Z nicoty ale vystupují jen ty schované oči pod bílou plachetkou, které jsem spatřil tehdy u fríského pobřeží poprvé... lásko... Skoro věřím, že jediné ty mi otevřeš kobku, do níž jsem se nechal odvést jako ten poslední zloděj z tržiště. A možná si říkáš, ať... Stejně jsem se sem dostal jen kvůli té loonoiské děvce. Možná čekáš, až to řeknu? Zavírám oči a znovu a znovu je křečovitě třeštím do tmy. Pořád stejný obrázek.

„Arleta je děvka!“

Nic, nepomůže to. Ze tmy přicházejí jen fialové přízraky představ. Po tisíci jsem zalomcoval mříží a sklesle sklouzl k zemi. Možná bych měl konečně zapomenout na to jediné spojení se světem tam nahoře a najít cestu odtud. Je to jen malá kobka za mnou, nebo celý labyrint podzemí? Třeba je někde východ, tajná branka, vedoucí do příkopu... Po zádech mi přeběhl mráz a kůže zhrubla tisíci pupínky. V hradním příkopu jsou dvě bestie vykladačů. Jestli se mohou hýbat, tak je docela určitě přitáhne teplo. Je tu daleko tepleji než venku. Docela určitě... Otřásl jsem se a po těle mi znovu přeběhla husí kůže. Představuji si trojbokou hadí hlavu za sebou a tajím dech. Ne, něco bych určitě zaslechl. Jsem tady sám! Jsem tady... Tisknu se k mřížím, jako bych se proměnil v šípkový keř, proplétající se ozdobným kováním hradní studny.

Ze vzpomínek na dětství, dávno zabalených do chmýří zapomnění, vystoupila tvář snědé otcovy otrokyně, která mne vždycky koupávala a vyprávěla mytické pověsti ze své země. V

noci potom ze tmy ložnice vystupovaly všechny nestvůry a muži s žabí hlavou. Bránil jsem se těm představám, jak se jen dalo. Nechával jsem rozžehnout svíce a schovával hlavu pod houni. Tady se docela jistě nerozsvítí. Není co, ani kdo by přinesl louč.

Co to bylo? Byl bych přísahal, že jsem z hloubi temnoty zaslechl vzdálený sykot, ztrácející se mezi kapáním vody. Zase je dlouho ticho. Zešílím tu. Ještě jeden den a zešílím. Zavřel jsem oči a pokusil se nevnímat pleskání vody o skalnatou podlahu labyrintu. Snažím se oddělit to, co tam nepatří. Dech, sykot, zaškrábání šupin o skálu... Povedlo se, a v duchu jsem se proklel. Odněkud ze tmy se opravdu ozval hadí hlas, jako bych jej svými myšlenkami přivolał. Popaměti sahám na jílec meče. Je tam, na svém místě. Pomalu a bez dechu se obracím k mřížím zády, opírám se o ně a bez jediného cinknutí kovu vytahuji z pochvy meč dánských králů.

* * *

„Tak kde je?“ Ogmund se rozmrzele a podezíravě koukl na Arletu. „Nebudu s vykladači vyjednávat bez Leifa! Už včera žádali o slyšení. Odmítli jsme je a dnes to budeme muset udělat taky. Nejsou hloupí, princezno Arleto! Oni tuší, že se u nás něco děje! Co se ztratil Leif –“

„I můj bratr,“ odsekla a ani v nejmenším nezměnila svou strnulou polohu na královském trůnu. „Vím, že byste jej nejraději viděli mrtvého, a jestli zjistím, že jste mu něco udělali...“ Blýskavým pohledem přehlédla zbytek smečky Hakana z Pellwormu.

Viking neznatelně povytáhl obočí a zdvořile se usmál pod houštinou vousů. „Kaherdina nikdo z nás neviděl od chvíle, kdy vycouval z trůnního sálu,“ zalhal a pobaveně zamrkal po svých lidech. „Já ale chci Leifa,“ zvýšil hlas a zchladil jej na teplotu mrazu. „Z hostiny jste odcházeli spolu, princezno, a i když si připomenu mravokárné řeči o cti křesťanských dívek, jimiž nás častují vaši lidé, kdykoli získáme některou z nich jako válečnou kořist, přece nemohu, soudě dle úsměvů, jež jsi na něho během večere vrhala, věřit, že zůstalo jen u doprovodu ke dveřím ložnice...“

„Kdybych mohla, tak tě dám zmrskat,“ ucedila Arleta

navztekaně. „Bohužel, nejsem paní na svém hradě... Leif odešel uprostřed noci...“

„Sám?“

Zaváhala. Přiznat, jak to bylo, by se rovnalo rozsudku smrti nad vlastním bratrem. Horečně uvažovala. „Ne,“ nakonec se pousmála. „Někdo jej zavolal z chodby...“

„Kdo?“ Ogmundovy otázky zněly úsečně a pánovitě.

Arleta sebou trhla a vztekle blýskla očima: „Někdo z vás,“ odpověděla bez uzardění. „Bylo to dánsky a já té vaší havranštině nerozumím...“

„Poslové vykladačů,“ připomněl se jim ode dveří zbrojnoš, jenž před chvílí přinesl zprávu, že muži v žlutočerných pláštích už zase postávají před branou. Přešlápl a pod nohama se mu objevila špinavá kaluž vody.

„Je tam sníh?“ zeptala se překvapeně Arleta. „Ještě včera byly holomrazy...“

„Přes noc nasněžilo, princezno,“ potvrdil zbrojný. „A mráz polevil.“

Mávla rukou a prsty si vjela do vlasů ve zbytečné snaze si je trochu upravit. „Co chtějí?“

Zbrojný mlčel. Otázka byla zbytečná.

„Tebe, princezno,“ zastoupil vojáka Ogmund. „Chtějí zopakovat to, co jsme jim už jednou překazili...“

„Pust'te je na nádvoří,“ křikla Arleta a konečně se pohnula ve svém křesle. „Kolik jich je?“

Zbrojný se ještě ve dveřích otočil: „Dva,“ řekl po chvilce přemýšlení. „A čtyři pěší jako doprovod.“

„Vpusť je všechny,“ potvrdila svoje předešlá slova. „Ale beze zbraně!“

Ogmundovi prolétla hlavou vzpomínka na cosi, co si najednou nedokázal vybavit. Nechápatě zvedl oči ke stropu a se zaskočeným výrazem zíral do třepotajících se plamének svíc. Někde hluboko v podvědomí se probudil pocit nebezpečí.

Čtyři pěší jako doprovod... „Odinovo oko!“ Vrhla se za zbrojnošem, proběhl kolem překvapené princezny a rozrazil skupinu vikingů. Nezdržoval se s vysvětlováním, nebyl čas.

„Stůj!“

„Stůj!“ zavolal znovu, když vpadl do chodby. Strážný už došel na nádvoří a dával znamení mužům u rumpálu padací mříže, aby vpustili posly řádu vykladačů vůle ušatých hadů.

„Stůj,“ houkl ještě jednou, docela zbytečně. Ve skřípění řetězů a klapotu podkov na kamenné dlažbě nádvoří jeho křik docela zanikl.

Brána se pootevřela, ale vyslanci vykladačů byli dosud skryti ve stínu kamenné klenby. Ogmund bez dechu doběhl na nádvoří a vrazil do zbrojnoše, zasípal a teprve po chvilce se zmohl na slovo: „Mají zase,“ zabreptal opile a chytil se za bušící srdce. „Mají zase koše s uhlím?“

„Je jim zima,“ pokrčil strážný rameny.

„A ještě něco...“

Viking se neptal, ale voják přesto přikývl: „Velký koš s dary pro princeznu...“

Už se nedalo nic dělat. Mohutný hnědák s bílými punčoškami vklusal na nádvoří.

„Zavřete bránu!“ sípavě křikl Ogmund. Nikdo mu nerozuměl.

Za prvním jezdcem se v mlhavě bílém otvoru brány objevil druhý a za ním se už dovnitř tlačila čtveřice pěšáků s nákladem. Pod sálavým vedrem z železných košů tál sníh a měnil se v mokrou břečku.

Dary pro princeznu! Ogmund si vztekla uplivil. Ten koš, v němž měly být, znal až moc dobře a železné, drátěné nádoby s dřevěným uhlím stály co nejbliž k němu... Ztuhlá bestie by byla útočníkům k ničemu. Stačil mu jediný pohled, aby vytušil, co se stane. Vytrhl meč a zkušeným okem přehlédl nádvoří. Poprvé v životě se nehna vpřed, když hrozil útok.

I obránci Killhamianhu znejistěli a obsluha rumpálu nad branou horečně spouštěla mříž.

„Boj!“ zařičel Ogmund jedno z mála slov, která z řeči místních lidí znal. Dál už neměl čas si všímat, jestli bronzem okované hroty mříže dosedly na své místo, jestli to byly cáry bílých obláček nebo hejno ptáků, co zakrylo slunce.

To, co se odehrávalo před jeho očima, se podobalo nejděsivějším představám z mátožných snů. Takovým, jaké ožívají, když se převaří víno s několika kuličkami vraního oka.

Pěší vykladači znenadání vyrazili jako voda z protržené hráze a nárazem povalili košatinu na bok. Mimo Ogmunda a jeho vikingů, právě se hrnoucích ze vchodu hradního paláce, neměl nikdo z obránců ani tušení, co se stane.

„Nemají zbraně!“ Uklidňující hlas velitele strážných popudil Ogmunda natolik, že se po Irovi ohnal rukou v drátěné rukavici bez prstů.

Pěší část poselstva odskočila jako jeden muž od košatiny. Jejich žluté, černě žíhané pláště zavířily nad otvorem, z něhož v téže chvíli spadlo víko. Zprvu ani Ogmundovy oči nedokázaly rozpoznat mezi poletujícími plášti trojbokou hadí hlavu. Teprve když hluboký, syčivý zvuk chvílemi přecházející do hrdelního zurčivého sípotu, zmrazil obránce, sbíhající se na nádvoří, i muže na podsebití. Ogmund už znal ten pocit, kdy ztuhnou všechny svaly v těle a mysl opanuje panika a strach. Hrozný protivník se soukal z povalené košatiny a jeho obří žlutočerné tělo se zvedalo na stočených kličkách jako rozkývaný, tlustý stěžeň.

Obránci ustoupili. Jen o krok, ale Ogmund vytušil, že to byl jen první náznak zděšeného úprku, který nastane, až žlutočerná bestie zaútočí. Lidé a had na nádvoří Killhamianhu ztuhli jako mnohočetná sousoší v zahradách pouštních království kdesi na východě. I oba hřebci pod rytíři řádu vykladačů se chvěli v náhlém záchvatu strachu a hrůzy. Meče a kopí ustrnuly v obranném nápřahu... Jen obludná plazí hlava se kývala vysoko nad hlavami lidí a černý, rozeklaný jazyk jí vystřeloval z tlamy, sám jako malý, útočící hádek.

Poslové se jediným pohybem paže zahalili do svých plášťů, a právě jako by tento pohyb byl tím, který měl vyprovokovat jejich hrůzného spojence k útoku. Jako smrtící kladivo udeřilo čelo plaza, zesílené masivními lebečními kostmi, do nejbližšího z obránců. Nestačil se ani pohnout. Hadí hlava prorazila jeho hrudní koš a na okamžik uvízla v krvavé změti bronzových plíšků, žeber a cárů drátěné košile. Vojákovy ruce obemkly ve smrtelné křeči tělo plaza a prsty, zaťaté a bezkrevné, sevřely hadí tělo jako by chtěly uškrtit svého vraha. Hadí tělo se zasmítalo ve vítězných kličkách, ale zřetelně ztrácelo rychlost.

„Boj!“

Jeden z rytířů ve žlutočerném zaťal ostruhy do slabin svého hnědáka a donutil jej k dlouhému skoku. Před skupinkou obránců strhl uzdu. Kůň se vzepjal, zabušil kopyty před sebe do vzduchu a obránci se konečně pohnuli. Ne vpřed. Prchali, pádili ke schodišti hradního paláce, klouzali po sněhu a nevědomky lákali plaza za sebou. Rytíř se spokojeně usmál. Ve zdech Killhamianhu jejich nejlepší zbrani nehrozí, že ztuhne uprostřed pohybu... Pobídl koně k železným košům s doutnajícími uhlíky, rukou v rukavici z jemné hadí kůže popadl koš za ucho, roztočil jej nad hlavou a mrštil za plazem. Už to bylo zbytečné. Bestie právě mizela uvnitř...

„A teď vy,“ vykřikl rytíř zastřeným hlasem. Převzal od pěších jeden z ukořistěných mečů a obrátil se k vikingům. „Teď vy, kteří nemáte tolik odvahy, abyste následovali Žlutého do palácových chodeb...“

Ogmund jen špatně utajil svou spokojenost. Tohle bylo to, čemu rozuměl. Boj muže proti muži. Proti vyslancům vykladačů stáli na nádvoří už jen vikingové. I muži z podsebití dávno s křikem zmizeli kdesi ve věži.

„Ogmund z Pellwormu je připraven odfouknout tě mezi stíny,“ zakřičel dánsky, i když nevěřil, že mu bude vetřelec rozumět. Nevnímal nic jiného než muže před sebou. Ani pěší vykladače, kteří se vyšplhali k rumpálu mříže a počali ji vytahovat nahoru... Všiml si jen namodralého ostří soupeřovy zbraně. Ani se nezachvěla. Ogmund cítil, že to bude těžký soupeř, a věděl, že i kdyby zvítězil, a pak i nad druhým, třetím, čtvrtým, nakonec tady zůstane ležet i on. Olízl si jazykem rty a zhluboka vydechl.

„Většinou se ptám na jméno, než někoho zabiju,“ štěkl vykladač míšeninou burgundských, fríských a dánských slůvek.

„Jsme berserkové,“ pohodil hlavou Sigvald za Ogmundovými zády.

Na kamenné duze, po níž vedla jediná přístupová cesta k bráně, zaduněla kopyta a vítr přinesl hlasy desítek mužů.

„Valhalla čeká,“ ponuře pronesl Ogmund a střelil pohledem po své družině. „Nyní už závisí jen na nás, kdo si tam s sebou vezme víc otroků...“

* * *

Kdo navštívil opuštěná města, ztracená v pouštích jihu nebo východu, zná, jaké to je, když ve spleti kamení a sutě zašustí šupinaté hadí tělo. Pokud někdo tvrdí, že se mu v té chvíli nepřilepila halena potem na záda, je blázen, nebo ten největší lhář...

Před lety, když ještě Leif žil ve vyhnanství na dvoře upplandského krále, poslouchal vyprávění opilého židovského obchodníka. Tu větu už dávno zapomněl, až dnes se mu vybavila do posledního slůvka, do poslední, bezvýznamné pomlky.

Temnota kolem byla tisíckrát horší než to nejopuštěnější pouštní město, než sloupy v Palmýře, Petra nebo Růžové město Mojžíšovo, o nichž tehdy slyšel. Někde uvnitř cítil, jak se mu rozechvívají vnitřnosti a třas postupuje do rukou a nohou...

„Světlo!“ Zavřeštěl tak, že svůj hlas ani nepoznal. Sykot nabyl na síle. Leif máchl mečem naslepo před sebe a s úlevným vydechnutím na okamžik spustil zbraň dolů. Obluda ještě nebyla na dosah... Připadal si jako medvěd zahnaný do pasti. Znovu rozetnul ostrým tmu před sebou a udělal dva tři opatrné krůčky vpřed. Had byl zřejmě ještě pořád dost daleko, než aby na něj dosáhl.

Někde děsivě blízko se otřelo šupinaté tělo o ostrý výčnělek kamene a vzteklé zasyčení rozehnalo tmu. Ve zmatku uskočil, jako by stoupl do vosího hnízda.

„Světlo!“ zaječel znovu. Zacouval zpátky, opřel se zády o mříž a zapřel se nohama do skály, tvořící podlahu killhamianských katakomb.

„Světlo!“ Odine, Thore, Tyre... Nebo ty, Ukřížovaný. Zase vás volám, a zase je to zbytečné. Stejně jako volat ji. Tebe, Epono...

„Epono,“ zkusil potichu. „Epono, o světlo tě prosím...“

Tma zesvětlala a odněkud shůry se ozvaly kroky.

„Epono,“ šeptal a zajíkával se jako dítě, když po půl roce vidí matku. „Lásko...“ Obrátil se. Tam odtud, kde zmizel Kaherdin, je slyšet klopot okovaných, kožešinových galoší. Světla přibývá. Už je rozeznat část schodiště... Ze tmy se vyloupily nohy, schované pod záhyby vlněných šatů. Pohledem sklouzl k úpatí schodiště. Velký tmavý balík... Vzpomněl si na ránu, která jej vyburcovala

ze spánku. Mohlo to být tohle? Neměl čas si toho všimat. Dívčí postava se už objevila celá. Nádra, ramena... „Arleto!“

Dívka sebou trhla. Mihotavé světlo louče jí bralo z tváře všechnu barvu. Vypadala jako mrtvá.

„Leife, miláčku!“

„Hledalas mě?“ Volám Eponu a přišla tahle.

Poslední dva schody seskočila. Louč zaprskala a girlandy pavučin okamžitě vzplály oranžovým ohněm, než plamen olízl strop a s novým prsknutím uhasl na vlhké klenbě vodou nasáklých lišejníků.

„Lei...“ Chtěla se rozběhnout, ale její pohled zavadil o hromádku, překrytou provlhlou látkou.

Leif se otočil. Už dlouho plaza neslyšel... Jen kratičký okamžik mu trvalo, než si uvědomil, kde je. Kaherdin jej zavřel do první kobky, která se mu namanula. Kdyby prve sebral odvahu, tak by už při pátém kroku narazil do protější zdi... To znamená... Škubl sebou, bleskově se otočil a přilepil se na rezavé mřížoví. „Uteč!“

Neposlouchala ho. Dřepěla u toho, co mu připadalo jako hromada starých hadrů, a přetahovala záhyby látky z jedné strany na druhou.

„Uteč, Arleto,“ zakřičel znovu.

Nevnímala ho. „To je on,“ pronesla tiše a přetáhla poslední fald přes hlavu nešťastníka.

Stoupl si na špičky a vtlačil hlavu co nejvíc mezi železné panty. Neviděl. „Kdo?“ zeptal se. Oči se mu rozlétly do stran, kde se objeví ploská hlava plazího predátora.

Vzlykla. „Můj bratr, přece.“ Jako by se bála krvavých ran na roztržité lebce, pohladila Kaherdina po tváři a ucukla. Přisahala by, že ten mrtvý pod ní zasyčel.

„Uteč!“

Neposlouchala Leifův křik. Omámeně se zvedla a s očima hrůzou připoutanýma k bratrově tváři ustoupila od schodiště, zády k podzemnímu labyrintu.

„Arleto!“

Zvuk Leifova hlasu se smísil s novým zasyčením. Ztuhla strachy. To neslyšel Kaherdin, ale něco za ní...

Do pěti... Do deseti napočítám, a pak se otočím... Už nemusela. Nad levým ramenem se jí objevila žlutá, černě žínaná hlava a studený, černý jazyk se jí ovinul kolem lalůčku ucha. Očima změřila vzdálenost ke schodišti. Sama nad sebou pocítila hrdost, že zachovala klidnou hlavu.

„Co mám dělat,“ procedila skrz zuby a bála se pohnout i rty, aby nevyprovokovala obludu k útoku.

„Neutečeš mu,“ odpověděl Leif polohlasně. Jako by chtěla žlutočerná bestie potvrdit jeho slova, rozlehl se podzemím šustot šupin, loonoiské princezně proklouzl hadí ocas mezi nohama a volně se otočil kolem jejího levého kotníku. Kousala se do rtů, aby nekřičela strachy.

„Musíš za mnou,“ znovu promluvil Leif. Ruce se mu potily a jílec meče klouzal v dlani, jako by jej namastil lojem. „Kaherdin mě tu zamkl. Musí mít klíč u sebe.“

Strach jí dal křídla. Jako lasička k ptačímu hnízdu se vrhla k bratrovu tělu. Neohlížela se, věděla, že jí plaz moc času nenechá. Přelétla přes Kaherdina, v letu se zachytila jeho předloktí, podivně zkrouceného na břiše, a na druhé straně padla k zemi. Přikrčila se a splynula se skálou.

O zlomek vteřiny později se na místě, kde ještě před okamžikem stála, smrštily hadí kličky. Plaz ztratil svou oběť z očí. Žlutočerné smyčky se leskly jako kroužící blesky, otíraly se o mříže, oddělující kobky od hlavní chodby, a zvedaly do vzduchu hrudky mokrého, staletého prachu. Hadí zorničky se matně blyštěly v záři odhozené, dohasínající pochodně a všechno kolem prostupoval zvláštní, nasládlý, bažinný pach, který si obluda přinesla s sebou z hradního příkopu.

Arleta horečně prohmatávala Kaherdinův létací plášť a všechny záhyby a kapsy spodního prádla. Jektala strachy. Snažila se silou vůle zadržet poplašené cvakaní zubů, ale v té chvíli to byl nadlidský úkol.

Louč naposledy zasyčela, plamen vymetl roh, plný prastarých, prachem ztěžklých pavučin, a do kobek pod Killhamianhem se vrátila temnota.

„Našlo jsem ho!“ Arleta se nedokázala ovládnout, aby vítězoslavně nevykřikla. Na tenké šňůrce, držící Kaherdinovy

spodky, se houpal na omak zrezivělý a velký klíč. Leif cosi vykřikl ze tmy, ale nerozuměla mu a už se bála znovu promluvit. Jen pokývla do tmy a trhla. Provázek udržel, ale celé Kaherdinovo tělo se pohnulo. Až do nynějška plaz vyčkával, jako by neslyšel hlasy kolem sebe, jako by vůbec neslyšel. Nyní nadešla chvíle, kdy se pohnul. Smyčky se v temnotě protáhly jedna přes druhou ihned poté, co hadí smysly zaznamenaly jemňounké zachvění půdy. Hadí sykot ji ochromil a potáhl její vědomí jinovatkou.

„Máš?“ vykřikl Leif a v zoufalém vzteku zalomcoval železnou mříží.

Znovu neodpověděla. S probouzejícím se odporem k mrtvému strčila Kaherdinovu hlavu pod plášť a zakousla se do lněného provázku, proplétaného žíněmi.

„Arleto!“ V zoufalém vzteku zabušil dlaní do zrezivělých železných prutů.

Chvění mříže přilákalo pozornost hada a Leifa téměř porazil dusivý zápach z tlamy, která se musela ocitnout těsně před mříží. V prvním okamžiku Leif ustoupil. Vzápětí napřáhl meč před sebe a vši silou bodl.

Křečovitý náraz do mříží jej ujistil, že zasáhl, ale podobné bodnutí nemohlo hadímu netvorovi způsobit vážnější zranění.

„Mám,“ vykřikla Arleta mezi dvojím zařinčením mříže a pro jistotu přeběhla o několik kroků stranou.

„Pojď za mnou,“ odpověděl viking a znovu bodl naslepo do tmy.

„Matko Boží! To chceš, abych mu vběhla přímo do objetí?“

Leif ustoupil k zadní stěně své kobky a přiložil ruku k ústům, aby snáz překřičel řinčení mřížoví pod nárazy hada. „Hod' něco do zadu do chodby! Docela jistě se odplazí zjistit, co to bylo... Musíš to stihnout dřív, než se vrátí. Podruhé by se to už nepodařilo...“ Jeho poslední slova zanikla v ozvěně vzdáleného řinčení mečů a křiku bojujících. „Co je to?“ hlesl změněným hlasem.

„Napadli nás,“ vyhrkla a po špičkách přeběhla kousek bokem. „Vtrhli na nádvoří i s hadem. Ogmund s tvými muži jsou jediní, kdo neprchli a neposchovávali se po truhlách a kde se jen dalo. Vzkázal mi, abych se někam ukryla...“ Arleta se uprostřed věty

sehnula, nahmatala jeden z Kaherdinových goferwických mečů a mrštila jím co nejdál do chodby.

Nárazy na mříž ustaly. Gigantické hadí smyčky se rozvinuly jako tlusté klubko vlny, spletené z devíti vláken, žlutočerný netvor se zvedl do výšky a pohnul se za zvukem, přicházejícím šachtou schodiště. Tichounký skřípot šupin se začal vzdalovat.

První se odvážíla pohnout Arleta. Zatajila dech a po špičkách přeběhla tam, kde tušila Leifovu kobku.

„Kde jsi?“

Prostrčil ruku mřížemi a chytl ji za zápěstí. Vyjekla úlekem.

„Klid,“ zašeptal.

Nevnímala ho. Napětí z toho, co se tu před chvílí dělo, ji roztřásl. Chtěla přestat, ale v očích se pořád objevovaly slzy a vzlyky byly stále hlasitější.

Od schodiště se ozvalo nové zasyčení.

„Vrátí se!“ Leif prostrčil ruce skrz mříže a zalomcoval s ní.

„Odemkni!“

Přikývla a skousla rty. Prsty ohmatávala studené železo, sloupávala kusy rzi a vždycky zasykla bolestí, když jí rezavá tříška uvízla za nehtem.

„Tady,“ zahučel viking nervózně, popadl Arletinu ruku a přitlačil ji na zámek „Dělej!“ vykřikl, když zaslechl, jak se hadí tělo sesmeklo ze schodiště a zřítilo se dolů i se zbytky zpuchřelého zábradlí.

V zámku klaplo a dvířka se se skřípěním pootevřela.

„Dovnitř!“ vykřikli oba. Kovová zárubeň zazvonila jako poplašný gong na hradbách a Leifova ruka znovu uzamknula vchod.

„A je to, u všech hřebů Ježíšových,“ ulehčeně se zasmál.

Arleta zaslechla jeho novou průpovídku a ulehčeně se usmála: „Ještě včera jsi klel na kozly boha Thora,“ špitla potutelně. „Že by...“

„Na to zapomeň, princezno z Loonois,“ odpověděl tiše. Její ruce vklouzly do jeho dlaní a fialková vůně jejích vlasů jej ochromila víc než hadí sykot před chvílí. Chvěl se.

„Zavřel mě tu Kaherdin...“

„Už jsi říkal,“ přikývla.

Bezmyšlenkovitě ji hladil od ramen až k pasu a cítil, jak v jeho ruce roztává. Tiskla se k němu každým kouskem kočičího těla, pružná a horká.

„Jednou budeš nádherná milénka,“ řekl tiše.

„Proč?“ Zvedla hlavu a zadívala se do tmy, kde tušila jeho oči. „Proč jednou?“ kuňkla rozechvěle. „Teď...“

Odtáhl se.

Vycítila, co chce říct, jako by se znali desítky let. „A co chceš dělat, neohrožený vikingu ze severních moří?“ zaironizovala pateticky. „Schovat se někde v podzemí a doufat, že nás had nenajde, až se vrátí? Nesmysl!“ Mávla rukou do tmy a zasáhla jej do ramene. „Nebo se vyřítit po schodech do paláce, kde jsou teď hadi dva a stovka vykladačů navíc?“

Neodpovídal.

„Já nechci jen čekat na smrt,“ škytla. „Když si pomyslím, co mne čeká, až přijdou...“ Zajíkla se, zvedla jeho prsty k ústům a opatrně kousla do bříška malíčku. „Pomoz mi zapomenout,“ šeptla škemravě. „Až přijdou, tak mne zabiješ...“

Vrtěl hlavou. Držel ji kolem pasu a nedokázal pustit. Napínal oči do tmy a v duchu si představoval, jak si stahuje šaty přes ramena. Sám nevěděl, jestli jí pomáhá nebo i tohle patří jen do snů...

Ve tmě před ním vystoupila z šatů jako pohanská bohyně lásky. Přimkla se k němu a cosi zašeptala. Ne, to nebyl jen sen.

Nasucho polkl „Arleto...“ Bříška jeho prstů se dotkla nader, sklouzla k bokům a ztratila se v temnotě.

Vztekle zadupala: „Ty myslíš na ni,“ vyjekla napůl vyčítavým hlasem. Tolik by chtěla právě v této chvíli vidět jeho oči. „Kdo je to? Kdo je ta žena, pro lásku boží?“

„Rezovláska?“ Leifův hlas zvláčněl. „Už jsem ti říkal, že nikdy nebudeš ta první, ani ta druhá... Nikdy žádná nebude ta druhá.“ Opřel se o studenou zeď a sklouzl do dřepu. „Přichází po bitvách,“ řekl zastřeným hlasem. „Vždycky, když den ještě nepřišel a noc už je pryč. Bere s sebou duše zabitých koní...“

Zachvěla se víc z toho, co řekl, než zimou. Odtáhla se s jímavou hrůzou v hlase: „Opravdu ses s ní setkal?“

„Nikdy jsem neznal nikoho líp.“

Nevěřicně zavrtěla hlavou. „Jsi šílený, nebo já a všichni naši kněží... Mluvíš o Eponě, bájně bohyni koní, jako by byla živá.“

„Je živá,“ utrl se. „Jako ty, nebo já. Ty věříš v Ukřižovaného a proklela bys každého, kdo by tvrdil, že je to výmysl, nemám pravdu?“ Nečekal na odpověď. Jen cítil, že to musí říct. Opět ucítil Arletiny ruce na sponách košile a malinko se zhoupl v kolenou, aby dosáhla i na tu nejvyšší až u krku.

„Tisíc let se spolu můžeme milovat, princezničko z Loonoi,“ zašeptal docela jiným hlasem, než na jaký byla zvyklá. Tichým a pokorným. „Tisíc let, až do příštího ragnaröku, ale pořád budu mít před očima ji...“

Vypáčila mu z ruky klíč od kobky a hodila jej na podlahu cely. „Zůstaň tady,“ zaprosila nesmyslně. Její prsty se mu vyšplhaly ke rtům a zabránily mu promluvit. „Určitě se odtud dostaneme,“ šeptala dál a kroutila se v jeho dlaních jako pstruh ulovený holýma rukama. „Vezmeme si Kaherdinův plášť a odletíme odtud.“

Trhl sebou, ale její ruce ho nepustily. „Ve skalách za hradem je srub. Nikdy jej nikdo cizí nenajde, protože je přístupný jen ptákům... A nám. Zůstaneme tam spolu... Leife!“

Opět se pokusil vymanit, ale ani tentokrát se mu to nepodařilo.

„Mám velkou cenu,“ zašeptala „Větší než kterákoli jiná dívka ve všech královstvích Erinu. Za mne by určitě Helgiho Ulriku vyměnili...“

Cukl sebou, až ztratil rovnováhu.

„Tah draků trvá až do jara,“ dodala rychle. „Zůstaň se mnou do dne narození Krista a já pak půjdu místo té dívky k ušatým hadům...“ Zmlkla, jako by se sama zalekla svých slov. Na okamžik zaváhala, a nakonec se odhodlaně přitiskla k němu. „Leife,“ hlesla, jak nejtěšěji dokázala. „Zůstaneš se mnou alespoň těch pár dnů, když nabídnu svůj život?“

* * *

Ogmund se ukřivděně zamračil, když se mu opět nepodařilo zasáhnout jezdce, jehož hřebec kolem něj tančil jako saracénská otrokyně při královských hostinách. Koutkem oka zahlédl, jak se Sigvald s krvavým květem na boku zhroutil do sněhového poprašku. Nadechl se a zaječel. Tak nějak kdysi mohl znít

válečný ryk berserků... Hřebec se vzepjal. Jezdec sotva stačil sevřít pevněji uzdu. Ogmund využil jeho dočasné nemohoucnosti a ťal zvířeti po krku.

Stříkající krev poplašeného zvířete barvila zbytky sněhu do purpuru. Hřebec rychle ztrácel síly a přestal poslouchat svého pána. Ogmund poodstoupil a s triumfálním šklebem sledoval, jak se ušlechtilé zvíře kácí a rytíř v černožlutém plášti vypadává ze sedla.

„Je vás moc,“ řekl Ogmund a přiskočil k ležícímu muži. „Není čas na čestný souboj!“ Jedinou ranou srazil rytířský meč a druhou rozťal plíšky pancíře i s hrudí.

Rozhlédl se po nádvoří. Kolik nás ještě zbývá? Čtyři? Nebo tři? Z portálového vchodu do obytného paláce vyběhl Gisle, kterého před chvílí poslal za princeznou.

„No?“ vykřikl mezi dvěma údery.

„Poslechla,“ zasupěl mladík, uskočil stranou a srazil letící kopí. „Utekla kamsi do podzemí...“

„Řekl jsem ti, abys šel s ní!“

Gisle se vztekle ohlédl po Ogmundovi: „Já se mám schovávat jako myš v díře, když se tady tak slavně umírá?“

Vikingská skupinka couvla jako jeden muž, když otevřenou bránou vjel na nádvoří oddíl jízdních.

„Ještěže tu s námi není Hakan Básník,“ vykřikl Ogmund a bojovně plivl vstříc přijíždějícím. „Až se dozví, co se tu stalo, musí složit takovou píseň, že u stolů ve Valhalle rozjaří i bohy!“

Jezdci se rozdělili a sevřeli Dány ze dvou stran.

„Kde jsou princeznini vojáci?“ houkl ještě Ogmund na Gisleho, ale nespouštěl oči z blížících se nepřátel.

„Pobíhají po chodbách.“ Mladík se sám pro sebe usmál, když si vzpomněl na vyděšený mumraj v paláci. „Lidem by se postavili, ale té obludě ne...“

Bitva se chýlila ke konci. Těžké, bradaté sekery v rukách jezdců kroužily vzduchem a srážely k zemi vikingské meče... Už padl i Gisle s rozťatým hrdlem. Z posledních sil se překulil pod kopyta koně, nesoucího v sedle jeho vraha, a zespodu mu rozpáral břicho. Muž s reliéfem hadí hlavy na hrudi se zřítíl k zemi a poloomráčený přijal od Ogmunda poslední ránu.

Kaše ze sněhu a krve začínala pod koženými botami Dánů klouzat. Okovaní koně neměli těžkosti, a tak se stále častěji snášela na hlavy rudovlasých válečníků smršť úderů. Neumdlévající meče Seveřanů odvracely jeden útok za druhým. Val mrtvých mužů v žlutočerných pláštích před nimi rostl jako hradby nové pevnosti. Ogmund už nevnímal čas, ani to, jak se slunce pomalu šplhalo nahoru po obloze, a s polednem ustupoval mráz. Nejdřív si myslel, že je to smítko, co se mu uhnízdilo v koutku oka. Oči už dávno slzely napětím a vyčerpáním, a tak se nedivil, že si jej všiml dřív, než jej ucítil. Nebylo to smítko.

Odrazil nejdotěrnějšího soupeře a couvl za záda posledních dvou mužů, kteří mu zbyli z bývalé slavné družiny Hakana z Pellwormu. Číhavým pohledem překontroloval okolí, zda se nemusí obávat nenadálého útoku nebo střely, a vzhlédl vzhůru.

Viděl dobře i přes obrovskou únavu, která jej zmáhala stále víc a rychleji. Zaclonil si oči a v duchu se usmál. Muži v povětrí, navlečenému do Kaherdinova pláště, chybělo do půvabného letu killhamianského mrzáka hodně. Poznal ho, vždycky by ho poznal. I tu, kterou držel v náručí. Stiskl rty k sobě a na okamžik pocítil hořkou pachut' z toho, že je tady nechal... Ještě jednou zvedl hlavu a přimhouřil oči. Je to opravdu Leif. Kaherdin už musí být po smrti.

Podobný záchvěv lítosti nepocítil už od dětství, ale pak si vzpomněl. Je přece berserk a ten buď spí, nebo bojuje... Vzdychl. Ted' bojuje, a vypadá to, že se blíží konec. Potom bude spát...

STRACH A STŘÍBRO

Mráz spoutal zemi bohyně Eirin stříbrným kováním sněhu a ledu. Rozlehlá, mělká jezera, v létě soutěžící s oblohou o nejkrásnější blankyt, se potáhla ledem a proměnila se na zamrzlé plochy. Po zasněžených pastvištích bezcílně bloudila stáda polodivokých koní, do omrzení pronásledovaná smečkami vlků, jimž však většinou padly za oběť jen zatoulané ovce od horských salaší.

Mezi jezery se proplétaly nově vyježděné vozové cesty a v místech, kde ještě před rokem foukalo po zasněžených strništích, nyní stály narychlo zbudované stany z hrubého, povoskovaného plátna, překryté jeleními a koňskými kůžemi. Pod plátěnými přístřešky u dlouhých ohnišť polehávali

dobrovolní i nedobrovolní poutníci, žehrali na zimu a studený vítr, ženoucí nad bílými pláňemi od severu ledové krystalky, bodající do tváří... Nad ohni se opékaly kusy masa. Muži i mladé ženy s nepřítomným pohledem a umaštěnou bradou okusovali koninu či skopové a platili poctivým stříbrem.

Ráno se snědí muži z jihu, světlovlasí ze severských zemí i zaprodaní Keltové s černými čůpky na ramenou s klením zvedali ze země, přepočítávali svoje zboží, aby pak každé z těch žen dali napít z velké mísy s šedě fialovým lektvarem. Ženy, otupělé louhem z blínu, poslušně vycházely před stany a nastupovaly do širokých vozů, jež je měly odvézt na západ. Tam, kde strmé útesy mumhanského pobřeží padají z výšky několika set stop do vln, ženoucích se od západního obzoru a tříštících se na skalnatém pobřeží ušatých hadů.

Všichni, kdo chtěli stříbro a neměli svědomí, kradli na samotách a v malých osadách celého Erinu dívky a mladé ženy a svázeli je na trh. Nejeden otec nechal dcery losovat o to, kterou vymění za marky stříbra, aby ty ostatní měly na věno. Celá země táhla na západ.

Nebylo dne, aby moře, rozbouřené zimními vichry, nespoklo nějakou loď naloženou dívkami, zachumlanými v kožešinách, plátěných hadrech ale i v dobrém, fríském suknu. Saracénské galéry přivázely z jihu černé dívky se zlatými a slonovinovými kroužky v nose. Mezi nimi se občas jako diamant mezi acháty vyjímal mandlooká panna z mongolských říší. Drakkary svázely otrokyně z franského pobřeží i buclaté Slavěnky od ústí Labe. Saské lodice se prodíraly soutěskami mezi vzdouvajícími se vlnami s nákladem černovlasých žen, ukořistěných skotským klanům.

Ušatí hadi žádali své.

Na holý vrcholek pahorku, sotva na dohled od stříbrné stezky, jak se cestám k mumhanským útesům začalo říkat, se vyšplhal nádherný černý hřebec. Tlustá vlněná houně v barvě ovčího rouna jej zakrývala od krku téměř až po zadek. Místo sedla měl jen na několikrát přeložený vlněný přehoz, na okrajích ohořelý.

„Vidíš něco?“ zeptala se dívka, sedící na koni obkročmo a objímající muže před sebou oběma rukama.

„Nic,“ odpověděl Leif. Pozorně prozkoumal pohledem celý úsek stříbrné stezky, vinoucí se mělkým údolím pod nimi, a zaťal koni paty do slabin. „Zdá se, že ho doženeme až na místě.“

„Tam ho nenajdeš,“ zavrtěla dívka hlavou. „Všichni ti lidé, které jsme předjeli, mají stejný cíl. Najít Helgiho v takovém mumraji bude stejně nemožné, jako jej hledat v největším městě na světě.“

Leif se posupně zachechtal a pobídl zvíře do klusu. „Kolik jsi už viděla měst, vyjma Bílé pevnosti?“ zeptal se s převahou v hlase. Něco zamumlala, ale už ji neposlouchal.

Od chvíle, kdy s Arletou na vánoční svátky opustil roubený dvorec ve skalách za Killhamianhem a v klášteře se dozvěděl, že Helgi Troll odjel k mumhanským útesům už před měsícem, neměl stání. Báł se toho setkání. Slíbil přece tehdy příteli, že vyrazí osvobodit Ulriku hned, a zatím se zdržel skoro o tři měsíce...

Úkosem se ohlédl po Arletě, opírající si hlavu o jeho záda. Vzpomíná si na svůj slib? Byly to příjemné dny, zvláště potom, co od vypáleného Killhamianhu vykladači odtáhli. Arleta mu dala zapomenout na tu...

Rezovlásko... Skoro se mi vytratil tvůj obraz z očí. Když myslím na tebe, ze tmy pod víčky vystupuje tvář téhle princezny bez království.

Trhl hlavou a znovu pobídl koně do trysku. Byl to přece obchod a sama se nabídl, že když s ní zůstane pár dní... Jak jí říct, že s tím počítá?

* * *

Hřebec zaržál, vzepjal se na zadních před bělounkým hranostajem, brodicím se sněhem, a uskočil stranou. Arleta vyjekla a křečovitě se zachytila Leifova kožichu, nataženého přes kroužkovou zbroj. Zvířátko se překulilo po umrzlém firnu a zmizelo jim z očí.

Leif strhl uzdu a dívka sklouzla do sněhu.

„Co se stalo?“

„Hloupost,“ odtušil Leif a poplácal koně po zadku. „Nasedej,“ nezdržel se úsměvu. „Není důvod seskakovat ze sedla, dokud nejsme u cíle.“

Vztekle šlehla pohledem, ale podávanou ruku přijala a nechala se vytáhnout zpět do sedla.

„Tamhle, vidíš?“ promluvil znovu viking a ukázal šikmo před sebe, kde se vozová cesta, jejíž koleje byly rozbláceny zdupaným a tajícím sněhem, šplhala ke kamennému vějíři krystalického čediče.

Loonoiská princezna si zaclonila oči proti slunci, jež občas vykukovalo zpoza šedých mračen, přinášejících od severu nový sníh.

„Co je tam?“ nakrčila nosík. Pod šedou masou skály nedokázala rozeznat vůbec nic, ale už si zvykla, že Leif viděl daleko líp.

„Vypadá to na další hostinec,“ houkl do větru, který začínal sílit, jak se poznenáhlu blížilo pozdní odpoledne. „Už pátý dneška. Můžeme tam přespát...“

Arleta sebou trhla. „Ne!“ křikla rozhodně. „Naše dohoda byla řečena jasně. Každou noc strávíme v některém klášteře. Slíbil jsi, že ani jednou nebudeme přespávat v hostincích po cestě...“

Leif si okázale nevšímal jejích protestů a přinutil hřebce změnit směr.

„Slyšel jsi?“

„Čeho se bojíš?“ nasupeně se otočil. „Řekni čeho, a vysměju se ti!“

Černý hřebec překročil olýsalý hřeben pahorků a začal zvolna sestupovat k tmavé stuze stříbrné stezky. Arleta zabořila bradu do bílošedých chlupů králičiny na Leifových ramenou a co nejtěsněji se k němu přitiskla. „Já mám z toho strach!“

„Z čeho?“ nevrle zopakoval svou otázku. „Nemám už náladu ani sílu poslouchat večerní bohoslužby v kláštorech a ráno vstávat na ranní mši! Dnes přespíme tady, loonoiská princezno. A nemusíš se bát! Všichni od těch lidí nechytíš a jídlo v těch špeluňkách, jak jsem slyšel, stojí za to, aby se snědlo.“

„Co když se ti ztratím?“ zaštkala tak nepřesvědčivě, že se Leif nezdržel výbuchu smíchu.

„Tak se stane co,“ odpověděl hned nato ledově, a ani se neotočil. „Možná ti musím připomenout, proč spolu jedeme na západ...“

„Nemusíš!“ vybuchla. „Ještě si mě svaž, abys na to nezapomněl!“

„Tak vidíš,“ řekl klidně. „Když tě unesou nebo mi tě ukradnou, nebudeš na tom hůř než teď... Je v tom rozdíl, kdo tě odveze k ušatým drakům?“ dodal krutě. Samotnému mu přeběhl mráz po zádech, ale byl rád, že to řekl.

Vítr sílil a vysušil jí slzy dřív, než se dostaly z očí na tvář. „Ale když tvého přítele nenajdeme,“ pronesla nahlas svou tajnou naději, „nebo kdyby na útesy nedorazil... Mohl cestou onemocnět, nebo...“ Neodvážila se Leifovi říct do očí to, co ji napadlo už tehdy v kobce na Killhamianhu.

„I kdyby cestou zmrzl nebo nějaký Sas zapomněl v jeho břiše svůj nůž, i tehdy splním, co jsem slíbil,“ skočil Leif Arletě do řeči tichým, rozhodným hlasem, nepřipouštějícím odmluvu.

Hřebec dlouhým skokem překonal závěj, táhnoucí se podél stříbrné stezky, a jeho podkovy se zabořily do rozměklého bláta. Venkovský povoz za nimi prudce zpomalil, jak byl vozka nucen rychle přitáhnout otěže, a šestice děvčat, s očima rozšířenými blínovým lektvarem, popadalo na dno. Kopyta Leifova koně podklouzla na blátivém podkladu a oba se jen s námahou udrželi v sedle.

Leif sám nevěděl, co jej tak zaujalo na volském spřežení, které zůstalo za nimi. Snad ten vozka, zachumlaný v sobolí kožešině, dřív patřící nejspíš nějaké saské šlechtice? Byl ve tváři docela tmavý, jako by byl potomkem nějakého nubijského žoldnéře, jenž tady kdysi zůstal poté, co se Římané stáhli do Galie...

Nechal jít koně volným krokem a přemýšlel. Ten míšenec to určitě nebyl, co jej tak zaujalo. Podobných, i těch, co chodili po světě s rozpláclymi nosy, byli černí jako uhlí a brebentili saracénskou řečí, potkal už na svých cestách nespočet. Ani dva voli zapražení v postrojích nebyli tím, co jej tak přitahovalo. Zaváhal a pomalu se znovu obrátil. Kývnutím odpověděl na přátelské gesto vozky a jeho pohled sklouzl na dívky, ztěžka se zvedající a balancující na otevřené plošině žebříňáku. Už věděl. V duchu se zamračil a pobídl koně k ostřejšímu klusu. Šestice děvčat pocházela nade vší pochybnost z některé vikingské osady na pobřeží Erinu nebo Británie. Pod vypelichanými, starými kožichy

zahlédl bílé, jemně skládané košile, jaké nosí svobodné norské a dánské dívky. Vlasy měly schovány pod oblými čapkami, vykrojenými kolem uší, jaké se také nosí jen v severských zemích. Se smíšenými pocity šlehl koně po zadku a zahleděl se vpřed, kde se za nejbližším ohybem cesty měly objevit ubytovací stany hostince. Čerstvý, syrový vítr přinesl vůni skopové pečeně, a tak zapomněl na vikingské dívky a povolil koni uzdu.

* * *

„Hej!“

Hřebec se vrátil na prostranství mezi dvěma doširoka roztaženými plátěnými střechami a spokojeně zaržál. Vůně sena a soleného ovsu pro zvírata těch zámožnějších neomylně zalétla k jeho chřípí.

Leif seskočil a poplácal koně po krku. „Héj!“ zavolal znovu.

Mokré a špinavé cípy vlněného přehozy visícího ve vchodu do stanu se rozhrnuly jen pomalu a neochotně.

„Co je?“ zavrčel buldočí obličej hostinského. Zákazníků bylo dost a úslužnosti nebylo třeba tolik jako jiné roky v tento čas.

„Menší stan,“ houkl Leif a rukama před sebou ve vzduchu naznačil tvar stříšky. „Jen pro mě a tuto ženu... Máš?“

„Záleží, jak platíš, pane.“ Buldočí tvář se potáhla bezvýraznou šedí. „Ti, co se mačkají v těch dlouhých přístřešcích, platí stříbrem...“

„Kolik chceš?“

„Dva kulaté zlaté,“ zamektal hostinský a nastavil ruku.

„Csss,“ zasyčela Arleta a seskočila z koňského hřbetu vedle Leifa. „Žádný z erinských králů nerazí mince ze zlata...“

Buldočí ksicht se potměšile uchechl a přikývl: „To je pravda, paní, a ty, pane, máš divnou ženu, to se dneska moc nevidí...“

„Kolik chceš stříbra?“ přerušil ho Leif a sáhl do měšce. Měl jej přivázaný na opasku a ještě přichycený několika stehy ke kabátku z králičiny.

„Zlato,“ narovnal se hostinský a podíval se na Leifa příliš zpříma a příliš drze. „Dva kulaté zlaté, nebo mažte spát jako ostatní!“ Rozmáchl se rukou a ukázal ke vchodu, z něhož vycházel zápach sušících se onucí, škvařícího se masa a potu

poloomámených dívek.

„V Erinu...“ spustila Arleta znovu, ale rozcuchanec v zástěře ji zarazil zvednutím ruky.

„Nejsem slepý, abych nepoznal, že pán je viking. A tam, odkud pochází, jsou občas vidět i zlaté solidy, velké jako volské oko.“

„Nemám zlato,“ odsekl Leif.

Na tvář hostinského se znovu vrátil buldočí výraz a muž se obrátil k hostům zády. „Všechno je obsazeno,“ střelil ještě přes rameno. „Za dvacetinu marky stříbra se můžete vyspat, najíst a nakrmím vám koně...“

„To je v pořádku, Cedricu,“ ozval se za nimi chraptivý hlas. „Jejich koni dej oves a oba budou spát se mnou...“

Leif se otáčel jen pomalu. Na zuby vlastního otce by přísahal, že ten hlas zná...

„Oba budou spát se mnou,“ promluvil znovu cizinec. „Hlavně ta malá!“

* * *

Železná přilba, lesknoucí se zelenými pablesky, jak ji mistr kovář zakalil v sirném prameni, měla protažené kryty uší až k tváři. Přesto nemohla schovat, kdo pod ní skrýval svůj obličej. Nový, stříbřitě lesklý pancíř s ještě neohlazeným reliéfem hadí hlavy chránil rozložitou hrud' nejkrutějšího z vikingských jarlů, kteří kdy brázdili moře.

„Nebudu lhát, že tě vidím rád, Larsi,“ řekl tiše Leif. Dusil se vztekem sám na sebe. Kdyby poslechl Arletu a raději zamířil k nejbližšímu klášteru...

Král severních Norů, Lars, Šťavnatá lebka, se ušklíbl a sundal přilbu. Rozměklé, vodnaté puchýře, čerstvě popraskané při stahování přilby, vypadaly jako kusy stržené kůže, odumírající na nezhojené ráně.

Arleta zírala na toho, o němž už tolik slyšela, a v náhlém záchvatu odporu zavřela oči.

„Bojíš se, maličká?“ řekl mírně Lars, vzal její bradu do prstů a přinutil ji podívat se na něj zblízka. „Má pomněnkové oči, všiml sis?“ obrátil pohled k Leifovi. Vypadal proti němu jako shrbenec, který strávil většinu života u vesla na galéře. Král severního

Norska dosahoval většině svých spoluválečníků po ramena. O to byl divočejší v boji...

Leif apaticky přikývl, ale jeho oči zarejdily kolem. Svažitě prostranství mezi výše položeným velkým stanem a čtyřmi malými, z nichž si jeden chtěl pronajmout, bylo prázdné a sotva dvacet kroků široké. Jedna boční strana byla zastavěna povozy a protější ohraničovala ohniště, na nichž se vařila voda pro spaření ovsa. Chaos vládoucí dole mezi hromadnými přístřešky až sem nahoru nedosahoval. U stanů pronajímaných za dva kulaté zlaté vládl klid, nepočítaje v to hluk doléhající sem z prostoru, kde se spalo levněji.

Lars, Šťavnatá lebka, pobaveně sledoval Leifův pohled a jist si sám sebou založil si ruce na prsou: „Neutečeš mi, Leife Kozlovrahu,“ použil dávného hanlivého přízviska. „Už se ti to podařilo jednou, a dvakrát se taková věc nestává...“ Na okamžik se odmlčel, ohlédl se a vystrčil bradu: „Chci si sednout,“ štěkl směrem ke svému stanu.

Leif měl oči jen pro něj a přestal si všímat okolí. Šedé vousy pod úzkými rty a neustále se vraštící žluté, huňaté obočí, jakoby zavalené naducanou opuchlinou tváře, se mu před očima rozpíjely do rozmazané, šedé skvrny. Věděl, že i kdyby obětoval Arletu a pokusil se vyskočit na koně, Lars jej desetkrát stačí srazit zpět. Spustil ruce na opasek vyčuhující velkou, bronzovou sponou zpod kožešinové vesty. „Pokud chceš zkrřížit meče, pak se ten můj už třese v pochvě nedočkavostí...“

Za Larsem se ze stanu vynořila dívka v červeném šatě saských žen a s bílou rouškou přes vlasy. Pokorně nadzdvihla jeho žlutočerný plášť a přisunula mu sedátko. Na Leifa a Arletu se neodvážila ani pohlédnout, přestože je ještě chvílku předtím pozorovala mezi cípy stanového vchodu.

Leif zachoval poněkud opovržlivý úsměv. „Nechce se mi věřit, že by se našla dívka, která by neměla vředy na obličeji, a přesto s tebou dobrovolně sdílela jedno obydlí...“

Lars si nevšímal urážky a až příliš živě přikývl: „Máš pravdu, vlče. Dobrovolně to neudělala, ale stačí jí jen ukázat košatinu s hadem a není vášnivější milenky. Prý ji kdysi jeden takový mazlíček přidusil...“ rozhodil rukama a posadil se. „Ale to bys

měl koneckonců vědět, myslím, že jsi tehdy byl u toho.“

Leif zpozorněl a šlehl očima po drobné postavě, právě mizející uvnitř. Částečně pootočila hlavu a rozpačitě se usmála. Poznal ji. Ragenhilda mu zmizela z očí.

„Byl,“ přikývl a přešlápl na místě. „Jestli si chceš vyprávět o hrdinských kouscích, navrhol bych, abychom usedli u ohně a zakousli se do masa...“

„Nejsi můj host!“ vybuchl Lars a vyskočil. Jeho mírnost byla pryč. „Jsi zajatec, Leife Kozlovrahu! Zajatec, který kdyby jen pomyslel na záchranu, znamenalo by to, že se pomátl...“ Rozpřáhl se a jeho pěst se zastavila na píd' od Leifových očí.

„Udeř,“ řekl tiše Dán. „Udeř a krkavci budou ještě večer mít co žrát!“

Lars zacvičil s obočím a spustil ruku k tělu. „Jak dlouho myslíš, že bys potom žil?“

„Kým vyhrožuješ?“ nevydržela to Arleta a jako fena bránící svá mláďata skočila před Leifa. „Kým, ty stvůro? Chvástáš se, jako bys tu měl bůhví kolik vojáků, a zatím jsi tu sám!“

Pádná Larsova ruka ji srazila k zemi do mokrého sněhu.

„Ženské drží hubu, když se baví muži,“ řekl s předstíranou trpělivostí. „Kdyby si ten tvůj mladíček myslel totéž, už by dávno tasil a teď už by jeden z nás ležel v krvavé kaluži, jak se na vikinga sluší...“

Oba muži bez dalších slov počkali, až se Arleta zvedne, a pak Lars ukázal ke stanu. „Jdi se usušit. Ragenhilda ti pomůže...“ Pohledem přešel její postavu a uznale zamlaskal: „Až tam přijdu, tak mi moc nepobíhej nahá před očima! Chci se s tím tvým mladíčkem na něčem domluvit a nějaké hádání o kus ženského masa by celé věci jen uškodilo...“

* * *

„Jsi první Dán, kterého vidím, jemuž jsem na setkání nepromíchal vnitřnosti mečem,“ zahalekal přátelsky norský král a chytil Leifa kolem ramen.

„Zapomněl jsi na Helgiho Trolla,“ neodpustil si mladík a celé jeho tělo ztuhlo v napjatém očekávání vzteklého útoku.

Lars, Šťavnatá lebka, se nenechal vyprovokovat. „Nezkoušej

jitřit staré rány... Odin si nechal vzít jedno oko, aby mohl nahlédnout do studnice moudrosti, a stejně mu to při ragnaröku nepomohlo. Měl příliš mnoho nepřátel... I já jich mám moc, Leife Olafsone!“ Potomek dánského krále se zarazil. Poprvé jej Lars při oslovení neurážel. Poddal se tlaku jeho paže a nechal se vést k vedlejšímu stanu, z něhož vycházel kouř a vůně skopové pečeně.

„Chystá se konec světa, Leife Olafsone. Nebude to boj mezi obry, bohy a jinou havětí. Chystá se ragnarök tady, na útesech Mumhanu. O vládu nad zemí. Ani Odin, ani Ukřižovaný, ani žádný z těch sběratelů lebek, kterým se klaní Keltové, nebude vládnout souši, povětří a mořím... To jsou jen modly pro lidi, kteří mají strach věřit ve svou vlastní sílu a rozum... Na zemi budou vládnout jedině lidé, nebo...“

Leif povytáhl zvědavě obočí a zastavil se: „Nebo?“

Král severního Norska překročil stružku, kterou odtékala voda z tajícího sněhového pole nad hostincem, a zastavil se, aby počkal na svého zajatce. „Ta saská kočička, co si říká Ragenhilda, mi prozradila, co je příčinou toho, že se v Erinu setkávám se starými známými... Helgi Troll, teď ty, nedávno to štěně Hakan z Pellwormu...“

Zastavili se před stanem, rozloženým vedle toho, v němž zmizela Arleta, a Lars nadzvedl cípy vchodové plachty. Teprve nyní si Leif všiml, že přístřešky hostince jsou podobné laponským chýším a mají nahoře otvor, aby měl kudy unikat kouř. Přesto byla ve stanu, do něhož se chystali vstoupit, naředlá, dusivá mlha.

Lars se rozkašlal, couvl a uplivil si stranou. „Copak jsem sled, abyste mě udili?“ houkl dovnitř a roztáhl vchod do stanu co nejvíc.

Ledový vítr profoukl každé zákoutí uvnitř, oheň ztratil tmavě červenou barvu a zesvětlal. Oba muži z královských rodů vstoupili dovnitř.

Lars hned přitáhl k ohni dřevěnou lavici a posadil se.

„Budu pokračovat,“ znovu si vzal slovo. „Představ si, vlče, že by od nepaměti v některém z norských fjordů nebo kdesi v dánských bažinách, chceš-li, žilo něco takového, jako jsou ušatí hadi.

Jednou za třicet čtyřicet let, někdy za sto, by se to probudilo a žádalo by to panny a dívky. Řekni mi, co by se stalo?“

Leif netušil, kam jeho společník míří. Rozhlížel se po obou mužích, kteří od jejich příchodu seděli na protější straně ohniště a občas plácli děvče pobíhající kolem rozně po nahých lýtkách.

„No?“ ozval se netrpělivě Lars.

Leif se zasmál: „Nic by se nestalo. Za mého života určitě ne. Kdyby žili ušatí hadi na našem pobřeží, už by je dávno naši pradědové pobili...“

„Tak,“ spokojeně protáhl Lars. „Nesnáším dánské vlky, ale jisté je to, že jsou po mužích z Norska nejlepšími bojovníky. Nechci se hádat!“ dodal rychle, když si všiml Leifova popuzeného výrazu. „Už by od nich dávno někdo očistil svět. A kdyby první hrdina zahynul, před slují by už přešlapoval druhý a byl by celý šťastný, že na něj alespoň jedna obluda zbyla.“

Leif se zasmál, ale souhlasně přikývl.

„Proto si myslím, že přichází takový malý ragnarök na zemi. Britové, Sasové a Keltové by vozili dívčí zboží na mumhanské útesy ještě tisíc let, a nikdy by je nenapadlo to, co by se první mihlo hlavou každého muže od nás, ať už by to byl vlk z Danemarku, nebo orel z Nordheimu. Jít a vyrvat jim kořist!“

„Sám nosíš jejich barvy,“ řekl Leif.

Lars předstíral, že jeho slova přeslechl. „K mumhanským útesům tentokrát táhnou i vikingové. Za posledního tahu draků živořili naši předkové na políčkách mezi horami a mořským břehem. Pásli ovce, a ani je nenapadlo vyrážet na lodích za kořistí. I kdyby se tehdy doslechli o keltských dívkách obětovaných hadím tlamám, vadilo by jim to stejně jako laviny na druhé straně hor. Dnes je jiná doba. Když dorazíš na útesy a na chvíli se postavíš k váze, kde se vyvažuje zboží stříbrem, uvidíš mezi děvčkami, otrokyněmi i urozenými pannami z celého světa i rusovlasé a světlavé dívky od nás. Taková věc nezůstane bez pomsty a nejen ty s Helgim, ale docela jistě i další muži z našich zemí se teď prodírají sněhem k stříbrným slujím ušatých hadů, aby jim předvedli svou představu, komu patří jejich ženy a dcery...“

„Taky nosíš žlutočerný plášť!“ zvýšil Leif hlas a zatřásl

Larsovou paží.

Norský jarl se mu vytrhl a srazil jeho ruku do žhavého popela. „Nikdy,“ zabouřil, „ani jednou jsem vykladačům neprodal dívku, která by měla v žilách severanskou krev!“ Na okamžik se odmlčel a zahleděl se do plamenů. „Neříkám to proto, že bych se chtěl omlouvat. Nevím, proč bych to dělal. Chci jen ukázat na to, že se blíží doba, kdy se ti netvoří přestěhují do mýtů a legend. Keltové se před nimi třásli celá staletí, Římané kvůli zkazkám o nich nikdy nenašli odvahu proplout z Británie až sem. Je jiná doba a dnes jsme tu my. Bude to viking, kdo skoncuje s tím, co se tady děje...“

„Mluvíš jako pomatená věštkyně.“

Lars se nenechal vyrušit. „Vydělal jsem dvacet tisíc marek stříbra, Leife Olafsone. Jen na tom, že jsem naložil drakkar ženským masem a přivezl ho k mumhanským útesům. Stejný podíl na kořisti měli i tihle dva,“ ukázal na společníky, sedící naproti u ohně. „Gunnulf Dlouhohnát a Narfi, Ovčí сыр,“ představil oba muže. „Bylo to ta nejvýnosnější výprava, jakou kdokoli z nás zažil, a to je Narfi ten, kdo před lety se svými loděmi vypálil klášter na Lindisfarne a drakkary byly tak plné zlata, že se jeden z nich při návratu pod nákladem potopil.“

„Co po mně chceš?“

Lars se naklonil nad rožeň a odkrojil si dlouhý pruh tučného skopového. „Prodávat ženské maso vykladačům je jen paběrkování,“ zničehonic ztlumil hlas, jako by se bál, že by jej mohl někdo zvenčí slyšet. „Přivezl jsem najednou tolik zboží, že kupci vykladačů neměli u sebe tolik kovu, aby mohli zaplatit hned. Museli dojít pro to, co chybělo, a já se jim ze zvědavosti nabídl, že jim pomohu tahat se s koši, plnými stříbra, ven...“ Dramaticky se odmlčel a znovu promluvil, až když přežvýkal kus promaštěného bůčku. „Ve stříbrných slujích se ruda nekope, ani se nevylamují balvany, mezi nimiž se táhne na dlaň tlustá žíla jako v deheubertských skalách. Stříbro se tam sbírá ze země a háže do nůší jako řepa na poli...“ Lars polkl a obrátil se k Leifovi: „Rozumíš? Kdo zničí ušaté hady a to bratrstvo vykladačů, tomu bude stříbro patřit!“

Leif seděl bez hnutí a mlčel.

„Chci ti nabídnout, aby ses přidal. S pokladem, který ti na

konci výpravy případně, si nekoupíš zpátky jen Danemark ale i Skane a možná Frísko od Karla Franského.“

„Proč to nabízíš mně? Dánovi?“

Lars se zašklebil a chytl se za srdce: „Je tu snad někdo jiný?“ zeptal se a teatrálně se rozhlédl. „Umíš se ohánět mečem lépe než kterýkoliv z mých lidí, vyjma mne. A navíc, mých mužů už prořídlo...“

Leif se ošil. Šance vyhrát vlastní život za pouhé kývnutí se nenaskytne každý den. Přesto se zatvářil zdráhavě. „Chystáš se tedy napadnout vykladače, které můžeš potkat všude kolem, na každém kroku? A to jen s hrstkou mužů, byť by to byli ti nejlepší bijci z nejlepších?“ V duchu si pomyslel, že muž vedle něj zešílel.

„Uvažuješ správně,“ přitakal Lars.

„A mě zveš k účasti na této výpravě se zárukou podílu na kořisti a volného odchodu kam sám budu chtít?“

Lars znovu přikývl a odhodil rozžvýkaný kus kůže do ohně. Plameny zapraskaly a klacek, na němž se udily kusy masa, na okamžik vzplál.

„I mé spojence?“

Král severního Norska sebou škubl, i když tu otázku čekal už dříve. „Koho?“ škytl.

Leif neodpověděl. Pokradmu mrkl po Larsovi a vykrojil z pečeně kus libového od páteře.

„Myslel jsem, že jsi chytřejší,“ ozval se po chvíli ticha zase Lars a natáhl se pro nakyslou chlebovou placku. „Proč myslíš, že tady čekám? Sotva se mi doneslo, že potáhne z kláštera na útesy, zůstal jsem tady a čekám na něho. Budeš si muset vybrat, Leife Olafson! Buď tě podříznu jako kuře, nezbohatneš a tvůj pobočník mi stejně padne do drápů, nebo ode mě dostaneš život, stříbra tolik že s ním budeš moci dláždít ulice v Hedeby, a za to nevylezeš ze stanu ten den, kdy se tady tvůj bývalý přítel objeví.“

„Jiná možnost není?“

„Není,“ přisvědčil s plnou pusou Lars. „Jedině pro případ, že by ses rozhodl špatně, ti můžu umírání ještě okořenit. Nemusím, koneckonců, v noci uléhat jen s Ragenhildou. Ta tvoje dívka mě dokázala rozehrát i oblečená...“

Leif zvedl hlavu a zadíval se svému vězniteli do tváře: „Helgi

není můj jediný přítel. Jiného bys přijal do své družiny?“

„Má jméno?“

„Hakan Básník...“

„Nemluv dál,“ zvedl Lars, Šťavnatá lebka, ruku a zamítavě zakroutil hlavou. „Když nás z kláštera Ros Láir vyhnali rytíři Briana O’Sraigea, počíhali jsme si na ně v soutěsce. O tolika vyřezaných orlech do zad se snad zpívá jen v ságách o Ynglinzích...“

„Doufám, že jsem docela nepochopil, co jsi řekl...“

Náčelník Norů jen mávl rukou: „Byl mezi nimi i syn Hakana z Pellwormu. Když jsem se s ním loučil, vykřikoval za mnou verše. Hanebné a mazlivé, ale mohl by jednou být slavným skaldem, kdyby věděl, kdy má sklopit hlavu a kdy se dívat zpříma do očí...“

„Je naživu?“

Lars se pobaveně zasmál. „Byl, když jsem odjížděl, prohlásil se kvůli té malé Sasce křesťanem. Vztyčil jsem mu kříž a pověsil ho tam, aby na něj vlci dosáhli. Ovšem, kdybych věděl, že je to tvůj přítel...“

Leif mlčel a zatínal masné prsty do stehén.

„Máš ještě nějaké jiné přátele?“ ozval se po chvilce opět Lars se špatně skrývanou jízlivostí.

Leif neodpověděl. Beze slova vstal a překročil Narfiho nohy.

„Když budu souhlasit, necháš mě svázaného?“

„Proč?“ zatvářil se Lars důvěřivě. „Ta tvoje klisnička zůstane u mě ve stanu a ty si můžeš chodit, kam chceš. Jestli neporušíš dohodu, nestane se jí nic, nemusíš mít strach, leda by za mnou přišla dobrovolně...“ Sarkasticky se zachechtal a zase rychle zvázněl. „Ty můžeš chodit, kam chceš, ale bez ní. Kdyby ti moc chyběla, dole v nocležnách se dají najmout dívky z karavan. Ušatým hadům je jedno, jestli dostanou pannu nebo děvku z přístavních hospod. Jen to musí být mladé masíčko...“

Už už chtěl Leif vyklouznout zpod plachty ven, ale nyní se ještě ve vchodu otočil zpět: „Žerou je?“

„Nevím,“ pokrčil Lars rameny a protáhl pokřivené, úzké rty do obráceného půlměsíce. „Ve skalním labyrintu pod útesy žijí jen tři ušatí netvoři. Mají dobře dvě stě kroků na délku, ale není

možné, aby dokázali spolýkat tolik masa...”

Leif se obrátil docela „Viděl jsi je?“

„Na dálku,“ uculil se Lars. „Ani za všechny poklady světa bych se k nim nepřiblížil, kdybych nemusel... To bude totiž tvůj úkol. Pobít hadí suitu, protože samotní ušatí se nedokáží protáhnout úzkými škvírami z labyrintu do hadích slují...”

„Ta suita je... kolik mužů?“

„Hádáš špatně, příteli,“ uculil se Lars. „Žádní muži. Už jsi se s nimi seznámil. Velcí, žlutočerní hadi. Provázejí svoje královny jako osobní stráž.“

* * *

„Je ti nade mnou špatně?“ Ragenhilda se sehnula k nahé Arletě a přehodila jí přes záda dlouhý, vlněný kabátec. Na tenkých řemínkách, natažených vysoko nad ohněm, se sušily svršky loonoiské princezny a kouřilo se z nich víc jak z ohně.

„Proč by mělo být?“ pootočila Arleta hlavu k popotahující dívce. „Nemyslím, že bys dělala něco špatného.“

„Lehám s tou bestií pod jednu přikrývku,“ vydechla Ragenhilda s nádechem patosu v hlase.

„Bůh vidí tvoje trápení. A neděleš to dobrovolně...”

„Teď už ano,“ zajíkla se Saska a upřela na Arletu oči, zčervenale pláčem. „Nejdřív mi vyhrožoval...” pohledem se dotkla velké košatiny v zadním koutě stanu, nervózně se otřásla a dřepla si k ohni vedle Arlety. „Hakan, Leif a ostatní mne tehdy u Bornemia zachránili právě ve chvíli, kdy mě jeden z těch netvorů drtil kosti. Nedovedeš si ani představit, co se mnou udělá, jenom když uslyším sykot a šustot šupin, jak se tam uvnitř převaluje...” Otřásla se a podvědomě se přesunula tak, aby ji od zadního kouta Larsova příbytku dělilo ohniště. Dívala se do plamenů a začínala litovat, že se setkali. Už to bylo pryč. Je navždycky jeho, zneuctěná, upatlaná Larsovy polibky a tekutinou z jeho věčných puchýřů na tváři...

„Vždycky mi ho ukázal,“ řekla najednou „Vždycky když jsem se vzepřela, dotlačil mě ke košatině a musela jsem ji otevřít...” Vzlykla. Jako by se hrůza z uplynulých dvou měsíců přelila do této chvíle. Sklouzla na kolena, zabořila prsty do horkého popela

na okrajích ohniště a přetřela si jím čelo. „Co mám dělat, abych se mu nelíbila? Aby mne nechal, nebo konečně zabil? Řekni, Arleto? Vidím ti na očích, že tobě Leif žádného hada ukazovat nemusel. Závidím ti, věříš? Tobě závidím, a sebe nechci vidět...“

„Sebe?“ hlesla princezna z Loonois udiveně.

Ragenhilda se schoulila, jako kdyby ji v té chvíli někdo švihl přes záda. Vyděšené oči zarejdily po začouzených stěnách stanu a unaveně spočinuly v červené výhni řevavých uhlíků.

„Když se setmí a já slyším, jak se blíží jeho kroky, svlékám se už sama, věříš?“ Ztichla, zvedla ruce před sebe a nekonečně dlouho fascinovaně hleděla na jejich třas. „Jen aby o tom žlutočerném netvorovi vůbec nepromluvil. Potácí se a funí jako prase před porážkou. Jednou chtěl, abych mu myla nohy, že to otrokyně vikingským králům dělají...“

„Co mi vlastně chceš říct?“ Arleta špatně skryla v dlani zívnutí a účastně pohládila malou Sasku po vlasech.

Ragenhilda se roztřeseně narovnala a polkla. „Ještě před pár dny bych ti přísahala, že miluju Hakana, i když už na mně není ani kousíček kůže nepohaněný rukama toho zvířete. Dnes... Dnes už ale chci jen radu. Vypyťovala jsem se některých žen z karavan, ale jsou omámené a sotva řeknou své jméno.“

„Jakou radu?“ Venku před stanem někdo prošel a Arleta si přitáhla kabátec víc k tělu.

Ragenhilda popotáhla a otřela si oči. „Víš, zbožňovala jsem Hakana. Skládal básně, dokonce i v našem jazyce, nejen v té drmolivé dánštině. Jednou mi dal květinu... To se mé matce nestalo za čtyřicet let života.“ Dívka se vzlykavě nadechla a ztišila hlas. „Zbožňovala jsem ho a potají se těšila, až chrámoví mniši v Canterbury dozpívají žalm a biskup nám sváže ruce zlatou páskou. Pak se objevil Lars, vzal si mne přímo na klášterním loži a ještě na mne pustil další... Později jsem se dozvěděla, že tentýž muž nechal Hakanovi vyříznout to, co jej dělalo mužem... Nevadilo mi to. Zaslíbili jsme se jeden druhému, a zase přišel ten přízrak s rozměklou tváří, Hakana vydal vlkům a mne si vzal s sebou jako svou děvku...“ Odmlčela se a nachýlila se až k Arletinu uchu. „Já ho nenávidím, princezno. Prosím o radu každého, s kým můžu mluvit...“

„Chceš se mne zeptat, jestli ho máš zabít?“ Arleta se narovнала a nechala sklouznout z ramen svou příkrývku. Zkusila v rukou, jestli je její prádlo už suché, a zase se schoulila k ohni.

„Ne,“ zděšeně zavrtěla Ragenhilda hlavou, jako by se bála, že se to v příští chvíli má stát. „Bud' mne nechápeš, nebo to říkám špatně. Já ho nenávidím, ale čekám, kdy konečně přijde a dotkne se mne. Chvěju se odporem, a ten zmizí, jakmile sfoukne poslední svíčku... Slíbil, že mne vezme do Norska.“

Arleta se pohoršeně odsunula a přitáhla si Ragenhildu za vlasy: „Tak co chceš?“ štekla popuzeně. „Fňukáš tady jen proto, abych ti schválila, že mu děláš běhnu?“

„Ale ne,“ zazmítala se Saská v Arletině sevření a bouchla pěstí do země. „Chci radu, jak poznat, jestli mám v sobě jeho dítě!“

V košatině, utápějící se v šeru u protější stěny stanu, se cosi pohnulo a hadí šupiny se otřely o pleteninu z vrboví. Obě ztuhly strachy a nenadálé ticho narušovalo je krákání vran na pláni za hostincem.

První se vzmohla na slovo Arleta. „Víš určitě, že je jeho?“

„Jak to mám vědět?“ zasténala zoufale malá Saská. „V klášteře se jich na mně vystřídalo šest. Omdlela jsem, ale Helgi je počítal. Ležel skopaný na zemi a počítal je...“ Otrásla se a opět přitlumila hlas: „Každý den ráno chodím zvracet...“

„Taky to může být z jídla,“ nadhodila Arleta pochybovačně.

Z jídla! Bláhová, pomyslela si Ragenhilda. Na jídlo se dávno už nemůžu ani podívat. Všechno to páchne stejně. Jako žluklé vejce, každé ráno, donekonečna... Ani na prosnou kaši s medem už se bojím jenom pomyslet a to jsem ji ještě nedávno zajídala slanečkem... Ragenhilda obrátila usazené oči na loonoiskou princeznu: „Co mám dělat?“

Tristanova pravnučka pokrčila rameny a prsty si pročísla vlasy barvy světlého zlata. Zahleděla se do plamenů a nejasně cítila, že to, co jí ta Saská svěřila, může dočista změnit jejich postavení. Jen neměla ani zdání, jestli k lepšímu.

„Řekni mu to,“ vyjekla zničehonic nadšeně. „Že nosíš jeho dítě, že to bude syn, že jsi šťastná... Udělej všechno, aby se cítil tím nejšťastnějším mužem na světě... A pak se mu můžeš za to všechno pomstít jediným činem!“

Ragenhilda nechápavě naklonila hlavu na bok. „Co tím myslíš?“

„Odvar z jalovce,“ zašeptala Arleta tiše s krutým úsměvem. „Přijdeš o dítě, které by stejně možná mělo tvář jako on, a pomstíš sebe i Hakana!“

Ragenhilda odskočila od Arlety a jedinou ranou sevřené pěstičky ji srazila k zemi. „To je hřích, a já jich mám už moc!“ zaječela. „Kdyby se to stalo, tak mne strčí přímo do toho koše, a tady ani není, kdo by mne vyzpovídal...“

Čísi ruce roztáhly chlopně vchodu. Do šera vklouzl Leif. „Poslouchal jsem,“ zasykl a položil si prst na ústa. Došel až k oběma dívkám a přitáhl si Ragenhildu až k sobě. „Kolik tady má Lars lidí?“ zašeptal.

„Deset.“

„A hadů?“

Dívka zmateně kývla směrem ke košatině a zvedla jeden prst.

Viking přikývl na srozuměnou a vyhlédl ven. Nemýlil se. I když mu Lars ponechal volnost, jeden z Norů v pancíři s reliéfem hada se neustále potuloval v jeho blízkosti.

„Pojď mi pomoci,“ houkl na svého hlídače a ustoupil mu z cesty, když vcházel dovnitř.

„Musíme tu žlutočernou bestii vynést ven,“ řekl, když slídič vešel.

„Na mráz?“

Leif přikývl. „Ta dívka,“ ukázal na Ragenhildu, choulící se u ohně, „čeká syna s vaším jarlem a přítomnost hada v ní vyvolává hrůzu. Nedopadlo by to dobře pro nikoho z nás, kdyby o dítě přišla...“

Nor nerozhodně zatěkal očima z košatiny na Ragenhildu, na polonahou Arletu a zpět. „Zeptám se,“ navrhl a nečekal na souhlas.

Leif přidřepł bezstarostně k ohni a nastavil dlaně teplu. Jako syn z dánského královského lože znal rodokmeny všech vikingských králů a věděl, že král severního Nordheimu, poslední potomek královského rodu Jörvasundských, Lars, známý po mořích pod přívískem Šťavnatá lebka, nemá dodnes potomka ani mužské, ani ženské krve.

Přihnal se jako vichřice z ledových pustin. Proklouzl dovnitř a všechny tři přejel podezřavým pohledem. „Je to pravda?“ štěkl. „Proč se to musím dozvědět až nyní, když jsou tady ti dva?“

„Měla strach, abys ji nevyhnal. Bála se o dítě.“ Leif domluvil a dál si nahříval ruce nad ohněm.

„Lžeš!“ pokračoval norský král v úsečném tónu. „Neměl bych důvod to udělat...“

„Jako děvka nebude za chvíli k ničemu,“ ozval se znovu Leif.

Postrach severních moří se v koutku duše chvěl nadšením, ale červíček nedůvěry mu nedovoloval dát radost příliš najevo.

„Zavolám bábu,“ řekl po chvilce přemýšlení. „Jestli lhala, tak skončí jako hadí žrádlo. Jestli ne...“ Prudce se obrátil a spíš vyběhl, než vyšel ven.

„Udělá, co budeš chtít,“ pronesl Leif po chvilce.

„A co třeba,“ odpověděla tiše a zaraženě, jako by si teprve teď plně uvědomila, že se tímhle připoutala k tomu muži nadosmrti.

„Pustí nás,“ vydechla Arleta neopatrně a vzápětí se plácla přes ústa.

„Vás pustí,“ hlesla Ragenhilda ukřivděně, poposedla na lůžku a odkousla si nehet na palci. „A já tu zůstanu...“

Cípy vchodové plachty se roztáhly a Lars se vrátil spolu s hostinským. „Bába tu žádná není,“ zamručel a popostrčil muže v kožené zástěře k Ragenhildinu lůžku. „Tenhle tu byl dřív ranhojičem a pozná, když se kráva otelí...“

Arleta vyprskla napůl vzteky a napůl smíchy. „Toho holomka na ni pustíš? Pozná, když se kráva otelí. Pošli pro bábu do nejbližší vesnice, však ona ti neuteče!“ Vyzývavě zvedla hlavu a její pohled se střetl s Larsovým. „Počkám u ní,“ dodala pokorně, jako by si opožděně uvědomila, že její sebevědomí může ve vikingovi vyvolat podezření.

Lars vykopal hostinského ven a vyběhl za ním.

Leif se majetnický protáhl. Zachmuřeně přehlédln obě dívky a ukázal bradou ven: „Poohlédnu se po Helgim. Honíme ho už celé dny, a stále byl před námi. Sem, podle Larse, ještě nedorazil. To znamená, že se tu musel objevit těsně před námi a Šťavnatá lebka

o něm dosud neví...“

* * *

S přicházejícím večerem trochu přituhlo, ale břečka mezi stany zůstávala pořád stejně špinavá a mokrá. Dal by půl života za to, kdyby věděl, jestli Lars vyjede pro bábu sám nebo pošle někoho ze svých lidí. V duchu doufal v první možnost, a oprávněně.

Lars, Šťavnatá lebka, neměl nejlepší mínění o svých mužích, když se mělo jednat o podobný úkol. Bába by jednou vykřikla a už by mu ji přivezli mrtvou. Houkl několik rozkazů do stanu Narfiho a Gunnulfa Dlouhohnáta a zmizel v mumraji u ustájených koní.

Leif se ledabyly protáhl mezi povozy na bílou pláň a ve sněhu, dosahujícím do poloviny lýtek, vystoupil na hřeben pahorku, zvedajícího se nad hostincem. Potěšeně se zašklebil, když spatřil cválajícího koně, nad nímž vlál žlutočerný plášť služebníků ušatých hadů, a zaclonil si oči. Nazelenale se blýskající přílbu norského jarla si nemohl splést. Je čas, pomyslel si, a začal opatrně sestupovat zpět mezi stany, z dálky připomínající špinavé skvrny na bělostné sněhové pokrývce. Neměl ani zdání, kolik mu Lars dopřeje času. Vesnice, v níž se dá narazit na porodní bábu, nemusí být daleko. A Larse žene touha mít jistotu. Času je málo, a spousta práce. Spěšným krokem obešel hostinec a vklouzl mezi povozy. Propletl se mezi ojemi až k velkým ubytovacím přístřeškům stejně nepozorovaně jako veverka větvemi ořešáku. U posledního povozu zpomalil, protáhl se kolem ještě nevypřažených valachů a vyhnul se opilému válečníkovi, z jehož drátěné košile, vyspravované na dřevěných místech jen řemínkem, visela stébla slámy, páchnoucí koňským hnojem. Sundal kožešinovou čapku, zastrčil ji za opasek a rozhrnul pletence lněných provázků a stuh látky, visící ve vchodu jednoho ze dvou největších stanů. Nepředstavitelný zápach potu, škvařícího se sádla, spáleného masa, moče a kyselého vína Leifa zarazil ještě před tím, než vešel dovnitř a nedovolil mu vstoupit dál. Zvrátil hlavu dozadu zhluboka se nadechl mrazivého vzduchu zvenčí a odhodlaně udělal krok vpřed.

Uvnitř nebylo vidět dál jak na tři čtyři kroky. Dým z ohniště se plazil mezi polehávajícími muži a ženami, dusil vyskakující oranžové plaménky a jen pomalu a neochotně stoupal k otvoru nahoře. Ze sušících se oděvů stoupala oblaka par.

Leif nerozhodně přešlápl a sehnul se k prvnímu muži, kterého spatřil. Byl to Kelt, i když neměl černé copánky na ramenou. Vlasy mu chyběly docela a stejně tak větší část kůže na lebce, jako by mu ji strhla medvědí pracka.

„Chlape!“

Muž nereagoval. Kolébal se v rytmu sekaného skotského popěvku a každou chvíli se ohlížel po dvou mladých dívenkách za sebou. V ruce držel konce řemínků, jež měla obě děvčata obtočené na volno kolem krku.

„Chlape!“ Leif jen taktak stačil uskočit před krátkým mečíkem s širokou čepelí. Muž sice zaútočil první, ale byl natolik pomalý nebo omámený pachem a pivem, že Leifovi nedalo žádnou práci jej odzbrojit. Prudce jej popadl za zápěstí a bezohledně mu zkroutil ruku.

„Chci si jenom popovídat, slyšíš?“ houkl mu do ucha, a až poté, co muž přikývl, jeho pravičku pustil.

Muž v kazajce z vlčích kůže se zaklením ohmatal zrudlé zápěstí a s nevraživým zamračením upřel oči na vetřelce.

„Chceš mi nejdřív říct něco špatného?“ usmál se Leif povzbudivě a co chvíli zvedl hlavu, jestli v chaosu okolo nespátří známou tvář.

„Chtěl bych hodně nahlas prohlásit, co si o tobě myslím, he, ale vy Seveřané často splácíte upřímná slova ocelí,“ zachrochtal Kelt, přezkoumal uzly na poutech svých zajatkyň a vrátil se pohledem k Leifovi. „Můj jediný majetek, he,“ pokrčil rameny v omluvném gestu. „Musím si je hlídat...“

Viking jej netrpělivě přerušil: „Odkud jsi?“

„Jsem z Connachtu, Seveřane,“ zadrmolil muž a zamával na chlapce roznášejícího džbánky s teplým pivem. „Sestra zemřela a zbyly mi po ní dvě dcery. Co já s nimi, he? Tak jsem se rozhodl, že mi alespoň pomohou od dluhů...“

Leif odplivl do ohně. „Poznal bys vikinga od druhých?“

„Poznal jsem tě, Seveřane?“ odpověděl muž z Connachtu

otázkou. „He! Na první pohled!“ dodal hlasitě, až se dobrá desítka očí otočila po něm.

„Hledám jednoho z nás,“ přitlumil Leif hlas a rukou naznačil, aby muž mluvil tišeji.

„Dlužím už za dva džbánky,“ odpověděl Connacht'an. „Určitě se domluvíme, he... Ale s mečem na něj nepůjdu!“

„To po tobě nežádám,“ s úsměvem zavrtěl Leif hlavou. „Na něj bych si netroufal ani já. Chci ho jen najít.“

„Už jsem řekl, že dlužím...“

„Až jak mi pomůžeš,“ utnul Leif slova muže, jehož vlast sousedila se severozápadní hranicí Mumhanu.

„Jak vypadal?“

„Malý. Menší než většina našich lidí. Kolébá se při chůzi a... Jako by si vycpával břicho.“

„Tlustý?“

„Jen trochu...“

„A vlasy ryšavé?“

Dán přikývl.

„Rozcuchané, he?“

„Kde je?“

„Neviděl jsem ho,“ protáhl Connacht'an. „Říká se, že jeden takový blázen objíždí karavany táhnoucí k útesům, he. Chce vidět každou ženskou, na kterou při tom narazí. Hledá...“ Chlap se zamyslel a pak zatřásl jednou ze svých klimbajících neteří: „Koho hledal ten viking, co o něm mluvili včera večer u ohně?“

Dívka se jen zakolébala a ani neotevřela oči.

„Gwenthryn,“ zatřásl s ní její strýc. „Jak se...“

Leif zaslechl zvenčí známý hlas a vyskočil.

„Zaplat!“ vyhrkl muž.

„Nic jsi mi neřekl.“ Leif odkopl ruku snažící se mu zaklesnout kolem nohou, a vyběhl ven. Z vedlejšího velkého stanu bylo slyšet hádavý křik a třeskot oceli. Leif proběhl mezi skupinkami těch, kteří neměli na ubytování v teple a smradu uvnitř a nyní se ze strachu před vlky tísnili mezi stany pod širým nebem.

„U Thorových kozlů, polož zbraň a já tě nezabiju!“

Leif se hnál za Helgiho křikem. Prorazil hlouček zvědavců ve vchodu a vtrhl dovnitř.

„Chci si jen prohlédnout tvoje zboží, mouřeníne!“

Kdosi zařval bolestí, když ve snaze uniknout z dosahu mečů obou rozdivočelých kohoutů zakopl a padl do žhavých uhlíků. Pár obchodníků se snažilo vyvést svoje zboží ven, ale víc bylo takových, kteří se z nejzazších koutů přístřešku cpali blíž k oběma mužům, chystajícím se srazit.

Leif přehlédl situaci a šťastně se usmál, když po třech měsících znovu uviděl svého přítele. Chránil se ale vykřiknout nebo zavolat. Černoch, kterého už jednou spatřil při cestě sem, nevypadal na pokojného beránka a určitě by využil chvilkové ztráty pozornosti svého soka.

Ticho zhoustlo. Oheň zasyčel, když do něj někdo vychrstl zbytek piva. Z davu, čekajícího na krev, se ozvalo krknutí.

Krvavý šrám na černochově tváři prozrazoval, že k prvnímu seznámení s Helgiho mečem už došlo.

„Necháš mě, abych si je prohlédl?“ zkusil Helgi ještě jednou po dobrém, ale jen si tím v očích soupeře i okolostojících vytvářel zdání zbabělce.

„Proč?“ odpověděl mouřenín na Helgiho kostrbatou irštinu plynulou dánštinou. Nezdálo se, že by to kulat'oučkého vikinga nějak překvapilo.

„Hledám jedno děvče,“ prohlásil nahlas, aby to bylo slyšet po celém stanu. „Jmenuje se Ulrika, a než ji unesli, žila ve Worthingu...“ Stoupl si na špičky a zakomíhal se tak, že se muži kolem něj rozhýkali smíchy. „Zaplatím za ni dvojnásobek, než co by nabídli vykladači!“

Černoch v prastarém římském pancíři zaváhal, ale pak s příkývnutím schoval krátký legionářský meč do pochvy.

„Prohlídni si je,“ souhlasil. „Ale, u Odina, jediné se dotkneš...“

Kulat'oučký viking postoupil o krok ke čtveřici dívek. Seděly dost daleko od ohně a upínaly nepřítomný pohled do šera v nejzazších zákoutích stanového přístřešku. Helgi je zběžně přehlédl, a náhle, jako kdyby si až nyní uvědomil to, co slyšel, se obrátil k černochovi čelem.

„Kdo jsi, při Lokiho dětech?“ vyhrkl překotně. „Takové jako ty jsem viděl otročit v Malaze a Kajruvátu, ale aby se některý z

nich zaklínal našimi bohy...”

„Od dvanácti let jsem byl otrokem na franské galéře. Kolem mne sedělo na dvacet veslařů, kteří předtím brázdili moře na dánských drakkarech. Naše loď pak jednou u aquitánského pobřeží najela na skálu a já jediný jsem dokázal vyrvat železný kruh ze dřeva. Ostatní se utopili, já doplaval ke břehu s deseti librami železa na nohou...”

Ozvalo se pár pochvalných výkřiků a mrzutý šumot roztrpčených hlasů. Vzrušení pominulo a bylo nad slunce jasné, že z bitky protentokrát sešlo. Helgi se otočil zpět k černochovu zboží a jednu po druhé si rusé hlavy omámených děvčat nahnul blíž k plamenům, aby viděl do jejich tváří.

„Takže?“ ozval se jejich majitel vyčkávavě, když se Helgi znovu narovnal.

„Nic,“ pokrčil kulatoučký viking rameny, znenadání sebou cukl a na zachmuřené tváři se objevil úsměv. Za ebenovým obličejem před sebou spatřil Leifa. Helgi, o dvě hlavy nižší než černocho odtláčil svého nového známého stranou a rozpřáhl náruč.

„Šťastný den, Leife Olafsone,“ vyhrkl tiše, aby znovu nevzbudil pozornost.

* * *

Pro případ, že by se objevili Norové ve vykladačských pláštích, zatlačil Leif Helgiho až dozadu.

„Jsi jako šílený,“ vyhrkl, sotva byli z doslechu ostatních. „Lars unesl Ulriku před čtyřmi měsíci, jak si můžeš myslet, že by byla ještě na cestě?“

„Protože jsem ji tam, kam ji vezl ten psí syn, nikde nenašel,“ odsekl Helgi a jeho dobrá nálada byla ta tam. „Nejdřív mě napadlo, že jsi ji stačil zachránit, ale to by ses dávno vrátil za mnou do kláštera...”

Leif vycítil nevyřčenou výčitku a raději hned zvedl ruku, aby přítele umlčel: „Lars je tady!“

Helgim to trhlo, ale snažil se nedat na sobě nic znát. „Proto jsem hledal tebe,“ pokračoval Helgi. „Dívka jako Ulrika se snáz ztratí než válečník, který i když padne, umírá tak slavně, že se o tom po okolí ještě dlouho mluví... Hledal jsem tebe, Leife, a

nenášel jsem nic! Nikde jsi nebyl, vůbec jsi nedorazil k útesům... U žádného ohně se nevyprávělo o dánském královi s berserskou družinou...“

„Zůstali jsme poslední.“

„Zase.“ Helgi přehlédl mumraj kolem dlouhého ohniště. „Ještě Hakan,“ vzpomněl si. „Říkal, že se stane křesťanem! Dokonce jsem ho viděl se modlit...“

Leif zavrtěl hlavou, dlaní zacpal příteli ústa a co nejrychleji a nejstručněji vyličil všechno, co věděl.

„Lars je pryč a nějakou dobu ještě bude,“ dodal nakonec. „Až se vrátí, bude pro nás se svou družinou a hadem neporazitelný. Musíme hned...“ Mluvit dál nebylo nutné. Helgi jen mlčky přivřel oči na znamení souhlasu a pohladil jílec své zbraně.

Protáhli se mezi lidmi ven a rozdělili se, nebyli ale dále než tři kroky od sebe. Slunce sklouzlo k západu a s pozdním odpolednem se začínalo smrákat. Nenápadně, jako by se jen tak potulovali, přešli otevřený prostor mezi oběma velkými ubytovacími stany a vnikli mezi odstavené povozy.

„Zabít každého, kdo nebude v ženských šatech,“ tiše se zasmál Helgi. „Takové dny se líbí bohům...“ Ukryl se za plným kotoučem kola posledního vozu a zadíval se na plátěné příbytky Norů.

„Je jich devět?“ ujistil se nahlas.

Leif přikývl. „Lars odjížděl samotný. Sledoval jsem ho.“

Sníh, přes den rozměklý, s přicházejícím večerem rychle mrzl a křupal pod nohama tak, že nemělo smysl pokoušet se přiblížit, aniž by to někdo z Larsových lidí zaslechl.

„Zůstaň tady,“ sykl Leif a rozběhl se ke stanu, v němž by měla být Arleta s Ragenhildou. Věděl, že nemá času nazbyt, a královský jarl severních Norů se může vrátit každým okamžikem. Přesto mu bylo jasné, že si nemohou dovolit zaútočit, dokud má nepřítel v záloze hadího netvora. Bez obtěžování došel až ke stanu a vešel dovnitř. Obě dívky se houpaly na jednoduchých sedátkách a nahřívaly si bosá chodidla nad ohněm.

„Odjel?“ zeptala se Arleta, sotva vstoupil.

Leif jen mávl rukou a zatěkal očima ze strany na stranu, jestli někde v koutě někoho nepřehlédl. „Hlídá vás někdo?“

Arleta přikývla. „Občas sem jeden z nich nakoukne. Má kozlí bradku...“ Zmlkla a zvědavě k němu zvedla oči: „Našel jsi Helgiho?“

„Vytáhneme košatinu ven,“ vyhnul se Leif odpovědi.

„Proč?“

„Je jich devět, s Larsem deset. Už tak to bude přesila, a kdyby jim ještě měla pomoci ta obluda...“ S jistým zaváháním přistoupil ke košatině a v šeru nahmatl pletené ucho asi ve dvou třetinách výšky. Váhal. Uvědomoval si, co se může stát. Stačí jediné zakolísání nádoby z propletených vrbinových větví, ztráta rovnováhy, a plaz v plné síle, prohřátý dusným, téměř nedýchatelným vzduchem pod plachtou stanu, se dostane na svobodu.

Pokusil se proutěnou nádobu nadzdvihnout, ale ani s ní nepohnul. Nadechl se a trhl. Košatina se převážila na jednu stranu, děsivě dlouhou chvíli balancovala na okraji, aby se nakonec roztočila jako kostka na hraně. Zevnitř se ozvalo hlasité zasyčení, podobající se chraptivému výkřiku.

„Musíš pomalu,“ křikla vyděšeně Ragenhilda, bledá a rozechvělá strachy.

„Arleto, pomoz mi!“ Bylo mu jasné, že žádat o pomoc tu druhou je zbytečné.

Arletě vystoupala po celém těle husí kůže. Najednou se měla přiblížit k té věci tam vzadu, z níž bylo slyšet škrábavé šustění hadích šupin o stěny vrbinového vězení a tichý, hladový sykot. Nervózně se ohlédla po Ragenhildě. Kdy asi dostala ta obluda naposledy nažrat? Už už se chtěla zeptat, když jí nad hladinu strachu vyplula vzpomínka ještě horší. Ať se stane cokoli, stejně...

Zarazila se a vzdorně zvedla bradu: „Mám ti pomáhat, abys mne potom mohl vydat vykladačům?“

Už zapomněla na dva měsíce, kdy mu sama každý večer připomínala svůj slib, aby se mohla v jeho dlaních chvět jako kapka rosy na listě osiky. Nechtěla si to připouštět, ale ten den se blížil. Každou noc od posledního objetí ve srubu za Killhamianhem se nahýbala nad Leifa a číhala, jestli ze spaní zavolá její jméno. Její, nebo té druhé... Kdysi něco slíbila, a teď

se každou volnou chvíli modlila, aby to nemusela splnit. Zatuchlý pach z dračí jeskyně na pobřeží se k ní stále vracel. Cítila ho v mrazivém víchru, nad voňavou pečením, při chvilkových objetích na tvrdých pryčnách klášterních kobek, v nichž přenocovali cestou...

„Čekáš něco jiného?“ řekl nevzrušeně. „Tisíckrát jsem ti opakoval, že jsi pro mě jen krásná. Jako drahokam, který toužím držet v ruce tak dlouho, dokud nezastudí...“

Už se po ní ani neohlédl. Jen tajně koutkem oka pozoroval obě dívky, zatímco se zapřel a pokusil se košatinu obejmout. Přestával jim věřit a nejasně tušil, že by mu to Helgi jen schválil. Ragenhilda se nakonec možná začne bát o otce svého dítěte a Arleta je přes svou žízňovou touhu po laskání přece jen princezna. Ví, jakou cenu má hrdost... Ženy s pokořenou hrdostí bývají nebezpečnější než ta obluda, co ji od něj dělí jen pletenina vrbových větví. Dřepl si a sevřel válec košatiny trochu níž. Vklínil prsty do štěrbin mezi jednotlivými větvičkami a zprudka vydechl.

„Ted’!“

Uvnitř se převalily hadí kličky z jedné strany na druhou a ze spirály obludného těla se vzpřímila žlutočerná, trojboká hlava. Náhlý přesun váhy hada překvapil. Ztratil rovnováhu ve stejném okamžiku, kdy se mu podařilo odlepit dno koše z měkké, blátivé hlíny. Roztřepala se mu kolena a marně zkusila odolat váze, která se na ně najednou naválila. Stačil ještě břemeno pustit, ale pozdě. Hadí tělo se opřelo právě v tu stranu, kam byla košatina nakloněná. Překotila se přímo na něj a přitlačila jej k zemi.

Ragenhilda se rozječela a bez dechu ukázala před sebe. Leif ve své pozici nemohl nic vidět, ale přísahal by, že něco podobného už zažil. Tehdy na nádvoří Killhamianhu, když vypadlo víko překocené košatiny a v otvoru se objevila syčící tlama plazího netvora... Nedokázal se ani pohnout. Zbývala mu jen naděje, že se Helgi vypraví zjistit, proč se tak dlouho zdržel. Zahlédl čísi nohy mihnoucí se kolem a závan studeného vzduchu mu napověděl, že jedna z dívek vyběhla ven. Zavřel oči a čekal. Nechtěl na sebe nějakým vzpěčováním hada upozornit. Mohl jen doufat, že si jej netvor, vylézající ze svého vězení, nevšimne.

Arleta se v němé hrůze ani nepokoušela zachytit vyděšenou

Ragenhildu, když vyrazila v panické hrůze na mráz. Až poté, co se mihly její červené šaty mezi chlopněmi vchodu, vztáhla ruku, jako by ji chtěla zadržet. Na všechno bylo pozdě. Leif lapal po dechu, přidušený pekelnou vahou netvora, a plaz se začínal rozhlížet svým zasněným zrakem kolem sebe.

V duši se jí narodil strach. Takový, jaký dokáže svírat břicho v křečích, kdy třeští hlava, a nohy nedokáží udělat ani krok. Pochopila, že ona bude soustem, které ukojí probuzený hlad v hadích útrokách. Měl nyní tělo sotva tlusté jako stehno a bylo znát, že je to dlouho, kdy naposledy trávil. V zoufalé snaze uniknout vyskočila na lůžko a na druhé straně opět seskočila na zem.

Proplazit se pod plachtou!

Vrhla se k zemi a zkusila nadzdvihnout lem stanové plachty, zvenčí zatížené jeleními a vlčími kůžemi. Její pohyb byl příliš rychlý, než aby unikl hadí šelmě. Komíhající se nestvůrná hlava klesla k zemi jako kladivo a vklouzla pod lůžko. Na druhé straně se chvělo bílé a křehké dívčí tělo, jako by samo volalo po tom, aby had zaútočil... Arleta ještě naposledy zacukala s plachtovinou a bezradně padla do kožešin.

Zasyčení ji mělo zmrazit, jako každou kořist, s níž se doposud žlutočerný škrtič setkal. Trojboká hlava se vysunula zpod lůžka. Arletě přímo mezi nohama. Vyskočila jako jelínek vyplašený psí smečkou. Jako by její smysly právě takovou vzpruhu potřebovaly. Ještě dřív, než se znovu dotkla bosýma nohama kožešin na lůžku, pochopila, co má udělat... V okamžiku, kdy ucítila chloupky vlčiny mezi prsty na nohou, sebrala všechnu sílu k odrazu. Na okamžik ji napadlo, že letí, když se jediným dlouhým skokem přehoupala přes žlutočerné tělo, jež ještě docela nezmizelo pod jediným kusem nábytku v Larsově stanovém obydlí, a o vteřinku později se dostala ke středovému sloupu stanu, na němž visely zbraně norského krále. Raději se neohlížela, nebyla si jistá, jestli by neztuhla strachy. Už teď jí hrůza ochromovala nohy i ruce... Vystoupila na špičky, a když na sekeru, zavěšenou bradatým ostřím dolů na tenkém řemínku, kterým si ji její majitel v boji přivazoval k zápěstí, nedosáhla, vyskočila a strhla ji. Byla ale příliš těžká. Arletě se málem podlomila kolena, když ji pozdvihla nad hlavu. Třásla se strachy a funěla pod svým břemenem, které jindy

poletovalo v Larsových rukách jako pírkó, když bylo třeba. Věděla, že nemá mnoho času. Teď by se měla vrátit do rohu stanu, k lůžku, za nímž se začínala vynořovat hlava netvora, který ji právě lovil. Bezradně se ohlédla po Leifovi a pochopila, že bude pod hadím tělem uvězněný až do konce.

Princezna z Tristanova rodu, blesklo jí hlavou. Když ne já, tak kdo by se měl postavit obludám, jež tuto zimu ovládly Erin? Po špičkách přeskákala mezi žlutočernými kličkami a doskočila patami na okraj lůžka. Zatřáslo se, ale nohy ze smrkového dřeva se už natolik zabořily do měkké půdy, že se lůžko ani nepohnulo a zůstalo na místě.

Had váhal. Kořist mu zmizela z očí. Stín, který se nad ním přehnal, snad ani jeho oči, zastřené za mléčně bílou mžurkou, nezahledly.

Arleta neměla sílu, aby se dokázala rozpřáhnout. Bylo ráda, že se jí na první pokus vůbec podařilo sekeru zvednout do úrovně ramen. Ledově studené ostří zbraně odrazilo rudou zář ohně a ošklivě rudý oblouk připomínající ranní červánky, na okamžik zajiskřil ve vzduchu, než dopadl na hadí šíji. Neměla sílu. Ostří sekery sklouzlo po obratlech a zaseklo se do země jen tak, že pouze dokázalo rozdělit svalovinu.

Rozbouřené moře je lhostejné k lidem, jež se na jeho vlnách zuby nehty drží lan, kormidla a stěžňů. Z toho, co se rozbouřilo pod Arletou, prýštila do světa nenávist. Jen hrůzně pomalu ochabující zuřivost, odcházející spolu s krví. Plaz se vymrštil jako pružina. Lůžko bylo gigantickou silou vystřeleno do vzduchu. Arleta upustila sekeru a zaryla prsty do těžké medvěďiny. Těsně vedle ní se objevila hadí hlava, bezvládně se pohupující na zbytku šlach. Had byl při vědomí. Věděl o ní... Arleta jej vycítilo dřív, než spatřila. Jako divoká horda z východních stepí jí do mozku vtrhlo cosi cizího. Proti své vůli se roztřásla hrůzou. Trhala sebou, aby se osvobodila od cizácké síly, jež i přes smrtelné zranění přetékala touhou po tom ještě naposledy zabít.

„Leife!“

Vlnobití pod lůžkem zesílilo. Arleta podvědomě ucukla před rozeklaným jazykem, který olízl vlčinu jen na píd' od jejích rukou. Pustila se a v příštím okamžiku ji hadí křeč vymrštila vzhůru.

Dívka se dotkla prsty stanové plachty a těch pár nekonečných chvil, než dopadla zpátky na zem, doufala, že se dostane co nejdál od svíjejících se žlutočerných kliček na jejichž konci se zmítala napůl odřátá hlava jako zbytečná ozdoba obrovského červa. Ještě zahlédla jednoho z Larsových mužů, jak vstupuje dovnitř, když hadí tělo, svíjející se v agónii, podrazilo kmínky modřínových soušek sloužící jako stanové tyče, a celá plachta se závažím jeleních a koňských kůží klesla k zemi jako soumrak před bouřkou.

Srazilo ji to k zemi. V první chvíli vyjekla, ale pak si uvědomila, že to je jen hroutící se stan. Pokusila se zvednout na rozřesených rukou a po čtyřech se začala plížit tam, kde tušila východ. Plachta byla příliš těžká a dívka musela bojovat o každou píd', o níž se dostala blíž k záchraně. Malý kousíček od ní to pod plachtou stále ještě vřelo. Poslední zápas hadí šelmy nebyl určen lidským očím...

„Leife. Lásko! Najdi mne a...“ Chtěla něco zavolat, ale nedokázala ze sebe vyloudit ani slovo navíc. Před oči se jí vracel gejzír krve, stříkající z rány za hadí hlavou, a každou chvíli strnula uprostřed pohybu, kdy se zase někde blízko ozve zasyčení...

V okamžiku, kdy Leif uviděl, jak se hlavní stanová tyč rozechvívá pod nárazem hadího ocasu, pochopil, že má poslední příležitost pokusit se uniknout zpod žlutočerných kliček. Bez ohledu na to, zda si jej netvor všimne, vytáhl nohy zpod jeho těla a odkutálel se stranou. Vzápětí vyskočil, hrábl rukou o zem a bez rozmýšlení vyběhl ven. Ve vchodu srazil ramenem jednoho z Norů a zhluboka vydechl, když konečně mohl přimhouřit oči před jiskřivým leskem přemrzlého sněhu.

Zřícení stanu a dívčí křik musel nutně přivolat zvědavce. Kolem povozů se už tak poflakovala spousta lidí. Leif si nebyl jist, na čí stranu by se ti, kteří bohatli z obchodů s vykladači, postavili, kdyby došlo k větší bitce. Stačilo se mu podívat dolů. Vozkové, odsouzení pro nedostatek stříbra k přespání v povozech, se už hnali vzhůru. Někteří s sebou táhli poloomámené dívky, aby o ně v nastávajícím mumraji nepřišli. Sunuly se pomalu, jen co noha nohu mine. Jejich páni kleli, popoháněli je

nadávkami i potěhem, aby jim neuniklo nic z toho, co se dělo nahoře, ale příliš dobře věděli, že je u povozů samotné nechat nemohou. Už by se s nimi nemuseli setkat a pěkných pár liber stříbra by si vydělal někdo úplně jiný...

Leif se zamračil, ale vzápětí jeho mrzutý výraz vystřídal úsměv. V sedle ušlechtilého, hladkosrstého koně se blížil Helgi Troll a s obnaženým mečem hnál před sebou dva z Larsových lidí. Přišla chvíle, která rozhoduje.

Dánští vlci a norští orli. Kolikrát se střetl orlí spár s vlčím chřtánem a kolikrát nakonec trhal zoban vlčí maso? Kolikrát zbyla na místě bitky jen vychladlá těla, připomínající hromádky zkrvaveného peří, když se slávou, poctami a vítězstvím odešli Dánové?

Dva muži a kůň...

Přibíhající zvědavci si ani nestačili uvědomit, co se před nimi počíná odehrávat, když se první z norských vikingů v žlutočerném plášti zhroutil k zemi s širokým mečem uvíznutým v žebrech.

„Odiin!“

Obě strany vzkřikly jméno nejvyššího boha do povětří a vítr se toho křiku zmocnil, aby jej povznesl k oblakům. Jen s meči, bez štítů, zatančila smrt v podobě dánských bojovníků norský pohřební tanec. Dav zvědavců se stáhl blíž. Z velkých stanů se vynořili už i další a hnali se jako vlna vzhůru.

„Odiin!“

Při druhém výkřiku vyběhl ze svého příbytku i Narfi, Ovčí sýr, proklínaný po celém pobřeží Británie. Ve chvatu dopínal spony kroužkové košile a chtivě se díval k místu souboje, jako by měl strach, že přijde pozdě.

„Ten skřet na koni musí být tím, na koho Lars čekal,“ štěkl Narfi do stanu na Gunnulfa, a už se po něm ani neohlédl.

Rozmoklý sníh zružověl krví. Kopí, určené Helgimu, vniklo jeho zvířeti do boku. Hřebec bolestně zařičel, vzepjal se a opět dopadl na všechny čtyři. Jen na kratičký okamžik strnul, jako by chtěl počkat, až jezdec seskočí z jeho hřbetu. Otřel hlavu o Helgiho rameno, zafrkal a svalil se na bok.

Sedmička mužů se sekerami, meči a štíty se sevřela kolem

obou Dánů jako kovářské kleště. Helgi i Leif podobnou věc zažili mnohokrát. Opřeli se zády jeden o druhého a napřímili čepele svých mečů před sebe.

„Jeden chybí,“ zavrčel podezřívavě Helgi. „Říkal jsi, že je jich i s Larsem jedenáct. On je pryč, jednoho jsme zabili...“

„Gunnulf Dlouhohnát. Nejspíš se ještě obouvá...“ Leif odrazil neopatrný výpad jednoho z nepřátel a hned nato zprudka zaútočil. Nor musel padnout na záda, aby se stačil vyhnout Leifovu meči. Odkutálem se stranou, s heknutím se postavil a vrátil se do bitky.

Okamžik ticha před novou srážkou roztříštil Arletin výkřik. Zazněl nečekaně. Dav zvědavců se otočil po dívčím hlase jako jeden muž a ani Leif se nezdržel, aby nestřelil očima k ruině stanu. Dívka se vyhrabala zpod jeho trosek a už se dostala polovinou těla ven, když se přímo za ní plachta vydula do výše a jelení kůže sklouzly do sněhu.

Arletin jekot upoutal pozornost všech. Nikdo z přihlížejících netušil, co se to může v troskách plátěného přístřešku ukrývat. Viděli jen Arletinu tvář, zkřivenou děsem. Prsty zarývala do země v zoufalé snaze udržet se. Neměla sílu. Così mnohem mocnějšího ji sevřelo, stisklo drtivým objetím a vtahovalo dovnitř.

„Leife!“

Nesměl se už ani ohlédnout, jestli se nechtěl vystavit útoku stahujícího se kruhu nepřátel. Právě přiběhl i Gunnulf Dlouhohnát a vtlačil se mezi dva své družiníky.

Leif nemohl pro Arletu nic udělat. Obluda se zřejmě už zmítala v předsmrtných křečích, ale o to byly její kličky nebezpečnější...

„Pomozte jí,“ křikl k davu okounějících.

V prvních řadách se nikdo ani nehnul, aby neztratil dobrý výhled na schylující se bitku.

Helgi se znenadání otočil, aby si mohl udělat obrázek, co se vlastně děje, a hned zase vrátil pozornost k svým soupeřům. Přejel zrakem dav a výrazně kývl na levou stranu: „Ty tam,“ houkl, aniž by přestal pozorovat čtveřici před sebou. „Mouřeníne,“ dodal a chvíli počkal, než se černoch protlačil blíž

k němu. „Pomoz jí,“ řekl nakonec.

„To je ta, kterou hledáš, vikingu?“

Helgi se zašklebil a pokrčil rameny. „I o tuhle bych nerad přišel.“

Kdosi se zasmál. Helgiho vláčné a až nepřirozeně pomalé pohyby se najednou proměnily ve smrtící rychlost. Norové stáli dobře na čtyři kroky před ním, a tak se nenašel ani jeden, který by nestačil vsunout mezi svou hlavu a Helgiho svištěcí meč svoji zbraň.

Zvonění ocele rozechrálo dav.

Útok byl natolik nenadálý, že jeden z mužů uklouzl na sněhu, zvrátil se dozadu a zamával levičkou, zaklesnutou v řemení štítu, ve snaze znovu nabýt rovnováhu. Muži, stojící s ním v jedné řadě, si jeho zaváhání všimli o zlomek vteřiny později než Helgi. Zkřížené meče zaštitily bezbranného muže ve stejném okamžiku, kdy mu kulatoučký viking vytrhl meč z těla. Uskočil dozadu, drže si zbývající tři v odstupu krouživým pohybem zbraně, a zacouval zpátky k Leifovi.

Nový Arletin výkřik se smísil s poděšeným vrískotem zvědavců, houfujících se za černochem. Pomalu, krok za krokem, odstraňoval stanovou plachtu a blížil se ke zmítajícímu se klubku pod ní... Nestvůrné tělo se vykulilo na mráz tak nenadále a rychle, jako kdyby útočilo. Dav couvl a několik lidí padlo ostatním pod nohy. Černoch uskočil a bezmyšlenkovitě t'al do chladnoucího těla, kterým už hýbaly jen předsmrtné stahy svalů. Z dálky obešel zachvívající se mršinu a téměř po špičkách se přiblížil k Arletě. Modrálka ve tváři a sípala nedostatkem vzduchu. Rty jí zbělely do barvy sněhu. Smyčka hadího těla jí obepínala hrud' a hrdlo stále větší silou. Černoch nechtěl riskovat, nebyl si jist, jestli se ještě obluda nevzmůže na útok. Svým krátkým římským mečem nadvakrát rozsekl hadí tělo a za pomoci vozky, který sebral odvahu a znovu se přiblížil, vysvobodil loonoiskou princeznu z objetí šupinaté šelmy.

Jako by sami bohové přichystali toto představení, zahořely pahorky na západě krvavě rudou barvou slunce, s každým kousíčkem zapadajícího slunečního kotouče nachověly a ztrácely se v narudlé koruně světla.

„Za chvíli bude šero,“ vykřikl Narfi, Ovčí sýr, k zvědavcům.

„Přineste pochodně a zapalte ohně v rozích bojiště! Čeká nás dlouhá a krvavá noc...“

„Krvavá,“ souhlasně přikývl Helgi. „Ale krátká! Nechci ji strávit podřezáváním jednoho Nora za druhým.“ Rozhlédl se, aniž by při tom přestal sledovat muže před sebou. „Ohně ale můžete přinést, abyste měli světlo, až budete prohlížet měšce a kapsy mrtvých. Poznáte je, nemůžete se splést. Budou mít žlutočerné pláště...“

Krajina jako by zčistajasna celá ztuhla mrazem i s postavami, upřeně pozorujícími jedna druhou. Z jezerních krajů na severu přinesl vítr vlčí zavytí.

„Vlci vyjí smutkem,“ neodpustil si Narfi. Stál proti Leifovi a na první podívání se mu ten mladík zdál jako příliš snadný soupeř.

Helgi srazil k zemi dvě vržená kopí a zazubil se. Mohli se tak měřit pohledy celou noc, každý čekaje na chybu těch druhých. Byl to jiný boj, než jaký diváci očekávali od vikingů. Oba Dánové však věděli, že si musí pospíšet. Příjezd tak zkušeného rváče, jako byl Lars, Šťavnatá lebka, by byl tím rozhodujícím závažím na misce vah...

Leif se potutelně zašklebil, když mu projel hlavou dočista šílený nápad. Pohrál si v mysli s tou myšlenkou, zahnal ji, a nakonec ji přivolal zpět. Naznačil útok, aby donutil nepřátele k úkroku dozadu, a nadechl se: „Kdo z vás cítí nenávist k těm, kteří se zaprodali vykladačům?“ vykřikl.

Dav pobaveně zahučel.

„Kdo nenávidí slámovlasé zbabělce, kteří jdou ve třech na ženu, protože mají strach, že jim vyškrábe oči, až ji pustí? Komu ještě Norové nezneuctili dceru nebo ženu? Komu nevzali zboží nebo oko? Kdo z vás měl bratra, a díky nim už ho nemá?“

Tentokrát bylo odezva podstatně slabší, jako na každý opakovaný vtip. Leif pokrčil rameny a zklamaně protáhl rty. Přestal vnímat dav a vrátil se pohledem k mužům, jejichž zbraně se blýskaly nebezpečně blízko jeho břicha.

„Při takové přesile vám nepomůže nikdo!“ zahučel černocho, podupávající vedle vyčerpané a roztřesené Arlety. „Slovy se

nikdo nedá zmást, nabídněte žold!“

„Žold na dnešní večer?“ zasmál se Helgi Troll. „Kolik budeš chtít? Nabízím dvacetinu marky stříbra za jednoho zabitého!“

Narfi, Ovčí sýr, zavrtěl nevěřičně hlavou a dlouhé, bradaté ostrí jeho sekery rozcuchalo Leifovy vlasy. Zbraně obou mužů se dvakrát zkřížily a norský jarl ustoupil opět mezi své.

„Nechci stříbro,“ ozval se znovu černoch. „Jestli tahle malá Keltka patří k tvému zboží, tak ji koupím...“

„Je svobodná,“ vmísil se Leif do obchodování. „Navíc z královského rodu...“

„A když bude souhlasit?“

„Dluží mi službu,“ houkl Leif. „Jedině potom...“

Černoch se protáhl a rozhodil pažemi. „Tak si nechte prospěkovat břicho železem,“ mávl rukou. Přimhouřenýma očima spatřil, jak si Norové, stojící k němu nejbliž a navíc zády, oddechli. Spokojeně se usmál, ukázal svoje bílé zuby a se založenýma rukama vystoupil trochu výše do svahu. Larsovi lidé si jej přestali všimnout.

V tom okamžiku se jako černý panter ze zvěřinců východních králů vrhl po nejbližším žlutočerném plášti. Jeho krátký meč, pamatující slávu římských legií, našel hned napoprvé nechráněný bok a srazil bradatou hlavu v kožené přilbici do sněhu. Okolostojícím připadalo, jako by ti tři muži uprostřed norské přesily byli sehraní desítkami soubojů a bitek. I Helgi si cosi spokojeně brumlal do vousů, kdykoli jejich nový spojenec ukázal, že je rychlejší než mihnutí oka, než myšlenka, kterou si člověk uvědomí, až když už je dávno pryč. Stačilo jen zahlédnout černé řítící se tělo v bronzovém prsním pancíři a bylo téměř jisté, že ubyl další z nepřátel.

Gunnulf Dlouhohnát odrazil v poslední chvíli Leifův úder, zkřížil sekeru s jeho zbraní a trhl k sobě. Dánův meč odletěl vysokým obloukem stranou a sklouzl po ušlapaném a zmrzlém sněhu až dolů k velkým stanům. Gunnulf se rozpřáhl znovu, ale než stačil zasadit mladíkovi před sebou poslední úder, ucítil, jak se mu z boku dere do útrob žhavý jazyk černochova meče. Zařval bolestí a padl na kolena. Z posledních sil se ohnal sekerou po jeho noze, neudržel se a padl obličejem k zemi. Černoch vytrhl

zbraň z těla zraněného a o krůček ustoupil.

„Dobít!“ zaslechl za sebou hlas lidu a s naznačením úklony, jakou kdysi viděl na rynku v Lundenwicu od kočovných herců, poslechl.

„Pět na tři,“ zamumlal Leif pro sebe a vykroutil z Gunnulfových rukou násadu sekery. „To už vůbec nevypadá špatně.“

O obklíčení se už nedalo mluvit. Trojice válečníků tolik se od sebe navzájem lišících, kroužila mezi Nory jako dravec ve špaččím hejnu. Valhalla otevírala brány mrtvým, a nejen bohům se líbil vířivý mumraj mečů a seker, tančících v rytmu smrti.

Z Norů už zůstal poslední, Narfi, Ovčí sýr. Pozadu vyběhl do svahu, aby měl všechny tři nepřátele před sebou.

„Jeden proti jednomu!“ vykřikl.

„Myslíš, že od nás bylo příliš nečestné, když jsme ve třech zaútočili na deset lidí?“ opáčil Helgi. Sehnul se, bleskově uplácal sněhovou kouli a zasáhl norského jarla přímo do čela.

„Ještě?“ zasmál se kulatoučký viking a mrštil po Narfim další tvrdou střelu z vymačkaného, mokrého sněhu.

Dav přihlížejících se změnil ve smečku rozjařených dětí. Lavina sněhových koulí srazila Narfiho k zemi. Podklouzl, upustil válečnou sekeru a zády padl do sněhu. Ani jej nenapadlo, co se může stát. Dav se pohnul za ním a v další záplavě sněhu se skrylo i několik kamenů, vyloupaných nožem z půdy. Narfi, Ovčí sýr, vykřikl vztekem i bolestí, když mu ostrý odštěpek křemene rozsekl obočí. Bleskově vyskočil na nohy a ťal naslepo před sebe. Jeden z vozků poskakující v euforii nadšení příliš blízko, ucítil ocel Narfiho dýky dřív, než ji uviděl.

Krev rozdivočela dav. Narfi se vrhl po sekeře, ležící pár kroků stranou, ale čísi kožená bota mu přišlápala prsty do sněhových zmrazků. Připadal si jako medvěd v železech.

„Se zbraní v ruce,“ vykřikl k hlučícím a řvoucím mužům, kteří jej obstupovali ze všech stran s chtivostí vraždy v očích. „Se zbraní v ruce se postavím každému z vás, i všem dohromady...“

Neposlouchali ho. Po dobytí Lindisfarne dal svrhnout jednoho mnicha z hradb na nastavená kopí. Teď si na to vzpomněl.

Deset lesknoucích se čepelí nožů a lancetových franských

dýk... Dvacet, čtyřicet... Jako by si všichni, kdo se k němu tlačili, rozuměli bez jediného slova.

„Se zbraní...“

Nedomluvil.

* * *

Helgi Troll se otočil na patě, aby se ujistil, že se nemusí obávat nějaké rány zezadu, a položil Leifovi ruku na rameno.

„Osedláme koně a vyrazíme dál,“ řekl potichu a pevným hlasem. „Mají chuť zabít,“ kývl k hromadě, pod níž naposledy vydechl norský jarl, jemuž dal přízvisko zápach, kterého se nedokázal zbavit ani v levandulových koupelích.

„Jezdec!“

Arleta věděla, kdo to je, ale z pověrčivosti nechtěla říct jeho jméno nahlas. Prstem ukazovala vzhůru na hřeben pahorku, kde se z počínajícího šera vynořila silueta mohutného koně s norským králem v sedle.

„To je on,“ tiše souhlasil Leif.

Za Larsovým koněm, zvolna přešlapujícím ve večerním mrazu, se objevila vyzáblá, stará kobyla se zavalitou postavou na hřbetě, zachumlanou do vydřené houně.

Lars tam už mohl stát dlouho. Možná viděl i konec bitky.

„Lhali jste,“ vykřikl do mrazivého vzduchu.

„Sejdi dolů!“ zkusil Helgi štěstí, ale vzápětí vyprskl smíchy spolu se svým životním protivníkem.

„Nejsem hlupák, Trolle!“ vykřikl Lars, Šťavnatá lebka. „Lhali jste, podle a zákeřně, jako když se ženské snaží rozhádat muže!“

„Nelhali,“ zazvonil v mrazu dívčí výkřik.

Na hřebenu pahorku, stranou, kam se žádný z těch dole ani nepodíval, se ze závějí ztěžka zvedla Ragenhilda. Vzlykala, propadala se do hlubokých, zavátých brázd a s vypětím všech sil se drala k Larsovu koni.

„Nelhali,“ zavolala, když se dostala blíž. „Jestli chceš, aby s tebou vyrůstal můj a tvůj syn, pak mne zvedni do sedla,“ řekla už tišeji, aby tomu nerozuměl nikdo jiný než on a ta podivná postava, která mohla být jediné bábou-léčivkou.

Lars pobídl patami koně a pomalým, rozvážným krokem dojel

k dívce.

„Zrazuješ je?“

„To ne,“ zavrtěla hlavou. „A nikdy ti neodpustím, co jsi udělal Hakanovi, ale...“

Nor se v sedle ani nepohnul a mlčky shlížel dolů. Na okamžik zadoufala, že ta krůpěj, která se mu objevila na tváři, je slza. Hned nato mu praskl puchýř pod okem a po tváři stekla do kožešinového límce další kapka.

Saska se nadechla a zvedla oči: „Dělám to pro dítě...“ Ucítla vlastní slzy a otřela si je hřbetem ruky. „S nimi by nepřežilo,“ vyhrkla svoje obvinění a podívala se ze svahu, jako by se chtěla ujistit, že ji ani Leif, ani Helgi neslyší. „Arleta mi navrhla jalovcový odvar...“

Lars se otočil v sedle, gestem poslal bábu pryč a podal dívce ruku. Nedosáhla nohou do třmenu. Ani nemusela. Muž se znetvořenou tváří ji zvedl lehce jako pírkó a posadil si ji před sebe do sedla.

„Budeš moje žena,“ zašeptal jí do ucha. „A přísahám při jedu na Lokiho hlavě, že nepozvednu žádnou souložnici nad tebe, pokud mi dáš syna!“

Cítil zmatek sám v sobě. Nedokázal polknout, ani promluvit, a tak jen trhl udidlem a zamířil k západu. Mumhanské útesy mají útroby plné stříbra a žádný syn ani žena jej nepřinutí, aby se ho vzdal...

* * *

Půda stanového hostince začínala být pro vikinky horká. Dav opouštěl mrtvolu Narfiho s pěnou u úst a muži, z nichž se v těch chvílích stali vůdci krvelačné smečky, se rozhlíželi po nové oběti.

„Ke koním,“ zavelel Helgi tiše, aby nevyprovokoval lůzu k útoku. „Dnes se tady bude umírat. Každý, kdo je jiný než ostatní, a my jsme na řadě první...“

Leif vzal Arletu do náručí a zamířil k místu, kde byli ustájeni koně. Chvěla se a stále ještě v šoku chvílemi vybuchovala pláčem.

Vozkové a obchodníci s ženským masem se motali mezi stany jako omámení první krví toho dne. Někdo vrazil do hostinského a

povalil ho na zem...

„Musíme sebrat jejich pláště,“ ukázal Helgi na mrtvé a ani si neuvědomil, že se pomalu zase dostává do své dřívější role. Jen Leif zvedl zamyšleně hlavu. Je to ten Helgi, jako vždycky býval. Zvyklý rozhodnout, co je třeba udělat, a nyní, když se neviděli téměř čtvrt roku, všiml si toho mladík okamžitě. Jen se usmál a sehnul se, aby rozepjal sponu pláště na krku nejbližší mrtvole.

„Už jsem byl na útesech,“ dodal Helgi a přiklekl k dalšímu. „Bez toho žlutočerného hadru se mimo Tržiště nedostaneš...“

„Tržiště?“ podivil se Leif.

Helgi jen mávl rukou. „Rychle! Ono to nevypadá, ale už se po nás začínají dívat...“

Jednotlivci se zase sráželi dohromady a dívali se tam, kam jejich vůdci. Ještě si netroufali vztáhnout po Dánech ruce, ale schylovalo se k tomu čím dál rychleji...

Leif vyskočil do sedla a vytáhl k sobě Arletu. „Kde máš koně, Helgi?“

„Zabili ho, neviděls?“ štěkl viking. „Ve stájích nějakého najdu. Dojdu tam...“

Už neudělal ani krok. Dav se hnul jako lavina na svazích severních hor. Leif strhl hřebce v půli skoku a přinutil jej zůstat na místě. Zvíře jen zahrabalo předníma nohama do sněhu a trhlo hlavou do strany. Udidlo se mu zařízlo do kůže a kůň zařičel bolestí.

„Skoč!“

Přes svou malou, zavalitou postavu se Helgi vznesl do výšky jako labuť, když vzlétá z hladiny jezera. Tvrdě dopadl na koňský zadek a bleskurychle jednou rukou objal Leifa před sebou. Mečem v druhé se ohnal po nejdotěrnějších z lůzy, vybičované pachem krve.

„Jed“

Hřebec vtrhl do davu jako těžká galéra mezi kry v ledovém moři. Trojnásobný náklad na hřbetě mu nedovoloval skákat, jen se šinul mezi vztaženýma rukama zfanatizovaných lidí a dral se vpřed bez jediného zakolísání. Nehty vozků a otrokářů by mu chtěly sedřit kůži z krku, ale Helgiho a Leifův meč je většinou dokázaly udržet v dostatečné vzdálenosti. Jakýsi Skot v šedé

kapuci se vrhl pod břicho koně ve snaze přeříznout sedlový popruh, ale Helgi se měl na pozoru a břit jeho meče zasvištěl jako trestající boží ruka. Trvalo to jen chvíli, než se doslali na volnější prostranství. Objeli oba dlouhé ubytovací stany a zamířili k ustájeným zvířatům.

„Rychle si vyber a jedeme.“

„Spěch by vám mohl uškodit!“ Z povozu, který právě vyjížděl na vozovou cestu, se ozval známý hlas.

Leif se postavil v třmenech, aby lépe viděl. „To jsi ty, mouřeníne?“ štěkl. „Nějak jsi se vytratil...“

„Když dav zešílí, vybírá si vikinky, židy a mě,“ zazubil se černoch. „Vždycky raději táhnu dál. A dnes mám dvojnásobný důvod, proč nevystavovat svou kůži vrahům na odiv...“ Chvilí čekal, jestli se Leif zeptá, a nakonec promluvil sám: „Nezapomeň na můj žold!“ Dlouhý bič zatancoval na volských hřbetech a povoz se hnul. „Pamatuj na svůj slib,“ zavolal ještě černoch. „Dluží ti službu, a pak bude moje...“

* * *

Nespěchali. Ani neměli kam. Poslední hostinec na stříbrné stezce k mumhanským útesům mizel v bělavé tmě za nimi a pouštět se naslepo přes pláně s nadějí, že někde narazí na vesnici, by byla bláhovost.

Museli mluvit, aby nezmrzli v sedle. Desetkrát představil Helgi sebe a Leifa a desetkrát je zase učil černoch vyslovovat své jméno Jusúf Aferson. Jusúf, Syn Afriky, tak jej oslovovali jeho druzi na galéře.

Helgi s Leifem vyprávěli o lovu na zubry v dánských bažinách a Jusúf na oplátku o bojích s Pikty na Orkadských ostrovech... Noc ubíhala pomalu. Ostré výčnělky zmrzlého sněhu rozdíraly kotníky koní i volů. Zvířata, k smrti vyčerpaná celodenním pochodem bez odpočinku i žrádla, sotva pletla nohama a kouzelná, bílá krása, utopená v bělavé temnotě zimní noci, jim jen brala vůli k další cestě. Občas se z dálky ozvalo vlčí zavytí, ale na dohled se žádná smečka neobjevila. Nesnesitelně pomalu se blížila půlnoc.

Dívky na Jusúfově voze, mezi něž Leif posadil i Arletu,

podřimovaly vyčerpávajícím spánkem. Každou chvíli se budily a s drkotajícími zuby se rozhlížely kolem.

Modrobílá krajina pod čistým nebem, zářícím myriádou hvězd, rozasetou po obloze jako žluté chalcedony v pokladnicích největších panovníků, lákala k dřímotě, která bývá pro pěší poutníky tou poslední...

„Nebe vybuchlo!“

V jednom jediném okamžiku se změnil svět. Světlo hvězd uvadlo a zaniklo na zružovělé obloze, zbarvené červenou září na západě.

Leif trhl uzdou a začlonil si oči dlaní. Stříbrná stezka se na obzoru utápěla v děsivé plamenné záplavě světla.

„Co je to?“

Chtělo se křičet, překřičet tu nepřirozenou, hrůznou krásu. Miliardy krystalků sněhu se rozzářily odraženým světlem a krajina vzplála rudým přísvitem.

„Jsme tam!“ vřískl Helgi, který před chvílí nedočkavě vyjel vpřed a nyní se vracel. „Pobřeží ušatých hadů, tržiště otrokyň... A tah draků ještě neskončil!“

Jako by se před nimi objevila studánka uprostřed pouště. Paty koply do slabin koní a nad hřbety volků zasvištěl bič.

Vpřed...

Až na Helgiho netušili, co mohou čekat. Hřeben pásma pahorků se blížil s každým krokem a s ním přibývalo rudé záře na západním obzoru.

„Stůůůj!“

Oba voli se rozestoupili do stran a vůz zastavil mezi nimi. Koleje, vyježděné ve sněhu, se táhle přehupovaly přes ostrý předěl a serpentinovitě klesaly dolů.

„To je město,“ zašeptal Leif, když pod sebou uviděl obrovskou plochu zastavěnou desítkami stanů všech možných tvarů, slaměných chýší a rozlehlých, neobezděných přístřešků pro dobytek a koně.

„Tržiště,“ opravil jej Helgi a ukázal vzhůru, přímo do středu rudého světla, blikajícího daleko za Tržištěm nad hučící, temně černou hladinou oceánu.

„Vidíš to?“

Neviděl nic než plamenné jazyky, připomínající kytici svázaného kapradí, jež visely z oblohy a opíraly se o rozbouranou hladinu moře.

„Vidíš to?“ Helgi zdvihl ruku a ukázal prstem před sebe. „Tu tečku nad ohněm nevidíš? Toho ptáka, co se blíží od moře?“

Leif přikývl. Na pozadí ohnivých květů se vynořila jakási silueta, převrátila se ve vzduchu a několikrát ztěžka máchla letkami.

„Vypadá to jako Kaherdinova křídla,“ pronesl váhavě Leif a ani nečekal na Helgiho přikývnutí.

Přesto se bývalý pobočník dánského krále ozval: „Správně! Docela jako on... Pamatuješ si ještě, podle čeho si ta křídla udělal?“

„Podle...“

„Podle draka,“ ozvala se z vozu Arleta rozechvělým hlasem. „Jezdával se na tu kostru dívat každý třetí den, dokud nebyl hotov.“

Obrovský, nestvůrný stín se vyloupl z oblohy a plamenný jazyk z jeho tlamy přetavil poletující sněhové krystalky v cáry mlhy. Jako kormorán nad vodní hladinou proplachtil nad potměšlým Tržištěm, složil letky a s hlavou staženou pod křídlo zamířil dolů, k hladině oceánu. Nad hladinu moře se zvedl sloup vody a za chvíli v podobě hustých spršek slané deště zabubnoval na stanové plachty spícího Tržiště.

„Tah draků neskončil,“ promluvil do ticha Helgi. „Pořád přilétají odkudsi ze západu, snad ze samého konce světa, aby se tady potopili do moře...“ Zatěkal očima z Leifa na Jusúfa a rozhodil rukama: „Nikdy nikdo neviděl, že by se taky vynořili a letěli zpět...“

„Zůstávají na dně?“

„Už jsem tady podruhé,“ odpověděl zdánlivě bez návaznosti Helgi Troll. „Poprvé jsem o Ulrice nezaslechl ani zmínku. Nikde nebyla, a nenašel jsem odvahu skočit za tou obludou do vln a hledat pod hladinou...“

„Co?“

„Podmořskou jeskyni,“ nenechal se Helgi vyrušit. „Vchod do podzemí, kudy se mohu dostat až k ušatým hadům...“

„Dost!“ Jusuf seskočil z kozlíku, opatrně navedl volky na počátek serpentiny, ale nyní je zastavil. „Co tady vlastně děláte?“

„Jeho ženu unesl Lars, Šťavnatá lebka, a prodal ji vykladačům,“ vyhrkl Leif rychle, aby neuvízli v Helgiho sáhodlouhém vysvětlování. „Hledáme ji, a v nejhorším ji vyměníme za Arletu...“

Jusuf sebou trhl a překvapeně se ohlédl po princezně. Celá se roztřásla tak, že se musela chytit vozu. Až do poslední chvíle nevěřila, že to Leif myslí doopravdy.

„Jsem tady poprvé,“ pronesl váhavě a podíval se po obou Danech. „Co se tady vlastně děje? Byl jsem vázán krevní mstou vůči jednomu norskému jarlovi z jižního pobřeží Erinu, a taky jsem ho zabil. Dcery jsem mu zneuctil, jak se má, a teď je vezu pro ušaté hady... Myslel jsem, že jsou to jen nějaká posvátná zvířata...“

Nikdo mu neodpověděl.

„A co tu dělají ti draci?“ Černochovi selhal hlas a bylo znát, že se v něm pobouzí panika.

„Ušatí hadi jsou královny draků,“ ozvalo se ze tmy a z nízkého křoviska vystoupila rozložitá postava v plášti vykladačů, „Královny čekají celé roky, než nový tah draků přivede do jejich slují draky, samce, aby je oplodnili a dali život další generaci...“

„A pak?“ Leif se v duchu proklel, že se nechali tak zaskočit, ale prozatím se příliš nevzrušoval. Všechno vypadalo na to, že muž je tady sám.

„Proud je vynese zpět do moře a klesnou ke dnu jako potrava rybám. U draků je to jinak než u lidí. Jejich samice jsou silnější. A jde z nich větší strach.“ Muž ve žlutočerném plášti zvažněl. „Co vezete a proč přijíždíte, cizinci?“

„Pět panen,“ odpověděl bez uzardění Leif a ukázal na vůz za sebou. „Chceme je prodat a odvézt si stříbro. Říká se, že je ho tu hodně...“

„Tolik, že musíme hlídkovat ve fujavici a sněhu,“ se zavrčením souhlasil strážný.

„Můžeme dál?“

„Jen jeden,“ zavrtěl vykladač hlavou a přitáhl si cíp pláště víc ke krku. „Jste tři chlapi a na pět ženských to je trochu moc. To

pak bývají většinou kapsáři nebo takoví, co kradou zboží druhým a pak je sami prodávají...“

„Chceš říct, že dva z nás tady mají zmrznout?“ houkl Leif, seskočil z koně a založil si ruce na prsou, aby vzbudil ve strážném zdání, že se nemusí obávat útoku.

Strážný zavrtěl hlavou a ukázal směrem za sebe. „Mohou počkat na strážnici. Zahrajeme si vrhcáby... Muži, kteří byli tak chytří jako já a dali se najmout do služeb žlutočerného řádu, mají spoustu stříbra, které mohou prohrát. Můžete s sebou vzít i jednu z těch spících krasavic, aby se trochu rozehřála...“

„Musíme dál,“ utnul jeho drmolení Leif. „Někoho hledáme. Ten někdo uloupil mému příteli ženu a...“

„Každá msta končí na tomto hřebenu!“ nasadil vykladač neosobní tón.

„Nechal by ses podplatit?“

Muž ve žlutočerném se rozesmál a zatočil krátkým kopím mezi prsty. „Ve stříbrných slujích je stříbra, že se stačí jen sehnout a staneš se bohatcem...“

Leif zakmítal strážnému před očima ukazováčkem v nesouhlasném gestu. „Nemluvil jsem o stříbře,“ dodal tajuplně.

„Zlato tu člověk nevidí,“ připustil strážný. „Kolik bys mi podal v nastavené dlani, kdybych byl tak hloupý a souhlasil?“

„Ani o zlatu jsem nemluvil,“ zatvářil se Leif otráveně. „Tady je řeč o něčem daleko vzácnějším...“

„Ženských je tu nepočítaně!“

„Tvůj život myslím,“ rozkřikl se Dán. Bleskově přiskočil ke strážnému a srazil mu ruku s kopím k zemi. „Necháš nás projet a my ušetříme tvůj život!“

Strážný ucítil studenou ocel na krku pod uchem a otrásl se. „Jeví se mi to jako rozumná nabídka,“ zasyčel.

Leif mu vykroutil kopí, vytáhl z pochvy jeho meč a obojí hodil na povoz. „Kdo nám zaručí, že nevzbouříš celé okolí, až odtud zmizíme?“

„Já,“ promluvil sám strážný. „Pokud mi prozradíte, co máte v úmyslu dole dělat. Nevypadáte na zloděje, kteří chtějí využít tlačenic. Tam dole nejsou chudí, jsou jen víc nebo méně bohatí.“

„Už jsem řekl,“ odpověděl Leif.

Helgi popojel blíž, seskočil z koně a kolébavým krokem došel k oběma mužům. „Putuji tudy už potřetí. Jednou tam, pak zpátky, a teď zase tam. Poprvé tu vidím stráž... U Thorových kozlů, ty nejsi vykladač! Jen se tu snažíš na poutnících vymámit úplatky...“ Zachechtal se pod vousy. „Jel jsem tudy i za světla a s jistotou vím, že tady široko daleko žádná strážnice není...“

„Jsem vykladač,“ ohradil se muž. „Už před třemi týdny jsem vstoupil jako žoldněř do služeb ušatých hadů. Ale na tomto místě skutečně stát nemusím. Na někoho čekám, a kdyby se mi podařilo z vás vymámit trochu zlata, mělo by moje čekání větší smysl...“

Helgi postoupil ještě blíž a rudý přísvit od moře mu ozářil tvář.

„Dočkal jsem se,“ vyhrkl strážný překvapeně, sotva Helgiho poznal. Sundal přilbu a slonovinovým hřebenem si přečesal vlasy dozadu. „Poznáváš mě, vikingu?“

„Koho jsem kdy poznal, s tím jsem buď pil, nebo už není mezi živými,“ odpověděl Helgi vyhýbavě a zkoumavě se zahleděl do tváře neznámého.

„Celred,“ napověděl vykladač. „Poslední z družiny Briana O’Sraige,“ dodal šeptem. „Já jediný jsem přežil, když nás zaskočil Lars, Šťavnatá lebka, při cestě do Bílé pevnosti. Hned při první salvě šípů mě shodil kůň. Dělal jsem mrtvého a styděl jsem se za svou zbabělost... Když bylo po všem...“

„Někde tam ukřižovali Hakana,“ vydechla Arleta z vozu.

„Přivolal mě jeho křik,“ přikývl strážný. „Vlci se rozutekli, ale jeden mu zůstal viset na noze. Musel jsem ho zabít a čelisti rozevřít mečem.“

„Kde je?“

„Proto tu čekám,“ odušil Celred. „Hakan chtěl té norské bestii vyrvat svou nevěstu a spolu jsme se vydali až sem. Před dvěma dny ho chytili, když se pokoušel dostat přes stříbrné sluje k pláštím...“

„Cože?“

„Nepřerušujte mě! Byl odsouzený k smrti mrazem. Právě zítra, nebo vlastně už dnes,“ rozhlédl se po obloze, jako by chtěl z hvězd vyčíst hodinu, která právě ubíhá. „Před stanem velmistra je

kád'. Zítřka ji naplní vodou a posadí do ní Hakana. Obětují ho bohyni zimy.“

Mlčeli a čekali, až domluví.

„Samotnému se mi ho nikdy nepodaří osvobodit. Už jsem se chystal, že ho probodnu dřív, než zakusí muka v ledové lázni, když se včera vrátil Lars i s tou svou děvkou. Všude bylo slyšet, že přijíždíte. Zítřka vás čekají. Proto jsem tu. Chci vás varovat a požádat o pomoc!“

„Proč se Hakan pokoušel proniknout do těch...“

„Pláství?“ napověděl Celred. „Myslel si, že je Ragenhilda mezi prodanými. Nikdy by ho nenapadlo, jak je tomu ve skutečnosti.“

Helgi se znovu vyhoupl do sedla a sehnul se ke strážnému: „Všechny, které zajali, dávají do těch pláství?“

„Asi,“ pokrčil muž rameny. „Nikdo nemá tušení, co by to mohlo být. Hakan chtěl dovnitř proniknout vodou, stejně jako draci. Jeskyně je ale příliš hluboko. Musel vyplavat a padl jim přímo do rukou.“

Celred vyskočil na vůz a celá skupina se vydala nebezpečnou cestou dolů. Leif a Helgi šli jako první, vedli koně za udidlo a zkoumavě obhlíželi spleť přístřešků, jestli někde nezahlednou podezřelý pohyb. Svah, na němž byla jako dráha klesajícího kyvadla vyznačená jediná cesta k mumhanskému Tržišti, mohly odněkud sledovat zvědavé oči vykladačské hlídky. Jediné uklouznutí podkovy nebo okované obruče kola by znamenalo pád a prozrazení.

Trvalo dlouho, než se jim konečně podařilo dostat bez úhony až k prvním stanům ze sešitých kůží, připomínajícím svým tvarem kuželovité klobouky smrží. Za chvíli už kola drtila led na hlavní ulici Tržiště a vůz mířil stále hloub do spleti chatek a stanů. Byla to podivná směsice obydlí, tmavá, bez jediného ohně, bez štěkání psů a pláče malých dětí.

Celred je s jistotou provedl bludištěm až do severní části sídliště, kde nechal zastavit před velkou chýší s dřevěnou podsadou. Nikdo ani nepromluvil. Jusuf se spustil z kozlíku na zem a za pomoci Arlety sundal všechny čtyři dívky dolů. Nic nenasevďovalo tomu, že by se noc chystala ustoupit novému dni.

Někde ve spleti uliček zapraskal led pod nohou noční hlídky. Z chýše o kousek dál se kvílivě ozval dívčí pláč.

„Není tu dřevo?“ obrátil se Leif šeptem na Celreda a ukázal na vyhaslá ohniště, lemující okraje uličky.

Rytíř zavrtěl hlavou. „V noci nesmí hořet oheň, ani svítit pochodně. Teď v říji vidí draci za každým plamenem svého soka. Docela jistě by zahlédli i jediný žhavý oharek a oblažili by jej svým plamenným dechem. Za dne naše ohně nevidí, ale v noci by to znamenalo zkázu nás všech.“

Sotva domluvil, vykopl kus prkna, vzepřeného o dveře chýše, aby se neotevřely, a vešel dovnitř. Potmě nahmatl lůžko, na němž po dvacet dnů spával s Hakanem, a posadil se.

„Chýší s prkennou podsadou je tady málo,“ pochlubil se do tmy. „Dole na útesech ztroskotala loď a já měl to štěstí, že jsem byl blízko. Potopila se i s lidmi, a tak dřevo připadlo nálezci...“

Jeden za druhým vstupovali dovnitř a třásli se zimou. Helgi šel jako poslední. Rozhlédl se po ulici, tiše zatřukal na jedno z prken a spokojeně mlaskl. „Habr,“ poznamenal opovržlivě. „To nebyla loď ze severu...“

OHEŇ NA SKALÁCH MUMHANU

Slunce, zachumlané v mlžnaté cupanině, se jen neochotně odlepovalo od hřebene, táhnoucího se souběžně s pásem rozervaných skalisek mumhanských útesů. Divoké, rozdrásané pobřeží, z pohledu ptáků připomínající medvědí pracku, sahalo svými kamennými drápy z bílého, černě žilkovaného mramoru daleko do moře. Natahovalo se až k obzoru, rozdrobené na osamocené skalní zuby, vzdorující příboji, obílené ptačím trusem, a s každým odlivem ozdobené krajkovím našedlé soli.

Zmrtvělou a mrazivou krajinu ozvučovalo jen pár buňáků a racků, které z těchto končin ještě nevyhnaly nestvůrné dračí siluety. Bíločerní ptáci do omrzení kroužili ve stoupavých proudech podél útesů, snášeli se k ohništím a často dokázali ukořistit za letu kus pečené ryby lidem přímo z rukou.

Byla to podivná krajina, skrývající se pod stříbrným předivem strachu a hrůzy. Legendy o ní strašily stovky let děvčátka, jestli nepříjde její chvíle právě v době, kdy i ona dozraje. Mučily je ve snech žhavým dračím dechem, za dne hrou stínů v napadaném listí či ostružině, kdy si nikdo nemohl být jist, zda se v něm neskrývá muž v žlutočerném plášti.

Leif se vytrhl ze zadumání a vydal se po ovčí stezce podél okraje útesů. Už pár set kroků severně od Tržiště klesal hřeben pahorků do mumhanských plání, jež se, ozdobeny sinavě modrými oky jezer, rozbíhaly až k obzoru, kde jim v dalším pokračování do vnitrozemí bránil podkovovitě prohnutý řetěz neprůchodných skal, vytvářejících z pláně uzavřený kotel. Dvojitá řada menhirů, lemující pobřeží, končila kdesi v nedohlednu a Leifovi se chtělo věřit, že obepíná celý zelený ostrov jako myrtový věnec čelo obětované panny.

V dálce, na bělostném pozadí oslepujícího sněhového koberce, se zvolna přesunovaly okrové skvrny koňských stád a závany štiplavě mrazivého větru přinášely vytí a štěkot vlčích smeček.

Vrátil se pohledem na moře. Hučelo a s výhružnou tvrdohlavostí se vrhalo proti bariéře mramorových útesů. Teprve se rozednívalo a západ ještě tonul v tmavém chřtánu noci.

S poryvem víchru přišel chlad. Z na kost zmrzlých zbytků ovčí zdechliny, uvízlé už s podzimem na skále, se zvedl houf sýkorek a poděšeně se rozlétl po okolí. Nad západním obzorem vyšla nová hvězda, a místo, aby klesala k zemi, přibližovala se každým okamžikem blíž. Žhnula rudým světlem, za nímž se jen nezřetelně rýsovaly proti tmavému nebi kontury dračího těla. Oceán znachověl. Letky nestvůry řezaly vzduch a vodní tříšť, vznášející se nad skalními zuby.

Leif se přikrčil, protože si přece jen připadal jako nabídnuté sousto. Ale drak neměl oči pro to, co se dělo na břehu. Hnal ho pud zachování rodu. Sklopil křídla, svezl se vývrtkou k hladině a

jako šipka se zabořil do ocelově šedých vln. Sloup vody vymrštil do vzduchu desítky malých, stříbřitých rybek a nabídl rackům hostinu.

„Nikdy bych nevěřil, že nejsou jen v pověstech,“ ozval se za Leifem něčí hlas.

Viking se ani neotočil. „Zjistil jsi to, Celrede?“

Poslední z rytířů Briana O’Sraige vystoupil zpoza vřesové houštiny a přikývl. „Obchody se na Tržišti začínají uzavírat až po poledni. Hakana mají obětovat těsně předtím, aby při tom bylo co nejvíc lidí. Pokud tu jsou někteří ze stejného důvodu jako on a Helgi, pak by je to mělo zastrašit.“

Leif jej přerušil zvednutím ruky: „Je na Tržišti někdo, kdo by mě mohl poznat?“

„Lars se od té saské mrchy nehne ani na okamžik,“ nepřímou odpověď dal Celred. „Bojí se, že by mu ji někdo unesl ze stanu a prodal vykladačům. Pak už by byl bezmocný. Je stejně jako já jen najatý žoldněř. Sami vykladači by ji dobrovolně nevrátili ani jemu. Stejně tak vykupovat zboží zpět není možné...“

„Helgi měl plán...“

Celred zavrtěl hlavu ještě dřív, než Leif domluvil. „Zkoušel to už Hakan, a chytili ho. Člověk se nedokáže potopit tak hluboko, aby dosáhl vchodu do jeskyně... A i kdyby, ani svatí netuší, jak dlouho je potom třeba plavat pod vodou. Než se plavec dostane k pláštím, kde se už snad dýchat dá, může to trvat hrozně dlouho...“

„Skočit do moře s balvanem v ruce...“

„Pro Matku Boží, jak ti mám vysvětlit, že je to nemožné?“

„Hakanovi nezbude nic jiného. Nemá kam uprchnout. Jedině do moře... Postarej se, aby nedaleko váhy, na okraji útesu, byly připraveny dva balvany. Pro mě a pro něho...“

* * *

Místo, kde se odbývaly obchody, vážilo se zboží a kožené pytle se stříbrnou rudou měnily majitele, bylo kruhovým prostranstvím, z něhož hvězdovitě vybíhaly uličky do všech stran; čím dál od středu, tím byly křivolačejší, až docela zanikly v chaosu plátěných a dřevěných stříšek.

Uprostřed prázdného, zdupaného prostranství stál srub vykladačů a kád', plná kouskového stříbra. Druhá kád', okovaná dvěma obručemi, byla až po okraj naplněná vodou a hladina už byla potažena ledovou slupkou.

Obchodníci se scházeli po skupinkách, hlídali si navzájem svoje zboží, pomalu procitající z blínového opojení, a po jednom zvědavě přicházeli a prstem strkali do kousků plovoucího ledu, jako by se chtěli přesvědčit, že je voda opravdu studená.

Leif, po oči zachumlaný v čabrakovém šátku, který zbyl u ohniště po nějaké snědé dívce z libyjského pobřeží, proklouzl mezi chatrčemi a vklouzl do jedné z nich, z níž malý okamžik předtím vyšel jeden z prodávajících i se svým zbožím. Leif za sebou přivřel proutěná vrátka a skrz nedbale sbitou podsadu chatrče vyhlédl směrem k příjezdové cestě. Přeslapoval tam jeho hřebec a občas se u něj mihla černá Jusúfova tvář. Mouřenín byl na svém místě. Leif zadoufal, že i ostatní. Zajetí Hakana jej poněkud zaskočilo a donutilo vymyslet něco jiného než obyčejnou výměnu Arlety. Ještě pořád ji má v záloze pro případ, že by...

Před očima se mu vybavila její tvář ve chvílích, kdy si oba mysleli, že jim nic nechybí ke štěstí, a chtěli zůstat do smrti ve srubu za ruinou killhamianského hradu. Tehdy jí sliboval... Ne, v takové chvíli nesmějí ženy brát mužské sliby vážně.

Vyhlédl znovu ven a netrpělivě přešlápl. Zvědavci a ti, kteří se už nemohli dočkat, až prodají a znovu vyrazí na lov, se srocovali jen pomalu. Kolem kádí podupávali dva strážní a nervózně pokukovali po davu. Oba byli žoldnéři, možná právě poslední z Larsovy družiny...

Nečekal dlouho. Zvuk mrazem rozladěných irských harf se vyplížil ze srubu a na prostranství vyvedli dva zbrojní ve žlutočerných pláštích polonahého Hakana. Dav zahučel vzrušením a pohnul se vpřed. Každý chtěl vidět drkotající zuby a chladem zrudlou kůži, která ve vodě pomalu zmodrá. Dva bardové, které vykladači přivlekli minulou noc, znovu sáhli do harf.

Okounějící pokročili ještě o kousek a zastavili se až před nastavenými píkami vykladačů. Lars, Šťavnatá lebka, chyběl. Leif potřásl hlavou. Nejspíš měl Celred pravdu a norský král si

hlídá svůj nejnovější poklad.

Dva ze zbrojných popadli Hakana v podpaždí a zvedli jej. Třetí mu podrazil nohy, popadl jej za kotníky a nešikovně mu začal stahovat boty.

Leif rozčileně zatnul pěsti a podíval se směrem k Jusúfovi. Už by měl vyrazit, Hakanovi se útěk může povést jedině tehdy, když se nenamočí už teď...

„Stát!“ Jeho myšlenky přerušil výkřik a dusot kopyt na zmrzlé půdě před kádí. Černý hřebec na okamžik zatrojčil, ale Jusúf jej bleskově znovu ovládl a přitáhl mu uzdu právě před bezmocným Hakanem.

„Nedovolím, abyste obětovali mého přítele, skoro bratra, jen proto...“ Leif se pobaveně zašklebil, když zahlédl Hakanův nechápavý výraz, a přemístil se blíž k vrátkům. Černoch pokračoval: „...že odhalil to, co nám ostatním mělo být zatajeno.“

Dav zaskučel zvědavostí. Mouřenín vítězil, aniž se vykladači zmohli na jediné slovo. Přehlédl kupce a dívky, které už byly téměř při plném vědomí, protože na tržišti už nebyl důvod je omamovat a jistit se proti útěku. Odtud nemohli utéci a lektvar byl zbytečně drahý, než aby se jím tak plýtvalo.

„Toto je Hakan z Pellwormu, s nímž jsem vypálil skálu vraha mého otce!“ Jusúf Aferson ukázal prstem na vyjeveného odsouzence. „Jeho dcery jsme odvezli k mumhanským útesům, abychom si naplnili měchy stříbrem, doma si koupili statek a k tomu pár otrokyň, celých žhavých na to, aby obejmuly naše boky svýma nohama...“

Muži se zachechtali a po tvářích dívek přelétl ruměnec.

„Přivezli jsme je sem a dostali za ně dva měchy stříbra. Ruda se leskla jako měsíc za úplňku! Hráli jsme spolu kostky, já celou noc prohrával, a přece jsem měl pořád dost na bezstarostný život do smrti...“

Dav se nespokojeně zavlnil. „Co chceš říct, mouřeníne?“

„Přestaň tlachat, nebo skončíš jako on...“

Leif tušil, že se ve vchodu některého stanu nebo chatrče objevil Lars a hledí k Jusúfovi, sedícímu v sedle tančícího hřebce. Vztekla udeřil dlaní do nosného kmene chatrče. Jestli ten

černoch...

„V Bílé pevnosti jsme nastoupili na kupeckou loď, která mířila k aquitánským břehům. Říše Karla Velkého nabízí všeho hojnost a za dostatek stříbra se dá koupit šlechtický erb i pro takového, jako jsem já...“

„Táhni odtud!“

„Zmiz!“

Jusúf se nepřírozeně nahlas zachechtal a ani jej nenapadlo opustit prostranství před kádí. „Nezeptáte se, jak to, že jsem tady, a stejně tak Hakan z Pellwormu? Jak se mohlo stát, že nás s hanbou vyhnali z Quentowicu a naše stříbro jsme nechali v příkopě?“

Muži ztichli.

Jusúf se odmlčel a pásl se na jejich překvapení. „Není to stříbro,“ řekl konečně a potichu. „Snad kdysi, před pár týdny ještě páni mumhanských útesů směňovali ženy za drahý kov z podzemí, ale dnes se to už neděje... Nebo chcete tvrdit, že my dva jsme jediní, kdo byl ošizen? Chcete tvrdit, že věříte takové hloupé pomluvě, že ten nešťastník, jehož chtějí vydat napospas mrazu, se sem skutečně plahočil jen proto, aby získal dívku, která není jeho žena, a navíc pod srdcem nosí parchanta někoho jiného? Ne! Je to výmluva, je to strach, že se všichni dozvědí pravdu o stříbre ušatých hadů...“

Davem se prodrala vysoká, rozložitá postava norského krále. Lars, Šťavnatá lebka, se s kletbou vrhl po udidle Jusúfova koně. Vzduchem se mihla šedivá ocel černochova meče a pahýl Larsovy levičky se zalil krví. Leif zatajil dech. Tohle by si dvakrát rozmyslel i Helgi, který se teď už nejspíš dostal do Larsova obydlí a odvádí Ragenhildu pryč.

Dlaň, odťatá v zápěstí, pleskla do udupaného sněhu a zbarvila jej do ruda. Krátké, tlusté prsty se v poslední křeči zaryly do sněhu a kolem nehtů se potáhly jinovatkou.

Jusúf se ještě jednou ohnal po potácejícím se Larsovi a zatočil mečem nad hlavou. „Chceme vidět, že je ve Stříbrných slujích ještě dosti stříbra!“ vykřikl a ukázal špičkou zbraně k ohradě, zapovídající vstup cizím. „Jdeme se podívat a vzít si, co nám patří!“

V očích žen před sebou spatřil záblesk naděje a rychle sklopil

oči. „Jdeme!“ vykřikl znovu.

Z davu se k němu prodrál Celred a demonstrativně si strhl žlutočerný plášť. „Jdeme!“ vykřikl nadšeně. „I můj žold je ve stříbře, a jestli je to jen pár bezcenných kamínků...“

Zbrojní svírající Hakana se nerozhodně podívali po sobě. Situace se změnila. Dav se pohnul k ohradě a smetl první hlídku. Za dřevěným oplocením se černala jáma. Vchod do podzemí. Masa nestačila zastavit. Několik mužů se zřítilo dolů, ale Jusúf mezitím našel plošinu rumpálového výtahu, postavil ke klíce dva hromotluky a spolu s dalšími pěti přeskočil na plošinu.

„Spouštějte!“ vykřikl „A hned přijďte za námi! Ta žlutočerná chamrad' neprodá své tajemství lacino...“

* * *

Leif vyklouzl z chatrče ještě dřív, než se poslední opozdílci dokázali rozhodnout, zda je rozumné nechat své zajatky samotné a spustit se do slují spolu s ostatními. Propletl se mezi postávajícími kupčičky a otrokáři a zdaleka se vyhnul Larsovi, který už stačil strhnout nejbližší otrokyni šaty a omotat si pahýl pomalu rudnoucím plátnem. Vynořil se z davu právě ve chvíli, kdy strážní poslechli sípavého výkřiku norského krále, popadli Hakana za ruce a nohy a vhodili jej do kádě.

Sprška ledové vody a tříště na okamžik Leifa oslepila. Pudově uskočil stranou, aby se nevystavil překvapivému úderu něčí oceli, a protřel si oči. Divoce se rozhlédl. Původní úkol se mu zdvojnásobil. Už nestačilo jen dostat Hakana Básníka z místa jeho popravy, bylo třeba také dorazit Larse, dokud je v šoku a nemá kolem sebe suitu norských hrdlořezů...

Prudkým výpadem rozehnal žoldáky vykladačů a vystoupil na stupínek obmykající kád'. Nyní mu její okraj sahal k prsům. Natáhl ruku k promodralému obličejí svého přítele a zprudka vydechl.

„Vyskoč ven, Hakane Básníku! Bohové rozhodli, že si smrtelníci nezaslouží, aby přišli o tvé písně!“

Přes okovaný okraj kádě se přelila vlna, vzdutá Hakanovým tělem, a hned po ní vypadl na zmrzlou půdu nahý Dán. Leif mu vtiskl do neohebných, tuhnoucích prstů dýku a ukázal směrem k útesům.

„Vesnice je nám zapovězená, musíme do moře. Možná přece jen zmrzneš, ale na svobodě...“

„Užž, ať jssme ve... ve vlnách,“ zajektl Hakan, cvakaje zuby o sebe. „Užž jsem tam dd...dole byl. Je tam teplo. Na dně musí být tt...teplé prameny...“

Leif zapátral pohledem po Larsovi, ale už jej nikde nespátril. Popadl Hakana za ruku a rozběhl se k rozervanému okraji mumhanských útesů. Několik mužů v žlutočerných pláštích se rozeběhlo za nimi. Oba uprchlíci zakličkovali mezi mohutnými dolmeny, až dorazili na místo, kde včera Celred připravil dva velké kameny. Nemusel nic vysvětlovat. Hakan se přesto zastavil. Krátce se ohlédl zpět a pak ukázal před sebe. Na obzoru se z ocelové šedi vynořila dračí silueta a mířila k pobřeží. Pronásledovatelé se přiblížili, Leif mávl rukou, popadl kámen, nadechl se a skočil dolů.

* * *

„Bud' zticha!“ Helgi udeřil Ragenhildu hřbetem ruky přes tvář. „Spráhla ses s ním, čubko, tak teď mlč, ať ti nevyříznu jazyk!“

Dívka zakvílela a padla na kolena. Jestli teď zmizí s Helgim, Lars jí nikdy neuvěří, že neodešla dobrovolně. Nechá ji žít do porodu a potom... Jako by při tom už tak nemělo být krve dost.

Helgi ji bezohledně vyvlekl ven, protáhl ohništěm a hodil jako otep slámy přes sedlo koně. Jediným pohybem jí omotal zápěstí provazem, protáhl jej pod břichem zvířete a na druhé straně jej přivázal ke kotníkům. Tichounce zaskučela, ale neodvažovala se křičet moc nahlas. Kdyby jí provazy přitáhl...

Jako by uhádl její myšlenky. Překročil mrtvolu strážného, kterého se musel zbavit, než se dostal dovnitř, a poplácal hřebce po krku. „Nepojedem daleko,“ zabručel tiše, jako by ji chtěl uklidnit. „Jestli ten tvůj parchant má přežít, tak se mu to povede, jestli ne, tak to bude lepší i pro tebe...“

„Půjdu sama,“ zaprosila.

Zaváhal. Máchl rukou přes chatrče k místu Hakanovy popravy.

„Víš, co se tam děje?“ zeptal se a pohodil hlavou stejným směrem.

Přikývla a s heknutím se vzepřela, aby alespoň trochu odlehčila břichu. „Chceš mi to vyčítat?“ zeptala se měkce a smířeně. „Měla jsem vytasit meč a jít se pro něj nechat zabít jen proto, že mne nedokázal ochránit?“

„Jsi jako fena, která čeká, který ze samců prokousne hrdlo druhému...“

„Zbývá mi něco jiného?“ odsekla vztekle. „Nech mne jít samotnou, Helgi Trolle! Nebo mne přivaž do sedla... Slibuji ti, že...“ Zaječela hrůzou a strachem.

Otočil se v poslední chvíli, aby stačil zahlédnout červené ratiště z jasanového dřeva, které jej minulo jen o vlasek. Oštěp sklouzl po ledové slupce na zemi a zmizel mezi chatrčemi.

„Mrcho!“ chraptivě vykřikl Lars. „Varovalas' ho!“

Nedokázala odpovědět. Jen se zazmítala jako laň v oku.

„Nikdo mě nevaroval,“ odsekl Helgi. „Netrefil ses!“

Lars, Šťavnatá lebka, se potácel z jedné strany ulice na druhou, s levičkou omotanou zkrvavenou spodničkou a s druhou rukou napřaženou před sebe.

„Varovalas' ho!“ vykřikl znovu a ukazoval na ni. V jeho hlase byla znát hořkost. Až příliš si uvědomoval, že bez ruky a zesláblý takovou ztrátou krve nedokáže bývalému pobočníku dánského krále vzdorovat. Helgi Troll nebyl bláznivý křesťanský rytíř, který si zakládá na cti a podobně stíženého soka by nechal ještě ošetřit... Přál si schovat se, zmizet mezi chatrčemi a stany a někde v skrytu nabrat sílu pro příští setkání. Nechtěl ale nechat matku svého syna v moci toho dánského tlust'ocha. Vytasil meč, ale dokázal se o něj jen opřít.

„Zabíjej,“ vydechl. „Takovou příležitost už mít nebudeš...“ Helgi zvedl váhavě oči a střelil pohledem střídavě na něj a na dívku.

„Chceš jít po svých?“ Po tváři mu přelétl krutý úšklebek. Sklonil se pod břicho hřebce a přeřízl provaz. Ragenhilda sklouzla na zem, opřela se dlaněmi o bedra a protáhla se.

„Zabíjej!“ ozval se znovu Lars.

Helgi zavrtěl hlavou, odběhl mezi chatrče a vrátil se se ztraceným oštěpem. Vtiskl jej Sasce do ruky a vybídl ji kývnutím vpřed.

„Neposkvrním svůj meč tvou krví, ani kdybys prosil. Ptáky neschopné letu u nás dobíjejí děti klacky!“ Špičkou meče popostrčil dívku vpřed.

„Zabije tě ona, Larsi! Když se jí nebudeš bránit, slibuji, že to dítě nechám žít...“

Ragenhilda udělala krůček k norskému králi a zachvěla se. Nevěřila, že se nechá jen tak probodnout, a navíc si ani nebyla jistá, jestli to sama dokáže. Břicho, nebo srdce, zauvažovala. Kam, pro lásku boží? Kam ponořit ocel, aby se jeho oči zavřely hned? Aby se nedívaly?

„Já...Já nechci,“ vzlykla.

* * *

Jusúf seskočil z plošiny a mečem, napřímeným před sebe, zakroužil kolem dokola. Černě žilkované stěny sluje se rozestupovaly a zase přibližovaly podle mihotajících se plamenů loučí, zavěšených ve stříbrných držácích. Podvědomě vycítil, že už všichni sestoupili na rovnou, skalnatou podlahu sluje, a netrpělivě vzhlédl vzhůru. Ozvalo se zavržení rumpálu a plošina se začala zvedat. Nebude trvat dlouho a na dno sestoupí další...

Obešel roztráštěnou mrtvolu jednoho z těch, které dav smetl přes okraj jámy dolů, a přimhouřil oči proti plamenům loučí. V tmavých koutech pod nimi se mohla skrývat ústí chodeb, vedoucích hluboko do nitra skal. Nechtěl se pouštět dál, dokud nebude mít za zády většinu těch, kteří se ještě tísní nahoře.

Rumpál zavrzel znovu a shůry popadalo trochu sněhu.

Na tvářích mužů, kroužících slují spolu s ním, bylo znát napětí a očekávání toho, co přijde. Nejednalo se o obyčejné kupčíky, jak se Jusúf zpočátku bál. Byli to muži meče a seker. Muži, které nikdy předtím neviděl a neznal, ale nyní byli nuceni si navzájem krýt záda.

Malého vojska ve vstupní sluji sídla ušatých hadů přibývalo. Tříčlenné skupinky se vydávaly na průzkum několik desítek kroků do nitra chodeb, vylámaných v bílém mramoru, a vracely se s hrstmi kouskového stříbra, poztráceného při vynášení drahého kovu na povrch... Z nitra podzemí se zatím neozval ani hlásek ani šouravý krok vykladačské hlídky. Jen slabounké,

vzdálené zurčení vody, přepadávající přes kamenné prahy a nahrubo vytesané schůdky ve svažitých štolách.

Jusúf Aferson počkal na posledního a přetnul lana výtahu. Na rozdíl od ostatních věděl, co tam dole, v hloubi mramorových sálů a chodeb, čeká, a nechtěl zůstat při prvním objevení se plazí suity dračích královen tváří v tvář hadím netvorům docela sám. Cesty zpět nebylo. Ani pro něho, ani pro ostatní... S Leifem a Helgim si dali schůzku v pláštích, i když žádný z nich netušil, co to vlastně je. Věděl jen, že se tam bude muset probít...

„Jdeme dál,“ vykřikl. „To, co jste tady všude kolem posbírali, bylo jen paběrkování proti tomu, co nás čeká v hloubi skal...“

„Vykladači...“

Jusúf se bleskově otočil a vrazil váhavci pod krk dýku: „Bojíš se? Tak proč jsi se sem spouštěl spolu s námi? Kolik myslíš, ty blázne, že jich tam dole je? Kdyby jich bylo dost, nebudou si najímat žoldnéře, a ti jsou nyní rozlezlí po celé zemi... Vrať se zpátky a dej si pozor, ať si tě nahoře nespletou se ženskou a neprodají tě taky...“

Muž zbledl, ale nemlčel. „Ušatí hadi...“

Dýka protla kůži a její hrot vyklouzl z těla o palec vedle.

„Kdo chce zbohatnout, tak ať jde za mnou!“ vykřikl Jusúf.

Desítky rukou se chopily loučí a strhly je ze stěn.

„V téhle chodbě jste našli stříbra na zemi nejvíc!“

* * *

Příboj s Leifem smýkl k pobřeží, ale už okamžik nato ho pohltila hloubka. Hned pod hladinou se vahou balvanu překotil hlavou dolů. Klesal rychleji než kotva, jako kelleg, kovový ingot omotaný kotevním řetězem. Teprve po chvíli otevřel oči. Vypustil pár bublinek, a jak jen to šlo, se ohlédl po Hakanovi. Nejspíš byl ještě nad ním...

Cítil chlad a vzrůstající tlak v hlavě i plicích... Nohama napodobil žabí tempo a natočil se tak, aby mohl během klesání sledovat zatopené mramorové tabule útesu. Byly holé, jen místy potažené slizkým zeleným gobelínem řas. Zdálo se mu, že to trvá nekonečně dlouho. Blížila se chvíle, kdy se bude muset rozhodnout, jestli má zkusit štěstí a nechat se balvanem stáhnout

ještě hlouběji, nebo jej pustit a pokusit se v poslední chvíli vyplavat k hladině...

Ode dna stoupaly bublinky, při každém vzdušném vzedmutí oceánu vysoko nad nimi se shlukovaly do hejn jako drobné rybky a velmi zvolna stoupaly k hladině. Jako by tam dole taky někdo vypouštěl poslední zásoby vzduchu. Ubývalo světla a v uších začínalo hučet. Leif se pokusil několika tempy nohama dostat blíž ke skále, ale musela by to být obrovská náhoda, kdyby se mu podařilo narazit právě na vchod do Stříbrných slují. Věděl, že jestli se nyní pokusí vyplavat, nedostane se na hladinu při vědomí. Klesal ke dnu stejně neodvratně jako kámen, který pořád ještě svíral v ruce.

Znenadání mu jakási síla vyrazila balvan z ruky a mrštila jeho tělem proti skále. Vyplivl poslední bublinu vzduchu a rukou si zacpal nos. V uších tepala šílená bolest a před očima se zatmívalo. Odrazil se od skalního masivu a zaklonil hlavu. Z indigové modři vod se vynořila světlá skvrna. Podmořská vlna, kterou hnala před sebou, znovu Leifa přirazila na skálu a nedovolila mu odlepit se od ní. Přiblížilo se to a dostalo to tvar.

Drak tepal vodu nestvůrnými pařáty a hnal se vpřed rychleji než nejrychlejší galéra na hladině. Pod zobákovitým výrůstkem tlamy, v malé plynové kapse, žhnul pro tento okamžik spoutaný oheň a osvětloval jeho cestu podmořskou říší...

Leif se vší silou odrazil a několika tempy se vyřítit obludě vstříc. Cítil, že ztrácí vědomí. Z posledních sil vztáhl ruce proti ježatým šupinám pod složenou letkou a zaklesl se za jejich zubatý okraj.

Náraz vody s ním trhl dozadu, ale udržel se. Cítil, jak se mu cosi zakouslo do prstu, ale nezbývalo mu než se držet a doufat, že to nebude dlouho trvat, než drak, toužící oplodnit samice, propluje labyrintem zatopených slují a vynoří se někde, kde se dá dýchat...

* * *

„No tak?“ Helgiho hlas nebezpečně zledověl.

Popošla o krok a zastavila se. „Já nechci zabíjet,“ vzlykla. Pohledem hledala Larsovy oči, ale schovával je a klopil k zemi. Byl jí odporný. Vždycky. Jenom v noci ne, když neviděla ty...

Zatoulaná vložka se mu snesla na tvář a pomalu roztávala.

Ragenhilda se otrásla. Fascinovaně hleděla na nadýchaný krystalek pomalu roztávající a proměňující se v kapičku vody.

Zase to bylo stejné jako tehdy v Ros Láir. V nose ucítila krev a jeho pot. Sevřela ratiště v dlani, až jí zbělely klouby prstů, a popoběhla až k němu.

Už se neudržel na nohou. Podklesával v kolenou, a jako by ji chtěl poprosit za odpuštění, padl na kolena právě ve chvíli, kdy se dotkla lancetou oštěpu jeho krku.

„Bodni,“ zasípal. „Bodni a zachraň mi syna...“

Váhavě se otočila po Helgim. V ten okamžik se nedíval. Zíral na dračí nestvůru, spouštějící se z oblohy k zemi.

„Vem si to,“ vyjekla trochu víc nahlas, než chtěla, a vtiskla zbraň Larsovi do ruky.

Jako by mu to vlilo novou krev do žil. Vyskočil na obě nohy a odstrčil ji stranou. Helgi se už díval na něj, ale ještě nestačil zareagovat. Lars udělal krok vpřed a rozpřáhl se. Nevěřil si, měl strach, že se i napodruhé mine, a snažil se dostat co nejbliž k tomu, který kdysi zavinil znetvoření jeho tváře.

Helgi přešlápl. Neměl strach z umírající trosky, která se k němu blížila, střídavě klesajíc k zemi a vrávorajíc napříč kostrbatou uličkou. Přemýšlel o tom, co s ní. S *jeho* děvkou.

Po tom, co teď udělala, si už jiné oslovení nezaslouží... Každou jinou by zabil, ale ji... Za těch pár měsíců přilnul k Hakanovi, a nyní měl strach, že jí ten básník odpustí...

Nechal Larse přiblížit skoro na deset kroků. „Skoncuje to,“ pohodil hlavou a v příští vteřině letěl vzduchem vstříc norskému králi. Oštěp prolétl vysoko nad ním. Helgi padl na zem, sklouzl po ledu a dřív, než stačil zastavit, narazil plnou silou své setrvačnosti do Larse. Norský král hekl a definitivně se zhroutil k zemi. Na krátký okamžik leželi vedle sebe a hleděli si zblízka do očí, než se Helgi zvedl. Lars to už nedokázal.

„Smrdíš,“ protáhl Helgi, když se zvedl a opřel špičku meče o Larsovu hrud'. „Střeva se ti scvrkla strachy, a co bylo navíc, to vypustila do kalhot...“

Lars sebou popuzeně trhl, ale nedokázal se ani vzepřít na rukou.

„Vyříd' pozdravy ve Valhalle,“ dodal Helgi přátelsky a plnou

vahou se opřel o jílec.

* * *

Šílenců v žlutočerných pláštích a se slonovinově bledým, téměř průhledným obličejem bylo třikrát víc a ještě jich přibývalo. Hrnuli se ze stran, kde se za výstupky z kalcitových krystalických drúz skrývala ve stínu ústí plazivek. S meči v rukou seskakovali z římsy, lemující stěnu chodby ve výšce dvou dospělých mužů, a ještě ve vzduchu útočili na hlavy nezvaných návštěvníků...

Světlo loučí se tříštilo v kalcitových krystalech do miliardy pablesků a světelných ozvěn. Stíny na stěnách se bily s ještě větší vervou než jejich živé vzory a nohy bojujících čvachtaly v potůčku, rozlévajícím se po celé šíři chodby.

Jusúf nebyl zvyklý bojovat ve velkých bitvách. Nedokázal srazit lokty k tělu a přidat tak obranným i útočným úderům neobvyklý úhel... Z jeho mužů padl jen málokterý, a to ještě hned na počátku bitky, kdy shůry seskočila pětice vykladačů a zaútočila dřív, než si ji stačili všimnout.

Ti, kteří jim bránili ve vstupu ke slujím ušatých hadů, nebyli žoldáci, jakých se po celém Erinu pohybovaly velké oddíly. Byli to stálí členové řádu, na jejichž barvě kůže a bělosti vlasů se dalo poznat, že celé věky mezi jednotlivými tahy draků žili v podzemí. Nejspíš od narození. Možná, že některé z těch žen...

Jusúf se prodíral žlutočerně žíhanou záplavou jako sekáč zežloutlým obilím. Výpady vykladačů měly daleko k jistotě, s jakou dovedli ovládat své zbraně muži nucení žít mimo skalní labyrint. Proud žlutočerných vyschl a obránci začali ustupovat. Couvali, jak nejrychleji mohli, a kdyby si byli jisti, že je nezasáhne meč či sekera do zad, obrátili by se k Jusúfovi a lidem, kteří s ním přišli, zády...

Ústup se nakonec přece jen proměnil v úprk. Lavina kupčků a otrokářů se prohnala chodbou a zarazila se až před mohutnou branou, bránící v dalším postupu.

„To neprorazíme,“ zarazil se Roewulf, otrokář z Kentu. „Možná jiná chodba...“

„Brána brání vstupu právě proto, že jen tudy se můžeme dostat tam, kam chceme,“ odpověděl Jusúf a otíral si čepel meče do

pláště jednoho z mrtvých. „Mohli bychom ji zapálit, kdyby to bylo ze dřeva...“

„Není,“ odsekl zase Roewulf. „Alespoň ne z téhle strany, mouřeníně. Vidíš to sám...“

Veřeje odrážely světlo pochodní a opalizovaly smaragdově i zelenými a hnědými záblesky. Na pravé straně byla mezi skálou a spodkem vrat malá mezera, kudy podtékala voda. Jusúf přiskočil a pokusil se dovnitř vrazit čepel nože, ale bezvýsledně. Při budování brány zřejmě obránci mysleli na každou možnost a pro podzemní potůček byla do skalnatého podkladu vysekaná stružka, vinoucí se složitěji než labyrint. Meč nedosáhl daleko a neměl se ani o co zapřít.

„Jsou to dračí šupiny,“ hlesl zezadu stařík s dlouhým, černým vousem, spletým do tří čupků. „Proti nim oheň nepomůže.“

„K beranidlu tady nepřijdeme a ten hlupák přesekl lano výtahu,“ zahučel kdosi zleva a prst ukázal přímo na Jusúfa.

Netrpělivě přešlápl. V životě už zažil vícekrát, že se neúspěch svalil na toho, kdo se liší. A on se černou kůží lišil vždycky nejvíc... Opatrně přistoupil až k vratům a přejel bříškem prstu mezi hranou dveřního křídla a stěnou. Nevěřil, že by byly panty zapuštěny do skály. Musejí je mít zavěšené nějakým jiným způsobem...

„Celrede?“ obrátil se k davu a stoupl si na špičky.

„Dodýchal,“ znovu promluvil stařík. „Byl první, kdo ucítil ocel v břiše. Nejspíš nás napadli jen proto, aby zabili jeho. Možná něco věděl... Třeba zrovna, jak se dostat dál.“ Staříkova huhňavá řeč byla místy nesrozumitelná a skoro neslyšitelná, ale dokud mluvil, neustále poťukával bojovou sekerou do skály a vynucoval si klid.

„Snad by to šlo zvednout,“ ozval se hlas, který dosud mlčel. „Jestli to má sloužit jako uzavření cesty ven pro ušaté hady, pak by to mohlo fungovat jako záklopka...“

Jusúf se překvapeně otočil. „Byzantinec?“

„Ještě loni,“ usmál se vysoký, snědý muž v koženém kabátci, protkávaném kovovými štítky. „Jak jsi to uhodl?“

„Otec mi kdysi řekl, že v boji nesmím podceňovat nikoho, kromě Miklågardských, Byzantinců. Válčit prý neumějí, ale jsou to mechanici. Největší sval mají v lebce...“

Muž se zasmál. „Tvůj otec asi dlouho nežil, jestli se vydal k našim mořím. Ale měl pravdu v tom, že u nás nejsou žádní hlupáci. Podívej...“ Přikročil k vratům a opřel se do nich plnou silou. „Kdyby byly zavěšeny shora a měly pracovat jako záklopka, zadržující ušaté hady, pak bych je nyní otevřel. Nestalo se, a tudíž jsou tu, aby zadržely nápor nepřátel zvenčí.“

„Z druhé strany mohou být závory a petlice...“

„A nebudou to jen tak nějaké třísky,“ pokývl Byzantinec hlavou „Jedině pořádné trámy, zapuštěné do stran, do skály. Byli jsme však nepřátelům neustále v patách a ti nejrychlejší z nás by zcela jistě zaslechli, jak se na druhé straně posouvá tak těžká závora...“

„Byzantinče...“

„Jmenuju se Darius,“ skočil muž Jusúfovi do řeči. „Musíme dál, ale jinudy. Brána je pro nás nepřekročitelná...“

* * *

Dusil se. Vší silou k sobě tiskl rty a v duchu si přikazoval, že musí vydržet. Plíce se vzpíraly, hroutily se do sebe a každou chvíli už už musely vybuchnout a rozervat jeho hrud' v posledním mučivém nádechu. Prsty se pomalu narovnávaly a vzdor jeho vůli klouzaly po vyhlazené rohovině dračích šupin, z nichž jediná by dokázala krýt v boji jeho hrud'. Voda, proudící kolem dračího těla, jej svou silou strhávala pryč...

Přidržel se jen levou ruku a pravou přehmátl trochu výš, až téměř pod křídlo. Rychle se přitáhl a schoulil pod blanitý štít. Vytřeštil oči a zkroutil se v křeči. Ve světle dračího ohně se kolem mihly pitoreskní tvary uhynulých nestvůrných těl. Žebra, zpola ožraná rybami, se vzpínala vzhůru jako kostěné hřebeny. Z nánosů bahna, splavovaného za bouří z vrcholků útesu, trčely dračí lebky jako náhrobky podmořského hřbitova... Vnímál to jen vzdáleně a nebyl si jist, jestli už neztratil vědomí. Voda byla čím dál teplejší a méně průzračná.

Najednou se rozhodl. Když se pustí, snad ještě dokáže vystoupit k hladině. Příboj jej vyhodí na skály...

Temný otvor ve skále se před ním objevil v poslední chvíli. Skoro se jej lekl. Pustil se šupiny, odrazil se, ale místo, aby

vystupoval vzhůru, vtláčil se hlavou pod dračí křídlo. Najednou viděl daleko líc.

Vzduch!

Vzduchová kapsa pod křídlem nebylo příliš velká, ale v té chvíli vydala za všechny poklady světa. Vyprskl, nadechl se, a ještě jednou. Doufal, že má vyhráno. Podobných zásobáren vzduchu možná bude na dračím těle víc. Přinejmenším ještě pod druhým křídlem... Nadechl se ještě jednou a znovu se potopil.

Kolem se míhaly šedé stěny skalního labyrintu, zjizvené trhlinami a černým žilkováním. Voda začínala být teplejší než jeho tělo. Bělala jako mléko a hřála. Protiproud byl silnější a silnější, Leif cítil, jak se *jeho* drak jen s námahou dere vpřed. Už ho mohl vést jedině pud, protože oči byly k ničemu v teplém mléce, jímž se prodíral proti proudu. Viking opatrně vystrčil ze závětrí dračího těla ruku a pokusil se dotknout skály. Málem si ji zlomil. Chodba se proměnila v úzký tunel, klikatící se stále šikmo vzhůru. Skála lepila a byla pokryta na prst silným povlakem bílé hmoty.

Slabounký mléčný přísvit ještě více zesvětlal. Proud náhle ustal a Leif ucítil, jak dračí tělo zmrtvělo. Nestvůra ztuhla, jako by se v té chvíli stala mrtvou schránkou a nechala se vynášet vzhůru.

Netrvalo to dlouho. Leif znenadání ucítil nasládlý pach, rozehnal mléčně bílou pěnu kolem sebe a otřásl se hnusem. Horečně opustil svůj úkryt pod křídlem a vrhl se přes pěnové hory dračího spermatu ke břehu. Stačilo jen pár temp. Pak už se mohl postavit po kolena ve vodě a rozhlédnout se kolem. V této chvíli mu žádné nebezpečí nehrozilo, ale neměl ani zdání, jak dlouho to může trvat, než skončí dračí milování pod fluoreskujícím stropem jeskyně ušatých hadů...

* * *

Aniž by si to někdo uvědomil, převzal Darius velení hloučku a během několika málo chvil jej proměnil v sehraný a odhodlaný oddíl hrdlořezů. Na jeho jediný pokyn vyrostla pyramida z lidských těl a po ní se vyšplhali všichni ostatní na římsu, táhnoucí se pod stropem chodby. Rozešli se do stran a vtrhli do tmavých otvorů, z nichž se před chvílí vyrojili jejich nepřátelé. Vesměs

nacházeli všude stejný obraz. Pokračování chodbičky bylo zavaleno balvanem nebo uzavřeno překážkou, pobitou dračími šupinami. Vybíhali ven a vrhali se do dalšího otvoru.

Zdálo se to být zbytečné. Jusúf i přes Dariovy řeči přece jen zkoušel dostat čepel meče nebo dýky mezi skálu a vrata, ale jinde než v korytě potůčku se to nedařilo. Nadšení se zvolna vytrácelo. Muži už nepadali na kolena a nevrhali se střemhlav do úzkých plazivek. Opírali se o stěny a rozčarovane a nepřítomně zírali kamsi nad hlavy ostatních. Vrátili by se, kdyby mohli...

Jusúf se konečně narovnal a s pocitem marnosti pokrčil rameny. „Darie?“ Stoupl si na špičky, ale ani tak jej nikde nespatriil. Místo toho však uviděl zavalitou postavu, jak sbíhá chodbou dolů od zničeného výtahu. Vyskočil znovu, aby se ujistil, že jej před okamžikem nešálily smysly. Zamyšleně se usmál a začal se k nově přichozímu prodírat.

„Co se stalo?“ zeptal se Helgiho, když se dostal až k němu. „Jak jsi se sem dostal?“

„Spustil jsem se po laně,“ odtušil Helgi tónem, jako by se bavil s největším hlupákem. Hned si však všiml záblesku v očích okolostojících mužů a pokrčil rameny. „Strhl jsem ho za sebou, kdyby tu bylo potřeba... Leží u plošiny.“

„Lano nepotřebujeme,“ vynořil se z postranní chodbičky Darius. „Spíš beranidlo...“

Helgi se bleskově otočil a na rtech mu zahrál překvapený úsměv. „Přijel jsi prodávat ženské maso, nebo pro někoho, koho ti unesli?“

Darius zavrtěl hlavou. „Stříbro nepotřebuju, a nejsem z těch, kteří si nechají unést ženu nebo dceru,“ dodal přezíravě. „Tam uvnitř je někdo, po kom žízni můj meč. Až dostanu jeho hlavu, zmizím jako pára nad bažinami... Rozfouká mne vítr a nechám vás. Váš boj není můj.“

Helgi jej obešel a přiblížil se k bráně z dračích šupin. „Zkoušeli jste ji vyvrátit?“

Jusúf potřásl hlavou. „Ani čepel nejtenčí dýky se nedostane do škvíry a...“

Darius mu skočil do řeči: „Je to...“

„Nemám rád lidi z Miklågardu!“ Helgi zvýšil hlas a

poodstoupil, aby měl čas vytasit meč. Dariova poznámka, že nepatří k lidem, kteří si nechají unést ženu, ho rozlítla. Listoval v paměti a přemýšlel, jak se dostat dál. Chtěl ukázat tomu Byzantinci, že...

Práskl se pěstí do hlavy a zamával mečem, aby si ho všichni všimli. „Dva půjdou se mnou a zbytek počká tady. Možná to bude trvat déle, ale u Thorových kozlů, dovnitř se dostaneme, a to hlavní branou!“

Darius zůstal a Helgi s Jusúfem a Roewulfem se vydali zpět.

„Co chceš dělat?“ ptal se netrpělivě Jusúf.

Helgi se po něm ani neohlédl. „Hledat cestu mořem určitě ne. Nepotopil bych se ani s dvakrát tak velkým kamenem než s jakým skočil dolů Leif. A hledat v bludišti chodeb, jestli některou z nich nezapomněli vykladači přehradit, je práce pro blázna.“

„Takže?“ Šli rychle a sotva popadali dech. Od úst jim stoupala pára, a čím víc se blížili ke vstupní sluji, tím byl vzduch studenější.

„Ani se mě nezeptáš, co se stalo tam nahoře?“ vyhnul se Helgi odpovědi a nalákal Jusúfa k otázce chlubitvým tónem.

„Mluvíš, jako kdybys zabil Larse...“

„Boží ti napověděli,“ zabručel kulatoučký viking a zatvářil se rozmrzele. „Strčil jsem tu jeho děvku k Arletě. Ona ji už pohlídá...“

Jusúf sebou trhl a zastavil se. „Zůstaly tam samy?“

„Měl jsem je vzít s sebou? Bitka co nás čeká, není procházkou pro samodruhou saskou šlechtičnu. A pro loonoiskou princeznu už vůbec ne.“

„Až se vrátíme, už je nenajdem...“

„Bojíš se únosu?“ pohodil Helgi hlavou, protáhl se úzkým, nálevkovitým vchodem do vstupní sluje a bystře zatěkal očima kolem sebe. „Obě čekají u ohně, u opasku mají meč a při pohledu na hejna panen si vyprávějí oplzlé vtípy. Nikdo v nich dívky hledat nebude...“

„Září jim to z očí,“ namítl černocho.

„Pod očima jsem jim rozetřel trochu sazí a vlasy už taky nemají až ke stehnům.“

Roewulf se rozesmál. „Máš nějak moc strachu, mouřeníne. Jako by některá z nich...“

„Jedna z nich mi patří,“ přikývl Jusúf. „Za to, že můj meč

bude v bitvě stát po boku Helgiho Trolla. Potom si ji můžu vzít.“

„A ta vaše *princezna* s něčím takovým souhlasí?“ rozřehtal se otrokář z Kentu. „Že bude patřit ebenové hubě?“

„Nikdy se neptej ženy, s čím souhlasí a co chce,“ skočil Helgi Roewulfovi do řeči. „Jinak ti nezbyde nic jiného než se zbláznit, nebo ji zabít.“ Protáhl se mezi oběma kohouty a jakoby mimochodem vytáhl meče obou z pochev. „Není čas na kočkování! Vidíte tu dřevanou plošinu z výtahu?“ Nečekal na odpověď a hodil oba meče na rozeschlé, posvazované kulatiny. „Nasekejte z toho klíny! A pohněte kostrou!“

* * *

Neměl kam couvnout. Zády se opíral o stěnu sluje, zvrásněnou křehkým krasovým závěsem, a před sebou měl rozlehlou hladinu teplého jezírka.

Fluoreskující strop jeskyně halil celé okolí do přízračného, slonovinového přísvitů, kradl přirozenou barvu vápencovým usazeninám při březích, bral drakům jejich temně smaragdové nádechy a vytvářel z nich bledé přízraky z podsvětí. Kolem ohluchlých těl, tančících na hladině v milostné křeči, vařila voda, pokrývala se pěnou a vzpínala se ve vějířích vodní tříště až ke stropu.

Vzpomínkou se vrátil k Hakanovi. Čekat na něj by bylo pravděpodobně zbytečné. I kdyby vydržel s dechem déle, nikly by nestačil doplavit dříve, než mu dojde vzduch. Šťestí, jaké měl Leif, se opakuje málokdy. Od nynějška se musí spoléhat sám na sebe. Možná je první člověk, který vidí na vlastní oči milostný zápas dvou draků.

Obludy se srazily vší silou svých obrovských těl, zaklesly se letkami do sebe a při nárazu čelních pancířů osvětlil podzemí mumhanských útesů roj jisker.

Koutkem oka zahlédl, jak se na druhém konci vodní plochy něco pohnulo. Okamžitě odvrátil zrak od bojujících monster a přimhouřil oči.

Dvojí malé obloučky, téměř nezatelně vyčnívající nad hladinu, se odpoutaly od protějšího břehu a vyrazily přes jezírko k oběma samcům. Ušatý had, blesklo Leifovi hlavou. *Jeho* drak

vyrušil pár právě v tom nejdůležitějším okamžiku. Zatímco samice se stáhla dozadu, oba draci se pustili do sebe...

Přikrčil se k zemi.

Samice, svou délkou přesahující nejdelší loď, jakou kdy Leif spatřil, obkroužila svým hadím tělem oba soupeře a vynořila se z vody. Obludná psí hlava s dlouhýma ušima, pokrytýma tvrdými mazovými hrbolky, se vztyčila vysoko nad bojující a varovně zasyčela. Leif v duchu zadoufal, že to nebylo kvůli němu, ale okamžitě poznal, že se mýlil. Hadí tělo se ve vodě smrštilo a v následujícím okamžiku se roztažené dutiny nad nosním otvorem ušatého hada opřely o Leifovu hrud'.

Hloupá smrt, napadlo ho.

* * *

„Trvá to proklatě dlouho,“ zavrčel Roewulf.

„Chce to čas,“ pokrčil Helgi rameny. Dřevěné klíny, vbité do koryta potůčku pod branou, bobtnaly velice pomalu.

„Ten viking má pravdu,“ přikývl Darius. „Voda je nejsilnější živel. Dřív nebo později...“

Další jeho slova umlčel praskot. Dračí šupiny v nejhořejší vrstvě se neznatelně opřely o skálu.

„Rychle, další klíny!“

Nové zapraskání všechny vyhnalo o pár kroků dál do chodby. Vzápětí se vylomila první šupina a s hvizdem prosvištěla dobyvatelům nad hlavou.

„Už to půjde,“ zavýskl si Helgi. „U Thorových kozlů, už jen chvilku...“

Další šupina vyrazila vzhůru, odrazila se od stropu a se šiléným pištivým zvukem se zasekla cůpkatému staříkovi do stehna.

„Ani prkna,“ zasmál se Roewulf, když uviděl na místě odštípnutých šupin obyčejnou mříž z borového dřeva.

S dunivým bzukotem jim nad hlavami prolétla třetí šupina a sklouzla po římse.

„Vpřed,“ zavelel Darius.

Pyramida lidských těl vyrostla znovu. Muži nahoře vrhli dovnitř svá kopí ještě dřív, než otvorem nakoukli sami. Obránci teprve přibíhali. Byli si příliš jisti, že dračí brána je nedobytná.

Dva údery meče přesešly borovou laťku. Stačilo za ni jen pořádně zabrat a vylomila se i s další šupinou z nižší vrstvy. Salva šípů sice smetla prvního útočníka k zemi, ale nyní už nemusela být pyramida tak vysoká a vylamování brány mohlo pokračovat rychleji. Poslední šupina horní řady sklouzla k zemi a hned za ní celá dřevěná konstrukce vrat. Zbytek překážky se sesul jako hranice dříví.

Vtrhli dovnitř jako příval. Za bouří se tudy docela jistě splavovala dešťová voda. Nikdy však neprotrhla dračí bránu. Oni ano. Nová salva šípů už byla poslední. Rytíři řádu vykladačů vůle ušatých hadů se hroutili k zemi, vzpínali se pod nohama útočícího davu, řičeli bolestí, když jim zpřelámaná žebra propichovala kůži a drala se ven...

„To je on,“ zaslechl Helgi Dariova slova a už jen koutkem oka zahlédl, jak se Byzantinec vrhl na jednoho z mála, kterým se podařilo přitisknout zády ke skále a odrážet útoky nepřátel. Pak už jej ztratil z očí. Spolu s Jusúfem, Roewulfem a ostatními se hnál vpřed ve snaze zabránit obráncům postavit další překážku jejich postupu. V očích jim svítila dychtivost po krvi a stříbru. Jako příbojová vlna vtrhli do pobočných místností bez dveří a zabíjeli muže, kteří si ještě ani nestačili přehodit přes nahé tělo plášť. V kuchyni převrhli kotel s polévkou a s nadšeným křikem nabodli kuchaře na rožeň.

Vykladači umírali jako jehňata, dobrovolně zvedající hlavu, aby se dala snáze podříznout...

„Tam!“ Nová brána, která se před nimi vynořila za ohbím chodby, se právě otevírala.

„Stát!“ vykřikl Jusúf.

Vykladač, který právě vysunul závoru, se opřel o levé křídlo vrat a zlomyslně se zašklebil. „Jen dál,“ zablábolil, než jej Roewulf srazil k zemi.

„Stříbrná sluj,“ zašeptal umírající.

Otrokář z Kentu odstrčil mrtvolu stranou a přirazil vrata zpět.

„Vypadá to jako past,“ obrátil se na Helgiho a spěšně zase zastrčil závoru zpět. „Tato brána se zavírá proti podzemí. Tady už neměli strach z nás, ale z něčeho tam dole...“

Jejich malé vojsko právě dorazilo za nimi. Hlouček, který se

rozhodl dobýt Stříbrné sluje, značně prořídil.

„Tam uvnitř jsou hadi!“ vykřikl Helgi Troll tak, aby jej každý zaslechl. „Jsou mnohem obludnější než ti největší, o jakých jste kdy slyšeli. Tělo mají tlusté jako mužské stehno a spolknou člověka na jeden ráz!“

„Chceš si nechat stříbro sám pro sebe?“ ozval se kdosi.

Helgi umlčel výkřiky gestem ruky a pokračoval: „Jediný, kdo se mohl mezi nimi beztréstně procházet, byli vykladači. Hadi na ně neútočili jen proto, že nosili žlutočerné pláště. Snad je potom považovali za své druhy... Za chvíli vejdem dovnitř, ale nejdříve si najděte každý pro sebe plášť, jinak vás čeká ta nejhroznější smrt.“

Roewulf se pochybovačně zasmál a s ním i několik dalších. Jusuf Aferson pokrčil rameny, sklonil se k mrtvému a strhl mu jeho žlutočernou pelerínu. Přehodil si ji přes záda a s obnaženým mečem v ruce počkal, až mu Roewulf vysune závoru. Úzkou škvírou nakoukl dovnitř a rozechvěl se.

Ve světle loučí zářilo ze všech stran stříbro. Oslňovalo odrazem světla a jako měsíc roztříštěný na kousíčky blyštělo se studeně z úbočí navršených pahorků čisté stříbrné rudy.

Pod nohou se mu se zasyčením pohnula plazí hlava a zvedla se do úrovně jeho očí. Roztřásl se, ale zachoval chladnou krev. Přimhouřil oči a jen si přitáhl cípy pláště víc ke krku. Had se zakýval jakoby ve větru a nekonečně pomalu se znovu položil na zem.

Jusuf otřel pot z čela a vycouval zpět. „Jsou až u vrat,“ zasípal vyčerpaně. „Nebýt pláště, už byste mne neviděli!“

* * *

Arleta se zvedla od ohně a netrpělivě přešlápla. Zimní dny jsou krátké. O to kratší, čím větší má strach z noci. Podvědomým pohybem si zajela prsty do vlasů, které jí vždy spadaly až na řadra, a ucukla, když si uvědomila, že už s příšerným pachem shořely v plamenech.

„Jak dlouho budeme muset čekat?“ kníkla Ragenhilda.

Arleta sebou navztekaně trhla a podezřívavě se ohlédla po muži v asturijské barevné haleně, který už potřetí prošel kolem.

„Přestaň pištět, Ragene,“ zahučela zhrublým hlasem. „Nebo tě někdo pozná. Nerad bych se nechal chytit kvůli tvé pitomosti!“

„A co mám dělat,“ zabručela nejníž, jak to dokázala, Larsova souložnice. „O vlasy jsme přišly, a teď ještě máme čekat, jestli to některý z nich přežije...“

Arleta se zahleděla k moři, zavrtěla hlavou a pokračovala tiše: „Pokud se do zítřka žádný z nich neobjeví, odjedeme samy. Doprovodím tě do Bílé pevnosti a královna ti dá loď, aby ses mohla dostat domů. Slibuji. Královna mne má ráda a udělá, oč ji požádám.“

„A proč tě nechránila před těmi šílenci?“

Arleta pohodila hlavou a vrátila se k ohni. „Ani král by se neodvážil vzepřít jejich vůli. To museli přijít vikingové...“ Přihodila do ohně pár drobných třísek a zvedla oči k nebi. „Blíží se tma. Budeme muset uhasit oheň.“

„Bojím se,“ špitla Ragenhilda.

Asturijec se objevil znovu.

„Ulej plameny, Ragene,“ opět zahučela Arleta změněným hlasem. Vytáhla z pochvy dýku, a nepřestávajíc pozorovat vetřelce, pleskala čepelí do dlaně. „Ulej plameny a zmiz v chatrči. Přijdu za tebou.“

Asturijec se přiblížil ještě o krok a vyzývavě se zašklebil loonoiské princezně do obličeje.

„Chceš ocel mezi žebra?“ zahučela Arleta a okázale si odplivla stranou.

„Raději mám jiné věci,“ odsekl a s převahou se zašklebil. „Přede mnou se maskuješ zbytečně, panno. Říkají, že mám čich jako vlk a je to pravda. Rozeznám muže od ženy jen podle pachu...“

„Co chceš?“ Arleta se zapomněla a promluvila přirozeným hlasem.

Rozhodil rukama: „Přivezl jsem čtyři kusy a doufal, že si za ně odvezu bohatství. Ve zmatku, co tu nastal, se mi ztratily. Snad mi postačí vy dvě. Stejně patříte k těm, kteří ten rozruch vyvolali.“

„Nikomu nepatřím,“ zdůraznila dívka. „A ona taky ne! Nejsme otrokyně, jsme...“

„Mrchy, které potřebují dostat bičem!“ zvýšil Asturijec hlas,

ale zase ne natolik, aby jej zaslechli u sousedních příbytků.

„Uprchnout nemůžeme,“ přikývla pokorně Arleta, ale v očích jí bleskla zlost. „Tobě bychom snad unikly, ale padly bychom do drápů jiným...“

Muž v barevně haleně přikývl. „Vzbouřil bych všechny na míli okolo.“

„A kdybychom se vykoupily?“

„Stříbro?“ zasvitlo mu v očích.

„Kovy jsou hračka mužů,“ namítla s pohozením hlavy, až jí pokrácené zlaté vlasy spadly do očí. „Dám ti sama sebe, a ty nás necháš s pokojem...“

Zaváhal. Olízl ji pohledem, až se otřásla a nakonec se kolem ní protáhl do chatrče. „Nic neslíbím, až jak budu spokojen.“ Posadil se na lůžko a zkřížil nohy pod sebe. „Svlékej se rychle, dívko,“ dodal tiše. „Se šerem přijde mráz. Nechci se objímat s kusem ledu.“

Rozepjala si bronzovou sponu na opasku a vytáhla dýku. Do poslední chvíle netušil, co chce udělat. Až když se mu ostří zalesklo těsně před očima, pokusil se vyskočit a zaječet.

Arleta zabíjela poprvé v životě, ale ruka se jí ani nezachvěla. První rána sklouzla po vlněné kazajce, propletené barevnými šňůrkami. Ucukla zpět a bodla znovu.

„Ženské! Jsou tu ženské těch bláznů, co chtějí dobýt Stříbrné sluje...“

Arleta měla dojem, že už už se ten chlap musí každou chvíli svalit, ale jen plácal rukama proti její dýce a křičel.

„Nemáš sílu,“ ozvala se z kouta chatrče Ragenhilda. „Musíš do krku.“

Naposledy se ohnal a zachroptěl.

„Pryč!“ zasykla Arleta a vrhla se k východu z chatrče. Venku už se setmělo a poslední žhavé uhlíky svítily z popela jejich ohniště.

„Přilétají draci,“ ozval se za ní Ragenhildin hlas. Zabloudila očima nad oceán a v dálce spatřila dvě pulsující hvězdy na zarudlé západní obloze.

Do uličky se vyhrnulo několik mužů.

„Tamhle jsou!“

„Musíme utéct!“

„Musíme je zdržet,“ odsekla Arleta, nabrala do cípu kazajky hrst řeřavých uhlíků a vysypala je do průhybu plátěné střechy chatrče. Nervózně se ohlédla a dvakrát do oharků foukla. Plamínek olízl stanovou plachtu a zase zhasl.

„Ještě jednou,“ vyhrkla Ragenhilda, i když neměla ani zdání, proč to Arleta dělá.

Při dalším fouknutí už plátno vzplálo, zkroutilo se a vytrhlo z upínacích kolíčků. Pravá strana střechy se nadzvedla ve větru a překlopila se na sousední příbytek.

„Rychle,“ vyhrkla loonoiská princezna a na okamžik si připadala, že je skutečně mužem a chrání tu saskou nešťastnici. „Ke koním!“

Správně předpokládala, že jejich pronásledovatelé dají přednost uhašení požáru před honbou. Ohlédla se k západu a spokojeně zavýskla. Draci už byli blízko. Docela jistě museli zahlédnout oheň na Tržišti. Jestli měl Celred pravdu...

Neohlížely se. Jen kličkovaly ze strany na stranu jako zajíci, kdyby některého z mužů, vybíhajících ze svých stanů a chýší z naplaveného dříví, napadlo po nich vrhnout kopím.

„Ne... Nemůžu!“

Arleta zpomalila a počkala. „Musíš! Mu...!“ Nedomluvila. Zalkla se horkem. Žhavý vzduch jí v jediném okamžiku spálil jazyk a sežehl obočí. Žaludek jí vystoupil až do krku, sotva ucítila pach spálených vlasů, a bezděčně si sáhla na krk. Bolest ji v první chvíli málem připravila o rozum.

Sloup ohně z dračí tlamy měnil chatrče na uhel i s lidmi uvnitř. Arleta padla na zem, seškrábla trochu udusaného, přemrzlého sněhu a připlácla si jej na temeno a krk. Až poté se zmátořila, poklekla, a pomrkávajíc opálenými víčky, se rozhlédla po Ragenhildě.

Ta dopadla mnohem lépe. Právě ve chvíli, kdy drak zaútočil na sídliště lidí, uklouzla a padla k zemi. Plamenná vlna se přehnala nad ní a neublížila jí ani v nejmenším.

„Pojď!“

Saska se zvedala jen ztěžka a pomalu, jako by to byla ona, kdo potřebuje pomoc. Arleta se ještě na kolenou obrátila a s přemáháním bolesti se postavila. Kymácela se a stále

pomrkávala. Oči ji pálily a nedokázaly vytlačit ani slzu. Jako kdyby celá uvnitř vyschla.

„Pojď, ty huso. Nebo si tu zůstaň!“

Nad Tržištěm se znovu přehnala černá silueta nestvůry a nová záplava ohně smetla jižní část stanové osady z útesů do moře.

„Pryč!“

Mohutný poryv vzduchu, zvířeného dračími letkami, strhl hořící plachty a rozehnal je po okolí. Přehnaly se kolem obou dívek, přimkly se k obrovským balvanům, z nichž tu kdysi dávno vymřelý národ postavil kamenné dolmeny, a skomírající plameny proměnily bílé jíní v droboučké kapky rychle chladnoucí vody.

„Musíme sehnat koně. Nebo nám nepomohou ani všichni svatí...“

Koní bylo kolem spousta, ale divokých a poplašených. Řítily se vypálenými uličkami Tržiště, cenily zuby na všechny strany a řičeli strachem.

Útok druhého draka za prvním příliš nezaostal. Několik postav se válelo po zemi, snažíce se udusit na sobě plameny, a stejně tak se mezi poděšenými zvířaty hnalo pár takových, jimž dech draka sežehl a rozmetl hřívu.

Dívky přelezly ohradu pro dobytek, který už při prvním náletu oheň chrlícího monstra srazil kůly na druhé straně a rozehnal se na pláň na severu. Přeskákaly mezi ještě kouřícími kravskými lejny a pustily se stejným směrem.

Od jihu přišel vítr a strhl hořící plachtovinu z dolmečů. Vznese se k noční obloze jako plamenná létavice, vzápětí zase klesla a nechala se unášet plání mezi horskými hřebeny stále k severu. Povíslu loňské trávy, stržená větrem a zachycená na trnitých keřích hlohu, okamžitě vzplála, jakmile se jich hořící plachta dotkla. Oheň se šířil z keře na keř, hltal opuštěná hnízda, propletená mezi větvemi, a zanechával za sebou zčernalé kupky mrtvých křovisek.

„Mám!“

Arleta vykřikla ještě dřív, než se jí skutečně podařilo zachytit vraníka za udidlo. Pohodil hlavou a strnul. V lidských rukách se už jen chvěl. Arleta vztáhla s bolestným zasyčením ruku k jeho nozdram a opatrně jej pohladila. „Musíš nás odtud odvézt,

hřebečku. Musíš nás zachránit..." Mluvila tiše a měkce jako k dítěti. Laskající dlaní mu přejela mezi ušima, spustila ji na krk a prohrábla hřívu mezi prsty. Kůň se zklidňoval. Zkušeně překontrolovala sedlový popruh a za neustálého proudu uklidňujících slov a pomlaskávání se vyhoupla na hřbet.

„Ragenhildo!“

„Nechci,“ zavrtěla dívka. „Ztratím dítě.“

„Takhle i život.“

„Nechci,“ znovu zavrtěla Saská hlavou a couvla mezi hořící trosky chatrčí.

„Tak se smíř s Bohem,“ ušklíbala se Arleta. „Oheň nikdo neuhasí a ještě za noci přilétnou další..."

„Nemůžu,“ vzlykla Ragenhilda. Tolik chtěla, aby ji Arleta ještě chvíli přemlouvala. Aby jí přitlačila dýku na krk a donutila ji naskočit do sedla. Kdyby se pak něco stalo, neměla by ani trošičku viny. Všechno by padlo na svědomí té...

Loonoiská princezna mlaskla a pobídla hřebce do trysku. Vyrazil ze spálených uliček jako blesk a hnál se k severu, poslušný Arletiných stisků stehny.

Draci se vrátili a nevšímavě se přehnali nad dohořívajícím Tržištěm. Dráždily je plameny, vyskakující z hlohových houštin. Bučení poplašených volů a vzdálené dunění země, rozechvělé kopyty stád divokých koní. Pud, ženoucí je sem z nejvzdálenějších končin západního oceánu, ustoupil hladu. Neslyšně jako netopýr se přehnali nad mlčenlivými dolmeny. Sestoupili až těsně k zemi a hnali se ve stopách dobytka. Pařáty se co chvíli odráželi od zmrzlé země a sežehali svým dechem skalnaté ruiny z dávných dob.

Arleta se ohlédla v poslední chvíli. Zaječela děsem, vytrhla nohy z třmenů a vrhla se k zemi. V největší rychlosti narazila na sněhovou muldu. Zabořila se roztaženými prsty do sněhu, jakoby nezúčastněně vnímala, jak její levá ruka vniká mezi kameny, schované pod přemrzlým firnem, jak se kroutí vzhledem ke směru ještě nedokončeného letu jejího těla...

Jasně zaslechla křupnutí kosti a vzápětí jí vybuchl mozek bolestí. Nepřestala křičet, ani když narazila koleno na zem, sklouzla po muldě a setrvačnost jí pomohla zlomenou ruku

vyprostit. Řičela, ještě když vstala, s rukou bezvládně plandající podél těla, a v šoku se rozhlédla kolem sebe.

Drak už zmizel kdesi vpředu. O kus dál poskakoval po předních její hřebece, táhnoucí za sebou zadní nohy jako zbytečnou ozdobu. Drápy mu za letu přesekly šlachy a strhly pruh kůže na pravém boku od zadku až ke krku.

Křičela ještě, když k němu došla, pohladila jej po hlavě a jediným sekem mu přetřala krční tepnu. Nestačila uskočit. Překvapeně zamrkala proti spršce krve a olízla se. Teprve nyní zmlkla.

Draci zmizeli ve tmě a jen vzdálené rodící se sloupy ohně dávaly tušit, kde jsou. Dobytek se srotl asi půl míle daleko, poděšeně pobíhal v kruhu a trpně čekal, kdo padne za oběť hladu netvorů.

Dračí dech sežehl zasněžená úbočí hor, bránících proniknutí do vnitrozemí, a obludy se obrátily zpět. Stáda koní se vějířovitě rozbíhala do kraje a hnala se přes zamrzlé hladiny jezer, utopených v mělkých údolíčkách. Půlroční hřibata, nestačící zběsilému úprku zaostávala vzadu a hynula v plamenech z dračích tlam. Obludy si hrály se strachem zvířat jako kočka s myši. Štvaly je k horám a zase zpět k útesům. Už i dospělé kusy padaly vyčerpáním k zemi. Dvakrát se stádo srazilo s poděšeným hloučkem krav a dva hřebečci zůstali ležet na ztuhlé půdě, klátili nohama a s tichým řičením čekali, až jim ranami po volských rozích unikne život docela.

Arleta chytila zlomenou levičku druhou rukou, aby se tolik neklátila a zamířila k okraji útesů. Doufala, že se jí podaří najít nějakou jeskyni, v níž by se mohla schovat do zítřka, než se Leif vrátí. Nebo ten černochoch. Nabídl Leifovi svůj meč, aby za něj dostal ji. V duchu se opovržlivě zašklebila, a hned zase zkřivila obličej bolesti. Dunění kopyt, stále tolik vzdálené, se přiblížilo natolik, že sebrala všechnu sílu a obrátila se.

Stádo se blížilo v patách s tiše plachtící smrtí v podobě příšer, jako vyčarovaných z prastarých zkazek o drakobijci Rufusovi.

V panice se rozběhla k temné siluetě nejbližšího dolmenu nedbajíc bodavé bolesti ve zlomeném zápěstí. Půda duněla a praskala jako lámající se ledová kra na tajícím jezeře. Ani doleva,

ani doprava. Nemohla uniknout.

Štvaní koně se řítily v široké řadě a jejich bezhlavý úprk se měnil v šílenství. Vyčerpaná zvířata, která nestačila zběsilému tempu, končila v křečích a kotrmelcích pod kopyty svých druhů, chňapala kolem sebe a s řícením se kroutila v plamenech dračího dechu.

Arleta klopýtla sotva pár kroků od prvního balvanu, sahajícího do výšky dobře dvanácti stop. V pádu se přetočila, aby si chránila zraněnou ruku, a se zaťatými zuby se znovu postavila. Už cítila v zádech páru z koňských nozder...

Na dosah se přehnala vedoucí klisna a za ní suita strážných hřebců. Byli o několik desítek kroků před ostatními a měli kolem sebe ještě místo, aby se jí stačili vyhnout.

Arleta znovu klopýtla a po kolenou se doplazila k balvanu. Přitiskla se k němu jako dítě k matce, a objímajíc jeho drsný povrch, převrávorala na druhou stranu. Zavětrí, blesklo jí hlavou.

Všechno kolem vyjma jejího místečka za balvanem zaplnila těla koní, štiplavý pach jejich potu, ržání a slepá, zoufalá zuřivost proti všemu, co jim stálo v cestě. Stádo se dostalo až k okraji útesu. Už se neobrátilo jako několikrát předtím.

Plachtící predátor zůstal na chvostu stáda o okamžik déle. Sloupy ohně přehlušily strach ze zrádného pomezí pláně. Strážní hřebci se přiřítily až k holému hřebenu útesu. Vzepjali se na zadních a pokusili se obrátit. Marně. Jen na okamžik strnuli nad propastí, než je prudký nápor zadních řad srazil dolů.

Arleta se otřásla, ale nedokázala se nedívat na hrůzné divadlo, odehrávající se jen pár kroků před ní. Chtělo se jí křičet hrůzo, stejně jako řičeli oni.

Další a další řada smrtelně vyděšených zvířat narážela na zadky těch před sebou a srážela je z okraje útesu do moře. Draci jako by zešíleli. Kořist, kterou už téměř uštvali, mizela kdesi v hloubce.

Několik zvířat prorazilo ohnivou clonu a zmizelo na pláni. Prostranství mezi dolmenem a okrajem útesu se vyprázdnilo.

Arleta vydechla a zavřela oči. Ne na dlouho. Jen do chvíle, než ji závan vzduchu zvířeného dračími letkami, málem srazil k zemi. Tiskla se zády k hrubému, zrnitému povrchu balvanu a s vytřeštěnými očima zírala na obludu, která dosedala právě před

ní na hřeben útesu. Pařáty se rozevřely a na zem dopadla polospálená mršina klisny.

Horečně zatoužila, aby to byl sen.

Odlepila se od balvanu, a couvaje, zmizela ve tmě pod dolmenem. Potřebovala se vykřičet, vyplakat. Svezla se do dřepu a schovala hlavu pod zdravou rukou, aby nemusela poslouchat mlaskání žeroucí nestvůry. Třásla se chladem, vystupujícím od země, a toužila si vybavit slova jakékoliv modlitby, ale nedokázala to ještě ani tehdy, když východní pahorky zesvětlyaly příchodem nového dne.

Jektala strachy a zimou a stále opakovala jedinou větu, k níž se dokázala vzchopit: „Chci žít, chci žít, chci žít...“

* * *

Tělo dračí královny se pomalu a majestátně vynořovalo z vody. V rozptýleném světle fluoreskujícího stropu jeskyně se barvilo do sinavě modravého odstínu vysvětleného na břiše do šedavé běloby, zatímco na hřbetě se podél ostnatého, blanitého hřebínku, připomínajícího rybí ploutev, rozmazávaly tmavošedé skvrny. Dlouhé, stočené uši byly zahleněny zaschlými hrudkami žlutého mazu, slepujícího pokroucené, černé brvy, pokrývající rozhraní mezi vnější a vnitřní částí ucha.

Má rozum jako lidé, připomněl si Leif Ragenhildina slova z bornemijského přístavu. A mozek v uších... Jenom ten její Bůh může mít tušení, odkud to mohla znát. Letmo se dotkl pohledem tmavých vypouklých očí a přísahal by, že je to pravda.

Zorničky dračí královny se znenadání rozšířily a zase smrštily zpět do úzké, svislé čárky.

Rozumí, blesklo Leifovi hlavou. Jestli se mu dokáže probírat myšlenkami... Odvrátil se stranou a snažil se myslet na něco, přes co by dračí královna nedokázala vyčíst, co mu probíhá hlavou. Skála je šedá. Z hladiny se zvedá pára a valí se klenutou chodbou naproti kamsi pryč. Nechci ublížit, nechci bojovat.

Křeč hadího těla povolila a nejbližší klička sklouzla ze břehu do vody.

Sebevědomě se usmál. Musí myslet na něco jiného než na sebe a na ostatní. Masivem mramoru postupoval Jusuf, a snad i

Helgi spolu s dalšími. To se nesmí ta zrůda dozvědět!

Hladina jezírka se rozvlnila jako za bouře. Mrtvolný pach dračí tlamy přirazil Leifa ke skále a ušatá bestie si přestala všímat všeho mimo něj.

„Nic jsem neřekl,“ hlesl tiše.

Dračí samec, který se už delší dobu vzpíral svému silnějšímu soupeři, krátce zařval, když mu čelisti jeho soka prokously krk a proud horké krve zkroutil pěnovou hladinu jezírka. Drápy pařátů sklouzly po březích, potažených sněhově bílým kobercem krasových pupínků. Mohutné tělo zmizelo pod hladinou, za okamžik se vynořilo a nechalo se unášet k zadnímu cípu jezírka, v němž se před chvílí spolu s Leifem vynořilo. Zatočilo se ve víru a potopilo se.

„Zvířata,“ zašeptal Leif. „To jen ty jsi rozumná, dračí královno...“ Viking mírně pozvedl ruku k vítěznému samci, sebevědomě brázdícímu vodní plochu. Vlny, zdvižené jeho tělem, vyhazovaly na břeh svíjející se žlutočerné hadí obludy, tvořící suitu dračí královny. Její tělo se dralo z jezírka stále blíž k Leifovi a drtilo pod sebou všechno živé.

Leif byl nyní obklíčený ze všech stran dračí královnou. Opatrně vztáhl ruku před sebe a dotkl se suchého a teplého těla. Ucítit pulsování krve a na okamžik jej napadlo, zda by tvor, kroutící se před ním, vykrvácel dřív, než by jej stačil rozmačkat.

Zadní polovina těla sklouzla zpět do vody a dračí královna začala bičováním ocasu lákat samce, který mezitím v zuřivosti z neukojení začal trhat drápy a zuby žlutočerná těla hadů na kusy.

Nyní se přihnál jako bouře, nechal se vynést vlnou nad vábící břišní stranu samice a přirazil k ní jako galéra k přístavnímu můstku. Ocas dračí královny se mu propletl mezi letkami a přitáhl jej ještě těsněji k tělu. Mezi vzpouzejícími se obludnými těly se objevil první pěnový obláček dračího semene a při dalším nárazu odlétl stranou.

Leif zvedl hlavu a zadíval se jí do očí. Úzké zorničky za mléčnou poloprůhlednou mžurkou se upíraly kamsi do nepřítomna a nevěnovaly mu ani ždibec pozornosti. Ještě chvíli počkal. Bylo mu jasné, že pokud se chce ještě někdy podívat do slunce, pak se musí pokusit o útěk nyní. Druhá taková příležitost

se už nenaskytne.

Pochybovačně přešel očima po kličkách dračí královny a s pocitem marnosti zavrtěl hlavou. Její tělo bylo více než dvakrát silnější než jeho. Na jediný ráz je přeseknout by byl nadlidský úkol... Chvělo se pod nárazy samce a kvílivé tlumené vzdechy stoupaly ke stropu jeskyně.

Jako žena, pomyslel si v duchu, aby ji uklidnil, pokud skutečně vnímá jeho myšlenky, a ve stejném okamžiku vytasil meč.

Postřehla jeho úmysl téměř okamžitě, ale přece jen s malým zpožděním. Uskočil stranou, když se před ním zvedl oblouk jejího těla jako překážka, oběhl ho a dřív, než se jí podařilo setřepat dračího samce a připravit se k obraně, dostal se na dosah její hlavy. Břit zbraně se zaleskl v matném světle a srazil k zemi pravé ucho ušatého hada.

Jeskyň se rozlehl řev, ale dračí královna stále nemohla nic dělat. Samec se od ní ještě neodpoutal a nepřestával ji tlačit k zemi. Nemohla ani zvednout hlavu, aby uchránila zbytek svého vědomí. Před očima se jí znovu zalesklo ostří lidské zbraně. Druhé ucho odlétlo stranou a se žblunknutím zmizelo ve vodě. Dračí samec vyplivl plamenný sloup směrem k Leifovi, ale dokázal už jen rozpálit skálu a sežehnout většinu těla své královny.

Mramor popraskal a zešedl. Velké kusy šedé vápenné hmoty se odlomily od mateřského masivu a zasypaly zbytky kroutícího se hadího těla.

Leif se potopil ve stejné chvíli, kdy dračí plamen sežehl břehy jeskynního jezírka a spálil zbytky žlutočerných těl na oharky. Tušil, že stejně jako on dokázalo několik hadů z družiny ušaté dračí královny uniknout záhubě, ale doufal, že jsou příliš vystrašení a poplašení z jejího konce. Otevřel oči, ale tápal před sebou stejně jako před chvílí. Pod hladinou vládla tma a jen slabý přísvit napovídal, kde je hladina a kde dno. Čím víc se vzdaloval výpusti do moře, tím víc se dno zvedalo a nakonec, aby unikl dračímu zraku, mu nezbývalo než se plazit po dně. Měl strach se vynořit. Vody jezírka ještě bouřily... Rukama narazil na břeh a se zbraní připravenou k výpadu vystrčil hlavu. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se.

Spálené hadí maso páchlo po celé jeskyni a dračí samec, který

oplozením královny splnil svou životní úlohu, kroužil ve víru kolem mořské výpusti. Zachvíval se a slabounce řval. Hynul.

Leif chápavě pokýval hlavou. Po oplodnění umírají. Proto ten hřbitov pod útesem... Přehlédl břeh jezírka a vystoupil mezi spálené mršiny žlutočerných oblud. Ve srovnání s tím, co viděl před chvílí, mu najednou připadala žlutočerná těla jako trochu větší užovky z grindstedských bažin.

Naštěstí žádná z nich v dohledu nebyla...

* * *

Zachumlaní do žlutočerných plášťů, spěchali přes jeskyni a neodvažovali se ani promluvit. Zakopávali o kusy stříbra, o lebky vykladačů, kterým při sběru stříbrné sutě sklouzl plášť z ramen, a už si jej nestačili znovu přetáhnout... Překračovali natažená hadí těla a obcházel hromady starých, protřených košů na rudu, s jejichž vynášením ven se nikdo neobtěžoval. Necháпали, proč se ještě mouřenín v čele řady nezastavil a nedal pokyn ke sbírání. Mlčky přehlíželi odhozené košatiny a přemýšleli, zda by se nedaly narychlo opravit.

Jusuf Aferson se ale nezastavoval. S největší obezřetností vyhledával nejschůdnější cestu, překračoval malé vodní nádrže a odkopával k propleteným hadích těl největší kusy stříbra, aby muže za ním nezastavila na cestě do hloubi země chtivost. Zatím měli strach a šli za ním jako poslušné ovce. Až se dostanou dál, kde nebude ticho slují rušit nepřetržitý nervy drásající sykot, začnou se vzpouzet...

Helgi jde jako poslední a nenechá je zmizet... Černoch se spokojeně zazubil a pokusil se vybavit si tvář princezny, kterou mu Leif slíbil jako žold. Byla... Byla nádherná. Už měl spoustu dívek, ale vždycky to byla kořist nebo mu je do náruče vehnala zvědavost. Zaplašil modrooký přízrak pryč a opatrně nakoukl za ohbí chodby, v níž se sluj poznenáhlu zúžila.

U paty skalní stěny se vinul potůček odvádějící přepadovou vodu z nádržek ve Stříbrné sluji, a o několik desítek kroků dál se deltovitě vléval do tiché, tajemné, jakoby měsícem osvětlené hladiny podzemního jezera. Ze dna se zvedaly až ke klenbě jeskyně mohutné sloupy, ověšené bílými krystalky jako šňůrami

perel. Mezery mezi nimi byly právě tak široké, aby umožnily žlutočerným hadům pohyb tam a zpět.

„Jestli žijí dračí královny na druhé straně, nikdy se nemohou dostat sem,“ zašeptal Helgimu, když k němu došel.

Kulatoučký viking zamyšleně přikývl: „Budeme mít kam ustoupit,“ zašeptal, aby to ostatní neslyšeli.

Opatrně vstoupili do vody a po pás se brodili k mohutnému sloupoví.

„Kam jdeme?“ vrčel Roewulf a s předstíranou lhostejností si vsunoval spodní cípy pláště do bot, aby odradil hadí šelmu, přibližující se pod hladinou.

Jusuf neodpověděl. Konečně se dotkl sloupu při okraji a přitiskl se k němu.

Vodní hladina za kamenným sloupořadím připomínala spíš rozervané pobřeží někde na severu než poklidné podzemní jezero, neznající sílu vlny příboje. Všechno kolem tonulo v přízračném, bledém světle. Balvany, zřícené v průběhu věků z klenby jeskyně, vytvářely u pobřeží jezera hotové bludiště. Oblaka par, zvedající se z hladiny v místech, kde z lůna země vyrážely teplé prameny, se převalovaly mezi skalami, připomínalo neprostupný, mlžnatý závoj.

„Tam už stříbro není,“ znovu promluvil Roewulf. Váhavě se obrátil zpět, ale samotnému se mu zpátky přes stříbrnou sluj nechtělo.

„Je tam to, kvůli čemu jsme se sem vydali!“ Helgi zvýšil hlas. „Přísahám, že kdo se teď vrátí, přijde mou rukou o plášť a nepodaří se mu vzdálit ani na deset kroků. V jeskyních před námi žijí ušatí hadi a já jsem tu proto, abych se pomstil.“

„Je to past!“ Bretoněc s rezavými čůpky až po ramena povystoupil z řady a odstrčil Roewulfa stranou. „Chceš si nás najmout k boji, vikingu, a nic nenabízíš...“

„Nabídl jsem vám stříbro a poradil, jak se k němu dostat. Je to málo?“

„Tak.“ Bretoněc přikývl. „Jen hlupák by vyměnil vlastní život za pohled na kupu bohatství. Jestli jsou tam opravdu dračí královny,“ neurčitě máchl rukou před sebe, „tak nepřežije ani jeden z nás.“

Helgi ucítil, jak se o něj pod vodou něco otřelo, a jen se

sebezapřením zůstal stát na místě. „Co chcete jako žold?“ zeptal se vyzývavě.

Bretoněc pokývl hlavou a stejně tak sebevědomě pozdvihl bradu: „Vyberu si až mezi těmi, které odtud vyvedeme.“

Viking se krátce zamyslel a nakonec přikývl: „Kromě jedné,“ dodal a potřásl hlavou. „Kdyby ještě žila...“

Žádný z mužů, kteří s nimi dospěli až ke kamennému sloupoví, nechtěl pokračovat dál. Jeden za druhým se obraceli, úžeji se halili do svých plášťů a brodili se zpět.

Zůstali jen čtyři. Už se i Roewulf otočil a vykročil zpět.

„Myslel jsem, že nepatříš mezi zbabělce a ubrečené hňupy z měst...“

Tvářil se, jako by ani Helgiho slova nezaslechl. Teprve když byl na suché zemi, otočil se. „Někde je tam možná moje dcera, Helgi Trolle. Před půlrokem mi žoldnéři vykladačů vypálili dvorec a ona byla jediná, koho jsem mezi mrtvými nenašel... Vlastně jen proto jsem se vypravil do Mumhanu. A tady jsem poznal, jak je má snaha marná. Zbyl mi jen strach a touha po stříbře. Koupit si nový dvorec a zplodit další děti. Kdyby čekalo sto mužů na každého z nás, tak se o to pokusím, ale tvoji nepřátelé nejsou lidé, Helgi Trolle. Je to něco, nad čím člověk nemůže zvítězit...“ Jako kdyby chtěl uniknout přemlouvání, vyrazil dál a ztratil se ve tmě.

„Tři jsou málo,“ hlesl Jusuf a mrkl po Helgim. Třetí do počtu, Bretoněc, se mu moc nelíbil.

„Dva,“ skočil mu do řeči cůpkatý chlapík. „Nebojuji ve ztracených bitvách.“ Vyrazil v Roewulfových stopách a snažil se stejně jako on co nejrychleji zmizet.

„Plášť,“ kývl za odcházejícím Bretoňcem Jusuf. „Jestli ji najdeme, budeme potřebovat plášť.“

Helgi vyrazil za Bretoňcem ještě dřív, než Jusuf dokončil první slovo. Z šera dolehl zvuk krátkého a rychlého zápasu a za chvíli se Helgi znovu objevil se zmuchlanou látkou v náručí. „Vysmekl se mi,“ vydechl a zalapal po dechu. „Ale oni si ho brzy najdou.“

Bretoňcova slova o ztracené bitvě se příliš nelišila od Jusufových myšlenek. Ani v nejmenším se mu nechtělo pouštět se dál. Pro oblaka páry nebylo vidět na druhý břeh jezera a ke všemu bylo docela možné, že je příliš daleko.

Helgi nebyl hlupák, aby nepochopil, nač mouřenín vedle něho myslí. „Jen kousek,“ houkl přes rameno, ale v jeho hlase se dal rozpoznat prosebný tón. „Jen se dostaneme za ty skály, a pokud uvidíme, že se nedá jít dál, vrátíme se.“

Jusúf na okamžik zaváhal. Možná už to, že se dostali až sem, může stačit, aby dostal Arletu. V děrách pod balvany se mohou ukrývat ještě daleko horší netvoři, než zatím potkali... S vyzývavým pohledem počkal, až Helgi vykročí první, a následoval jej přesně v jeho stopách.

Snažili se v bludišti balvanů vyhnout kanálům, v nichž vystupovaly na hladinu bubliny a svědčily o výronech horké vody. Rukama rozháněli páru, valící se po hladině proti nim, a se zuby zaťatými do rtů čekali, kdy se proti nim konečně vynoří něco, co jim dá zapomenout na strach a donutí pevněji sevřít cizelované jílce svých zbraní.

Dno se pomalu svažovalo a voda jim dosáhla až po břicho. Vlnky, zvednuté jejich pohyby, tichounce šplouchaly o skály a vyvolávaly představy, o jakých by ani za všechny poklady světa nepromluvili nahlas. Jusúf v duchu litoval, že pustil Helgiho před sebe. Neustále se ohlížel, ale podvědomá bázeň z neznámé vody mu nedovolovala vrátit se. Snad po tisíci se ohlédl a narazil do Helgiho zad. Polohlasně zaklel, ale to už mu silná Helgiho ruka sevřela čelisti.

„U Thorových kozlů, mlč!“ zasykl viking a zády se přitiskl ke skále.

Z mlžnaté opony před nimi se ozvalo cáknutí.

Beze slova se ohlédl. Jestli je něco pravdy na zkazkách o velikosti dračích královen, mohou už být ze všech stran obklíčeni i s bludištěm zřícených balvanů.

Nové zašplouchání se ozvalo až děsivě blízko. Přísahali by, že stačí natáhnout ruku a...

Cosí se otřelo o kámen, sklouzlo po jeho vlhkém a slizkém povrchu a zaseklo se do Helgiho. Podvědomě se vzepřel a bleskově to srazil mečem. Z mléka před ním se ozval vyděšený dívčí výkřik. Helgi popadl část věci, kterou se mu podařilo odseknout, a překvapeně zamrkal očima.

„Dřevo,“ ulehčeně se zasmál Jusúf Aferson. „Bylo to bidlo...“

Položil se do vody a několika tempy se dostal přes nejhustější mlhu. Rozhlédl se kolem. Nikoho nespatriil.

„Poplav za mnou,“ zahučel k neviditelnému Helgimu.

Za chvíli se vedle něj vynořila rudovousá Helgiho tvář. Supěl a s námahou šlapal vodu.

„Je někde tady,“ zahučel Jusúf. „Ať je to kdo je to, v říši ušatých hadů bude každá žena na naší straně...“

Oblaka páry se v té chvíli odvalila stranou a pár sáhů před nimi se z mlhy vynořilo nízké plavidlo s bortem jen o málo výš než hladina. Nemělo stěžeň ani vesla. Žádné kormidlo, jež by řídilo loď, nebo snad spíš vor. Vypadalo jako nízký koš, na jehož dně se mohl skrývat had, stejně jako dívka, kterou před chvílí slyšeli vykřiknout.

Helgi předal meč Jusúfovi a potopil se. Chtěl vor podplavat a nahlédnout dovnitř z druhé strany, odkud jej snad posádka nečeká... Čtyřmi tempy se dostal pod plavidlo, spíš hmatem než očima poznal, že nemá ani žádný kýl, a bez jediného zašplouchnutí se vynořil na druhé straně. Opatrně se prsty opřel o okraj nejkrajnějšího trámku, z nichž byl vor svázán, a prudce se vyhoupl nahoru.

V první chvíli se polekaně pustil a sklouzl zase zpátky do vody. Teprve když úlek pominul, uvědomil si, že žlutočerné tělo hadí nestvůry bylo příliš tlusté. Buď had tráví, a je tedy naprosto neškodný a neschopný se bránit, nebo je to docela jiný tvor, který se za něj jen vydává... Vyhoupl se zpátky a vyšplhal se na palubu. Vor připomínal všechno možné jen ne plavidlo. Vypadal jako oválné hnízdo a jeho paluba byla zrovna tak upletena kolem dokola ze suchých klacků a vybělených kostí. Na zádi ležely na sobě naskládány váčky z jakési kožnaté látky a uprostřed voru leželo příliš tlusté hadí tělo.

Helgi se zašklebil do vousů a vytrhl z propleteniny větví a kostí dlouhý klacek. O krok se přiblížil k nehybnému plazu a opatrně rozhrnul hadí kůži.

Dívka, jež se skrývala uvnitř, měla tvář plnou slz. Modré oči pod černými, rozčuchanými vlasy těkaly ze strany na stranu jako by čekaly, z které strany přijde smrt.

„Neboj se,“ šeptl Helgi keltsky a zvedl prázdné ruce.

Mlčela. Pod hadí kůží neměla nic, a jako by si teprve nyní uvědomila svoji nahotu, přetáhla si cíp žlutočerné kůže přes klín.

„Rozumíš mi?“

Němě přikývla. Hřbetem ruky si utřela slzy. „Zase vám ho zabiju!“ vyhrkla. „Zase...“

„S někým si mě pleteš,“ přerušil její vzlykové výkřiky. Nahnul se přes bort a gestem přivolal Jusúfa. Počkal s vyptáváním, až mouřenín připlave, a zatímco se šplhal na vor, znovu se otočil k dívce. „Kdo jsi?“

„To poznáš sám, ne?“ pohodila vzdorovitě hlavou. „Dobrá krev! Zabila jsem ho, a ještě dva další!“ Její tvář se znenadání proměnila a v očích se objevila zvědavost. „Kde jste vzali odvalu dojit až sem? Nikde jsem neslyšela o vykladači, který by se vzdálil víc než na dohled od přístaviště. Starou cestou nikdy nechodí...“

„To za těmi sloupy?“

Přikývla.

„Právě tamtudy jsme přišli.“

„Pomátli jste se zvědavostí? Žlutočerní, kteří žijí na této straně sloupové hranice, nejsou poslušní dračích královen... Nebo už ano?“

Helgi protáhl obličej a pokrčil rameny. „Jsem viking a toto je můj druh v boji. Nepřicházíme ze zvědavosti, ale s mečem v ruce, děvče...“

Nenechala jej domluvit. Zapomněla na stud, vyskočila na nohy a vrhla se mu kolem krku. „Neměla bych věřit,“ zajíkla se a políbila jej na tvář. „Nesmím věřit, ale jestli je to pravda, tak je to nejšťastnější den pro Doupata.“

„Pro co?“

„Pro otrokyně, potupně prodané ušatým hadům. Pro ty, které měly dobrou krev. Pro nás, vikingu!“

* * *

Už dávno přestal věřit, že se v bludišti kanálů, jezírek a vyvěraček vůbec s někým ze svých potká. Prozatím měl štěstí. Katarakty mezi jednotlivými vodními plochami, halící se do páry a vodní tříště, nebyly nepřekonatelné a většinou se vodní spousty řítily širokým přírodním náhonem, nad nímž lemovaly svislou

skalní stěnu římsy nebo polorozpadlé galerie. Podzemní říše ušatých hadů pamatovala lepší časy.

Vyjma bělavých, téměř průhledných mloků, kterými se to v některých částech podzemního labyrintu jen hemžilo, nepotkal od chvíle, kdy se vyškrábal na břeh, jediného živého tvora. Zbývající dvě ušaté dračí královny byly stále ještě někde mezi ním a Jusúfem, který by měl postupovat z opačné strany.

Po čtyřech a se zatajeným dechem se dostal přes poslední galerii. Na pevném skalnatém podkladu se zase postavil a obešel ostroh, kolem nějž se římsa točila. Na první pohled poznal, že je na místě, kde si dohodli setkání. To před ním musely být plástve.

* * *

„Ethnee,“ řekla nahá dívka a ukázala na sebe. „Byla jsem jednou ze čtyř řádových sester u kostela svatého Kolumby. Je to u Deigterského jezera.“

„Ptal jsem se, kolik vás je, a ne kde jsi klekala před křížem,“ zavrčel Helgi. Cítil někde poblíž nebezpečí. Mlha nedovolovala pořádně se rozhlédnout, ale svědění na šíji jej nikdy nemýlilo.

„Asi třicet.“ Ethnee se opřela o zkrácené bidlo a zarejdovala se svým okrouhlým plavidlem pryč ze skalního labyrintu. Už se na tomto místě nadělali hluku dost. „Dračí královny kladou dvojce vejce. Jedna jsou velká asi jako člověk. Ty se zazdívají v plástvích. Do každé komůrky se také zazdí jedna žena, jejíž maso má sloužit jako první strava pro vyklubaného žlutočerného hada. To je úděl pro ty, jejichž krev je obyčejná. Oproti jiným mají rychlou smrt, protože umírají hned, jak se rozhodne o jejich osudu...“

Jusúf se vyklonil přes bort, aby pomohl roh voru odtlačit od skály, a když se mu to podařilo, zase se obrátil zpět. „A vy?“

Dívka neodpověděla. Znenadání jako by se proměnila v kočku na číhané. Příkrčila se a co nejtišeji a bez jediného zašplouchnutí vytáhla bidlo z vody. Uchopila je pod paží jako těžkou píku a konec zapřela o dno plavidla.

Téměř na dosah se pohnulo cosi, co dokázalo jejich vor děsivě rozhoupat.

Neodvažovali se ani zašeptat. Viděli sotva na krok a výmluvné

dívčí gesto s prstem přes ústa je dostatečně varovalo.

Další zašplouchání už nezaslechli. Hladina se počala zvolna uklidňovat. I Ethneina tvář zase změkla a na její vybledlé rty se vrátil náznak úsměvu.

„Co to bylo?“

„Co asi?“ S despektem vrátila Jusúfovi jeho vylekaný pohled a zavrátila oči. „Dračí královna! Hledá mladé. Už ale odplavala pryč. Jenom žlutočerných tu nyní bude ve vodě víc než předtím. Kdyby se začal některý soukat na palubu, musím se zabalit tam do té kůže. A vám bych radila...“

„Nevšimla sis? Máme pláště vykladačů. Nenapadnou nás.“

Přikývla na srozuměnou. „Ještě jste mi neřekli –“

„Potom.“ Helgi gestem ruky utnul její slova. „Kdo zazdívá vejce do pláští? Být jednooký, vsadil bych zbývající oko, že vykladači to nejsou.“

„Ty, jejichž úděl je strašnější,“ pronesla dívka s patosem v hlase. „I já jsem byla mezi nimi. Má krev je zvláštní a může se míchat s krví jiných lidí. Jen ty panny a ženy, které splňují tuto podmínku, jsou odehnány od stáda ostatních. Poté, co jsme vlastní sestry zazdily do komůrek s dračími vejci, nás přivedli zpět k přístavišti. Je nedaleko odtud. Pro každou z nás vykladači připravili plavidlo a vypletli na něm hnízdo. Do nich uložili vejce. Jinačí než ty, z nichž se líhnou hadi. Den před proklubáním ke každému z vajec položili jednu z nás, spoutanou a nemohoucí se ani pohnout. Dračí kuřata jsou hladová, jen co poprvé vykouknou ze skořápky. Potřebují živé maso a první den či dva trhají z kořisti, která je jim předložena, spoutaná v provazech...“

Helgi zvedl pochybovačně oči už v polovině vyprávění, ale byl si jist, že dívka před ním nemá důvod lhát.

Jejich plavidlo se propletlo mezi skalami a vyplulo na volnou vodu. Dostali se dál od horkých pramenů a valící se oblaka páry, hnaná průvanem, poněkud prořídla.

„Asi před šesti měsíci jednu z nás špatně spoutali a ona se dokázala vymanit z pout dříve, než se dračí kuře proklubalo na svět. Její vor se pohupoval uprostřed jezera, na němž se zrovna plavíme. Podařilo se jí překousat provazy a jednu kulatinu z voru odstranit. Provazy hned znovu svázala, dřevěnou tyčí propíchla

skořápku a ubila mládě dřív, než vůbec poprvé otevřelo oči.“

„Tobě se to podařilo také?“ vyhrkl Jusúf a nadšeně se na Ethnee zadíval. Zrozpačitěla a otočila se k němu bokem. „Nedělají stejnou chybu dvakrát,“ zavrčela a přelétla pohledem palubu, jestli by se nenašlo něco, čím by mohla zakrýt nahotu. „To všechno dokázala ona. Počkala mezi pobřežními skalkami, až se přístaviště vyprázdní, a vrátila se zpět. Zabíla hlídku. Sebrala plášť, meč a kousek odtud utřela hlavu prvnímu žlutočernému hadu. Stáhla mu kůži, aby se měla v čem skrýt, až se některý z nich začne soukat na vor, a vyrazila na jezero. Křižovala je od jednoho břehu k druhému a snažila se najít své družky, které neměly tolik štěstí co ona. Prohledala kdejakou zátoku, kam mohly vory doplout. Na své plavbě narazila na mnoho opuštěných, svědčících o tom, že se dračí kuře našlo a sklouzlo do vody, aby se vydalo k moři. Setkala se ale také se dvěma, které měly to štěstí, že kožnatá skořápka dračího vejce byla o něco tužší než u ostatních. Rozvázala je, společně zabily mladé a od té doby křižují tyto vody pirátky. Je nás třicet a od chvíle, kdy se ta první osvobodila, jsme pobily víc draků než všechny generace rytířů v minulých dobách.“

Helgi už před okamžikem vzrušeně vstal. To, co jej napadlo, by byla obrovská náhoda, ale Odin mu dneska přál, když mu dovolil zbavit se norského krále... „Jak se jmenuje?“ vyhrkl. „Ta první, myslím! Ulrika?“ Zatřepal dívkou, jako by si tím mohl vynutit souhlas. „U Thorových kozlů, už to řekni...“

„Není to Ulrika,“ zavrčela Ethnee hlavou a popuzeně srazila Helgiho ruce ze svých ramen. „Jestli je ona důvod, pro který jsi vstoupil do podsvětí, pak tě musím, vikingu, zklamat. Nejmenuje se Ulrika, a ani žádná panna nebo žena toho jména mezi námi není.“

„Byla z Worthingu...“ Helgi se bránil obrazu krvavé mísy, zazdívané spolu s vejcem žlutočerného plaza.

„Neznám ji,“ odsekla dívka a zvedla ruku na znamení ticha.

Hladina se pohupovala. Něco se blížilo. Ethnee se vrhla na dno a zpod propletence klacíků a kostí vytáhla zaostřenou kostěnou špici. „Jestli nás objeví, musíte mne zabít,“ zašeptala rychle. „Tentokrát míří přímo na nás, i když o nás neví. Dračí

královny umějí číst myšlenky; vyčetla by ze mne, kde jsou ostatní.“

Helgi se probral z apatie. Měl chuť zabít a docela blízko mu kynula příležitost. „A my?“

„Z vás nic nového nevyčtou. Vědí o nás. Z posledního tuctu jsme zachránily sice jenom tři dívky, ale až na jedno jsme stačily pobít všechna dračí kuřata.“

„Kdyby uměly číst v myšlenkách, dávno by vás našly.“

„Dokáží nahlédnout do mysli jen těm, o nichž vědí.“

Dvakrát se voda na dosah jejich voru rozvlnila a pokaždé zahlédli v mlze rozmazané kontury obludného hadího těla.

„Hledá mladé,“ opakovala šeptem Ethnee. „Jestli se dotkne voru, budeme muset do vody!“ ani to ještě nedořekla, když se na dosah vynořila ostnatá ploutev a rozčísila hladinu. Dívka položila opatrně bidlo na dno plavidla a rychlými, nacvičenými pohyby se nasoukala do žlutočerné kůže. Až teď uviděli, že jsou v ní otvory pro ruce a nohy.

„Připravte se!“ zašeptala.

Vor sebou cukl a dnem zadrhl o skvrnitou kůži na hřbetě dračí královny. Ve stejném okamžiku se všichni tři odrazili. Jezero naštěstí nebylo ani tady příliš hluboké. Napůl plaváním a napůl poskakováním po dně se snažili co nejvíc vzdálit. O nohy se jim třela svalnatá těla žlutočerných družiníků dračí královny a nevíšmavě se otírala o jejich maskovací hábity.

Mlhou se rozlehl třesk praskajícího dřeva.

„Bude nás hledat,“ zašeptala naoko klidně a vyplivla vodu.

„Ony tuší, v které části podzemí sídlíme. Odřízne, nám cestu.“

„Dá se k vašim dostat jinudy?“

Dívka se položila na záda a dělala tempa jen nohama, aby si ruce trochu odpočinuly. „Přes plástve. Vlastně po jejich okraji. Jste vikingové a viděli jste víc krve než obyčejní lidé, ale tam... Tam je očištec, v němž jsem přestala věřit na kříž. Kristovo utrpení nebylo ničím proti tomu, co zakoušejí ženy ve spárech dračích královen.“

* * *

Prošli kolem žlutočerného, soukajícího do sebe obrovského jeskynního mloka, a začali stoupat úzkou a kluzkou stezkou

nahoru. Už když se blížili ke břehu, slyšeli hluk a cítili pach krve. Ale teprve když vystoupili na skalní galerii nad rozlehlým kotlem, spatřili terasovitě se svažující stěny, olepené kolem dokola malými kobkami, postavenými z vápenných usazenin ze dna jezírek a z jílu. Některé se šklebily do přítmi obrovského jeskynního dómu černými otvory, jimiž se už dostal na svět nový netvor.

„Vidíte to?“ Helgi se nejdřív obrátil k Ethnee, ale když si všiml, že raději klopí víčka, než by ještě jednou spatřila, co se dole děje, přimhouřil oči a podíval se. „Při démonech Niflheimu,“ vydechl kulatoučký viking. V duchu zapudil obraz Ulričiny tváře, vytasil meč a políbil jej na jilec.

Dívka se jen neochotně zastavila. „Pojďte.“

„Domluvili jsme se s Leifem, že se setkáme na plástvích,“ odpověděl Helgi bezbarvým hlasem. „Zdá se, že tu ještě není.“ Obrátil se na Jusúfa a bodře mu vrazil loket pod žebra. „Počkáme tady.“

Ethnee na něj vytřeštila oči a vztáhla ruku, jako by se chtěla přesvědčit, že je Helgi skutečný, a ne jen mámení ze sna.

„Běž za svými,“ předešel ji a pohladil ji po vlasech. „Ať vezmou všechny zbraně a přijdou sem. Dnes tady poteče daleko víc krve než jindy, ale tentokrát nebude lidská.“

Na skalním stupni asi pět sáhů pod nimi praskla stěna inkubační komůrky a v prasklině se objevila hlava právě proklubané nestvůry. Svítla neotřenou žlutí, dokud vedle ní nedoskočil Helgi na všechny čtyři a jediným úderem meče ji neoddělil od zbytku těla.

Postupovali komůrku od komůrky a ničili jedno hádě po druhém. Trhali kožnatou slupku vajec, brodili se rozlitým, lepivým bílkem a hledali zárodky nového života, aby je mohli rozdrtit pod botou. Zmocňovalo se jich šílenství. Během půlhodiny vyhladili veškerá háďata na nejvyšší terase a sestoupili níž. Na dně krasového kotle si jich stále ještě nikdo nevšiml.

* * *

Leif, který shlížel na zazdívání vajec z protější strany, je měl jako na dlani. Světlo, vycházející z žíly jakési fluoreskující rudy v kamenné klenbě jeskyně, nebylo tak silné, aby rozeznal tváře obou

mužů, ale černá barva Jusúfovy kůže jej ani na chvíli nenechala na pochybách. Viděl je, ale nemohl k nim. Mísovitě vyhloubená skála pláství vybíhala z mramorového masivu jako poloostrov. Z obou bočních stran byla obklopena pařícími se podzemními jezery a její čelní štít téměř uzavíral úzkou soutěsku mezi oběma obrovskými zatopenými jeskynnými dómy. Sotva na deset kroků široký kanál byl plný háďat, která se ještě neodvažovala na větší vzdálenost od svých splasklých kožnatých skořápek, ale v takovém množství mohla být pro člověka bez ochrany vykladačského pláště smrtelně nebezpečnou překážkou...

Leif pochopil, že musí projít přímo středem kotle pod sebou, aby se dostal ke svým přátelům. Byli jen dva, zřejmě se jim tedy nepodařilo získat více mužů pro svůj cíl. Pokrčil rameny, přidřepel na okraji a s taseným mečem seskočil dolů.

Ačkoliv se protější terasa utápěla pro jeho oči v šeru, přece jen se dalo rozeznat, co se na ní děje. S daleko větším respektem než Helgi prokopl hliněnou stěnu nejbližší komůrky a opatrně nahlédl dovnitř. Hádě, sotva pět či šest kroků dlouhé, do sebe právě soukalo kus lidského těla. Leif věděl, že v okamžiku, kdy má had plnou tlamu kořisti, se nemůže bránit. Vykopl ještě kus zdi, aby se ujistil, že jej, až vejde dovnitř, nezaskočí další, a vzápětí vešel. Trvalo mu to déle než těm dvěma naproti. Než obešel celou terasu, byl Helgi s Jusúfem už o dvě patra níž.

Seskočil dolů a přidal na rychlosti. Už si byl téměř jist, že se v zazděných komůrkách neukrývají dospělé obludy. Vzpomněl si na Hakana a zalitoval, že nebude nikdo, kdo by o dnešním dni složil píseň. Zastavil se, na okamžik se zahleděl vzhůru a přemýšlel.

„Meče se tupily o hadí krky...“

Ještě chvíli přemítal a pak si otráveně odplívl. Na verše jsou jiní. Syn krále Danemarku nemá povinnost být ještě navíc skaldem...

Dívky, plácající z mazlavých usazenin nevelké blátivé cihličky, si vetřelců nevšímaly. Jen občas se některé z nich zablýsklo v očích, když se Leif přiblížil. Jako by se bály, že křikem a zastavením práce přivolají nežádoucí pozornost. Apaticky vzaly na vědomí, že na výše položených skalních stupních není co zazdívat. Stahovaly se dolů, až zaplnily celé dno

skalního kotle. Do jam, vytesaných v zemi, přestaly přilévat vodu a jemné blátíčko začalo pomalu tuhnout.

„Stáhněte nebo strhejte kůži z hadů,“ zakřičel Leif na třicítku dívek přešlapujících mezi mísami s kusy masa a srovnanými vejci, přichystanými k zazdění. „Jen tak se odtud můžete dostat!“

Davem se prodrala rusovláska se sponou z lískových větviček ve vlasech. Vytrhla se rukám, jež se ji snažily zadržet, a vyběhla po vytesaném schodišti k Leifovi.

„Zabíjíte hady,“ pohodila hlavou a odhalila štíhlý, dlouhý krk. „Co dál?“

„Dál jako ve starých ságách,“ zahučel Helgi z protější strany. „Vykladači jsou pobiti. Ti, kteří přežijí, budou mít o čem vyprávět až do smrti a o nás třech někdo složí hrdinskou píseň.“

„A draci?“ ozvala se opět rusovláska. Leif si až nyní všiml, jak je její krk zarudlý. Zrozpačitěla a stáhla si vlasy zezadu na řadra, „Přiškrtila mne jedna z těch bestií,“ odpověděla na jeho nevyřčenou otázku a obrátila se přímo na něj. „Zbytečně nám nabízíte naději. I kdyby se vám podařilo pobít vykladače a jejich hady, i kdybychom se pokusili přejít jezero a dostat se zpět na slunce, pořád tu jsou dračí královny, které nám v tom zabrání.“

„Jedna už neví o světě,“ usmál se s převahou Leif a s uspokojením zaznamenal Helgiho ohromený pohled.

Nad pláství se vynořil zástup nahých dívek ozbrojených kostěnými oštěpy, a zastavil se.

Z Helgiho tváře se vytratil úsměv. „Říkají si pirátky,“ prohodil k Leifovi a ukázal nahoru. „Ta, kterou uznávají za svou velitelku, je tady už šest měsíců. Žádná z nich se nejmenuje... Víš jak, Leife.“

„Chceš mi teď vyčítat, že jsem přišel pozdě?“ Leif sebou trhl, jako by jej přistihli na tržišti s cizím měšcem v ruce.

„Chci!“ vykřikl Helgi. Až do nynějška v sobě dusil výčitky, ale teď cítil, že už je nezadrží... Zbrunátněl v obličeji. „Proležel jsem měsíce na lůžku, a přitom jsem na útesy dorazil ještě před tebou. Chci ti vyčítat, že pro urozená stehna loonoiské princezny jsi nedodržel slib!“

„Byli jsme v obležení!“

„Jen dva dny ze tří měsíců...“ Helgi se ztěžka nadechl, a jako

by neměl chuť pokračovat, zasunul meč do pochvy a zamířil k místu, odkud se nahoru vinulo nahrubo vytesané schodiště.

„Seber všechny, které najdeš, a překroč vodu v tomhle směru...“ máchl rukou tam, kde tušil přístav vykladačů.
„Myslím, že po tomhle by mě i tvůj otec zprostil slibu bojovat za tvůj trůn...“

Leif nevěřičně zavrtěl hlavou, pohnul se, jako by se chtěl rozběhnout za ním, a nakonec jen rozhodil rukama. „Já nechci vládnout Danemarku, když nebudeš stát po mé pravici. Helgi!“

Kulatoučký viking neodpověděl. Na jeden ráz vyběhl o dvě terasy výš a pak už pomalu vystupoval k pirátkám.

* * *

„Říkají mi Helgi Troll,“ prohlásil, když se konečně dostal až nahoru. Ethnee stála v popředí. Nyní ustoupila stranou a ukázala na něj: „To je on, má paní!“

Velitelka houfu nahých dívek vystoupila ze stínu do světla a upřela na Helgiho svůj pohled. Měla doširoka otevřené oči jako někdo, kdo už dlouho žije v šeru, ale její snědá tvář ještě nezesvětlala dlouhým pobytem v podzemí. Helgi by přísahal, že ji už potkal. Jen netušil kde.

„Mluvil jsi o Worthingu,“ ozvala se první. „Řekla mi to Ethnee. Jsem tam odtud a vzpomínám si na tebe. Navštívil jsi nás těsně před tím než Lars, Šťavnatá lebka, zabil Yngvara a ovládl naši vesnici...“

Helgi se pousmál. Už si vzpomněl. Při pitce v Yngvarově skále hodili opilí muži jednu z dívek do kádě s pivem... Prohlédl si ji od hlavy až k patě. Určitě to byla ona. Před oči se mu vrátil obrázek, jak se mezi píví pěnou vynořila utrápená dívčí tvář a prskala na všechny strany.

„Znala jsem Ulriku,“ pokračovala. „Na cestě po moři její sestra vyskočila z lodi. Viděla tě.“

Helgi přikývl a netrpělivě přešlápl. „Co se stalo s Ulrikou?“

„Vzpomínala na tebe a chtěla se vrátit do Worthingu. Bála se, že když ji tam nenajdeš, zapomeneš...“

„Co se s ní stalo?“

Velitelka se otrásla zimou a přehodila si přes záda žlutočerný

pléd z hadí kůže.

„Jsme ženy a tváří v tvář psí tlamě dračí královny ztrácíme odvahu a rozum. Vyved' nás ven, vikingu. Až nám zakřupe pod nohama sníh, přísahám při všem, co je mi svaté, že ti řeknu všechno.“

„Žije?“

„Moji podmínku znáš!“

* * *

Počkali, než se k nim vyšplhala Leifova skupina, a s Helgim v čele počala celá karavana sestupovat k pobřeží nejrozsáhlejšího jezera v nitru mumhanských skal.

„Skoro míli budeme plavat a brodit,“ obrátil se Jusuf Aferson k Leifovi. „Obejít se to nedá...“

Vstupovali do vody s mrazením v zádech. Dívky, zachumlané v roztrhaných hadích kůžích ještě páchnoucích krví, se semkly do houfu. Dokud jim voda nedosáhla až k bradě, snažily se držet pohromadě a vytlačit na okraj chumlu ty druhé. Pak už to bylo jedno. První z nich přestávaly stačit rychlému tempu. Mezi nohama se jim proplétala obludná těla hadích nestvůr a jen se lhostejně otírala o stehna a boky lidí. Vlny, zdvíhané lidským houfem, se rozbíhaly po hladině stále silněji a silněji a pleskaly o skalnaté pobřeží za nimi.

Vyhýbali se bublinám, svědčícím o výronu horkého pramene pod hladinou, přeplavávali zatopené prolákliny a každým krokem se nořili víc a víc do cář mlhy, válící se nad hladinou.

„Dostihnou nás,“ zaslechl Leif rusovlásku a odrazil se ode dna, aby se dostal až k ní.

„Dostihnou nás,“ zajektala mu přímo do obličeje.

„Neboj se, Berneško,“ pohladil ji po vlasech a povzbudivě se usmál.

S tichou zarputilostí se dala vodou vpřed, ale přesto nyní zvědavě otočila hlavu: „Proč mi tak říkáš?“

„Bernešky mají červený krk jako ty,“ pohodil Leif hlavou.

„Copak máš nějaké jiné jméno?“

Přikývla a řekla je. Okamžitě ho zapomněl.

„Stejně ti budu říkat Berneško,“ zasmál se. „Za pár dní se už

neuvidíme a...“

Podívala se na něho docela jiným pohledem: „Čekáš, že ti budu vděčná za záchranu?“

Před očima se mu mihla tvář, kterou už tak dlouho nespatriil. Mohu? Mohu to po ní chtít, moje rezovláska? Má vlasy jako ty. Nezřekneš se mne, když...

„Odkud jsi?“ zeptal se, aby zamluvil její otázku.

„Záleží na tom?“ odsekla. „Dvakrát jsem utekla z vozu, který mne vezl na mumhanské útesy. Dvakrát mne zase chytil někdo jiný. Chtěla jsem se dostat do Sléibhtanských hor. Schovávají se tam ty, jimž se podařilo uniknout otrokům...“

Znenadání vyjekla, plácla rukama do vody a zmizela pod hladinou. Leif po ní hmátl a jen se otřel o svalnaté tělo žlutočerného vraha. Musela ztratit ochranu. Rozhlédl se kolem a zahlédl ji, jak plave o pár kroků za ním. Odrazil se ode dna a dvěma tempy se dostal k Berneščině hadí kůži. Popadl ji, a co nejrychleji se potopil.

Zvířené našedlé bláto ze dna mu nedovolovalo cokoliv uvidět. Zamířil k místu, kde nejvíc vařila voda, a znovu se pohroužil pod hladinu. Báł se bodnout naslepo do motanice těl, ale váhání by jí mohlo uškodit daleko víc. Prsty jedné ruky, napřaženými křečovitě před sebe, nahmatl hadí tělo a mečem v druhé ruce sekl co nejhlouběji do masa. Voda zrudla krví. Poodstoupil a postavil se na dno. Cítil za sebou něčí pohled. Věděl, čím je, a ani se neohlédl.

Z vody se vynořila rozzuřená plazí hlava a už se nestačila znovu potopit. Po Leifově úderu odletěla stranou a žabičkou zapadla do vody kdesi v mlze.

Znovu se ponořil a bez ohledu na nebezpečí klesl na dno a pokusil se obě těla vyzvednout nad hladinu.

Ze závoje mlhy se ozvalo zasyčení dalšího netvora.

Houf dívek se rozprchl do šera a mlhy. Jusúf obeplaval vynořující se hadí smyčky a pomohl Leifovi z druhé strany. Nad hladinu se dostala Berneščina hlava. Dívka překvapeně zamrkala a zalapala po dechu. Hadí tělo bylo příliš těžké. Oba je pustili ve stejnou chvíli. Voda vysoko vystříkla a rusovláska i se svým trapičem znovu zmizela v rozbouřených vlnách.

„Odmotat,“ vydechl Jusúf.

Hadí tělo, zmítané předsmrtnou křečí, se dlouho vzpíralo silným pažím mužů, ale nakonec přece jen povolilo. Berneška zaplácala rukama kolem sebe, s vypětím všech sil se vysoukala z poslední kličky a o krok dál vyčerpaně sklouzla pod hladinu. Jusúf s Leifem odstrčili chvějící se mršinu od sebe a oba se okamžitě potopili pro rusovlásku. Leif ji našel pod vodou první a omotal ji žlutě žíhanou hadí kůží.

Celá skupina se znovu vydala na cestu. Z cárů mlhy se vynořilo několik z těch, jež se v panice rozprchly, ale čekat na zbytek nebo je hledat nebyl čas. Každou chvíli se před nimi mohlo zavlítnout tělo horšího netvora.

Leif nesl zemdlenou Bernešku v náručí. Klopýtal na konci houfu vedle černocha, který měl zadržet první útok, jenž by přišel zezadu.

„Myslím, že si svůj žold zasloužím,“ ozval se po chvíli Jusúf Aferson a pokradmu se podíval na Leifa.

„Arletu?“ Viking o cosi zakopl, na okamžik zmizel pod vodou i se svým nákladem a hned se zase vynořil. „Arletu si vezmi. Je tvoje.“

Z mlhy vystoupily obrysy pobřežních skalek lemujících protější břehy jezera. Helgi na čele zástupu zatajil dech. Není to zase tak dlouhá doba, co se tady setkali s ušatým hadem... Zvolnil a jen opatrně vstupoval do průlivů mezi skalkami. Dno se zvedalo. Voda jim už dosahovala jen do pasu.

Poryv horkého vzduchu jim narazil do zad a rozvířil kotouče páry. Leif se nechápavě ohlédl a vzápětí bez upozornění vrazil rusovlásku Jusúfovi do náruče. Bez ohledu na cákání a na to, že by mohl přilákat dračí královnu, se rozběhl dopředu. Oběhl skupinku, táhnoucí v Helgiho stopách, a bez dechu popadl za ruku Ethnee. „Dostali se někdy draci až sem?“

„Rodí se tu jen mlád'ata,“ řekla tónem, pochybujícím o jeho rozumu. „V jeskyni, kde se draci vynořují z moře, na ně vždy čeká alespoň jedna dračí královna a nepustí je dál...“ Konečně pochopila, proč se na to ptá. Plamenný jazyk ožehl vrcholky skalek a od stropu popadal našedlý prach ze zpečeného mramoru.

„Žádná tam není,“ vydechla.

„Jednu jsem zabil,“ pokývl bez uzardění. „A zbylé dvě jsou někde na jezerech. Samci se dostali až sem...“

Dračí dech převařil vodu několik desítek kroků za nimi. Nevěděl o nich. Hledal samici.

„V tom mléku kolem je neuvidí a spálí je,“ vyhrkl Leif na Helgiho.

„Nebo nás,“ zabručel viking.

Oheň dštící netvor se trochu vzdálil.

„Rychle, už to není daleko!“

Voda se rozbouřila pohybem nestvůrného těla přímo před nimi.

„Je tady! Dračí královna!“

Číhala na ně. Věděla, že vrátit se mohou jen tudy. Psí hlava se zvedla z vody a vztyčila se přímo před Helgim. Leif zacouval za ohbí nejbližší skalky, a co nejrychleji přebrodil okolo ní. Chtěl se dostat k ušatému hadu zezadu. Opatrně obešel konec ocasu, volně se kolébající ve vodě. Dračí královna měla oči jen pro ty před sebou. Sledovala jejich myšlenky. Zнала lidi. Čekala úskok.

Helgi pokročil s napřaženým mečem vpřed a mohutným rozmachem ťal přímo do ploutve. Ostří přesešlo blánu mezi kosticovitými ostny a uvízlo v páteři. Z psí tlamy se vydral bolestný skřek a dlouhé cákance slin dopadly na hladinu. Netvor ještě neútočil, jako by nabízel člověku ještě jednu ránu.

Leif se nepozorovaně dostal za dračí samici. Pro tuto chvíli se nemusel bát, že jeho přítomnost zjistí. Dračí královna by se musela otočit. Bylo však nutné dávat pozor, aby jej nespátřil ani kdokoliv z těch, kteří se nyní třásli před úzkými panenkami hadích očí. Dračí královna by se o chystaném úskoku dověděla z jejich myšlenek.

Helgi dlouze zauvažoval. Nemělo smysl zkoušet něco nového. Jen zasáhnout stejné místo a doufat, že kost povolí.

Šerý přísvit z klenby jeskyně zastínila silueta letícího draka. Už dlouho cítil pach samice. Nyní ji konečně uviděl. Přistál přímo na jejím těle. Pařáty uchopil stočené kličky ušatého hada a vyhodil jej blíž ke břehu, kde nebylo tolik vody. Překvapená dračí královna vztekle zasyčela a ohnala se tlamou po samci.

Nevnímal její vzteklé příkazy, jež se mu objevily ve zvířecím vědomí. Hnal jej pud. Celou svou vahou dopadl na zmítající se tělo samice, složil letky a uchopil její bok do zubů, aby udržel zuřící tlamu v dostatečné vzdálenosti.

Leif už něco podobného zažil. Odlepil se od skalky, za níž se schovával, a dvěma skoky se dostal pod draka. Před očima samice se objevil až na poslední chvíli. Dvěma seký zbavil dračí královnu jejích ozdob a sehnul se, aby alespoň jedno její ucho odnesl jako trofej.

Jusúf se s Berneškou v náručí rozběhl a jako první zmizel mezi sloupovým, oddělujícím svět ušatých hadů od toho lidského.

* * *

„Přivedli jste ji?“ Ragenhilda se zničeně zvedla z balíku schumlané a mokré plachtoviny a přiložila na oheň ohořelé prkno.

Leif se nevěřícně rozhlédl kolem. Tržiště se halilo do čpavého, modrého kouře. Otrokáři do jednoho zmizeli a mezi spálenišťem se jako stíny ploužily mátožné postavy poloomámených žen, o něž najednou nikdo nejevila zájem. Vrátil se pohledem k bývalé Larsově milostnici a dřepěl si k plamenům hned vedle ní.

„Hakan skočil do moře se mnou, ale do jeskyň jsem se dostal sám. Nevím, co s ním je...“

Zvedla hlavu, polkla slzu a neurčitě máchla rukou kamsi za sebe. „Umírá, jak to umíte jen vy! Vikingové!“ Trpce se ušklíbla. „Křesťané ve chvíli smrti odpouštějí svým nepřátelům. On neodpustil ani mně...“

Leif odvrátil oči a chvíli pozoroval, jak se dívky, které ještě včera křižovaly na svých vorech podzemní jezero, šplhají po lanech na denní světlo. Clonily si oči proti ostrému zimnímu slunci, křičely bolestí a jen pomalu odtrhávaly dlaně z očních důlků.

„Vyhodil ho příboj,“ ozvala se zase Ragenhilda. „Arleta jej otáčí u ohně, jako by ho chtěla vyudit. Bila jej klackem, aby mu rozproudila krev v těle,“ pokračovala žalobným tónem. „Nepomáhá to. Chtěla jsem... Chtěla jsem...“ Znovu vyskočila a nerozhodně se obrátila ke spáleništi. Z propáleného otvoru ve

stříšce kryté ohrady pro koně vystupoval sloup šedomodrého dýmu „Chtěla jsem, aby věděl...“

„Že jsi raději odešla s Larsem, než abys zůstala s námi,“ ozval se ze spleti trosek Arletin studený hlas. „Hakan...“

„Hakan Básník nebude umírat ve tvé náruči, princezno z Loonois,“ houkl Leif a gestem ruky přivolał Jusúfa, postávajícího u vchodu do Stříbrných slují. „Sama jsi se prohlásila zbožím, které mohu směnit za Ulriku, když s tebou zůstanu. Má slabost mě stála přátelství největšího muže Danemarku...“

„Vy jste ji nepřivedli?“ zděsila se dívka a vyběhla zpoza zřícených, ohořelých trámů. „Oni ji tam...“

Leif pokrčil rameny a ukázal na černocho vedle sebe. „Patříš jemu, princezno! Jsi zboží, které jsem mu slíbil za služby jeho meče. Ode dneška se budeš ptát jen jeho, jestli nepřišel čas k spánku.“

Vytřeštila oči a zapomněla dýchat. Pohledem zaskočeného zajíce zatékala z jednoho na druhého a v očích se jí objevily slzy. Jusúf Aferson vystoupil před Leifa a přátelsky se zazubil.

„Já mu nemůžu patřit!“ zoufale zaúpěla a vrhla se k Leifovi. „Tristanovi potomci nemohou být...“

„Není o nic menší hrdina, než byl on,“ zvýšil Leif hlas a vztekle ji uhodil přes prsty, chytající se mokřých zbytků haleny, natažené přes kroužkovou košili. Popadl ji za paže, přitiskl jí je k tělu a mrštil s ní Jusúfovi do náruče. Pokusila se vzpírat, ale mouřenínovy silné ruce jí nedovolily nic z toho, oč se pokoušela.

„Odjedu,“ houkl na Leifa. „Musí si zvyknout! Až jednou potkáš pár hádavých a vzteklých vlčat co budou mít trochu tmavší tvář, nezabíjej je Leife Olafsone. Bude to moje a její drobotina.“

Arleta sebou ještě jednou vztekle zacloumala a bezvládně se svezla k zemi. Přehodil si ji přes rameno a vydal se ke stezce vedoucí k horskému předělu.

„Leife! Nemůžeš! Máš jeho tvář a já jsem na tebe celý život...“

„Koně se rozutekli po pláních,“ zaslechl ještě Leif jeho konejšivý hlas, než oba zmizeli za ruinami Tržiště.

Pomalů se otočil a zadíval se k moři. Obloha na západním

obzoru byla jako vymetená. Draci nepřilétali. Koutkem oka pozoroval Helgiho, jak se vzrušeně dohaduje s dívkou z Worthingu, a pomalým krokem zamířil k druhému ohništi.

Hakan Bášník umíral. Tvář měl bílou jako sníh na svazích hor. Jen chvílemi pozvedal hlavu, aby dosáhl k misce s teplým pivem, kterou kousek od něj nechala Arleta.

„Poznáváš mě?“

Hakanova hlava se zachvěla jako novorozenci, když se poprvé pokouší zvednout hlavičku. Zachrčel a s viditelnou námahou se opřel o lokty.

„Vidím tě dobře, Leife! Promrzl jsem a srdce mi zledovělo zimou a zradou.“

Někde blízko se ozval Ragenhildin vzlyk, ale dívku nebylo vidět. Schovávala se.

„Od slabých není zrada, že se skloní před větrem.“

„Když mají tu možnost, tak se musí schoulit v závětrí. Nesmějí se sklánět jen proto, že je to jednodušší.“

Dlouhý den končil. Od rána, kdy se vítězové nad dračími královnami dostali z podzemí, planuly na útesech ohně, peklo se maso z utopených koní, vyhozených mořským příbojem na břeh, a sušily se šaty.

Zachráněné dívky přešlapovaly co nejbliž u plamenů a z koňských kůží sešívaly dlouhé pláště. Chystaly se k odjezdu. Večer se odvážily neuhasit ohně. V mrazu, který přišel s vyjasněním oblohy, by se bez tepla rána nedočkaly.

Draci už nepřiletěli.

* * *

Blíží se den.

Den po noci, kdy umírali koně.

V takovou dobu přicházíš. Pořád tě vidím, jak se na hřbetě vůdce svého přízračného stáda spouštíš z oblohy a zlatou zbraní pářeš kůži mrtvých hřebců.

Epono! Pořád tě vidím, jak... V očích všech těch dívek jsem tě viděl, lásko! Věříš mi? Luned, Arleta... Berneška má vlasy jako ty, ale nikdy jí nebudu říkat Rezovlásko. To jméno je zakleté a patří jen tobě. Rozednívá se a na obzoru se trhá obloha. Otáčím

se k ohni, ale nikdo z nich to nevnímá.

Přízračné stádo sestupuje z mraků nad oceán a na tu dálku se podobá perlivému vodopádu. Blíží se. Tiché a hrůzostrašné. Jejich vůdce stříhá ušima a míjí mne tak blízko, jako by chtěl, abych ho zatahal za hřívu.

Ale ty na jeho hřbetě nesedíš. Nikdo na něm nesedí! Jsou to jeho kopyta, co místo tvé zlaté zbraně trhá kůži koňských mršin a osvobozuje průzračné přízraky z mrtvých těl. Třesu se a čekám, kdy se probudím z toho neblahého snu.

Něco se stalo. Vím to... Přízrační koně se houfují nad útesy a znovu mizí v oblacích. Kde jsi? Při všech démonech Niflheimu, nedám si pokoj, dokud...

Šouravé kroky zabránily přísahám, vykřičeným do větru.

„Můžeme ráno vyrazit?“

Otočil se. Helgi stál kousek od něj a zachmuřeně se díval kamsi přes jeho hlavu.

„Můžeme,“ přikývl Leif. Skopl z útesu pár kamínků a znovu se obrátil k příteli: „Co ti řekla?“

Už odcházel, ani se neotočil.

„Mám ti obětovat jako bohům, aby sis mě všiml?“

Helgi se otočil s rukou na jílci meče. Ve stejném okamžiku, kdy to Leif postřehl, si sám uvědomil, že i on opírá dlaň na stejném místě. Rychle s rukou ucukl.

„Kohokoliv jiného bych zabil, Leife Olafsone,“ pronesl Helgi studeně. „Už když jsme se potkali, jsem poznal, že kvůli stehnům...“

„To už jsi říkal!“

„A budu to opakovat při Lokiho dětech! Tvůj otec...“

„Můj otec se opíjí ve Valhalle a pálí ho žáha z toho, jak spolu mluvíme.“

Helgi ztichl.

„Co ti řekla?“

Kulat'oučký viking se opřel zády o povoz, připravený na zítřejší cestu. „Ulrika utekla. Hned první noc poté, co Larsův drakkar přistál. Utekla,“ zahořkle se uchechtl a rozmáchl se rukou kolem dokola. „Jak dlouho trvalo, než ji chytil někdo další? Než ji vystopovali vlci nebo zmrzla v lese? Je pro mě

ztracenější, než byla předtím. Jako by byla mrtvá, Leife!“

„Máš naději.“

„Naděje, na jejíž vyplnění se čeká celý život, je horší než jed, chlapče...“

Na východě začalo svítat.

„Pane!“

Oba sebou trhli a ohlédli se po hlase.

Berneška se protáhla mezi koňmi a jen tak tak před Leifem zabrzdila. Nedokázala to říct. Zasípala a ucítila, jak jí zabořelo v krku. Ještě chvíli se snažila vyjádřit, ale nakonec to vzdala a jen ukázala palcem k zemi.

Pochopili a rozběhli se k ohni.

Ragenhilda seděla vedle Hakana a otřásala se výbuchy pláče.

„Zemřel?“

*„Na mém rodném Pellwormu at' strojí hostinu,
pivo at' prší
a uzené všem!
Polykám vlastní krev a žvýkám koninu,
břicho mé ženy se kulatí v oblinu,
ve všem tom svrabu já nevinně jsem!“*

Ragenhilda se zkroutila k jeho nohám a roztrásla se pláčem. Hakan se překulil na bok a zvedl se na lokti. Neviděla jej. Ztěžka zvedl ruku a pokusil se jí dotknout.

*„Pobil jsem muže a zabil jsem hady,
valkýru čekám
tu nejhezčí z všech!
Valhalla čeká, už nechci být tady,
na cestu poslední přijímám rady,
naposled polib mne, at' cítím tvůj dech...“*

Naklonila se nad jeho tvář a zlehounka se dotkla rty horkého čela.

Čekali, dokud se docela nerozednilo. Potom nad zvířaty zasvištěly biče a od mohutně se rozhořívající hranice s tělem

Hakana Básníka vyrazili směrem do vnitrozemí.

Jaroslav Mostecký
LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

Obálka a ilustrace Petr Utěšil
Odpovědný redaktor Antonín Gottwald
Sazba NETOPEJR

Vydalo nakladatelství

»NETOPEJR«

Karel Petřík

jako svou 4. publikaci
Olomouc 1996, vydání 1.

Tisk Moravská typografie, a. s. Brno

Prodejní cena včetně DPH 109,00 Kč

ISBN 80-902057-3-9